

ТЕРЕЗА МЕДЕЙРОС КРАДЕЦ НА СЪРЦА

Превод от английски: Ваня Пенева, 2008

chitanka.info

ПРОЛОГ

Лондон, 1780 година

Писькът на майка му прониза нощния мрак.

Отчаяният вик не можа да надвие шума пред схлупената къщурка, тракането на колелата, крясъците на уличните търговци и поканите на проститутките. Момчето бе коленичило пред купчината одеяла и поднасяше към устните на майка си ръждясала лъжица. По брадичката ѝ потече мътна вода.

— Няма нищо, мамо. Пийни малко — помоли то.

Докато тя се опитваше да отпие, нервният поглед на момчето се стрелна към издутия ѝ корем. Огромната маса беше в грозен контраст с измършавялото лице и изпъкналите ребра.

Мама е много стара, за да има дете, помисли си замаяно момчето. Миналия месец навърши двадесет и осем. Ноктите ѝ се впиха в ръката му и тялото ѝ бе разтърсено от нови болки. Лъжицата се изплъзна от вдървените му пръсти. То стисна здраво зъби, за да потисне собствения си вик от болка, издържа на натиска на ръката ѝ и сърдито прогони обезкуражаващите мисли, които не излизаха от главата му: Много стара. Много слаба. Много бедна.

Когато майката загуби съзнание от изтощение, пръстите ѝ се отпуснаха. Мълчанието ѝ уплаши момчето повече, отколкото животинските викове. Сякаш бе изгубила и последната си жалка надежда. Тъкмо се готвеше да я раздруса, когато вратата се отвори с трясък.

В стаичката нахлу едър мъж. Моряк, ако се съдеше по смачканата униформа.

— Моли! — изрева той и от устата му лъхна на джин. — Къде е хубавата ми женичка?

Момчето скочи от пода.

— Махай се оттук, по дяволите! Нямах право да влизаш в дома ни. Къде се намираш?

Момчето се уплаши от собствената си ярост. Може би точно този мъж беше бащата на детето, което щеше да се роди. Но веднага го осени горчивото прозрение, че бащи можеха да бъдат още поне дузина мъже.

Морякът примигна слисано. Но беше толкова пиян, че въобще не се стресна от гнева на хлапето.

— Я остави тези глупости, приятелче. Десет месеца съм бил в морето и през това време не съм целунал нито едно момиче.

Той вдигна юмрук и избута момчето от пътя си.

— Нямах причини да ревнуваш, хлапе. Има място за всички между две бедра, винаги широко отворени като тези на Моли.

Безумен гняв се спусна пред очите му като червена пелена. Без да мисли, момчето посегна към ножа, който майка му беше приготвила за прерязване на пъпната връв. Ушите му забучаха от спомена за пъшкането и грухтенето на мъжете, които майка му пускаше в леглото си, за да напълни гладната му уста.

То размаха ножа като сабя.

— Махни се отгук, моряко! — изсъска гневно то. — Преди да съм ти разпорил гърлото.

Отрезвен от безстрашието на момчето, морякът отпусна юмука си. Вече двадесет години служеше в кралската флота. Опитен войник, той много пъти се беше изправял пред бълващите огън оръдия на французите и се бе срещал дори с пиратски кораби. Но сега носят му потрепери, сякаш бе надушил собствената си кръв на пода на стаичката.

Преди да е отстъпил, от тъмния ъгъл зад момчето прозвуча дрезгав хленч. Звук, който беше повече животински, отколкото човешки. Момчето се обърна рязко и падна на колене пред ниската постеля. Над тесните му рамене морякът успя да забележи хлътнали бузи, празни очи и мъчителните гърчове на издутото тяло.

Стомахът му се преобърна. Повечето от другарите му изливаха безразборно семето си и бързаха да излязат в морето, преди да е дало плод. Морякът вдигна ръка към устата си и излезе, препъвайки се, от мръсната стаичка. Инстинктът му подсказа, че тук не само щеше да се роди нов живот, но напираше и смъртта.

— Бебето излиза — прошепна Моли с напукани устни.

Момчето забрави натрапника и побърза да донесе нещата, които майка му беше заръчала. Леген с мътна вода. Няколко дрипи. Парче конец. Преглъщайки страха си, то отметна чаршафа, който покриваше краката ѝ.

Жената се гърчеше от болки и хапеше до кръв изранените си устни, но не издаде нито звук, докато мъничкото същество не падна в ръцете на сина ѝ. Едва тогава от гърлото ѝ се изтръгна вик на облекчение.

Момчето изпълни покорно пошепнатите ѝ нареждания, без да удостои причината за страданията ѝ дори с един поглед. Вече мразеше бебето за онова, което беше причинило на майка му и на него. Уви го слепешката в дрипите и го сложи в ръцете на майката.

Когато видя личицето на новороденото, жената направи опит да се усмихне. Внезапно засиялото лице болезнено напомни на сина ѝ за красавицата, която някога беше омагьосала баща му.

Момчето понечи да се обърне, но тя докосна ръката му и го накара да доближи лицето си до нейното.

— Ти си добро момче. Като баща си. Никога не го забравяй.

Като чу за пореден път това абсурдно твърдение за баща си, момчето затвори очи. Щом е бил толкова добър човек, защо тогава те е напуснал, за да замине в морето? — искаше да изкреци то. Защо е предпочел соления морски гроб пред любовта на жената, която е била готова да го чака вечно?

Безсилна въздишка дойде от постелята. Момчето вдигна главата на майка си и надеждите му угаснаха като погледа ѝ. В гърлото му запариха сълзи. То се наведе и целуна изстиващото ѝ чело.

— Спи спокойно, мамо — пошепна то и внимателно затвори очите ѝ.

Малкото същество в отпуснатите ѝ ръце се раздвижи. Момчето го огледа отвратно, но след малко го взе на ръце, както бе поискала майка му. Бебето нямаше пол. То беше просто едно „нещо“. Но когато го притисна към гърдите си, краката му се разтрепериха под товара на отговорността.

Трябваше да намери кърмачка. В техния квартал това не беше проблем. В тесните улички около пристанището ражданията бяха ежедневие като смъртта. Замаяният му поглед падна върху лицето на бебето. Май трябваше да го измие. Но кога от този квартал бе

произлязло нещо чисто? Скоро и малкото щеше да се въргаля в мръсотията като всички други.

Момчето прокара пръст по бузката на бебето и се смая. Струваше му се невъзможно това пухкаво същество да е излязло от измършавялото тяло на майка им. Погледите им се срещнаха — мътен на бебето и гневен на големия брат. Любопитството победи отвращението и момчето разви дрипите.

Ново смайване. Сякаш бе развил съвършена миниатюра, която го накара да цъкне възхитено.

— Виж ти, малкия, имаш си всичко необходимо. Момче. Братче.

Неговият брат. Закрилническият инстинкт се събуди в сърцето му и ръцете му се склучиха по-здро около малкото същество. Бедничкото. То си нямаше майка. Сълзи напълниха очите му и момчето сърдито ги изтри с ръкав. Самият той беше имал баща, чието име носеше. А бебето си нямаше никого. Никого освен него.

Пиянските смехове отвън сякаш се подиграваха с новите му чувства. Не можеше да остане нито минута повече с тази празна обвивка, която някога беше неговата майка. Притискайки бебето към гърдите си, момчето стана и излезе навън в нощта.

Докато тичаше по хлъзгавите улички, никой не му обръщаше внимание. Инстинктът му подсказваше да потърси място, където може да се отърве от миризмата на раждане и смърт. Затова се насочи към морето, където могъщите мачти на корабите се издигаха към нощното небе и го привличаха като огън.

Това ли беше накарало баща му да ги напусне? Песента на сирените и плискането на вълните? Момчето падна на колене.

Знаеше какво трябва да направи. Трябваше да отнесе братчето си далече оттук. На място, където вонящата река не замърсяваше аромата на морето.

То отново разви дрипите и огледа бебето, което господ му бе поверил.

— Ще те отнеса далече оттук, малкия — прошепна той. — Кълна се, че ще намеря място, където двамата ще дишаме свободно.

Бебето размаха юмручета и го улучи право в носа. Момчето отметна глава назад и се засмя. В страха му се примеси дива радост.

Ламаншът, 1802 година

— Някои казват, че той бил духът на капитан Кид, върнал се от царството на мъртвите да отмъсти на онези, дето го измамили.

Луси Сноу надникна над ръба на книгата си. Старите предания бяха много по-вълнуващи от публикуваните от самия автор мемоари със скромното заглавие: „Лорд Хауъл — Морският гений на столетието“, които баща ѝ й беше връчил за пътуването. А и здрачаването правеше четенето почти невъзможно.

Морякът, който още не бе забелязал, че има слушателка, се облегна на една бъчва и старите му кости изскърцаха в такт с палубата на „Тиберий“. Публиката му се състоеше от половин дузина моряци и синеокия стюард.

— Никой, който го е видял, не е живял достатъчно дълго, за да може да разкаже за него. Някои твърдят, че злият му поглед е достатъчен да свали човека на палубата като улучен от светкавица. Капитан Дуум е безумно смел моряк и безмилостен убиец.

Луси едва не се изсмя гласно. Капитан „Гибел“! За бога! Легендарният пират все повече ѝ заприличваше на фигура от ужасните романи, които постоянно четеше Силви, палавата дъщеря на лорд Хауъл.

Един от младите матроси очевидно беше на нейното мнение. Луси смръщи носле, когато той изстреля струя тютюн за дъвчене върху прясно изстърганата палуба на скромната фрегата.

— Глупости! И аз съм слушал тези истории, но твърдя, че са само пиянски дрънканици — заговори той. — В тези води не е имало истински пирати от седемдесет и пет години насам. — Той нахлупи шапката си и съвсем заприлича на дръзко хлапе. — Вече не живеем в ужасните времена на капитан Кид, когато не е имало закони. Ламаншът е охраняван от силна флота, която ще натроши на трески кораба на всеки проклет пират.

Луси преглътна напирания на устните ѝ остроумен коментар, защото знаеше, че баща ѝ не би одобрил нито подслушването, нито дързостта ѝ да се намеси в чужд разговор. След мира при Амиен вече не воюваха с Франция. Англичаните следяха със загриженост разрастването на Наполеоновата империя, но не се намесваха. Военноморската им флота си имаше достатъчно проблеми. Този капитан Дуум трябваше да е голям глупак или безумно дързък, за да се покаже срещу оръдията ѝ.

— Не и ако наистина е призрак. — За учудване на Луси стюардът изрече подходящия отговор за размишленията ѝ. — Тогава няма какво да губи. Не съм ли прав?

Луси потрепери и се уви по-плътно в шала си. В паметта ѝ отново отекнаха думите на адмирала: „Трябва да знаеш, Лусинда, че моряците са суеверно племе. Но ти не си от момичетата, които се отдават на разните му там фантазии.“ Поне този път острият глас на баща и я дари с утеха, вместо да я укори.

Един моряк в износено униформено палто запали лулата си от китова кост. На светлината на запалената кибритена клечка Луси видя лице, обрулено от слънцето, ветровете и морската пяна.

— Аз го видях — произнесе рязко той и веднага привлече вниманието на моряците, а и нейното. — Тъкмо наблюдавах морето от фокмачтата, в една вечер като тази. На мили разстояние се виждаха само морето и небето, но изведнъж морето се разтвори и шхуната му изникна от нищото като дяволски кораб, изплют от червата на ада.

Луси веднага си представи, че в този момент очите ѝ са се разширили от смайване като тези на младия стюард.

— Не можех да произнеса нито дума. Не можех да помръдна. Като че гледката беше накарала кръвта във вените ми да замръзне. Преди да си отворя устата, за да предупредя другарите си, морето я погълна отново без нито един удар на вълните. Никога не бях виждал такава неща. — Мъжът потрепери. — И се надявам никога пак да не го видя.

Тишината падна върху мъжете като погребален саван. Чуваха се само тайнственото скърцане на мачтите и бавните удари на платната, издувани от вятъра. От потъмняващото море изпълзяха мъгли, прилични на зловещи морски същества. Като че за да разрушат проклятието, мъжете изведнъж заговориха един през друг.

— Чувал съм, че белязвал жертвите със знака си. Дявол е той, истински дявол.

— Разправят, че мразел да се говори за него. А когато едно момиче не престанало да пищи, му зашил устата с конец за платно.

— Друг път пък разсякъл едно нещастно момче на две половини с един-единствен удар.

Младият матрос, който преди малко бе посмял да се присмее на призрачния капитан, се ухили злобно и направи многозначителен жест.

— Обзалагам се, че това не е нищо в сравнение с начина, по който се справя с жените пленнички. Един от приятелите ми се кълне, че за една нощ капитан Дуум обезчестил десет девизи.

— Пфу! — изгърмя развеселено застаналият до него моряк с посивели коси. — И аз съм го правил. След седем месеца в морето без жена...

Младият матрос го смушка с лакът в ребрата.

— Да де, ама те сигурно отдавна вече не са били девизи!

Мъжете избухнаха в дрезгав смях. Макар и с натезало сърце, Луси реши да уведоми господата за присъствието си. Иначе рискуваше да узнае за романтичните наклонности на моряците много повече, отколкото ѝ се искаше. Тя се надигна от навитите на рула въжета, където беше седяла досега. Щом я забелязаха, мъжете веднага застанаха мирно, сякаш на борда беше стъпил самият адмирал сър Лусиен Сноу.

Това изобщо не ѝ направи впечатление. Беше свикнала с поздравите на моряците, защото баща ѝ я заведе на кораба си веднага щом се научи да ходи. Адмиралът се славеше като един от най-добрите моряци в кралската флота и авторитетът му автоматично се предаваше и на дъщеря му.

Тя удостои мъжете с благосклонна усмивка.

— Добра вечер, господа. Надявам се, че не съм прекъснала интересната ви дискусия за предимствата на пиратския живот. — Тя кимна на младия моряк, чиято обрुлена от вятъра кожа беше придобила приятен прасковен тен. — Продължете спокойно, сър. Мисля, че тъкмо искахте да развиете теорията си за романтичните геройства на загадъчния капитан Дуум.

Един от другарите му се покашля многозначително, след което момчето свали кепето си и го смачка в ръце.

— Ами аз... мис Сноу... — заекна той. — Нямах представа, че сте наблизно. Знам, че приказките ми не са предназначени за ушите на дама...

— Тогава май ще се наложи да ви окачим на реята, какво ще кажете?

Момчето видимо се разтрепери и Луси въздъхна. Незнайно по каква причина хората рядко разбираха шегите ѝ. Повечето от познатите и хранеха подозрението, че тя не притежава и капчица чувство за хумор. Никой не съзнаваше, че беше надарена с фин усет към абсурдното.

Посивелият моряк в униформено палто си проби път напред, сякаш се боеше, че тя наистина ще използва тънкия шал на раменете си за примка.

— Позволете да ви придружа до кабината ви, мис Сноу. След падането на мрака палубата вече не е сигурно място за млада дама от добро семейство.

Той ѝ предложи галантно ръката си, но тонът му никак не ѝ допадна.

— Не, благодаря — отвърна хладно тя. — Предпочитам да си опитам щастието с капитан Дуум.

Вирнала носле, тя прошумоля покрай тях с копринените си поли, правейки се, че не чува неодобрителното им мърморене.

Склонността ѝ да прави точно обратното на онова, за което я молеха, я тласна към пустата кърма, далече от тесния коридор към кабината ѝ.

Луси хвърли още един кратък поглед в мемоарите на лорд Хауъл, после решително запрати книгата през релинга в развълнуваното море. Подвързаният в кожа епос потъна, без да остави и най-малка следа.

— Много съжалявам, Силви — пошепна младото момиче към далечната си приятелка.

И без това хранеше подозрението, че баща ѝ, който беше стар приятел на лорд Хауъл, ѝ бе дал книгата само защото в нея бяха описани по много ласкателен за самолюбие то му начин собствените му геройства във войната срещу недодяланите американски колонисти — макар и доста преувеличени.

Тя се запита как ли се чувстваше сега баща ѝ, докато пътуваше по суша. Откакто раната в крака преди няколко години го беше

принудила да се оттегли преждевременно от службата на Негово величество, адмиралът не пропускаше нито една възможност да пътува по море, даже когато плаването беше кратко и спокойно като това от лятната им вила в Корнуол до скромната къща на брега на Темза.

Луси отново се загърна в тънкия си шал. Лондонското общество често менеше настроенята си, но макар да бе прогонило всичко френско, продължи да се облича по най-новата френска мода. Студеният вятър на Атлантика вдигна полата ѝ и премина безпрепятствено през тънките фусты. И все пак тези дребни неприятности се понасяха много по-лесно от потискащата теснотия на кабината ѝ. А ако останеше достатъчно дълго на палубата, полуглухата майка на капитана сигурно щеше да се оттегли и да ѝ спести необходимостта да ѝ креци през масата за вечеря в камбуза.

Както винаги нощната атмосфера на палубата я успокои, но желаният мир така и не настъпи. Измъчваше я странна нервност. Дори далечната музика на гръмките мъжки гласове ѝ се струваше глуха и студена.

Луси смръщи чело и облиза солта от устните си. В надигащата се мъгла звуците обикновено се чуваха с кристална яснота, но нощта се бе обгърнала в мълчание и морето сякаш беше затаило дъх. Тя се опита да различи нещо, но виждаше само мъглата, която се издигаше от мастиленосиния мрак, и изгряващата луна, която флиртуваше с накъсаните облаци.

Студените пръсти на мъглата проникнаха през тънкия муселин на роклята ѝ и завладяха с жадна хватка голата ѝ кожа. Историите, които моряците си разказваха за капитан Дуум, я вълнуваха. В нощ като тази не беше нужна особена фантазия, за да си представи призрачния кораб, който кръстосваше морето в търсене на плячка. Луси почти повярва, че чува песента на изгубените, търсеци отмъщение моряци и лудото биене на камбаната, която възвестяваше гибелта им.

Тя потрепери и разтърси глава. Много добре знаеше какво щеше да каже адмиралът за фантазиите ѝ.

Тъкмо когато се отдръпна от релинга, за да се приюти в комфорта на кабината си, завесата на мрака се раздели и пред нея се появи призрачният кораб.

Сърцето ѝ се удари болезнено в ребрата, после спря да бие. Луси се вкопчи в релинга. Забрави шала си и той се плъзна безшумно на дъските.

Лунен лъч се промъкна между облаците, когато стройният черен нос на призрачната шхуна проряза вълните. Могъщите мачти бяха обгърнати в мъгла, такелажът блещукаше като мрежата на смъртоносен паяк. Черните платна се издуваха от вятъра и шепнеха, вместо да плющят. Корабът се плъзгаше към нея сред тайнствена тишина, без никакви светлини, без нито един знак за живот на борда, без капчица милост.

Луси стоеше като вкаменена, скована от дълбоко вкоренен страх. Вятърът си играеше с косата ѝ и в същото време продължаваше да издува черните платна на пиратския кораб, но тя имаше чувството, че се намира в безвъздушно пространство. Не можеше да мисли, не можеше да диша, не можеше да издаде звук.

В този момент на най-високата мачта на кораба се развя пиратският флаг — ръка с цвят на слонова кост върху черна основа, която изстискваше от сърцето на жертвата яркочервени капки кръв. Луси вдигна ръка към сърцето си и се опита да се пребори с абсурдната представа, че това е нейното сърце, което вече не се подчинява на нейната воля, а на тъмните команди на призрачния капитан. Щом тя беше единствената, която виждаше приближаващия кораб, значи и мрачното му послание беше отправено само към нея.

Призрачният кораб се приближаваше с разрушителна грация. Луси си спомни разказа на моряка и затвори очи. Беше сигурна, че когато ги отвори отново, корабът ще е изчезнал. Горчиво чувство за загуба я стегна за гърлото. В добре подредения ѝ живот нямаше място за тъмни фантазии, но неземната красота на кораба беше докоснала тъкмо това тайно ъгълче в душата ѝ.

Огънят на оръдията запали пожар в нощното небе. Луси отвори очи тъкмо в мига, когато призрачният кораб си послужи с онзи универсален език, разбираем за всички, за да даде изцяло земен залп по носа на фрегатата.

2

С първата заслепяваща експлозия изписаното на носа име на призрачния кораб се запечата завинаги в спомена на Луси: Retribution... Отмъщение.

Дрезгави викове и безумен тропот разтрепериха палубата на „Тиберий“, докато ужасеният екипаж се люшкаше между желанието за отпор и капитулацията. Груба хватка изтръгна Луси от нямото смайване. Младият матрос, който само преди минути се съмняваше в съществуването на капитан Дуум, я издърпа от релинга с настойчивост, която при нормални обстоятелства никога не би си позволил.

— Веднага се приберете в кабината си, мис. Работата е сериозна. — Желанието му да изглежда убедителен не можеше да скрие страха в разширените очи и бледото лице.

Той преведе Луси през струпалите се на палубата мъже, които се готвеха за битка, и буквално я блъсна надолу по стълбата. Тя се подчини, без да мисли, прелетя по тесните стъпала, благодарна, че беше свободна от тежки поли и фусты. Затвори вратата на кабината зад гърба си и притисна ръка до сърцето си.

Нов залп разтърси долната палуба. Луси падна на колене, затисна ушите си и потисна отчаяния си писък. Веднъж като дете тичаше в градината и попадна в огромна паяжина. Обзета от паника, тя заудря лепкавите конци с малките си ръчички и запищя като обезумяла. Сега изпитваше същия панически страх. Не издържаше да стои тук като животно в клетка, неспособна да държи съдбата си в свои ръце.

Припомни си презрителните думи на адмирала, докато тя плачеше на гърдите на Смити и мокреше колосания му жакет, а той търпеливо чистеше паяжините от косите й. „Глупава малка гъска. Абсолютна истеричка, също като майка си. Френската ти кръв непрекъснато избива на повърхността.“

Луси свали ръце от ушите си и стисна юмруци. Изправи гръб и преглътна сълзите си. Тя беше Лусинда Сноу, дъщерята на адмирал

Лусиен Сноу. И в никакъв случай нямаше да позволи на някакъв си призрачен пират да я докара до истерия.

Трябваше да действа. Разтвори малката си пътна чанта и затърси нещо, което да използва като оръжие. Намери само ножче за писма с дръжка от слонова кост. Свали обувките си, за да тича по-бързо, и скри ножчето в чорапа си. След това грабна угасналия фенер и клекна зад неоправеното легло.

Откъм палубата се чуваха страховити резове, носеше се оглушителен тропот. Луси стисна здраво зъби, за да не им позволи да тракат. Телта на фенера преряза нежните ѝ пръсти, фенерът беше безполезен като оръжие. Още в детските години ѝ бяха вгълпили колко опасен е огънят на борда.

По-добре да загине от ужасна смърт, отколкото да хвърли фенера по евентуален нападател.

Някой изрита вратата на кабината ѝ и на мястото, където само допреди миг беше вратата, изникна огромна сянка. Луси се уплаши, че ще забрави благородното си решение от преди малко, угаси пламъчето на фенера и затвори очи с детинската надежда, че щом тя не вижда, и нея няма да я видят.

Ала парцалът, който пъкнаха в устата ѝ, и мокрият чувал, който нахлузиха на главата ѝ, унищожиха в миг всичките и надежди — и сегашни, и бъдещи.

— По дяволите и още веднъж по дяволите!

От устата на капитан Дуум проклятието прозвуча като оръдеен огън. Палубата под дългите му, гневни крачки беше доста наклонена, но той не се олюля нито веднъж. Чувството му за равновесие функционираше също така безупречно като останалите му сетива. Ако можеха да го видят в този миг, враговете му щяха да се закълнат, че присвитите очи изпущат светкавици.

— Просто не мога да повярвам, че сте донесли жена на борда. — Той се прехвърли отвъд увисналия такелаж с естествената елегантност на роден моряк. — Много добре знаете колко суеверни са Там и Пъдж. Само като чуят, и ще скочат в морето.

Черният великан, който вървеше по петите на капитана си, изобщо не се трогна от гневния изблик. Само който го познаваше

добре, щеше да различи саркастичния тон в мелодичния му бас.

— Искате ли да донеса кожения камшик, сър, за да ме бичувате?

— Не ме предизвиквай — изгърмя капитанът. — Трябваше да те оставя на палача в Санто Доминго, но пропуснах удобния случай.

Дуум се наведе точно в мига, когато краят на фокмачтата прелетя над главата му, смъкна се в товарното помещение и скочи на дъските с гъвкавата елегантност на хищна котка. Приглади брадата си и се обърна към негъра.

— Нима сте толкова дълго в морето, та не забелязахте, че имате насреща си проклета жена?

— Тя се виеше като плъх, сър. На някои места беше мекичка като изгнила праскова, но си помислих, че адмиралът е омекнал. Нали вече не е на служба...

— По-скоро ти си омекнал. В главата.

— Кабината беше отбелязана в корабната книга точно както вие казахте, сър: Л-У-С — точка — С-Н-О-У.

Дуум все още не можеше да се примири с талантите на кормчията си: той беше образован и умееше да различава буквите, но не можеше да чете. Разтърси ядосано глава и влезе навътре в тъмното помещение.

— Ако е нечия съпруга или дъщеря, цялата флота от Ламанша ще се втурне да ни преследва още щом се зазори. Успя ли да научиш поне името ѝ?

— Съжалявам, сър, но Желязната дева беше заета. Там спи Кевин. Освен това не аз, а вие сте известен с навика си да всявате ужас и страх в сърцата на невинни млади момичета.

Дуум му хвърли мрачен поглед и двамата спряха пред зарезената отвън врата.

— Междувременно малката сигурно е онемяла от страх. Появата ти е била достатъчна да ѝ докара кошмари за цял живот.

За да потвърди съгласието си, придружителят му оголи зъби в ослепителна усмивка, която подчерта още повече черния цвят на лицето му. Голият череп беше толкова блестящ, че капитанът спокойно можеше да се огледа в него. Черният кормчия беше най-верният му човек, той пазеше гърба му в сраженията, но непоклатимото му спокойствие често го довеждаше до ярост.

Дуум се обърна към вратата. С движение, което произхождаше от отдавна отминал и забравен друг живот, той приглади разрешената си коса и опъна батистената риза.

— Това разпит ли ще бъде или сгледа? — изгърмя развеселено придружителят му.

— Още не знам. Може би нито едно от двете. Може би и двете. — В очите му не бе останала и следа от хумор. Мрачната линия около устата беше в състояние да убеди и най-големите скептици кое беше истинското му съществуване. — Ще направя всичко необходимо, за да открия защо морално недостижимият адмирал Сноу е затворил жена в кабината си.

Той вдигна резето, отвори широко вратата и влезе в собствената си, великолепно обзаведена каюта.

Ама тя е дете — беше първата, изпълнена с ужас мисъл на Дуум. Кормчията му беше похитил малко момиченце!

Бързо примигване коригира първото впечатление. Странно, но не ръстът, а позата на пленницата го накара да я помисли за дванадесетгодишно хлапе. Тя седеше гордо изправена на прост дървен стол. Точно така, сякаш се чувстваше съвсем малко неудобно — или я стискаха обувките, макар че глезените ѝ бяха вързани за краката на стола, а ръцете на гърба.

Той очакваше истеричен пристъп, но бледите бузи под копринената връзка на очите бяха чисти от сълзи. Тя се намръщи с лека досада, сякаш очакваше някой да мине и да ѝ предложи чай. Видимата ѝ решителност да игнорира присъствието му го развесели и обърка едновременно.

Той я огледа изпитателно. Кормчията му не беше рискувал. Единственото свободно у нея беше косата ѝ, която падаше на гърба като сноп пепелява коприна без нито една фриволна къдрица.

Дуум се намръщи още повече. Роклята ѝ беше ужасно смущаваща. Нима негърът я беше отвлекли направо от леглото? Не беше възможно модата да е претърпяла такава коренна промяна само за шест години. Много добре помнеше десетките шнулове, копченца и кукички на дамските тоалети.

А тази рокля с висока талия беше изцяло свободна от подобни препятствия — толкова свободна, че му се стори едва ли не безсрамна. Тънката копринена пола беше залепнала за разкрачените крака, а прозрачната фуста беше по-скоро предизвикателство, отколкото бариера. Копринени чорапи в нежно гълъбовосиньо подчертаваха тънките глезени. Завързаните назад ръце вдигаха малките гърди под тънката материя на корсажа. Погледът на Дуум не може да се откъсне от тях. Кормчията му се бе излъгал. Тя беше като свежа праскова. Узряла, корава праскова.

Отдавна въздържащото се мъжко тяло веднага реагира на тази гледка. Пленницата му може би мамеше с детинската си поза, но той реагира като мъж. Дуум отиде до ниската масичка от тиково дърво, завинтена в ъгъла, и си наля малко бренди, за да потуши огъня в гърдите си.

Той изтри устата си с опакото на ръката и усети глупавия порив да я накаже за собствената си слабост. Ала безпомощността ѝ укроти гнева му и той се презря за онова, в което заплашваше да се превърне.

Остави чашата и се въръжи с онази безстрастност и студенина, които изискваше задачата му. В черното сърце на капитан Дуум нямаше място за съчувствие или нежност. Особено когато си имаше работа с метресата на Лусиен Сноу.

Той застана точно пред нея, сложил ръце на хълбоците си, широко разкراчил крака. Мълчанието му беше изразителна провокация. Видя прилива на червенина в бледите бузи и се развесели. Беше готов да се закълне, че тя се бе изчервила не от срам, а от гняв.

Откакто този мъж бе влязъл в каютата, Луси знаеше, че я чакат тежки минути. Трябваше ѝ съвсем малко време, за да разбере, че именно той бе дал заповед да я похитят. Не мъжът, чиито ръце бяха едва ли не меки, а мелодичният му, успокояващ глас се извиняваше, че я е уплашил.

У този мъж нямаше нищо успокояващо. Даже въздухът, който го обкръжаваше, скърцаше заплашително. Луси осъзна, че пред нея беше лично капитан Дуум. Не фантом, а мъж от плът и кръв — силен, объркващ и само на педя от нея.

Тъй като не можеше да вижда, другите ѝ сетива бяха невероятно изострени. Ушите ѝ чуваха свирещото изпускане на въздуха от дробовете му. Ароматът му накара ноздрите ѝ да завибрират —

изкушаваща смес от солена морска пяна, бренди и чистата, пикантна миризма на мъж. Той миришеше като хищното животно, каквото беше, и тя инстинктивно разбра, че не биваше да му позволи да усети страха ѝ, защото щеше да е загубена.

Беше благодарна, че първоначалната ѝ паника бе отстъпила място на гнева. Този мъж нямаше право да я държи тук, овързана като коледен подарък. При влизането му в каютата тя беше готова да се разпиши, но незнайно как успя да овладее паниката. А сега упоритостта беше взела връх и не ѝ позволяваше първа да прекъсне мълчанието.

„Изправи гърба, Лусинда — прозвуча в главата ѝ грачещият глас на адмирала. — И прибери крака като истинска малка лейди!“

Но Луси не можеше да събере краката си, както се изискваше от една лейди, тъй като бяха вързани за краката на стола. Това я накара да се почувства разголена и ранима — и дълбоко засрамена. Как ли щеше да я наругае адмиралът, като му разкажеше за отвличането си...

Очите на непознатия изгориха бузите ѝ, но тя не избегна изпитателния му поглед. Стисна още по-здраво зъби, макар че челюстта вече я болеше непоносимо. Отлично си представяше как той е застанал пред нея и балансира върху полюляващия се под на кабината.

— Името ви?

Луси се сгърчи, като че я бе ударил. Дрезгаво произнесените думи бяха заповед, не молба. Авторитетът му беше безусловен и даже да бе поискал душата ѝ, тя нямаше да може да му я откаже.

— Лусинда Сноу — отвърна с леден тон тя. Това беше единствената ѝ защита. — Приятелите ме наричат Луси, но вие се обръщайте към мен с мис Сноу.

Похитителят ѝ не отговори нищо, но вълнението му беше очевидно. Витаещото в стаята насилие изведнъж изчезна. Ала мрачното задоволство, което дойде на негово място, беше още по-опасно.

— Мис Сноу? — проговори най-сетне той. — Да приема ли, че няма мистър Сноу, който се тревожи от внезапното ви изчезване?

Гласът му беше по равно мек и суров и Луси го оприличи с многогодишно, внимателна съхранявано уиски. Дрезгавият тембър я накара да предположи, че той преправяше гласа си, но по гърба ѝ

пролазиха странни тръпки. Дано само той не забележеше състоянието ѝ.

— Адмирал Сноу е мой баща и мога да ви уверя, че той не само се тревожи, а вече е взел необходимите мерки да залови бандитите, които ме отвлякоха.

— Я виж ти! Значи достоен противник! — Отвращението в думите му я накара да потрепери.

Мъжът заобиколи стола ѝ. Тихото потропване на токовете му беше подлудяващо. Да не знае точно къде се намира противникът ѝ — това беше още по-изнервящо от пронизващия му поглед. Тя не можеше да се отърве от подозрението, че той търсеше слабото ѝ място и само изчакваше подходящия момент, за да нанесе смъртоносен удар.

Страхът ѝ вдъхна сили.

— Чувала съм достатъчно за подлостите ви, капитан Дуум, за да знам, че предпочитате за противници безпомощни жени и невинни деца, които се боят от призраци.

Изскърцването на разхлабена дъска зад гърба ѝ я стресна до смърт. Ако сега я докоснеше, сигурно щеше да избухне в сълзи. Но само дъхът му раздвижи косата ѝ.

— А вие от кои сте, мис Сноу? Невинна? Безпомощна? Или и двете? — Когато коварният въпрос получи в отговор само желязно мълчание, той отново заобиколи стола ѝ. — Обикновено жените, отвлечени от бандити, пицят и ритат, а вие не правите нито едното от двете. Защо?

Луси не искаше да признае от какво се боеше най-много: беше чувала, че пиратите зашивали устата на пицящата жертва с кърпа, на която били избродирани мъртвешки череп и кръстосани кости.

— Ако писъците можеха да ми помогнат, вие нямаше да извадите парцала от устата ми. А като усещам как се движи корабът, вече се носим напред с всички платна, което значи, че не мога да се надявам на бързо спасение. Освен това не считам сълзите за средство, което носи практическа полза.

— Каква рядкост! — В тона му имаше и подигравка, и искрено възхищение. — Логично мислене и интелект в толкова красива опаковка. Я ми кажете, баща ви има ли навика да ви изпраща сама на морски пътувания? Младите дами от доброто общество никога не

пътуват без придружителки. Защо баща ви не се интересува от доброто ви име?

Луси беше готова да му изкрещи, че баща ѝ се интересува прекалено много от доброто ѝ име, но не можеше да си позволи да признае тази болезнена истина пред напълно чужд човек, и то пират.

— Майката на капитана беше моя компаньонка. — Но каква полза от нея, запита се горчиво тя. Глухата старица сигурно беше проспала нападението. — Капитанът на „Тиберий“ е добър приятел на баща ми. Познава ме от детските ми години. И ви уверявам, че ако някой от екипажа се осмели дори само да ми се усмихне по неподобаващ начин, незабавно ще бъде бичуван.

— А вие ще гледате представлението и ще се забавлявате.

Обвинението беше толкова несправедливо, че Луси се разтрепери от гняв.

— Боя се, че мъченията не са по вкуса ми. За разлика от вашия, както съм чувала — добави злобно тя.

— Браво, мис Сноу. Май не сте тъй безпомощна, колкото изглеждате. Ако мога също така лесно да проверя и невинността ви...

Във въздуха надвисна заплаха. По-добре да замълча, каза си Луси. Отдавна трябваше да се научи да обуздава острия си език. Не биваше да забравя, че този мъж държеше в капризните си ръце и живота, и добродетелта ѝ.

Тежките крачки отново я обиколиха и сякаш я затвориха в магически кръг, докато тя се мъчеше да следи гласа му.

— Може би ще ми разкажете как благородният ви баща се е отказал от възхитителното ви присъствие заради това пътуване?

— Преди да напуснем Корнуол, татко се разболя. Стомашно разстройство. Реши, че няма смисъл аз да пропусна пътуването по море, но сметна, че то само би влошило неговото състояние.

— Колко разумно. Добре е направил, защото такава пътуване може да завърши дори със смърт. — Той отново описа кръг около нея. — И откъде се взе това неразположение в най-неподходящото време? Прекалил е с чая? Или е хапнал развалена херинга?

Луси поклати глава.

— Нямам представа. На закуска както винаги четеше „Таймс“. Изведнъж побледня, извини се и стана от масата. По-късно ми каза, че е решил да пътува по суша.

Дуум спря точно пред нея и проговори с мек, топъл глас:

— Значи ви е оставил да пътувате сама? Бедната, сладка Луси...

Младото момиче не можа да каже кое го смути повече — разкаяният, изпълнен със съчувствие тон или как дяволският му език произнесе името ѝ.

— Ако сте решили да ме убиете, да свършваме — изсъска тя. — После ще ме съжалявате.

Мъжът сложи ръка на облегалката на стола и дървото изскърца. Луси се стресна, като че той беше сложил ръце на шията ѝ.

— Това ли се говори за мен? Че съм убиец?

Обзета от странна смес между страх и радостно очакване, тя стисна очи под превръзката.

— Между другото.

— И какво още?

— Че сте призрак — прошепна тя.

Той се наведе изотзад над рамото ѝ и притисна буза към нейната. Наболата му брада одраска нежната ѝ кожа. Мъжкият му аромат замая сетивата ѝ.

— Е, как мислите, Луси Сноу — мъж ли съм или призрак?

В това докосване нямаше нищо призрачно. Мъжественото му присъствие накара нервите ѝ да завибрират. Никой преди това не я беше докосвал така интимно. Смити се извиняваше с въздържаността на слуга, а адмиралът считаше всяка проява на нежна привързаност за безвкусица.

Тя подсмръкна чисто по детски и репликата ѝ съвсем не прозвуча така остро, както беше искала.

— Не откривам у вас нищо призрачно, сър.

— Но без съмнение достатъчно плътско — отговори с усмивка той.

Ръката му помилва гладката светла коса и обхвана тила ѝ. Топлите му пръсти погладиха нежната кожа, сякаш искаха да прогонят страха с ласки, да разтопят съпротивата, да я направят податлива и ранима. Луси потрепери, изумена от нежността, възхитена от дързостта му, замаяна от топлия му дъх в ухото си.

— Разкажете ми повече за скандалните дела на призрачния капитан Дуум — помоли той.

Тя пое въздух, треперейки с цялото си тяло, и се опита да събере последните остатъци от самообладанието, с което толкова се гордееше.

— Разправят, че сте пронизвали враговете си с един-единствен поглед.

— Много ласкателно, но се боя, че по-често прибягвам до обичайните средства. — Връхчетата на пръстите му описваха полукръгове зад ушенцата ѝ. — Продължавайте.

Искреността ѝ изигра лоша шега.

— Известен сте с това, че за една нощ можете да опозорите десет девизи. — Едва произнесла тези думи, тя се прокле за дързостта си. Как бе могла да произнесе нещо толкова шокиращо?

Вместо да се засмее, както бе очаквала, мъжът я хвана за брадичката и изви главата ѝ назад.

Гласът му, едновременно мек и сериозен, бе пълен с подигравка.

— О, но тогава една единствена опърничава девица като вас би означавала най-много ордъовър!

— Освен това казват, че не понасяте бърбивците — продължи смело Луси, съзнавайки, че и тя бърби твърде много. — И че зашивате устата на всеки, осмелил се да ви противоречи.

Дъхът му помилва устните ѝ.

— Във вашия случай това би било голямо прахосничество! Защото мога да си представя много по-приятни методи да ви затворя устата.

Дуум плуваше в опасни води и отлично го съзнаваше. Разбра го в момента, когато зарови пръсти в копринената ѝ коса, в секундата, когато вдъхна дълбоко лимонения аромат на кожата ѝ. Беше се вкопчил в облегалката, за да не си позволи да я докосне, ала ръцете отказаха да му се подчинят. И сега топлите вълни на изкушенията се затвориха над главата му. Отново вдъхна дълбоко аромата ѝ и впи поглед в устата, която го мамеше с пълнотата и чувствеността си, така различна от невинните ѝ, почти детски черти.

Трябваше веднага да сложи край. Беше пожелвал удоволствието пред олтара на отмъщението, също както си беше отказал и другите радости и чувства, които биха могли да го отклонят от предназначения път. Каква ирония, че тъкмо първият полъх на победата бе отприщил плътските желаниа, много по-силен и могъщ от сладката перспектива на разплатата, която караше пръстите му да треперят.

Когато момичето му каза името си, той не можа да повярва в щастието си, ала подозрението много бързо измести началната еуфория. Беше просто невероятно, че малката бе паднала в ръцете му с такава лекота. Дали пък не се излагаше на риск да падне в собствения си капан? Макар че беше проучил основно миналото на Сноу, не знаеше нищо за жена или дете. Дали пленницата му беше наистина дъщеря на адмирал Сноу, или само умела примамка? Може би Сноу я бе пуснал в морето, за да го измъкне от призрачния свят, и хладнокръвно я принасяше в жертва? Имаше само един начин да го разбере.

Палците му притиснаха кадифената кожа на ушенцата. Тя беше крехка като агънце и той неволно се запита дали цялото ѝ тяло е така меко. Копнееше за нея, копнееше да ѝ докаже, че не напразно си е завоювал славата на безмилостен изкусител. Великолепното легло в кабината го мамеше и той неизбежно попадна в дилемата, в която попада всеки мъж с жена, която е изцяло във властта му.

Аз няма да ѝ причиня болка, каза си извинително той. Знаеше, че може да бъде мек и внимателен. Нямахте да остави нито една следа по прекрасната ѝ кожа, само спомена за един невидим любовник, който я е притежавал в мрака, а на сутринта я е напуснал.

— Моля ви — пошепна тя, сякаш разбрала в каква опасна посока бяха поели мислите му.

— Какви прекрасни маниери — промърмори той и изпита благодарност, че не виждаше очите ѝ. Няколко блещукащи сълезички щяха да срутят целия му добре обмислен план. — Кажете ми, Луси, за какво ме молите така мило? За живота си? — Той нави един дебел кичур от косата ѝ на ръката си и окончателно я превърна в пленница. — Или за душата си?

Отговорът го слиса.

— Може би за вашата душа, сър. Защото, ако извършите този тежък грях, ще я тласнете към гибел.

Горчивият му смях я накара да потрепери. Хватката му моментално се разхлаби, връхчетата на пръстите му помилваха челото ѝ.

— Забравихте ли? Аз отдавна съм мъртвец. Нито душата, нито съвестта имат значение за мен.

— Душата е безсмъртна, капитане. А аз подозирам, че вашата не е толкова черна, колкото искате да я изкарате. Или поне още не.

Погледът на Дуум не се откъсваше от устата ѝ. От пълните, коварни устни, които болезнено му напомниха за времето, когато справедливостта означаваше за него повече от отмъщението. Време, когато все още разбираше разликата.

Ако вземеше това момиче против волята му, той щеше да бъде същият като баща си, който бе спечелил любовта на майка му, а после бе заминал завинаги и беше изтрил усмивката от лицето ѝ. Не по-добър от безименния моряк, който ѝ беше направил дете и я бе оставил да умре в онази мръсна дупка.

Гласът му беше хрипкав от отрезвяването.

— Трогателно е колко сте загрижена за спасението на душата ми, мис Сноу. Но ако исках да чуя проповед, щях да отвлека свещеник. Май беше по-добре да се откажа от превръзката на очите и да ви затворя устата.

Но той подозираше, че очите ѝ щяха да разбудят заспалите желания в тялото му с не по-малка сила от устните. От полуотворените устни, меки и податливи след опитните милувки на пръстите му. Тя бе реагирала на докосването му като котенце и той се запита каква ли щеше да бъде реакцията ѝ, ако той бе осъществил заплахата си. Как щеше да се движи под него, какви думи щеше да мълви...

От гърлото му се изтръгна тихо проклятие. Трябваше да се откаже от тялото ѝ, но да бъде проклет, ако се лиши от удоволствието да опита вкуса на изкусителните ѝ устни. Наведе се над нея и леко прокара устни по нейните. Усети как те пламнаха под милувката му и не устоя на изкушенията да опише контурите им с език. Тя беше готова за истинска целувка.

Някой заудря с юмрук по вратата.

— Седемдесет и четири оръдия от север, капитане! — Абсолютно спокойният тон на съобщението подчертаваше важността му. — Каналната флота, сър. Флагмански кораб „Аргонавт“.

3

Дуум се изправи и потисна ядното си проклятие. Коварните устни на пленницата му все още бяха полуотворени и блестяха от влажността на целувката му. За съжаление нямаше време да разбере докъде се простираха талантите ѝ. Малката беше добра артистка и сигурно щеше да прояви дарбите си и в леглото.

Отново се прокле, че беше вкусил от изкусителната примамка и беше дал на Лусиен Сноу достатъчно време да се приближи до него с флагманския кораб на каналната флота. В продължение на един дълъг, страшен миг беше готов да захвърли остатъците от почтеността си зад борда и да просне момичето на леглото, за да преживее поне един кратък екстаз, преди да се опълчи срещу огъня на оръдията. Ала като видя треперещите ѝ устни, съвестта, така упорито отричана, отново заговори в него.

Ами ако се лъжеше?

Ами ако „Отмъщение“ просто беше прекосил курса на „Аргонавт“?

Ами ако момичето не му е било пратено като примамка? Ами ако е недокоснато?

Не, сега не можеше да си позволи да утоли жаждата си, защото очакваше критичен сблъсък с флагманския кораб на кралската флота, носещ седемдесет и четири оръдия. „Тиберий“ беше просто придружаваща фрегата, следователно лесна плячка, и се бе предал без бой. „Аргонавт“ обаче нямаше да се хване на номерата му.

— Вдигни платната и завий! — заповяда гръмко той.

Кормчията му никога не бе поставял под въпрос заповед на капитана си, но този път пред вратата на кабината се възцари смаяно мълчание. След минута се чу смутено: „Тъй вярно, сър!“ и стъпките бавно се отдалечиха.

Дуум разчиташе на това, че мъглата и мистерията, които забулваха кораба му, щяха да му спечелят време. Той извади нож от джоба си, коленичи и преряза въжетата на момичето.

Изтръгната от сладкото замайване чрез допира на студения метал, Луси се сгърчи като от удар. Устните ѝ все още тръпнеха от спомена за кратката, толкова сладостна среща с един недопустим грях.

Дуум работеше бързо с ножа. Широките, мускулести рамене докоснаха вътрешната страна на бедрата ѝ, както беше коленичил пред нея. Топли пръсти обхванаха глезените ѝ и ги задържаха, докато развиваше въжетото.

Той взе ръцете ѝ и ги разтри внимателно, за да възстанови кръвообращението.

— Както по всичко личи, ще имаме неочаквани гости. Приятели ли са ви?

Тя пое въздух и отговори.

— Но, но предполагам, че са ваши неприятели.

— Имам ги предостатъчно. — Умореният, мрачен тон я смути повече, отколкото беше готова да признае.

Той я изправи на крака, но отеكلите ѝ стъпала не можаха да я задържат. Тя се олюля и падна на гърдите му и Дуум трябваше да я хване за талията, за да предотврати падането. Устните им почти се докоснаха, дъхат им се смеси, телата им се задвижиха заедно в опасна хармония, която разтърси из основи добродетелния свят на Луси и накара времето да спре.

Подчинявайки се на някаква могъща воля и забравила всяка предпазливост, ръката ѝ се плъзна нагоре и помилва забранената територия на лицето му. Той пое остро въздух, но не я спря. Връхчетата на пръстите ѝ обхванаха брадичката му.

В този момент корабът направи завой и я отдели от него.

Скърцането на дебелите греди го отрезви. Той сграбчи ръката на Луси много по-грубо отпреди и я повлече към вратата.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини на желязната хватка. Минаха по тесния коридор и при всеки завой тя се удряше болезнено в дървените стени.

Когато силните ръце на Дуум се ключиха около талията ѝ и я вдигнаха високо във въздуха, тя изписка уплашено.

— Тихо! — изкомандва той и я мушна през тесния отвор към палубата. Тя се подчини, без да разбере дали току-що беше избягнала удар по главата или обезглавяване. Похитителят я изведе навън и спря. Силният вятър залепи тънката рокля за тялото ѝ и зъбите ѝ затракаха.

Дуум беше зад нея и тя не устоя на напора да се притисне към твърдото, топло тяло. Отново изпита благодарност, че призрактъ беше човек.

Той я прегърна изотзад и тя потрепери.

— Глупаче — прошепна в косите ѝ той. — Умно момиче като вас да позволи да го отвлекат по нощница!

Луси тъкмо се готвеше възмутено да попита защо бе нарекъл официалната ѝ рокля нощница, когато той отново я повлече след себе си. Изведнъж ѝ стана весело. Имаше чувството, че би могла да тича вечно след този мъж, дори с вързани очи. Във всяка опасност, във всеки мрак, даже в онази ревяща вълна, която отне дъха ѝ и развя косата ѝ.

Това ли беше прокълнатото наследство от майка ѝ, грешната слабост на плътта, от която адмиралът винаги я предупреждаваше да се пази? Или бурята на първичната възбуда, която обземаше моряците, преди да се втурнат в битката?

Тя се вслуша да чуе виковете на екипажа на „Отмъщение“, който би трябвало да се подготвя за предстоящото сражение. Ала чу само призрачно ревящия вятър и ботушите на Дуум, който продължаваше да я влачи през палубата.

— Къде е екипажът ви? — опита се да надвика вятъра тя. — Къде са моряците? Нищо не чувам!

— Боя се, че ни хванаха съвсем неподготвени.

— Призрачен капитан, призрачен екипаж... — промърмори като на себе си тя.

Дуум спря и Луси се удари в гърба му. Той я хвана за двете китки и я завлече под нещо като навес, където вятърът само свиреше, но не пронизваше. Луси го чу да се смее и смайването ѝ нарасна.

Ръката му се плъзна по бузата ѝ с искрена нежност.

— Ах, Луси. Ако знаете само колко ще ми липсвате, когато си отидете.

Над водата прозвуча приглушен вик. За миг Дуум се вцепени, после я натисна да клекне.

— Останете на мястото си — заповяда той. — Не се движете, не издавайте звук! Не правете нито крачка. Забранено ви е дори да шепнете. — Той изчезна изведнъж и я остави сама, свита върху влажните дъски.

Очевидно беше свикнал да заповядва и да очаква безпрекословно подчинение. Авторитетът му беше толкова голям, че първите няколко минути Луси наистина не посмя да се помръдне. Сърцето ѝ биеше до пръсване, главата ѝ бучеше. Този мъж беше загадка. В един момент нежен и мил, а в следващия — мрачен и заплашителен. После изведнъж осъзна какво ѝ беше казал.

Ще ми липсвате, когато си отидете.

Гласът на разума, който звучеше подозрително като този на адмирала, ѝ пошепна: ти бе отвлечена от безсъвестен пират, Луси! Как мислиш, къде ще те отведе?

В Корнуол? Или в Челси? А може би на небето!

Какво значение имаше, че се смееше така искрено и звучно? Той щеше да я убие. А тя клечеше и го чакаше, бездейна и сляпа като глупаво мишле, търпеливо очакващо връщането на котката.

Гневът от собствената ѝ глупост я отрезви. Тя посегна към лицето си и свали превръзката от очите. Морският въздух я опари. Очите ѝ се напълниха със сълзи и в първия момент не видя нищо освен мрак. Изтри сълзите и откри, че се намира в сянката на една греда.

Вдясно на борда, само на няколко метра, до релинга стоеше мъж, обърнал широкия си гръб към нея. Носеше черна риза, тесните му бедра бяха стегнати в черни бричове, които бяха напъхани във високи, излъскани до блясък ботуши с кончови. При вида му сърцето ѝ заби с такава сила, че тя се уплаши да не я чуе.

Едно самотно платно го скри, докато наблюдаваше „Аргонавт“, готвещ се да мине по надлъжната му страна, за да огледа странното явление, прилично на изоставен кораб. Пред мощните оръдия на флагманския кораб грациозната шхуна приличаше на джудже, но „Отмъщение“ смело следваше курса си. Дуум очевидно не изпитваше никакъв страх и търпението му се стори на Луси по-опасно от всяка безумна постъпка.

Тя знаеше какво трябваше да направи, за да спаси живота си. Прокара пръсти по чорапа, напипа ножчето за писма и стисна с все сила дръжката от слонова кост, за да не се изплъзне от влажната ѝ ръка.

Той е убиец, повтаряше си тя. Крадец. Безмилостен главорез. Когато флагманският кораб им пресече пътя, тъкмо се готвеше да я

изнасили. Да ѝ докаже, че и тя е същото слабо, похотливо същество като френската си майка Дуум се извърна към нея точно в мига, когато самотен лунен лъч прониза черните облаци.

Луси прехапа долната си устна. Ако видеше дори само частица от лицето му, беше загубена. Ала непостоянната луна ѝ беше съюзница — и означаваше гибел за Дуум. Луната се скри зад облак и морето потъна в мрак. Дуум остана само неясна сянка, която лесно щеше да падне в капана ѝ.

Луси се плъзна безшумно напред, сграбчи ножчето в двете си ръце и замахна право към сърцето му.

Но не улучи. В краткия момент на тишина, който отдели едното му безгрижно вдишване от следващото, тя насочи острието към рамото му.

Дуум пое въздух през здраво стиснати зъби. Останала с празни ръце, Луси посмя да го погледне, но видя само стоманено святкащи очи, които я гледаха невярващо.

— Коварна малка вещица! Как само ме нападна в гръб!

Той измъкна ножчето от рамото си, сграбчи я с другата си ръка за гърлото, притисна я към мачтата и я задържа със силното си коляно. Пръстите му напипаха с безпогрешна точност мястото, където лудо биеше пулсът ѝ.

Луси бе допуснала грешка. Този мъж нямаше да я прати на небето, а лично щеше да я придружи до ада. Окървавеното острие в ръката му улови промъкнал се през мрака лунен лъч.

Нали казаха, че белязвал жертвите си със своя дяволски знак!

Уверена, че острието ей сега ще се забие в нежната ѝ буза, тя все пак успя да преглътне страха си и се извърна.

Дуум я хвана за косата и обърна лицето ѝ към своето. Гласът му се давеше.

— Знаете ли, всъщност би трябвало да ви...

Без предупреждение устата му завладя устните ѝ. Езикът му нахлу в чистата ѝ уста с целувка, тъмна и толкова силна, че коленете ѝ омекнаха. Тя се вкопчи в ризата му и буквално увисна на него в безпомощната си капитулация. В съзнанието ѝ остана само забраненият вкус на езика му, който опустошаваше устата ѝ. Силният му мъжки аромат разшири ноздрите ѝ, безмилостният натиск на коляното му между бедрата ѝ запали огън в тялото ѝ, от който я заболя.

Тя усети тръпки по онези места, които досега се беше срамувала да назове. Топлата му кръв напои тънката материя на корсажа ѝ.

Някъде от небето прозвуча безтелесен глас:

— „Аргонавт“ приближава, сър. Нямаме много време.

Дуум изпъшка болезнено и се откъсна от нея. Преди Луси да е осъзнала какво става, той дръпна ръцете ѝ от ризата си и я избута към средата на палубата. Залитайки като пиян, той я последва с ножчето за писма в ръка.

Тя се отдръпна уплашено. Чувстваше се гола и загубена.

Дългата му коса се развяваше от вятъра. Сенките на такелажа нарязваха лицето му, изписвайки изкусителна решетка от действителност и илюзия.

— Искам да отнесете едно послание на баща си, мис Сноу. — Гласът на капитана надвика вятъра. — Кажете му следното: капитан Дуум се върна, за да се разплати с теб.

Той направи още една крачка към нея и Луси се отдръпна.

— Какво искате от мен? — извика тя и гласът ѝ трепна от страх.

— Сигурно вече сте чували, че пиратите пускат пленниците си по гредата. — Тя кимна безмълвно. Гърбът ѝ вече се докосваше до релинга на десния борд. Мъжът се наклони напред и лицето му се опря до нейното. — За съжаление не разполагам с подходяща греда.

Ножчето за писма падна на пода. Той я сграбчи за раменете, целуна я още веднаж — кратко и силно. После я вдигна и я хвърли през борда.

Дуум се отпусна на колене до релинга. След като момичето вече го нямаше, волята да се бори с болката го бе напуснала.

— Капитане! — извика Там от коша на мачтата. Той не притежаваше спокойствието на първия офицер и гласът му пресекна от вълнение. — Два кораба отляво в боен ред. Обкръжават ни!

Къде, по дяволите, беше Кевин? Нима продължаваше да спи в „Желязната дева“? Явно му трябваше време да си отспи след изстъпленията миналата нощ.

— Дръж позицията! — изрева той, без да откъсва поглед от тъмните водни маси.

Загубата на кръв сякаш бе изсмукала разума му. Не проумяваше, че рискуваше живота и свободата на екипажа си само за да се увери, че

момичето може да плува. Хазартният играч в семейството беше всъщност Кевин.

— Капитане!

Дуум се направи, че не е чул умолителния вик на Там.

Момичето се движеше в кръг като ранена гълъбица. По дяволите, дали трябваше да скочи след нея? Тъкмо се надигна, за да изпълни намерението си, когато тя се ориентира в мрака и заплува със силни удари на ръцете към най-близкия кораб.

Дуум я проследи с присвити очи. Решителността ѝ да се спаси и умелите движения прогониха и последните му съмнения, че тя наистина беше дъщеря на Лусиен Сноу.

Крясъците на Там бяха преминали в жални стенания от рода на „Дево Марио, помогни ни!“ Ала Дуум продължаваше да чака. В тази смешна бяла рокличка момичето се открояваше много добре в мрака и онези трябваше вече да го забележат.

— Човек зад борда! — чу се вик от мачтите на „Аргонавт“, който се извиси над воя на вятъра.

— Е, най-последно — въздъхна облекчено пиратският капитан. — Хайде, момчета, да се махаме оттук!

Люковете в левия борд на шхуната се отвориха и изпуснаха бели кълба изкуствена мъгла. Гъстите изпарения скриха „Отмъщение“ от преследвачите му. Пиратите вдигнаха копринените черни платна и уловиха силния вятър отляво. Шхуната се плъзна безшумно към хоризонта като копринена панделка в косата на жена. Радостният вик на Там скоро възвести успеха на маневрата.

Един от придружителите на „Аргонавт“ даде оръдеен залп, но беше твърде далече, за да поеме преследването. А на борда на „Аргонавт“ си имаха по-важна работа, отколкото да гонят призраци. Трябваше да приберат на сигурно място ценния товар, който Дуум им беше подхвърлил пред носа.

Охкайки от изтощение, Дуум се завлече до входа към каютите и падна тежко върху купчина въжета. Затвори очи и си пожела да пропадне в дълбока черна дупка и да бъде раните си, колкото и да не приличаха на предишните. Защо беше преминал през пет години ад — само за да бъде пронизан с ножче за писма от една превъзбудена млада дама? Главата му олекна от загубата на кръв, той избухна в смях и се отпусна върху въжетата.

— По дяволите, капитане! Ще ви отведе при Пъдж да ви зашие. Или искате да си останете тук, за да ви изтече кръвта?

Като чу гласа на първия си офицер, Дуум успя да вдигна глава.

— Като свърша с теб, ще ти се иска да си ме оставил да ми изтече кръвта — изрева ядно той. — Що за пират си ти всъщност? Нито за миг не помислих, че не си я претърсил за оръжие.

Негърът клекна до него и огромните му ръце, учудващо меки за един толкова грамаден мъж, притиснаха към раната чиста памучна кърпа.

— Малката изглеждаше толкова безобидна... — Той помогна на Дуум да се изправи.

Капитанът погледна след бързо изчезващите светлини на „Аргонавт“. Беглият поглед в сивите очи, обградени от гъсти черни мигли, не искаше да го напусне.

Той притисна ръка към гърдите си.

— Лъжеш се, братко — проговори глухо той. — Малкото дяволче едва не ме улучи в сърцето.

4

— Този отвратителен негодник! — Адмиралът удари с юмрук по вестника, който лежеше разтворен на масата пред него, и Луси подскочи.

— Пак ли капитан Дуум? — прошепна тя и остави четката на ръба на съдчето с вода, за да скрие внезапното потреперване на ръцете си.

— Кой друг? Само чуй какво е извършил пак този престъпник! — Както винаги, когато се гневеше, адмиралът скочи и тръгна да ходи по салона, забравил за бастуна с месингова дръжка. — След като завладял кораба на Негово кралско величество „Лотарио“, безразсъдният капитан не само заграбил цялата плячка, ами и съблякъл униформите на екипажа — прочете той и смачка нещастния „Газет“ между пръстите си. — Наистина, безразсъдно смела постъпка! Е, може да е смел, но не е капитан! Той е пират! Шамар в лицето на всеки почтен моряк. Как онези жалки журналистчета смеят да го представят като блестящ герой!

Луси се усмихна зад статива си и си представи бастионите от моряшко достойнство, които трепереха във фланелените си долни гащи.

— Нали затова им плащат.

Адмиралът запрати вестника на пода.

— Мога да те уверя, че им плащат много повече, за да стоят мирни. Ако не им бях напълнил джобовете със злато, щяха да превърнат срещата ти с онзи бандит в романтична любовна история. И тогава край на доброто ти име!

Усмивката на Луси угасна. Баща ѝ знаеше много добре, че тя беше същата като преди. Не стига, че очевидно я считаше за твърде глупава, за да разбере нетактичните въпроси, с които я засипа след щастливото ѝ завръщане с патрулния кораб, ами и настоя собственият му лекар да я прегледа. Оттогава беше минал цял месец, но Луси все още трепереше при спомена за студените, безмилостни ръце.

Баща ѝ явно реши, че тя се е уплашила.

— Нямаш причини за истерия, момиче! — изрева той и така я стресна, че тя изпусна четката. — Никога вече няма да паднеш в лапите на онзи негодник!

Луси изми четката, разбърка сините облачета в чистата вода и отново си припомни онова тъмно интермецо, което беше преживяла с капитан Дуум. Всъщност ръцете бяха единственото, което познаваше от него. Безогледни, нежни, подигравателни. Милващи тила ѝ. Заровени в косата ѝ, за да я подчинят изцяло на волята му.

Тя се изтръгна от мечтанията си и остави четката на статива.

— Не ме е страх от капитан Дуум, татко. Той се закле, че ще уреди сметките си с теб, не с мен.

Баща ѝ изръмжа скептично.

— Ти го казваш.

Тя избегна погледа му и се зае да рисува белите пенести гребени на вълните, за да довърши поредния си морски етюд и да заслужи одобрението на адмирала. Не беше способна да крие нещо от него. Още като дете предпочиташе веднага да му се изповяда, когато беше направила някоя беля, вместо да изчака той да научи и да ѝ се скара.

Но откраднатите мигове насаме с Дуум бяха заключени в най-тайното ъгълче на сърцето ѝ. Никога не би заговорила за тях пред баща си, защото знаеше, че той щеzakлейми държанието ѝ като позорно.

Добре в този момент острият му поглед я пронизваше, сякаш престъпникът беше тя, а не Дуум.

— Сигурна ли си, че негодникът не ти е казал защо храни толкова лоши чувства към мен? Нима не е изрекъл нито едно обвинение? Не е ли стъпкал доброто ми име в калта?

Луси въздъхна, прибра статива си и примирено се подготви за поредния изнервящ разпит, при който трябваше да повтори всяка дума и всяка подробност, която си спомняше.

В този момент на прага се появи Смити и я спаси. Баща ѝ презираше аристократичната традиция лакеите да се обличат в ливреи. Предпочиташе ги по военному скромни с къс син униформен жакет и колосан бял панталон до коленете.

На млади години Смити беше служил при адмирала като първи подофицер и дрехите му отиваха. Възрастта не му личеше. Тъмната

коса беше пронизана от сребърни нишки, но иначе беше стегнат и напет като млад мъж.

Той събра токове и поздрави по моряшки.

— Някой си мистър Бенсън за вас, сър.

Адмиралът извади от джоба си компас и астролабиум, преди да намери верния си хронометър, затова не видя как Смити развеселено намигна на Луси, преди да се оттегли.

— Точно дванадесет — оповести тържествено адмиралът. — Отлично! Ако има нещо, което не понасям у адвокатите, това е неточността. Кандидатите сигурно също са тук.

— Какви кандидати? — учуди се Луси.

Този път баща ѝ посегна триумфално към „Газет“, хвърли вестника в скута ѝ и посочи с пръст отворената страница.

— *Търси се* — прочете Луси. — *Почтен мъж с опит като охранител. Предпочита се военно образование. Всички въпроси да се отправят към Йеронимус Бенсън, ескуайър.*

Преди да е поискала разяснения, в салона влезе мистър Йеронимус Бенсън и стисна протегнатата ръка на баща ѝ.

— За мен е чест, адмирале. Не всеки ден имам късмета да се срещна с жива легенда.

— И аз така мисля — съгласи се снизходително адмиралът. Луси втренчи мрачен поглед във вестника, докато двамата мъже си разменяха любезности. Очевидно заплахата на Дуум беше стреснала баща ѝ повече, отколкото признаваше. Никога досега не се беше случвало Лусиен Сноу да се крие зад друг човек.

Мистър Бенсън отказа предложеното шери и се настани във високото кресло, тапицирано с бургундско червено кадифе. После нервно приглади няколкото останали косъмчета по голия си, лъскав череп.

— Съдружникът ми цяла седмица разпитва кандидатите. Увери ме, че е подбрал само най-добрите.

Бързи крачки приближиха по галерията.

— Веднага се върнете, чувате ли ме, млади човече!

Луси изненадано отпусна вестника. Никога не бе чувала Смити да говори с такъв тон. Прекрасният му баритон звучеше винаги приглушено. Още повече се стресна, когато видя винаги сдържания иконом да завива зад ъгъла бежешком, докато обувките му с мъка се

задържаха върху прясно полирания паркет. Той беше сграбчил за яката непознат млад мъж, който отчаяно се съпротивляваше.

Адмиралът рязко се изправи зад ниското си писалище. Мразеше шумове от всякакъв род, ако сам той не ги беше предизвикал.

Смити не посмя да погледне в леденостудените сини очи.

— Простете, сър. Момъкът се промуши покрай мен.

Адмиралът огледа презрително непокорния младок.

— Ако си дошъл да доставиш нещо, момко, трябваше да минеш през входа за слугите.

Пленникът на Смити отново се раздвижи, този път с такава сила, че икономът се видя принуден да го пусне, за да не загуби и последните остатъци от достойнството си.

Младежът хвърли триумфален поглед към Смити и свали смачканата си шапка. Обсипаното му с лунички лице беше прясно измито, но Луси не пропусна да отбележи колко черен беше вратът му под новата риза.

— О, не, сър, още не съм ви слуга. Засега. Идвам за мястото.

Като чу ужасния диалект, Луси изпита съчувствие към непознатия. Баща ѝ не обичаше французите, но още по-малко понасяше ирландците. Едрият момък я дари с толкова мила усмивка, че тя неволно му се усмихна в отговор.

— Лусинда! — изсъска ядно баща ѝ. — Не го окуражавай с недопустимото си поведение!

— Простете, татко. — Изчервена, тя се обърна към полуготовия етюд и си пожела да се потопи в студените сиви и сини тонове и да изчезне завинаги.

Адмиралът се отпусна на стола си и изпука с пръсти.

— Е, добре, видяхме те. Сега се махай.

Луси скочи облекчено и се обърна да си върви.

— Не ти — изфуча бащата и тя побърза да си седне. — Той!

Момчето явно не искаше да си тръгне, но Смити отново го сграбчи за яката.

— Не бързайте толкова — помоли ирландецът. — Знаете ли колко народ съм пребил! Може да не изглеждам силен, но съм страшен в юмручния бой.

— Също като мен, драги — отвърна Смити, който очевидно се наслаждаваше на победата си, и го избута навън.

Входната врата изскърца и всички чуха тежко плъосване на тяло, което се изтърколи надолу по стълбата. Луси живо си представи как Смити изтупваше праха от добре поддържаните си ръце.

Бенсън се местеше неспокойно в креслото си, но адмиралът го накара да се успокои само с едно повдигане на снежнобелите си вежди. Луси затваряше тубичките с бои, благодарна, че този път по изключение унищожителният поглед на баща ѝ не беше насочен към нея.

Адмиралът проговори с леденостуден тон:

— Само най-добрите, значи? — След което и малкото косъмчета по главата на бедния адвокат щръкнаха ужасено.

През този дълъг следобед думите на адмирала се оказаха пророчески. Може би необузданият млад ирландец не беше най-квалифицираният, но поне беше най-чистият. Луси никога преди това не беше виждала такава сбирщина от мъже. Нито един не си беше дал труда да се измие както трябва.

Мъжът от Изтока, който на всяка цена държеше да покаже бойното си изкуство, бе изхвърлен безмилостно, защото, без да иска, строши любимия на адмирала бюст на капитан Кук. Огромният тип, който плахо призна, че имал богат опит с криминални елементи, тъй като някога бил уличен крадец, трябваше да напусне къщата, съпроводен от двама слуги, след като Смити го залови да краде сребърни лъжички от таблата за чай.

След оттеглянето на джебчията мистър Бенсън потъна в креслото си, явно с желание да стане невидим. Влажните косъмчета бяха полепнали по зачервения му череп. Хронометърът отмерваше секундите с безмилостна прецизност. Адмиралът запали лулата си и се обви в облаци дим като бълваща огън ламя.

Замаяна от ароматния тютюнев дим и топлото есенно слънце, което нахлуваше през отворените прозорци, Луси кимна сънено, когато Смити отново се появи на прага.

— Някой си мистър Клермон желае да ви види, сър.

Без да отваря очи, Луси смръщи чело. Дали си въобразяваше, или Смити бе произнесъл името проточено, като че бе оставило странен вкус на езика му?

Адмиралът отговори с мрачно примирение:

— Поканете го да влезе. Сигурно е някой избягал убиец или пък лично капитан Дуум, дошъл да сложи край на този смешен фарс.

Луси чу как Бенсън се размърда в креслото си, сякаш се подготвяше за бягство. Повече от досада, отколкото от любопитство, тя отвори очи, примигна през облачетата дим и видя на прага на салона едра фигура.

Изглежда съвсем нормален, помисли си сънено тя. Ленивият ѝ поглед обходи кафявия жакет, тесния панталон от дивечова кожа, високите ботуши. Просто облекло, но чисто и добре изгладено. Даже Смити, който стоеше зад него и явно се готвеше да подслушва, не би открил неизгладени ръбове. Ботушите бяха стари и износени, но пък излъскани до блясък.

При появата на този образец на чистота Бенсън си отдъхна и подуши въздуха като ловно куче, усетило лисица.

Мъжът беше с тесни хълбоци и дълги крака, а широките рамене го правеха внушителен. Придвижи се с небрежна елегантност покрай статива на Луси и застана пред писалището. Ароматът на сапун за бръснене погъделичка приятно ноздрите ѝ.

Странно облекчена, че той не я бе забелязал, те продължи да го разглежда. На носа му бяха кацнали телени очила. Когато свали шапката си, тя видя, че грижливо подстриганата коса стигаше до тила му. Съвсем обикновена коса, каза си тя. На сянка щеше да изглежда кестенява, но под слънчевата светлина беше почти руса.

Непознатият колебливо протегна ръка на адмирала.

— Жерар Клермон, сър, на вашите услуги. Или поне се надявам да бъда скоро.

В гласа му нямаше нищо необикновено. Предългите гласни погалиха ушите на Луси и събудиха духа ѝ като тайна глътка ямайски ром — гъст, тъмен и замайващ.

— За мястото ли сте дошъл? — Адмиралът се направи, че не забелязва протегнатата ръка.

Мистър Клермон тактично я оттегли и поправи периферията на светлокафявата си шапка. Сега Луси обърна внимание на ръцете му и забеляза по тях светли косъмчета.

— Да, за мястото.

— Високо и ясно, момко. Не понасям мърморковците.

Клермон го погледна право в очите.

— Идвам за мястото — произнесе с ясен глас той. — И имам препоръки.

Адмиралът изръмжа скептично и протегна ръка. Клермон извади от джоба на жакета си кафяв плик и го хвърли на масата. Луси затаи дъх, очаквайки баща ѝ незабавно да изхвърли нахалника заради тази постъпка.

Адмиралът огледа Клермон от главата до петите, опъна устни и поклати глава. Но Луси с учудване забеляза, че очите му святкаха с възхищение.

Клермон изчака търпеливо, докато адмиралът прерови чекмеджето на писалището си.

— Това проклето, невнимателно момиче! Да загуби най-доброто ми ножче за писма! С дръжка от слонова кост. Сам застрелях слона при последния си излет в Африка.

Луси се скри в ъгълчето си. Никога нямаше да признае на баща си, че беше използвала любимото му ножче за писма, за да нападне капитан Дуум. Той сигурно щеше да ѝ прости, но това правеше признанието още по-страшно.

Тя пое стреснато въздух, когато в ръката на Клермон изведнъж блесна острие. Не ножче за писма, а нож, чието смъртоносно острие се озова само на сантиметри от лицето на баща ѝ. Мистър Бенсън изглеждаше безкрайно доволен от смелостта на своя кандидат.

Клермон вдигна саркастично едната си вежда и продължи по тясната пътечка между подигравката и уважението с прецизността на танцър.

— Позволявате ли, сър?

Адмиралът примирено разпери ръце.

— Но моля ви!

Клермон разряза плика и докато баща ѝ се вдълбочи в проучването на препоръките, ножът изчезна също така внезапно, както се беше появил.

След малко адмиралът хвърли одобрителен поглед към Клермон.

— Куриер на „Боу стрийт“? Работа, достойна за възхищение. Благодарение на хората там лондонските улици станаха много по-сигурни. Предполагам, че нямате военен опит? Или все пак сте били в армията? — А накрая с тайна надежда: — Или в търговската флота? А може би във военната?

Клермон отметна глава назад и се засмя. Смутена до крайност, Луси се запита дали някога преди в това помещение беше звучал смях. Дали изобщо някой се беше осмелил да се усмихне...

— Боя се, че не, сър — призна той с тон на опитен ласкател. — За съжаление съм склонен към морска болест. — Той опря ръце на ръба на писалището и пошепна на баща ѝ — но така, че целият салон го чу: — Още с влизането в тази къща усетих в корема си първите признаци на това заболяване.

Луси веднага разбра защо. Баща ѝ беше кръстил имота им Йона. На злокобното Йонийско море, където римляните за първи път бяха доказали морското си превъзходство над останалите народи. Всеки сантиметър от къщата беше декориран в морски стил. Макар да беше прекарала тук по-голямата част от деветнадесетте си години, Луси все още очакваше полираният дървен под под краката ѝ да се поклаща при всяка нейна крачка.

Над камината гордо стърчеше кормилото на „Еванджелин“, първия кораб под командата на баща ѝ. Мебелите бяха тъмни и тежки, от полиран дъб или махагон, избрани не заради красотата си, а само по целесъобразност. Никъде не се виждаха ориенталски килими, вази с пресни цветя, изящни дреболии, нищо, което би нарушило впечатлението, че тук живее мъж и моряк. Вместо това имаше глобуси, компаси, морски карти, секстанти. По стените висяха морските етюди на Луси и мрачните бюстове на любимите герои на баща ѝ.

Само ярката слънчева светлина, която падаше през големите прозорци, правеше помещенията поносими. Прозорците с оловни стъкла гледаха към море от равно подрязана морава, която бавно заменяше лятната зеленина със златото на есента.

След това признание на Клермон усмивката на Бенсън угасна, но Луси се пребори с отвращението, което ѝ бяха втълпили от детството, и зачака с болка унищожителната присъда на баща си. Не ѝ харесваше, че адмиралът ще отхвърли този смел мъж само защото не понасяше пътуването по море. Баща ѝ въздъхна тежко.

— Всъщност това е добре. И без това не планирам пътуване, преди онзи негодник Дуум да бъде заловен и обесен. Нает сте.

Този път адмиралът пое ръката, която Клермон му подаде.

— Няма да съжалявате, сър. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да осигуря безопасността ви. Даже това да ми струва

живота.

— Не искам от вас чак такива жертви, мистър Клермон. Освен това ще носите отговорност не за моя живот, а само за този на дъщеря ми.

Луси едва не извика. В следващия миг Клермон се обърна рязко и намери погледа ѝ с ужасяваща увереност. Тогава Луси разбра, че той знаеше за присъствието ѝ от мига, в който беше влязъл в стаята.

Тя се изправи като свещ и погледна в лешниковите очи, които потъмняха от безмерно отвращение.

5

„Отвращение“. Каква ужасна дума. Но това беше истина. Жерар Клермон се отвращаваше от нея.

Луси знаеше, че не изглежда особено добре. Не притежаваше нито очарователните трапчинки на Силви Хауъл, нито властността на баща си. Въпреки това не можеше да проумее защо този мъж не я одобряваше. Когато се приближи към нея в омарата на слънчевата светлина и облаците тютюнев дим, тя изпита обезпокояващото чувство, че вече го е виждала някъде.

Слънцето се отразяваше в стъклата на очилата и скриваше очите му. Тогава Луси се запита дали пък не беше надарена с развинтената фантазия на майка си. Беше решила, че мъжът не е особено едър, но той я надвишаваше с цяла глава. Когато посегна и взе ръката ѝ, тя бе готова да повярва, че ще я поднесе към устните си, и изпита ужасна неловкост, но той само я стисна с извънредна почтителност.

— Простете непочтителното ми държание — извини се тихо Клермон. — Но нямах представа, че ще се грижа за сигурността на толкова възхитителна млада дама.

Признанието очевидно не го радва, установи Луси. А това собственическо, топло ръкостискане беше изнервящо! Упоритата ѝ уста отказа да даде дори еднословен отговор.

— Лусинда! — изграчи баща ѝ и тя подскочи, като че някой бе подпалил фитил под стола ѝ. Адмиралът продължи с обичайната тирада: — Забрави ли добрите си маниери, момиче? Изправи гърба! Вдигна главата! Стегни коленете! — Той извъртя очи и завърши с една от любимите си саркастични литании: — Небето ми е свидетел, че ако майка ти се беше придържала към тези правила, щеше да спести на всички ни големи ядове.

Луси си наложи вледеняващата обвивка на достойното поведение и склони глава.

— Радвам се да се запозная с вас, мистър Клермон. Лусинда Сноу. Моите...

— Обзалагам се, че приятелите ви наричат Луси — прекъсна я весело той и се приведе леко напред, при което очите му се появиха иззад стъклата на очилата.

Луси хладно издърпа ръката си.

— Някои. Но вие, сър, можете да ме наричате „мис Сноу“.

— За мен е чест. — Краткият поклон и показа противното. Дръзкият поглед беше изпълнен с подигравка и не съдържаше нито капчица от покорността, която тя беше свикнала да очаква от слугите и подчинените на баща си. Този невъзпитан тип дори не се извини, преди да ѝ обърне гръб! Луси се вгледа в широките рамене, трепереща от гняв. Защо баща ѝ беше назначил този отвратителен мъж за неин личен охранител?

Клермон остана наред стаята с шапка в ръка и изчака, докато адмиралът връчи на мистър Бенсън банкова полица за значителна сума и зарадваният адвокат се оттегли с многобройни поклони. След кратка покана Клермон се отпусна в креслото на Бенсън, протегна дългите си крака и кръстоса изящните си глезени в кожени ботуши. Адмиралът наля две чашки шери от кристалната бутилка.

Клермон пое чашата с благодарствено кимване.

— Адвокатът ми каза, че онзи пират Дуум се бил заклел да ви преследва до гроба. Имате ли представа на какво се дължи тази враждебност?

— Мъж от моя ранг, който е служил на страната си толкова дълго и толкова предано, няма как да не е настъпил по пръстите няколко криминални елементи. — Адмиралът отпи глътка шери и отвратно изкриви лице. — Според мен този тип е французин. Бог знае, че пожертвах половината от живота си да се бия с французите. А през останалото време водех битки с онези неблагодарни колонисти.

— Но, татко, нали ти казах, че у него няма и следа от френски акцент, нито пък...

— Млъкни, Лусинда. Ако искам да чуя мнението ти, ще те попитам. — Той махна нетърпеливо с ръка в нейната посока, за да я принизи до нивото на зелената папрат в отсрещния ъгъл.

Луси се предаде. Нямаше смисъл да се кара с него. Ако продължеше да го предизвиква, със сигурност щеше да ѝ напомни за френската кръв, която течеше във вените ѝ.

Клермон изпи шерито си на един дъх.

— Простете объркването ми, сър, но адвокатът ми намекна, че ще работя като ваш охранител. Имате ли причини да предполагате, че Дуум или някой от хората му ще се опита да посегне на мис Сноу?

— Веднъж вече я отвлеche, нали? Той е един от онези безсъвестни негодници, които не се свенят да крадат и млади момичета, щом могат да послужат на целите им. Освен това Луси е посветена в немалко тайни военни операции, защото ми помагаше да събера материал за мемоарите си. Ако отново падне в лапите на Дуум, за военната флота на Негово величество ще настъпят лоши дни. Сметнах за необходимо да се подготвя за най-неприятното. Ела тук, Лусинда!

Луси скочи от стола си и застана до писалището, смутена както винаги, когато адмиралът я представяше като своя дъщеря.

— Обясни на мистър Клермон какво ще направиш, ако онзи отвратителен пират успее да те отвлеche още веднъж.

В напразен опит да избегне пронизващия поглед на Клермон тя потърси спасение в белите си ръкавици.

— Ще откажа да му дам каквато и да било информация, даже да ме подложи на мъчения, и при първия удобен случай ще скоча през борда.

Адмиралът се наведе през масата и одобрително стисна ръката ѝ.

— Ето я моята дъщеря.

Луси се изчерви от рядката похвала и се върна на стола си, докато баща ѝ и Клермон обсъждаха подробностите.

— Месечното ви възнаграждение естествено включва храна и легло — обясни адмиралът. — Долу при слугите има достатъчно място...

— Няма да стане — отговори спокойно Клермон. Очевидно не се притесняваше ни най-малко да противоречи на баща ѝ.

Лявата вежда на адмирала се вдигна неодобрително.

— Защо не?

— Каква полза би имала дъщеря ви, ако спя в избата? Трябва ми подслон, от който да виждам прозореца ѝ.

Луси веднага се закле, че през цялото време ще държи завесите спуснати.

Адмиралът промърмори нещо под носа си, но накрая се предаде.

— Предполагам, че ще може да се уреди. Имаме портиерска къщичка. Добрият Фен сигурно ще се разсърди, че го гоня, но...

— Ако този Фен не желае да поеме моята работа, ще се наложи да настоя на своето, сър.

— Добре, добре — кимна адмиралът. — Започвате утре сутринта. Смити ще ви връчи копие на дневния режим на Луси. Дъщеря ми става точно в шест и слиза на закуска точно в осем. От девет до единадесет е в библиотеката и преписва мемоарите ми.

— Уверен съм, че това е възхитително занимание.

Луси смръщи чело. В изразителния глас на мистър Клермон ясно се усещаше сарказъм. Добре, че баща ѝ не улавяше подобни нюанси.

— Естествено — кимна адмиралът и продължи: — От единадесет и половина до тринадесет обядваме и Луси има достатъчно време да се подготви за евентуалните си обществени задължения следобеда.

Очите на Клермон, едва видими зад стъклата, потъмняха или поне така се стори на Луси.

— В случай, че няма такива задължения — продължи с гръмкия си глас адмиралът, — в петнадесет прием чай, а от шестнадесет до седемнадесет може да се посвети на дилетантските си рисувателни опити. След това се преоблича за вечеря, която ни сервира точно в деветнадесет. По това време аз често съм извън къщи, тъй като обсъждам стратегически въпроси с господата от адмиралтейството. В случай, че имаме гости, от Луси се очаква да изпълнява задълженията си на домакиня и по време на късната вечеря. Тя се сервира точно в двадесет и два. Естествено всички дейности на дъщеря ми се ограничават в рамките на обществените правила, които важат за момичета на нейната възраст и с нейното положение. Тя посещава следобедни чайове, балове, театрални представления, излети и други подобни. — Адмиралът, явно в добро настроение, благоволи да се усмихне на почтително слушащата го аудитория. — По моето скромно мнение продуктивният живот е щастлив живот. Вие сте съгласен с мен, или?

— Без съмнение. — Усмивката на Клермон изглеждаше искрена. Строгият месингов часовник на камината удари кръгъл час.

Луси се изправи и се поклони пред баща си.

— Мога ли да се оттегля, татко? Време е да се преоблека за вечеря.

Адмиралът погледна хронометъра си и кимна величествено. Луси беше стигнала почти до вратата, когато Клермон ѝ препречи пътя. Тя беше принудена да отметне глава назад, за да отговори на погледа му. Топлите му пръсти се склочиха около нейните и той притисна здраво стиснатата ѝ в юмрук ръчичка не към устните, а към сърцето си. Луси можа само да го изгледа унищожително, твърде шокирана от подобна интимност, за да изтръгне ръката си.

— Не се страхувайте, мис Сноу — проговори задушевно мъжът, но гласът му преливаше от подигравка. — Обещавам, че ще пазя живота ви като зеницата на окото си.

Занимание с текущата кореспонденция — 7.00 ч. Подреждане на визитните картички по ранг и азбучен ред — 12.30 ч.

Жерар Клермон се взираше изумено в разписанието на Луси. Изпълнено с акуратния военен почерк на иконома, то беше мушнато рано сутринта под вратата на портиерската къщичка. Както по всичко личеше, съставяйки дневния режим на дъщеря си, невероятният му работодател беше пропуснал някои от най-вълнуващите детайли. Например да преглежда вестниците, за да отбелязва къде се споменава името му, или да лъска месинговите копчета на униформата му. Жерар беше изненадан, че адмиралът не беше разписал минута по минута кога дъщеря му трябваше да използва нощното гърне.

— „Продуктивният живот е щастлив живот“ — повтори злобно той, смачка елегантния пергамент и го хвърли в огъня, който трябваше да прогони студа на есенната нощ.

Когато от хартията остана само пепел, той кимна доволно. В засенчените очи на момичето нямаше и капчица радост.

Той потърка замислено гладко избръснатата си брадичка и направи няколко крачки по стаята. Обзаведена също така спартански като помещенията в голямата къща, дългата, тясна стая в портиерската къщичка беше идеална за намеренията му. Никъде не се виждаха отрупани с възглавници дивани, в които човек можеше да се спъне, нямаше и порцеланови фигурки, които можеше да закачи с лакът. Само дървено легло със стар пухеник и износена, но функционална покривка, висок гардероб, кръгла маса, нощно шкафче и четири издраскани стола, вероятно изнесени от господарската трапезария.

Нито следа от мрачния кочияш, който беше живял тук тридесет и една години и беше принуден да отстъпи жилището си на Жерар.

Грубите дъски на пода скърцаха под гневните му стъпки. Целият му грижливо изработен план беше отишъл на вятъра. Очакваше, че ще му възложат да охранява властния адмирал, прославения герой от войните, който отдавна беше прекрачил зенита на славата си. Как да осъществи плановете си, след като беше назначен за бавачка на една сладка госпожичка, която беше изцяло под ботуша на баща си? Адмиралът твърдеше, че искал да опази дъщеря си от Дуум, но Жерар хранеше подозрението, че старият иска по-скоро да се предпази от разкритията, които пиратът щеше да направи пред Луси, ако му се удадеше да я отвлече още веднъж.

Веднага беше разбрал, че Луси е единствената жена, която Лусиен Сноу търпеше в близост до себе си. Даже домашната прислуга се състоеше от бивши моряци, които някога бяха служили на корабите на адмирала, изпитваха страхопочитание към него и му се подчиняваха сляпо. Също като дъщеря му.

Колкото повече нарастваше гневът му, толкова повече портиерската къщичка около него се смаляваше. Високите стаи бяха просторни и в сравнение с досегашните му квартири почти луксозни. Но усещането за теснота се увеличи дотолкова, че черният дим и пламъците на огъня в камината се размазаха пред очите му и го заслепиха.

Той отвори с трясък вратата и избяга под лунната светлина, изпълнена с ароматите на есента. Въздъхна дълбоко и разпери ръце пред очите си, за да се увери, че не бяха кости на скелет.

Прокле слабостта си, извади от джоба си пура и я запали с надеждата ароматният дим да успокои треперещите му пръсти и опънатите до скъсване нерви.

Някъде далече изляя куче — тъжно и все пак странно утешително. В сянката на тухления зид, който обграждаше малкото имение, мъжът отметна глава назад и огледа небесния свод. Добре познатите съзвездия танцуваха пред неспокойните му очи като късчета кристал. Те го бяха отвели на много места, някои екзотични, други опасни, трети замайващо красиви — ала никога не беше предполагал, че ще го доведат тук, в този град, в тази къща.

Той погледна сърдито към прозореца на втория етаж, където живееше адмиралската дъщеря. Той беше единственият на фасадата на жълтеникавата каменна къща, който имаше завеси, даже двойни, дантелени и от дамаска. Сега бяха вдигнати и разкриваха осветената вътрешност на стаята. Той бе поискал да живее в портиерската къщичка, за да не се излага на любопитството на домашните прислужници. Може би трябваше да потърси начин да използва лошия обрат на съдбата в своя изгода, вместо да се взира в прозорците на Луси, преследван от спомена за големите сиви очи и пълните устни, които никак не подхождаха на дребното ѝ личице.

Припомни си хладните ѝ пръсти, изискания светски тон, дръзките искри в прекрасните очи винаги когато го поглеждаше.

Той бе очаквал със затаен дъх тиранията на баща ѝ да запали искри на непокорството в душата ѝ. Но нищо такова не се получи. Луси се подчиняваше на баща си като добре дресирано кученце. Повтори урока си като таблицата за умножение, оповести равнодушно волята си да загине геройски в случай, че попадне отново в ръцете на Дуум. Жерар веднага си представи как събитията ще бъдат отбелязани час по час в дневното ѝ разписание:

8.00 — устояване на мъченията

8.30 — скачане през борда

9.00 — изяждане от акулите

За уважаемия адмирал Сноу и за военната флота на Негово величество никоя жертва не беше прекалено голяма!

Хапещ дим изгори гърлото му и развали удоволствието от пурата. Той я изгаси със същата безогледност, с която Лусиен Сноу убиваше жизнеността на дъщеря си, и запрати крайчето надалеч в мрака.

В този момент горе на прозореца се появи силует и Жерар спря да диша. Ала много скоро лицето му помрачня. Момичето беше безтелесно като призрак, макар че под добродетелната нощница се очертаваха привлекателни женски извивки. Светлата коса, прибрана в две дълги плитки, блестеше на лунната светлина като сребро.

Тя се обърна в посока към портиерската къщичка и Жерар се запита дали пък не търсеше него. Това беше невъзможно, но той бе готов да се закълне, че погледите им се срещнаха в мрака. След минута тя дръпна завесите с гневно движение.

Ако не беше толкова зает да обмисля новия си план, Жерар можеше да изпита успокоение. Не искаше да отклонява вниманието си, но не забравяше нито за миг, че дъщерята на адмирала не е суха прахан, а влажен фитил върху бъчва с барут — горящ съвсем бавно, но непредвидим и опасен.

6

Точно в 6.00 ч. на следващата сутрин Смити почука на вратата на портиерската къщичка. Жерар мушна глава под възглавницата. Не виждаше причини да защитава скъпоценния живот на мис Сноу, докато тя се обличаше и фризираше. Игнорира любезните въпроси за състоянието си и изчака, докато икономът се оттегли. Беше минало девет, когато успя най-сетне да се измъкне от леглото — недоспал и с глава, бучаща от хиляди съмнения.

Обръсна се грижливо, излъска ботушите си и закуси с изсъхнало парче сладкиш, след което се яви в главната къща и с неудоволствие установи, че — вместо да изследва Йона, както възнамеряваше, — трябва да придружи мис Сноу при някакво незначително излизане.

Ако бе разбрал правилно развълнувания слуга, небрежната млада мис била унищожила един скъпоценен научен източник — наскоро излезлите мемоари на адмирал лорд Хауъл. За наказание сега я изпращаха в извънградското имение на лорд Хауъл, за да измоли нов екземпляр. Баща ѝ беше определил как да използва времето най-ефективно и бе отбелязал събитието като официално посещение при Силви, дъщерята на лорд Хауъл.

Жерар чакаше във фойето и нетърпеливо тупаше с шапката по бедрото си. Много скоро Луси слезе по стълбата, обува в леки обувчици. Белият муселин на просто скроената рокля беше богато набран под гърдите. Беше наметната с пастелнорозова пелерина и носеше сламена шапчица с розови копринени панделки. Изглеждаше толкова прелестна в момичешката си премяна, че Жерар не можа да не се усмихне.

Но само докато видя очите ѝ. Погледът ѝ беше като първият предвестник на зимата и със сигурност би вледенил един по-слаб мъж. Той ѝ отстъпи да мине първа, наложи шапката си и подигравателно посочи вратата.

На минаване Луси тикна в ръката му месингов далекоглед.

— Може би това ще ви помогне нощем да ме шпионирате по-успешно, мистър Клермон.

Ако слугата не бе отворил широко вратата пред тях, Луси със сигурност щеше да мине през нея — Жерар беше абсолютно убеден в това.

Той се вгледа в твърдото задниче, което се поклащаше съблазнително под муселина, и промърмори:

— И аз ви желая добро утро, мис Сноу. — После шумно остави далекогледа върху най-близката масичка и я последва.

Докато чакаха каретата пред обора, утринното слънце заслепяваше Жерар. Короните на величествените стари дъбове блестяха в топли прасковени тонове, небето беше яркосиньо. Жерар пое дълбоко въздух и се наслади на есенното утро. Нищо не можеше да му развали апетита за свеж въздух и слънце, даже фактът, че беше нает да охранява една капризна адмиралска дъщеричка.

От реката появя свеж вятър, зашумя в короните на дърветата и по земята се посипаха златни и червени листа. Въръжени с гребла, група слуги веднага се втурнаха да ги пометат, за да не замърсяват безупречната зелена морава. Жерар едва се пребори с желанието си да разгони слугите и да освободи бедните листа от пленничеството им. Но не се издаде, само се протегна и изпъна неспокойните си мускули.

До него се чу деликатно покашляне. Жерар отвори очи и видя неодобрително начупените пълни устнички на мис Сноу. Ако не беше физически невъзможно, той щеше да се закълне, че тя го гледа отвисоко с вирнато носле.

— Ужасно съжалявам, че пропуснах закуската — заговори той и жадно подуши аромата на сладкиши, който я заобикаляше. — Сигурен съм, че лимоновият пай е бил великолепен.

Тя си спести отговора, защото каретата затрополя по калдъръма. Какъв позор — в слънчев ден като този да пътуват в затворена кола. Той се бе надявал на открит фойтон или дори на спортна двуколка, която да управлява сам. Но на капрата вече беше кацнал мрачният Фенстър, старият кочияш, наричан от всички само Фен, и физиономията му не предвещаваше нищо добро.

Луси сложи ръката си, скрита под лека ръкавица, върху неговата и му се усмихна сладникаво.

— Надявам се люшкането на каретата да не влоши вашата... — Тя се огледа, сякаш искаше да се подsigури, че не присъстват нежелани слушатели, и пошепна съзаклятнически: — Вашето нещастно заболяване.

Той отказа да се поддаде на чара ѝ и вдигна ръка към шапката си.

— Съчувствието ви ме трогва до сълзи, мис Сноу, но когато пътувам по суша, никога не ми става зле. — После тържествено ѝ отвори вратичката.

С помощта на един от слугите Луси се качи в каретата и понечи да тресне вратичката под носа на Жерар, но не успя. Без да обръща внимание на опитите на слугата да му помогне, той се покатери след нея и зае място на седалката насреща ѝ.

Възмутена от дързостта му, тя се обви в мрачно мълчание и премести краката си така, че да не се докосва до коленете му.

Винаги се беше гордяла със самостоятелността си и сега мразеше мисълта, че един мъж, един прост наемник, ще проникне в личния ѝ живот.

Когато каретата тръгна, тя не можа да издържи и заговори сърдито:

— Няма ли да ме защитавате по-ефективно, ако седите отвън при кочияша? Ами ако ни нападнат разбойници? Или пирати? Или... или... индианци?

Мъжът вдигна високо едната си вежда.

— Нямах представа, че в Челси се очакват индиански нападения... — Той огледа жадно сребърната ѝ коса, спусната свободно на гърба. — Трябва обаче да призная, че скалпът ви ще бъде ценен трофей. Дори най-цивилизованият дивак трудно би му устоял.

Изказването му беше в ярък контраст със съненото изражение и това изнерви Луси.

— Това е още една причина да се качите на капрата при Фен.

Той въздъхна, сякаш бе надарен с невероятно търпение.

— Кажете на баща си да назначи ездаци, които да пазят каретата от нападения. Това е най-разумното. Но аз съм ваш личен охранител и дългът ми изисква да съм неотлъчно до вас. — На лицето му се изписа недоволство. — Неотлъчно, разбирате ли?

Луси намери тази перспектива почти толкова непоносима като мъжа, който я бе изрекъл. Сляп за ужаса ѝ, мистър Клермон извади от джоба на жакета си книга с кожена подвързия и се зачете. Луси се престори, че се занимава с ръкавиците си, и продължи да го оглежда скритом под периферията на шапката си.

С тези смешни очила на носа и съненото изражение той приличаше по-скоро на учител, отколкото на авантюрист. Какво ли щеше да направи, ако наистина ги нападнаха разбойници? Да ги наложи с бастуна си или да хвърли по тях книгата си?

При спомена за нахалното му протягане, докато чакаха каретата, отвращението ѝ нарасна. Като диво животно, което е било твърде дълго време в клетка, той бе разтягал мускулите си под кафявото платно на жакета. Удоволствието, което му доставяше тази недодялана постъпка, беше крайно обезпокояващо.

Тя смръщи чело и се опита да открие откъде идваше спонтанната омраза към мъжа насреща ѝ. Вероятно причината беше във великанския му ръст. Всеки път, когато го видеше, ѝ се струваше още по-грамаден. Тя беше принудена да се отдръпне в най-далечния ъгъл на седалката, за да не се допира до дългите му, мускулести бедра, които се очертаваха ясно под панталона от дивечова кожа. Всеки път, когато каретата се разтресеше от някоя неравност по пътя, коленете им се удряха. Присъствието му я потискаше, накъсваше дишането ѝ, като че в каретата нямаше достатъчно въздух за двамата.

Може би я смущаваше и поведението му — това рафинирано жонглиране между почитанието и надменността. Трябваше да си припомни, че всъщност той принадлежеше към работещата класа. Не беше джентълмен и не беше почтено да го преценява по критериите за джентълмен. Вроденото ѝ чувство за справедливост изискваше да му даде втори шанс.

Когато учтивото ѝ покашляне не даде резултат, тя се усмихна сковано и заговори:

— Ще позволите ли да попитам какво четете, сър?

Погледът му остана прикован върху страницата.

— „Робинзон Крузо“ от мистър Даниел Дефо. Чела ли сте тази книга?

Луси поклати глава.

— О, не! Баща ми се отвращава от измислени истории. Твърди, че отслабвали ума.

Клермон я погледна загадъчно над ръба на книгата.

— А вие какво мислите?

Луси го зяпна неразбиращо. Никой досега не я беше питал за мнението ѝ.

Очевидно развеселен, Жерар вдигна едната си вежда.

— Сигурна ли сте, че никога не сте чели тайно романи, мис Сноу?

Жерар отново зарови нос в книгата си, сигурен, че ще ѝ трябва доста време да проумее, че я бе обидил. Напълно съзнаваше факта, че адмиралът никога не би позволил на покорната си дъщеря да пътува с мъж от собствения си обществен кръг без компаньонка. В момента той беше със статус на слуга и това автоматично го правеше безполов — поне така мислеше адмиралът. Вероятно и Луси мислеше същото. Интересно защо тази ирония не го развесели особено.

Тъй като мистър Клермон не преставаше да чете, Луси реши да го изтръгне от проклетото му самодоволство с помощта на шоковата метода.

— Мисля, че аз съм единственият човек, който е оцелял след среща с капитан Дуум и може да разкаже за нея — оповести тържествено тя.

Клермон реагира с равнодушно изръмжаване.

— Негодникът е абсолютно безскрупулен. За щастие очите ми бяха вързани, тъй като един негов зъл поглед е достатъчен да те вкамени. Корабът му излиза от мъглата като сатаната от ада. Някои твърдят, че бил призракът на капитан Кид, който обикаля моретата, за да отмъсти на хората, които са го предали.

Клермон бавно отпусна книгата. Луси съзнаваше, че говори глупости, но след като най-последно бе привлякла вниманието му, не можеше да престане. Затова продължи и го запозна с всички истории, които беше чула от моряците на „Тиберий“.

— Той носи огърлица от човешки уши. Изтръгва сърцата на жертвите си с голи ръце и храни с тях акулите. За закуска пие човешка кръв. Известен е с това, че изписва върху гърдите на пленниците си клаузи от пиратския договор с върха на сабята си.

Погледът на Клермон падна върху снежнобялата кожа, открита от модното деколте на корсажа ѝ.

— Доколкото виждам, вие сте останали незасегната, мис Сноу. По кожата ви няма дори една луничка.

Обезпокоена от изпитателния му поглед, тя се уви в наметката си.

— Аз имах късмет. — Сведе глава и продължи, без да съзнава колко замечтано беше изражението ѝ и колко силно въздействие оказа то върху спътника ѝ: — Дуум е безмилостен и прави всичко, за да си достави удоволствие. Казват, че за една нощ опозорявал по десет невинни момичета. И то преди да удари полунощ — заключи вдъхновено тя.

Дуум се взираше като хипнотизиран в розовината на бузите и чувствената извивка на устните, които буквално умоляваха да бъдат целунати. Разбираше, че предишната затвореност е била само маска. Никога не беше помислял, че ще завижда на призрак, но сега заби пръсти в кожената подвързия на книгата и скри лицето си зад нея.

— Мога само да се възхитя на издръжливостта на този пират — отбеляза хладно той. — Девиците обикновено изискват много усилия.

Луси млъкна шокирано. Трябваше ѝ доста време да преглътне грубата забележка.

— Боя се, че и аз бях застрашена от опозоряване...

Изпуснатото признание не подобри настроението на Жерар.

Той затвори шумно книгата и огледа стройното ѝ тяло с толкова явно презрение, че тя имаше пълното право да го зашлеви.

— Според мен се лъжете, мис Сноу. Чувал съм, че Дуум предпочита жени, които имат малко повече плът по костите си.

Луси пребледня. Сивите ѝ очи се напълниха с болка. Тя се извърна към прозореца и се престори, че наблюдава с интерес алеята, по която минаваха.

Жерар веднага съжали за зловната си забележка и остави книгата на седалката.

— Простете лошите ми маниери, мис Сноу. Аз съм специалист и това назначение не отговори на очакванията, с които дойдох във вашия дом.

Дълбоко учуден, той установи, че искреността му бе станала толкова чужда, та дори истината придобиваше неприятния привкус на

лъжа.

Извънградското имение на лорд Хауъл представляваше смайващ контраст с точно регламентирания живот в Йона. Тук падащите листа се гонеха по тревата в необуздан танц, пълни малки ръчички ги улавяха и весело ги хвърляха срещу вятъра или ги натрупваха на скърцащи кехлибарени хълмчета, в които лудуваха разрошени деца.

Жерар погълна гледката с такава жажда, че в гърлото му загорча. Някога и той си представяше подобно бъдеще, но то му беше отнето по ужасен начин. Спомни си колко бързо се сменяха сезоните и с тях пропадаха един след друг шансовете му.

В стремежа си да остави зад себе си този фарс и да се върне към важните си дела той отвори вратичката на каретата. При появата на Луси насреща ѝ се втурнаха няколко спаниели и трوماво ловно куче. Тъмнокоса девойка се понесе към тях през моравата с развяващи се панделки на шапката. Радостните ѝ приветствия надвикаха дори възбудения лай на спаниелите.

— Луси! Мила, мила Луси! Нямах представа, че ти е разрешено да правиш и сутрешни посещения! Какво става? Сигурно адмиралът пак е объркал хронометъра си с барометър?

Жерар сведе глава, за да скрие усмивката си. Мис Хауъл му хареса от пръв поглед.

— Добро утро, Силви. Надявам се, че неочакваното ни посещение няма да ти създаде някакви затруднения. — Луси остана скована в прегръдката на приятелката си, само леко притисна бледата си буза о порозовялото лице на Силви.

При това поведение на мис Сноу Жерар неволно заподозря, че поверената му млада дама възприема подобни афектирани жестове като любовно обяснение.

Силви веднага го забеляза над рамото на приятелката си и сините ѝ очи засвяткаха любопитно.

— О, божичко! — прошепна артистично тя и разкри талант, достоен за Кралския театър на Дръри Лейн. — Откъде се взе този красив мъж? Какви коси! Какви рамене! Великолепен е! Несравним! Обожател ли имаш?

Луси усети как раменете ѝ се затоплиха под развеселения поглед на Клермон. След като без да иска го беше изложила на безсрамните похвали на Силви, тя се почувства задължена да омаловажи нещата.

— Бих казала, че не. Той не ми е никакъв — отговори сковано тя. — Той е просто един слуга.

Изкусно оскубаните вежди на Силви се вдигнаха високо към косата.

— Разкажи ми веднага!

— Добре, щом настояваш. Татко го назначи за мой личен охранител.

Силви избухна в мелодичен смях, после закри с ръка ушенцето на Луси и ѝ пошепна нещо. Изражението на Клермон веднага ѝ даде да разбере, че беше чул всяка скандална сричка.

Когато обаче Силви го удостои с благосклонно внимание и му показва очарователните си трапчинки, веселието отстъпи място на предпазливостта. Той отклони учтиво поканата да ги придружи, но тя улови ръката му и се опита да го повлече със себе си.

— О, не, мис Хауъл. Мястото ми е тук. Професията ми, нали разбирате? Трябва да се оглеждам за бандити и коварни убийци.

— И за индианци — допълни Луси, наслаждавайки се на смущението му. — Хайде, мистър Клермон, елате с нас. Нали казахте, че баща ми ще стори най-добре да назначи ездачи, които да пазят каретата. Ала вашият дълг е да ме държите непрекъснато под око.

Жерар я погледна унищожително. Наистина смяташе да я държи под око. Но щеше да ѝ го каже по-късно. Когато останеха насаме.

Тя не му остави друг избор, освен да ги последва по склона към къщата. Силви бърбеше непрекъснато. Минаха покрай лудуващите деца и спряха пред одеялото, опънато върху лошо подрязаната морава. В средата седеше дебело бебе и се оглеждаше спокойно като охранен Буда.

Мъж в униформа и небрежно облечена дама им махнаха весело от беседката в подножието на хълма. Жерар предположи, че това са родителите на забележителната детска банда.

— Мама предложи да закусим навън, защото времето е меко — обясни Силви, докато пълнеше порцелановите чашки с ароматен чай. Количката беше натоварена с всякакви вкусоти.

Тя напълни една чиния и я подаде на Луси. Девойката огледа с неприкрито желание бърканите яйца, шунката и прясно опечените хлебчета с мармалад. После хвърли бърз поглед към сребърното часовниче, което висеше на корсажа ѝ. Жерар реши, че е време да се намеси, и взе чинията от ръката ѝ.

— Вижте какво, мис Сноу — заговори строго той. — Знаете, че можете да се храните едва в единадесет и половина. Какво ще каже адмиралът, ако ви види?

Точно както беше очаквал, Луси грабна чинията от ръцете му. Сивите очи засвяткаха сърдито.

— Не забравяйте къде ви е мястото, сър. Моите навици на хранене не ви засягат.

Силви ги зяпна с отворена уста и Жерар се запита дали пък Луси за първи път не беше показала зъбките си пред друг човек. Очевидно тя се осмеляваше да ги покаже само когато баща ѝ не беше наблизо. Силви явно хареса гледката, защото очите ѝ заблестяха. Жерар изпита неволно уважение към момичето, което на пръв поглед изглеждаше толкова повърхностно.

Докато домакинята пълнеше чинията на Жерар, Луси се настани на одеялото и свали ръкавиците си. После бързо се зае с шунката, сякаш се безпокоеше, че отново ще ѝ я вземат. Жерар също посвети вниманието си на вкусното ядене, забравил отдавна сухото парче сладкиш.

— Ние сме дванадесет. — Силви изостави изцяло светската учтивост. — Аз съм най-голямата, а Гилигън е най-малкият. Мама винаги казва, че всеки път, преди да излезе в морето, татко ѝ оставял по едно бебе, за да го помни.

Докато Силви посвещаваше непознатия в историята на семейството си, Луси неволно се запита какво ли щеше да каже адмиралът, ако я видеше да яде шунката с пръсти. И то в десет часа сутринта!

Силви тъжно поклати глава.

— Досега Гилигън не е произнесъл нито една думичка. Но ние предполагаме, че е като Кристофър, който започна да говори едва на четири годинки.

Сигурно защото през цялото това време не е успял да вземе думата, помисли си безсърдечно Луси. В присъствието на Силви

нямаше никакво значение дали някой искаше да каже нещо умно и интересно, защото тя владееше целия разговор. От Луси се очакваше само да кима или мърмори одобрително.

Модните къдрички на приятелката ѝ се полюшваха изкусително, докато описваше как Филип се изтърколил по стълбата на мансардата и всички присъстващи занемели от ужас. Луси не смееше да каже на никого, но си представяше майка си точно като Силви Хауъл. Непрекъснато в добро настроение. Весела. Свободна. Малко лекомислена. И красива. Замайващо красива.

Тя хвърли бърз поглед към Жерар, убедена, че вече е напълно омагьосан от Силви. Но той беше зает да храни спаниелите с шунка, а бебето с парченца хляб и внимаваше да не обърка на кого какво дава.

Луси изведнъж го видя с нови очи. Очите на Силви. За разлика от повечето мъже неумолимата слънчева светлина само подчертаваше достойнствата му. Тя акцентираше ситните бръчици в ъгълчетата на очите и топлеше не по модата загорялата кожа до медноцветен бронзов тон. Трудно ѝ беше да каже на колко години е, но очевидно прекарваше голяма част от времето си навън.

Лицето му беше наистина завладяващо: широки скули, тънки, съвършено изписани вежди. Лице, което можеше да бъде наречено младежко, ако времето и жизненият опит не го бяха белязали. Тя не искаше да си признае, че именно тези белези дразнеха любопитството ѝ. Неустоимият хумор в кафявите очи. Ироничната линия около устата. Постоянно ѝ се струваше, че той ей сега ще се усмихне, като че е чул прекрасен виц, убягнал от вниманието на другите.

Когато той поднесе чаша с вода към изразителните си устни, Луси великодушно реши, че охранителят и може да бъде сметнат за красив мъж.

— Махни се оттук, жалък негодник! Иначе ще набуча главата ти на реята, или да не се казвам капитан Дуум!

Клермон се задави, изля водата и намокри и спаниелите, и малкия Гилиън. Две момчета изскочиха от крепостта, която бяха издигнали от купове есенна шума, и започнаха да се бият с клони, които трябваше да представляват абордажни ножове.

— Прощавайте — прошепна съкрушено той и подсуши главичката на бебето с носната си кърпичка. — Така ме уплашиха...

Силви махна с усмивка.

— Играят си на капитан Дуум. Любимата им игра, откакто Луси преживя онова вълнуващо приключение. — Тя стреснато вдигна ръка към устата си. — О, мила! Съвсем забравих, че трябваше да го пазя в тайна. Защото адмиралът се доверил на татко, той пък го разказал на мама, тя се довери на мен, а пък аз... Господи, каква съм глупачка!

Луси кимна спокойно.

— За щастие мистър Клермон не е шпионин на „Таймс“, Силви. Освен това е осведомен за случилото се. Нали татко го ангажира тъкмо заради това.

Очите на Силви засвяткаха възхитено.

— Кой би помислил, че Луси може да бъде толкова смела? Тя се е държала много по-добре от онези жалки глупачки в „Замъка Ракен“ от мистър Еджуърт! — Тя измъкна скакалеца от ръчичките на Гилиън, преди да го е лапнал, и хвърли дяволит поглед към приятелката си. — Подозирам, че нашата Луси се е влюбила в пиратския капитан. Всеки път, когато се спомене името му, лицето ѝ пламва.

— Не е вярно! — възпротиви се Луси, усещайки как руменината залива бузите ѝ. Съзнаваше, че Клермон я гледа втрещено, затова сведе глава с надеждата косата ѝ да скрие издайническото лице.

Без да се разкайва ни най-малко за нетактичността си, Силви грабна бебето и отиде да го сложи в леглото — и да донесе нов екземпляр от мемоарите на баща си. Луси и охранителят ѝ останаха сами.

Опасенията на младата дама не се потвърдиха. Клермон извади от джоба си пура и я пъкна между устните си, по които нямаше и следа от усмивка. Очите зад стъклата на очилата се опънаха в тесни цепки, докато наблюдаваше двубоя между братчетата на Силви. Слънцето вече не топлеше, както преди, температурата сякаш изведнъж падна с няколко градуса.

Луси имаше чувството, че придружителят ѝ кипи от гняв. Нека си пуши, реши великодушно тя и се обгърна в ледено мълчание. Нямаше да му достави удоволствието да протестира. Живееше вече деветнадесет години с адмирала и имаше богат опит в понасянето на наказващо равнодушие.

Без да помоли за разрешение, както изискваше приличието, той запали тънката си пура, пое дълбоко дима и издуха няколко безупречни кръгчета.

Никога няма да приема мъж, който така открито се отдава на чувствени, безбожни удоволствия, помисли си Луси. Може би именно затова съумяваше да я извади така лесно от равновесие. Всичко, което вършеше, изглеждаше така, сякаш го правеше за пръв и последен път. Тя се покашля дискретно.

Изведнъж пред носа ѝ се появи носна кърпичка и се развя като пиратски флаг.

Луси погледна гневно провокиращо безупречното парче плат. В гърдите ѝ се появи ново чувство, чуждо и екзотично. И много опасно. Сладък, пламтящ гняв прогони бездейната ѝ меланхолия с необичайна буйност.

Години наред тя беше позволявала на баща си да я отблъсква, да я наказва със същото равнодушно пренебрежение, с което се отнасяше и към подчинените си. Тъй като се боеше до смърт от гнева му и заедно с това силно копнееше за обичта му, тя се бе научила да остава невидима и понякога се боеше наистина да не изчезне.

Подигравателното безразличие на мистър Клермон имаше обратен ефект. То събуди непокорния ѝ дух, съживи я. В сърцето ѝ лумна огън, който събуди гнева.

Тя се престори, че не забелязва кърпичката. Ако този тип искаше да предизвика реакция, можеше да я чака още дълго.

Кърпичката изчезна. Следващият облак дим се насочи право към нея и я удари в носа.

— Мистър Клермон! — Името бе произнесено в изблик на гняв. Тя скочи от одеялото и размаха ръкавиците си. — Още от самото начало разбрах, че деловата ни връзка е пълна глупост! Ние с вас не си подходяме в нито едно отношение, нито по темперамент, камо ли пък по морални принципи.

Мъжът се подпря на лакът и я огледа безцеремонно. В ъгълчетата на устата му отново се появиха онези безсрамни гънки.

— Тогава имам късмет, че адмиралът ме назначи да ви пазя, а не да се оженя за вас.

Луси шумно пое въздух. Този нагъл тип ѝ отнемаше дори свободата да диша нормално. На шията ѝ се появиха ситни капчици пот, но тя не се стресна от тази съвсем не дамска реакция.

— Не аз, а адмиралът има смъртен враг в лицето на капитан Дуум, сър. Не виждам нито една причина, поради която трябва да

плащам за греховете му. — Тя нахлузи ръкавиците си. — Аз съм напълно в състояние да се грижа за себе си и ви уверявам, че при първия удобен случай ще уведомя баща си за своето решение.

Тя закрачи величествено към каретата, но много скоро се спъна в полата си и развали цялото впечатление от сцената, която бе изиграла. Милата Луси, каза си снизходително Жерар. Наистина ли си въобразяваше, че може да се отърве от него? Наистина ли вярваше, че може да се грижи сама за себе си и да се откаже от услугите на непознатия от престолюдието с недодялани маниери?

Той стъпка пурата си с ток и челото му се набръчка. Нямаше да позволи на тази разглезена адмиралска дъщеря да осуети плановете му, като предизвика уволнението му. Тя не му оставяше избор. За да запази мястото си, трябваше да покаже на високомерната млада дама, че тя се нуждаеше именно от човек като него.

На следващата сутрин в 6.00 ч. Смити атакува портиерската къщичка много по-шумно и недискретно от предишния ден. Чуването не престана, докато Жерар не се принуди да стане от леглото. Той се уви в завивката, отиде, препъвайки се, до вратата, отвори я с трясък и изгледа укорно икономата изпод нападалите по лицето му разбъркани кичури.

Смити отговори на погледа му с подлудяващо спокойствие. Жерар беше готов да се закълне, че икономът е осведомен за всички подробности около излета до Лондон, който Жерар бе предприел през нощта, след като Луси бе угасила светлината в стаята си. Смити със сигурност знаеше броя на канчетата ейл, които бе обърнал в кръчмата в Уайтчапъл, и че се беше върнал в леглото си едва на разсъмване с мрачната увереност, че мис Сноу много скоро ще го помоли да продължи да защитава живота и добродетелта ѝ, както досега.

— Адмирал Сноу поддържа поканата си за закуска с него и мис Сноу.

Покана? По дяволите! Това си беше чиста заповед и Жерар веднага го разбра. Проклет да е адмиралът, който си позволяваше да го измъква от леглото преди десет сутринта!

— За мен е дяволско удоволствие — изръмжа в отговор той и затръшна вратата под носа на невъзмутимия иконом.

Луси и баща ѝ седяха един срещу друг на дългата маса в трапезарията, разделени от блестящата ѝ дъбова повърхност. Пред адмирала бяха наредени няколко вестника, единственият признак на безредие в иначе безупречното помещение. Разкошната му бяла грива стърчеше над разгърнатия „Таймс“. Адмиралът беше суетен единствено по отношение на косата си. Даже когато на мода бяха перуките, той упорито отказваше да ги носи.

Луси се покашля и сложи в чая си малко прясна сметана. Баща ѝ изглеждаше царствено в тъмносиния вълнен халат с блестящи месингови копчета и златни ширити. През всичките деветнадесет години от живота си Луси нито веднъж не го беше виждала без униформа. В негово присъствие винаги се чувстваше дребна и нищожна — високото звание и авторитетът му буквално я притискаха към земята. Тя потропа нервно с връхчето на обувката си, учудена, че все пак стигаше до пода.

Луси очакваше този миг, откакто се върнаха от посещението при лорд Хауъл. Ала ѝ беше достатъчно да погледне баща си и както обикновено езикът ѝ се скова от онази смесица от възхищение и чувство за вина, че беше разочаровала очакванията му. Чувстваше се виновна, защото беше длъжна да се бори с наследените от майка си недостатъци, за да заслужи уважението му. Чувстваше се виновна, защото беше родена от жената, имала глупостта да направи този необикновен мъж за смях пред хората.

Той винаги я караше да се чувства като петгодишното момиченце, което, уловено за ръката на Смити, стоеше на кея, докато баща ѝ слизаше от кораба си след поредното героично приключение. Тълпата ликуваше и Луси много искаше да извика: „Това е моят татко!“ Но никога не бе посмяла да го стори. Тя пое дълбоко въздух.

— Татко, трябва да обсъдя с теб много важен въпрос.

Вестникът прошумоля укорително.

— Високо и ясно, момиче. Знаеш, че не обичам мърморенето.

Тя отпи глътка чай и прокле Клермон, който я бе докарал дотам да се похвали, че ще се отърве от него.

— Трябва да ти съобщя, татко, че аз...

Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато причината за неудобството ѝ влезе най-спокойно в трапезарията и ѝ кимна приятелски.

— Мис Сноу.

— Мистър Клермон — отвърна хладно тя.

Жерар се направи, че не вижда слугата, който стоеше зад адмирала със строго лице, взе си чиния и огледа намръщено мраморната масичка. Луси веднага разбра, че охранителят ѝ сравняваше спартанската храна с вкусотиите у семейство Хауъл. За момент забрави баща си, ухапа сухата си препечена филийка и се вдълбочи в новите детайли от външността му. Клермон носеше фрак с

орфани поли, а ботушите му бяха надраскани и това не можеше да се скрие дори от най-грижливото лъскане. Сигурно мястото при адмирала му е било спешно необходимо.

Клермон седна и под неодобрителния поглед на слугата намаза филийката си с дебел пласт масло.

Луси се намръщи и изведнъж изпита угризения на съвестта. Мистър Клермон беше силен мъж и беше съвсем естествено да има апетит. Ако тя помолеше баща си да го освободи, щеше да го обрече на глад.

— Е, момиче, какво искаше да ми кажеш? — Адмиралът удари с юмрук по масата и съдовете издрънчаха. — Ако наистина е толкова важно да смутиш закуската ми, говори, по дяволите!

Защо баща ѝ трябваше точно сега да се покаже иззад вестника си?

— Искях само... аз...

Клермон я погледна окуражително. Но Луси знаеше, че много му се искаше да затъкне устата ѝ с няколко колосани салфетки.

— Необходими са ми малко пари за брой — изтърси бързо тя. — Свърших кобалта си, а без хубаво синьо не мога да довърша етюда от Корнуол.

Адмиралът се усмихна благосклонно и Луси изпита диво желание да се скрие под масата, докато поредната проповед приключи.

— О, милото ми момиче, добрата ми Лусинда. Знам, че винаги мога да разчитам на теб, за да драматизираш тривиалното. — Той си взе втора филийка и отново изчезна зад своя „Гаймс“. — Това беше една от особените дарби на майка ти.

Луси отмести чинията си и рискува бърз поглед към охранителя си, който със сигурност се забавляваше за нейна сметка.

Ала Клермон беше изчезнал. На негово място седеше опасен чужденец, който наблюдаваше баща ѝ с дива жажда за убийство. По гърба ѝ пролазиха студени тръпки, обзе я предчувствие за катастрофа, която щеше да засегне не толкова адмирала, колкото нея самата. Ала преди да е успяла да си напомни, че не бива да се поддава на фантазии като майка си, баща ѝ се задави и Клермон отново изписа на лицето си дружелюбната маска.

Луси с ужас проследи как баща ѝ изпусна вестника. Лицето му ставаше все по-червено, накрая посиня. За момент тя бе готова да

повярва, че убийственият поглед на Клермон си е свършил работата.

Охранителят ѝ скочи, заобиколи масата и изблъска паникьосания слуга. Преплете ръце и нанесе на адмирала силен удар между плешките. Сноу измъчено пое въздух и очите му се напълниха с облекчени сълзи. Луси се изтръгна от вцепенението си, отиде при баща си и сложи в ръката му чаша вода.

Според нея Клермон бе ударил баща ѝ по-силно, отколкото изискваха обстоятелствата.

— Следващия път опитайте с малко масло, сър. Така и най-коравият хляб става мек.

Луси го погледна злобно, но баща ѝ явно не беше в настроение да се кара.

— Не е виновна филийката — изхърка адмиралът и посочи падналия вестник. — Той е виновен! Това копеле ще ме вкара в гроба!

Клермон протегна ръка към вестника, но Луси го изпревари и го грабна под носа му. Веднага видя тлъстите букви на първа страница.

— Капитан Дуум — прочете тихо тя и името прозвуча като молитва.

Жерар беше благодарен, че адмиралът все още беше зает със себе си и не обърна внимание на състоянието на дъщеря си. Ако бе видял замечтаното лице на Луси, със сигурност щеше да я затвори в килера и да хвърли ключа в реката. Лицето ѝ пламтеше, устните бяха полуотворени в изкусителна покана. Мъжът изпита лудо желание да докосне тези устни, да ги загризе със зъби и да мушне езика си между тях. Неловкостта му нарасна.

Неканеното прозрение му разкри цял куп неподозирани възможности.

— След като принудил фрегатата да капитулира пред Дувър, маскираният пират накарал с насочен пистолет капитана и екипажа да изиграт партия фараон с него и пиратите му. Макар че според слуховете капитан Макковър от кораба на Негово кралско величество „Женевиев“ си възвърнал повече от хиляда фунта от кралската съкровищница, прибрани преди това от пиратите, той никак не бил въодушевен от наглостта на бандитите.

Жерар също не изглеждаше въодушевен.

Луси вдигна глава и сякаш погледна през Клермон. Очите ѝ грееха в мекото, мъгливо сиво на морето при разсъмване. Нежността и

копнежът в дълбините на погледа ѝ улучиха Клермон право в стомаха, опасно близо до сърцето.

Много скоро и той щеше да мрази нещастния капитан Дуум, както го мразеше адмиралът.

— Как е посмял? Кога са се случвали такива неща? Каква дързост! Каква наглост! — Адмиралът тресна чашата с вода на масата.

Клермон не знаеше дали трябваше да спаси Луси или себе си, когато изтръгна вестника от ръката ѝ и лицето ѝ отново стана надменно и недостъпно.

Той прочете набързо остатъка от статията и лицето му помрачняваше с всяка дума.

— Този тип си позволява все повече волности, ако питате мен. Ако изиграе още няколко такива номера, ще го окачат на въжето.

— Пия за това! — Адмиралът тържествено вдигна чашата си. Луси погледна триумфално към Клермон.

— Виж, татко, ако Дуум се намира в открито море, значи няма никаква причина...

— Да намалим бдителността си — завърши изречението Жерар и се засмя вътрешно на убийствените искри в очите ѝ. — Негодник като Дуум вероятно има верни хора в цяла Англия. Какво по-добро време за отвличане от това, когато целият екипаж на кралската фрегата потвърждава алибито му!

— Съвсем правилно, сър — кимна адмиралът. — Ще бъдем побдителни от всякога.

Луси грабна салфетката си и я изви с такава сила, че пръстите я заболяха. Ала когато баща ѝ се обърна към нея и тя видя треперенето на пръстите му, ядът отстъпи място на искрена загриженост. Жерар не можа да завърши закуската си. Стремешът на Луси да завоюва благосклонността на баща си му развали апетита.

Луси попи влажното чело на адмирала със салфетката.

— Всичко е наред, татко. Да ти донеса ли още малко вода?

Той блъсна ръката ѝ.

— Много добре знаеш, че не обичам да се прави театър около мен. Защо не излезеш? Върви да си купиш боите, които ти трябва. Онзи негодник ме ядоса твърде много и тази сутрин няма да работя над мемоарите си.

Жерар преглътна проклятието си. Още един пропуснат случай!

— Както желаш, татко — отговори покорно Луси.

Тя се оттегли от трапезарията със смирено сведена глава, но в погледа, който хвърли към Клермон, нямаше и следа от смирение. Беше само въпрос на време да помоли адмирала да го уволни. Е, може би денят не беше напълно изгубен. Разходката по магазините беше идеалният случай да щракне капана, който беше заложил на своето мишленце с остро езиче.

Когато стана, за да последва Луси, адмиралът се покашля многозначително, сякаш дъвчеше нещо повече от суха филийка — дъвчеше гордостта си, както пролича много скоро.

— Трябва да ви благодаря, млади човече. Спасихте живота ми.

Жерар направи кратък поклон и го дари със загадъчна усмивка.

— Само изпълних задължението си, сър. Само това.

* * *

Малко по-късно, докато каретата пътуваше към Оксфорд Стрийт, Жерар се запита дали мис Сноу имаше и други дрехи, освен бели. Този добродетелен цвят започваше да го изнервя.

Против волята му погледът му спря за дълго върху млечнобелите рамене и елегантната извивка на ключицата, разкрити от дълбокото деколте на роклята в гръцки стил. Не му се искаше да го признае, но отсъствието на всякакъв цвят ѝ подхождаше също като името ѝ. Кожата ѝ беше като пресен сняг — нежна, девствена, изкусителна. Жалко, че и темпераментът ѝ беше съшият.

Тези мисли го уплашиха. Той погледна през задното прозорче и се усмихна при вида на самотния ездач, който следеше каретата отдалеч, за да не събуди подозренията на кочияша. След днешния ден Луси сигурно щеше да помоли баща си да увеличи възнаграждението на Клермон.

Каретата спря пред блестящата редица от витрини, зад които изисканите господа и дами, разхождащи се по широките, настлани с големи плочки тротоари, можеха да намерят богат избор от парфюми, ликьори, накити, сладкиши и книги.

— Какво ще купуваме? — попита Жерар, когато помогна на Луси да слезе и задържа ръчичката ѝ малко по-дълго от обикновено. — В

книжарницата ли ще влезем? За мен би било непоносимо, ако не завършите морския си етюд.

Луси отвори японското чадърче, за да скрие лицето си от слънцето. Когато го дари с усмивка, в главата му забиха тревожни камбани.

— Тази сутрин ще вляза в магазина за коприни, защото... — Тя замлъкна и плахо сведе глава към връхчетата на пръстите си, които се подаваха от сандалките.

— Защото имате да правите покупки, за които не се говори на публично място — помогна ѝ Жерар.

— Точно така. Не е нужно да ме придружавате. Знам, че ще ви е досадно.

Напротив, скъпа моя! — помисли си Жерар, силно изкушен да тръгне с нея. Само за да ѝ покаже, че знаеше за всички онези нещица от коприна и дантели много повече, отколкото Луси щеше да научи през целия си живот.

Луси смяташе, че е намерила начин да се отърве от него, и не подозираше, че така подпомага дяволския му план.

Той я съпроводи до входа на магазина, чиито високи прозорци бяха драпирани с италианска коприна, брюкселски дантели и топове муселин, по-прозрачни дори от онези, които носеше Луси.

— Ще ви чакам отвън. Няма нужда да бързате — рече великодушно той.

Тя примигна смутено. Очевидно отстъпчивостта му я бе изненадала. Клермон я побутна меко към вратата на магазина.

И не устоя да хвърли поглед към богато украсения със злато салон. Една от продавачките веднага се запъти към Луси и ѝ показа великолепна копринена роба.

— От най-добро италиански качество, мис. Пада тежко и държи хладно — обясни тя със силен акцент.

Луси попипа гладката тъкан, без да съзнава колко чувствено беше това движение. Тъканта може да е тежка, но надали държи хладно, помисли си Жерар. В главата му се гонеха горещи фантазии: пръстите на Луси върху копринената тъкан. Неговите ръце върху меката ѝ кожа.

Той стисна юмруци и бързо се отдалечи от вратата, преди сам да е паднал в капана.

Беше минал почти час, когато Луси излезе от полумрака на луксозния магазин и се озова отново под яркото слънце. Беше доволна от себе си. Не само се бе отървала от досадния си придружител и бе останала цял час сама, но и беше купила топче италианска коприна. Отначало търговецът искаше петнадесет шилинга на метър, но тя успя да смъкне цената на десет. Щом доставея плата в дома им, адмиралът щеше да я похвали за умението ѝ да се пазари.

Закрила очи с чадърчето си, тя се огледа несигурно в навалищата. Нито следа от Клермон или каретата. Колите, които чакаха на края на улицата със задрямали кочияши на каприите, бяха все непознати. Вероятно Фен бе спрял още по-надолу, а охранителят ѝ беше потърсил спасение от горещината в сянката на каретата.

Всъщност ѝ се искаше да изпитва облекчение, че Клермон не се мотаеше наоколо, за да се втурне насреща ѝ с обичайната си безсрамна усмивка. От друга страна, той сигурно беше удвоил предпазливостта си и тя трябваше да измисли нещо по-смело, за да се отърве от него.

Накривила дръзко чадърчето си, тя реши да отиде сама в магазина за бои. Мина с бързи крачки покрай хвалещите стоката си улични търговци, опитвайки се да игнорира миризмата на пастички и печени ябълки, от която устата ѝ се напълни със слюнка. Страстта ѝ към сладкото беше още един от недостатъците, които беше наследила от майка си.

Тя се усмихна доволно, като си представи колко щеше да се ядоса Клермон, като отиде в магазина за коприни и установи, че златното патенце му е избягало.

Тя вървеше, унесена в тези приятни мисли, когато корава ръка посегна към дръжката на дамската ѝ чантичка и я завлече в тъмна, пуста уличка.

8

Пъхнал палци в джобовете на жилетката си, Жерар се беше облегал на стълба от ковано желязо, броеше бавно до десет и чакаше ужасения писък, който трябваше да прозвучи всеки момент.

Ала от уличката, в която беше изчезнала Луси, идеше само злокобна тишина.

Мъжът се намръщи, извади часовника от джоба си и се изправи, обзет от лошо предчувствие. Адмиралското момиченце искаше да го уволни, но той не искаше да ѝ стори зло. Ами ако беше паднала в несвяст? Ами ако си беше ударила главата? Представата, че Луси лежи в безсъзнание върху влажните камъни, с коси, нападали по бледото лице, го накара да се втурне към уличката.

Зави зад ъгъла и застина на мястото си. Гледката, която се разкри пред очите му, беше невероятна.

Маскиран мъж лежеше на калдъръма и се опитваше да избегне острия връх на чадърчето, който се целеше в гърлото му. Луси стискаше здраво дръжката на чадъра в тънката си ръчица. Изглеждаше толкова хладна и спокойна, като че идваше от градинско увеселение. Появата на Жерар бе отбелязана само с елегантно повдигане на веждата.

— Моля ви, мис, не ми причинявайте болка — изплака крадецът с едва доловим ирландски акцент. — Не исках да ви сторя зло, наистина не исках. — Като зърна Жерар, който го наблюдаваше с презрение, той въздъхна облекчено. — Помогнете ми, мистър, тя иска да ме убие! Божичко, ужасно беше! Цапна ме по главата, подложи ми крак и едва не ме набучи на това проклето чадърче. Вече си помислих, че никога няма да...

Жерар сложи край на опасните му приказки, като го стисна за гърлото и го изправи на крака.

— Моля да ме извините за малко, мис Сноу. Трябва да се отървем от този боклук.

Луси изтупа ръкавиците си.

— Той искаше да ми открадне чантичката. Няма ли да го предадем на полицията?

Жерар вдигна жертвата си във въздуха и ирландецът безпомощно зарита с крака.

— Щом свърша с него, сигурно ще му се иска да сме го направили — обеща той.

Когато Жерар се върна след няколко минути, Луси тъкмо гледеше с копнеж захаросаните плодове и бонбоните във витрината на една сладкарница.

Той спря съвсем близо зад нея, толкова близо, че изглеждаше почти неприлично, но беше твърде развълнуван, за да го е грижа за приличието. Не се гневеше, защото Луси беше осуетила хубавия му план. Яд го беше на себе си, че макар и за миг, се беше уплашил да не е припаднала. Само небето знаеше колко чувства беше изхабил досега за нея.

Той огледа безупречното ѝ отражение в стъклото.

— Защо, по дяволите, не изпищяхте? Ако не бях ви проследил, кой знае какво щеше да се случи.

Тя го измери с хладен поглед, без ни най-малко да се уплаши от близостта му.

— Трябва да се съберат няколко дузини жалки крадци като този, за да ме накарат да запищя. Освен това бях господарка на положението. Мисля, че ви доказах убедително твърдението си. — Тя се измъкна от сянката му и разтвори смъртоносното си чадърче, сякаш Клермон беше следващата ѝ жертва.

— За кое твърдение става дума?

— Че съм напълно в състояние да се грижа за себе си. Нямам нужда от услугите ви. — Тя му хвърли поглед, който при всяка друга жена би се изтълкувал като кокетен, но не и при дъщерята на адмирала. — Но мисля, че нямам право да ви лишавам от службата ви. За да продължите да служите на баща ми, трябва да ме задоволявате.

Тя се отдалечи с горди крачки, размахвайки чадърчето си. Жерар обаче не ѝ достави удоволствието да тръгне след нея като послушно кученце.

Той свали шапката си и се удари по бедрото. Колко жалко, че нямаше нито време, нито желание да покаже на дъщерята на господаря си как хубаво може да я задоволява.

Жерар напусна господарската къща, сякаш го гонеха всички демони на ада, и се запъти с широки крачки към портиерската къщичка, когато от втория етаж се чу злобно скърцане на прозорец и един глас го повика да се върне.

— Мистър Клермон! О, мистър Клермон, извинете!

Като чу добре познатия сладък гласец, мъжът простена. Първият му импулс беше да избяга. Да заобиколи портиерската къщичка, да излезе през портата и да тича до Лондон, да си наеме бърз кон, карета или кораб и да спре чак от другата страна на Ламанша.

Беше очаквал, че адмиралът ще бъде тиранин, но проклетата му дъщеричка слагаше в джоба си дори Чингис Хан.

— О, мистър Клермон, ето ви и вас! — извика тя, като че само преди петнадесет минути не го беше изпратила да наостри моливите ѝ за рисуване с най-тъпия кухненски нож. Може би трябваше да бъде щастлив, че не му бе заповядала да оближе всички графити, за да ги заглади.

Той прогони от мислите си желанието за убийство, върна се към къщата и зае позиция под прозореца ѝ като болен от любов глупак.

— Да, мис? — изсъска той през здраво стиснати зъби.

— Бихте ли дошли в зеления салон? Нуждая се от услугите ви.

Жерар влезе през входа за слугите, изброявайки на ум десетки други услуги, които много искаше да окаже на Луси. И поне една от тях щеше да я накара да замълчи и да спре да диша — беше сигурен в това.

Тези услуги нямаха нищо общо с обикновените задачи, които изпълняваше през изминалите седем дни: да ѝ държи гергефа по време на следобедния чай и да не реагира, когато тя го бодеше с иглата, защото глупавият разговор го приспивал; да ѝ вдига ръкавиците всеки път, когато ги изпускаше на улицата; да прелиства вместо нея ужасните мемоари на лорд Хауъл, като че тя беше много слаба или твърде тъпа, за да го прави сама.

Сигурно щеше да понася тиранията ѝ много по-лесно, ако бе открил в нея поне следа от злоба, но Луси издаваше заповедите си с безупречна любезност, всеки път му се усмихваше сладко-сладко и показваше една завладяваща трапчинка, за чието съществуване не бе

подозирал. Очевидно тя се бе отказала от намерението си да иска уволнението му от адмирала и сега се надяваше той да си тръгне сам или поне да се опита да я удуши. Той беше съвсем наясно с намеренията ѝ и това го развеселяваше и гневеше едновременно.

Тъй като тя постоянно му възлагаше разни задачи, той имаше на разположение само черните часове на нощта, за да преследва собствените си цели. Изтощението късаше нервите му, но всяка минута без сън означаваше една минута повече с Луси Сноу.

Както очакваше, вратата на салона беше отворена. Маската на професионално равнодушие едва не се пропука, като видя Луси, наведена над тапицираната пейка, да се взира напрегнато в нещо. Задничето ѝ, опънато под тънкия муселин, изглеждаше невероятно предизвикателно и първият му импулс да я ритне с ботуша си отстъпи място на много по-примитивен, крайно объркващ нагон.

Той направи кратък поклон.

— На вашите услуги, мис.

Тя посочи с убедително треперещ пръст нещо, което явно се намираще в другия край на тапицираната пейка.

— Моля ви, побързайте! Толкова се страхувам!

Жерар изпухтя, заобиколи пейката и огледа посоченото място.

— Не виждам нищо, по дяво... — Той се покашля и се поправи:
— Нищо не се вижда, мис.

— Не можете да не го виждате! Толкова е страшен! За малко да припадна, а ви уверявам, че не съм от жените, които лесно припадат.

Жерар въздъхна, свали очилата си и погледна отново. Мъничък паяк, почти невидим с просто око, се плъзгаше грациозно по тапицерията. Бедничкият, каза си неволно мъжът. Паякът му напомни за самия него — и той висеше над опасна пропаст и танцуваше по свирката на Луси.

Той сложи очилата обратно на носа си и дари господарката си със снизходителен поглед.

— И какво според вас трябва да направя, мис Сноу?

Тя посегна нервно към гърлото си.

— Вие сте назначен да ме пазите. Очаквам да ме браните от всякакви заплахи.

Обзе го дяволско спокойствие.

— Естествено, мис. — Извади от джоба на жакета си пистолет и го насочи към жалката твар.

Ужасеното изохкване на Луси беше истинско. Сивите ѝ очи се ококориха при вида на блестящото оръжие. Нямахше представа, че той носи пистолет. Не можеше да знае, че той никога не го вадеше от джоба си.

— Какво възнамерявате, мистър Клермон?

Мъжът отпусна пистолета.

— Нали казахте, че трябва да ви защитавам?

— Нима ще застреляте бедното малко паяче?

— А какво друго? Да не би да искате да го напляскам по задника? Или да го заточа в Австралия? Или пък да го хвана и да го предам на баща ви?

Луси падна на пейката и косата скри лицето ѝ.

— Можехте да го отнесете в градината — пошепна тя. В градината. Та да изпищи пак само след минути! Неочакваният пристъп на любов към животните го ядоса повече от двуличието ѝ. Той скри пистолета и се ухили злобно.

— Не е ли най-добре просто да го стъпча? — И заплашително вдигна крак.

Луси приглади бързо косата си.

— О, не! Нямате право да го убивате! И то е божие създание, каквито сме ние с вас. Сигурна съм, че не искаше да вдигне такъв ужасен шум.

Тя взе от перваза на камината месингова кутийка за емфие, която сигурно никога не е била използвана, толкова блестяща изглеждаше. Без да потрепери нито веднъж, напъха паячето вътре и подаде кутийката на Клермон.

Той погледна съжалително бедното същество, което объркано пъплеше по стените, и се запита дали и то не се чувстваше пленник като него.

— Хайде, изнесете го — заповяда енергично Луси. — Внимавайте да не му се случи нищо и да си намери добър дом.

— Ще се отнасям към него като към свещена крава. — Той се поклонил като съвършен джентълмен и тракна с токове. — Изцяло на вашите услуги, мис.

— Преди битката при Чийзпийк Бай през март осемдесет и първа онези проклети французи бяха направили блокада, за да не можем да снабдяваме нашите хора при Йорктаун с провизии и оръжие. Тогава контраадмирал беше Томас Грейвс и аз го предупредих, че не бива да си губи времето да подрежда корабите си в съвършена формираща линия. „Слушай, Томи, стари момко“, казах му...

Адмиралът говореше ли, говореше. Гръмкият му глас отекваше заплашително в библиотеката и Жерар беше готов да се закълне, че пясъкът в излъскания до блясък пясъчен часовник в края на писалището е спрял да тече още преди няколко часа.

Лусиен Сноу диктуваше мемоарите си. Клермон знаеше от самото начало, че адмиралът съжалява дълбоко за раняването, което му беше попречило да поведе английската флота към най-славните ѝ победи, след като години наред беше водила с французите само незначителни сражения. Адмиралът вярваше, че в битката при Нил не друг, а той е трябвало да победи французите. Той заслужаваше баронско достойнство и щедрата пенсия, отпусната от парламента. Той заслужаваше слава и богатство, а не онова неопитно момченце, онзи новоизлюпен контраадмирал Хорацио Нелсън!

Дъщерята на адмирала седеше зад огромното писалище със строго пригладена назад коса, вързана на тила със синя кадифена панделка. През прозорците, които гледаха към залива, падаха ярки слънчеви лъчи и обграждаха изящния ѝ профил със златен ореол. Перото в ръката ѝ се плъзгаше неотклонно по хартията, редеше чисто и прилежно буква след буква и дума след дума, докато баща ѝ диктуваше.

Как ли успява да изглежда впечатлена, след като сигурно е слушала тези истории десетки пъти? — запита се Клермон. Вярно, тя обожаваше баща си и всяка дума, казана от него, беше свещена като Библията. Никой не би повярвал, че това кротко момиченце е всъщност една малка тиранка, която още на разсъмване го бе повикала в къщата, за да спаси бедната ѝ игла за коса, паднала в една цепка на пода. Той поднесе към устните си чашата с кафе, за да скрие ухилването си.

— Още малко кафе, сър?

Както винаги, Жерар се учуди на безшумната поява на Смити. Икономът все повече го изкарваше от нерви с умението си да бъде навсякъде. Веднъж едва не заби в главата му лъжицата за супа.

Скоро след тази неприятна случка той съжали дълбоко за поведението си, защото, след като разбра, че охранителят на младата мис се отвращава от хладкия бульон, който в къщата на адмирала се сервираше като чай, Смити започна всяка сутрин да му приготвя голяма кана със силно колумбийско кафе и го преследваше навсякъде с нея.

Жерар удостои Смити с благодарен поглед и му позволи да напълни чашата му до ръба. Топлейки ръцете си в горещия порцелан, той се помоли ароматната напитка да го съживи и да го накара да се съсредоточи.

— ... точно в годината, когато старият Джордж най-сетне преглътна гордостта си и ме въздигна в рицарско звание — казваше тъкмо адмиралът. — Бедничкият едва не полудя, че синът на обикновен гражданин е спасил кралския му живот. Мисля, че това стана през осемдесета година. Или през осемдесет и първа?

— През осемдесет и втора, сър — намеси се Смити. — След благородната ви жертва в битката при Садрас.

— О, да, Садрас! — Споменът за миналото величие овлажни очите му. Жерар стисна здраво зъби, защото беше готов да скочи и да го удуши.

Перото на Луси хвърчеше по хартията, а укорителният ѝ поглед му напомни, че е занемарил задълженията си. След галантното му обещание да прегледа цялата мухлясала кореспонденция на адмирала и да я подреди по имена и дати тя не го оставяше на мира. Засега беше успял само да разбере, че повечето приятели на Лусиен Сноу бяха също така важни и надменни като него.

— ... и когато на разсъмване мъглата се вдигна, изведнъж се видях изправен срещу гладните гърла на осемдесет и шест френски оръдия! Какво друго ми оставаше, освен да дам заповед за атака и...

— Хиляда седемстотин шестдесет и девета — прекъсна го Жерар, преди да се е впуснал в объркано описание на поредната досадна морска битка. — Това ли е годината на злощастното ви раняване, сър? — Той примигна като бухал, използвайки невинното изражение, което му придаваха очилата.

Адмиралът вдигна вежди. Перото на Луси спря да скърца. Смити избърса един безупречно блестящ глобус и умело избягна погледа на Жерар.

Никой не смееше да прекъсва адмирала.

Жерар премисли набързо перспективите си за бъдещето.

Най-добре беше да поласкае самолюбието на работодателя си. Той стана и заобиколи писалището на Луси, като че вече не можеше да издържа седнал.

— В един от разказите ви е казано, че бедрото ви било пробито от парче олово, но вие сте отказали да предадете командването другиму. Презрели сте адските болки, заповядали сте да ви вържат за голямата мачта и сте повели моряците към победата.

— Дай кутията, Смити — изграчи адмиралът.

Икономът изтича до големия шкаф за документи и извади богато украсена месингова кутия. Жерар приседна на ръба на писалището зад Луси, опитвайки се да не вдъхва лимонения аромат на косата ѝ и да не вижда подозрителния блясък в очите ѝ.

Смити тържествено връчи кутията на адмирала, който със същата тържественост я отключи с ключа, който висеше на шията му. Отвори я и Жерар веднага си представи два дуелни пистолета. Май адмиралът просто щеше да го застреля за безсрамието му.

— Държавни тайни на Адмиралтейството — пошепна Луси, чиято глава беше до лакътя му. — Даже Смити няма ключ за тази кутия. — Почтителният ѝ тон го вбеси.

Вместо пистолет адмиралът извади от кутията стар, пожълтял вестник.

— Вероятно това е съобщението, което сте прочели. Боя се, че малко са преувеличили смелостта ми. Без смелата подкрепа на командващите офицери никога нямаше да доведе битката докрай.

Без да губи време, адмиралът се впусна в детайлно описание на онази велика битка в Средиземно море, която беше сложила край на кариерата му във военната флота, и перото на Луси отново захвърча по хартията.

Никой не заподозря, че въпреки изписаното на лицето му дълбоко внимание и промърморваните от време на време думи на одобрение и възхищение Жерар не чу нито дума от тази реч. Цялото му

внимание беше съсредоточено върху блестящата кутия, останала отворена на масичката пред адмирала.

Късно вечерта Луси седеше пред тоалетката си и разресваше косата си със сребърната четка, принадлежала някога на майка ѝ. Кожата на главата ѝ тръпнеше от удоволствие. Адмиралът беше излязъл, за да участва в поредното стратегическо обсъждане на военноморския щаб. Луси ценеше високо всяка минута на усамотение. В същото време без стриктното разпределение на деня, за което се грижеше баща ѝ, тя се чувстваше някак изгубена. И самотна.

Сигурно се беше заразила от безпокойството и енергията на охранителя си. Навиците на този човек не преставаха да я развеселяват и объркват. Той не се стряскаше, когато адмиралът започнеше да говори, никога не поглеждаше изпитателно към часовника си и никога не сверяваше излизанията им с разписанието, с което Смити го снабдяваше ден след ден.

Винаги закъсняваше, завързваше шалчето на врата си едва на масата за закуска и вечно забравяше някъде разписанието. Луси го беше намирала на най-различни места: в салона под гърнето с папрат, зад еленските рога, които висяха в библиотеката; във фойето, сгънато на триъгълник и сложено като шапка на главата на теракотения бюст, който изобразяваше баща ѝ. Единственото, с което охранителят ѝ се занимаваше сериозно, беше яденето. Той поглъщаше смайващи количество храна, сякаш го беше страх, че някой ще издърпа чинията под носа му.

Луси не смееше да мисли дали сладката ѝ тирания щеше да се увенчае с успех или не. Мистър Клермон никога не протестираше срещу заповедите ѝ, което я лишаваше от така желания триумф. Равнодушието му спрямо нея нарастваше и не ѝ оставяше друг избор, освен да му поставя все по-безумни изисквания. Сигурно се държеше като дете, но след като беше научена да се подчинява безпрекословно, тя просто не можеше да устои на това безобидно забавление.

Когато четката се заплете в едни кичур, тя изохка от болка. Винаги беше мразила тънката си, бледа коса. Чудеше се как да я стяга и хваща, защото постоянно се изплъзваше; а най-лошото беше, че

нямаше и следа от къдрица. Ако посмееше да се подстриже късо като Силви, сигурно щеше да прилича на момче.

Тя избута кристалните шишенца настрана, премести разноцветните панделки и огледа лицето си в огледалото, като че беше на друга жена. Нали адмиралът го нямаше, за да я укори за суетността. Събра гладката си коса на тила и се зае да изследва чертите на лицето си. Високи скули, остро изсечен нос и уста, твърде широка за крехката брадичка. И над всичко това две големи очи, които биха подхождали по-скоро на домашно кученце. Или на куртизанка.

Тя въздъхна и отново разпръсна косата по раменете си. Колко жалко, че беше наследила почти всички недостатъци на майка си, но нищо от скандално известната ѝ красота.

Тя извади кристалната запушалка от флакончето с лимонена есенция и го плъзна по гърлото си до улейчето между гърдите. Гладкият, твърд кристал предизвика върху меката ѝ кожа объркани усещания между леност и бунт. Сърцето ѝ заби по-бързо, дъхът ѝ се накъса. В розовите ѝ гърди запулсира болка, връхчетата им щръкнаха и се отъркаха в прозрачната коприна на ризата ѝ.

След срещата с Дуум тази необяснима треска я обземаше все по-често. Будеше се нощем сред смачкани чаршафи, трепереща от копнеж по онова горчиво-сладко удовлетворение, което ѝ беше отказано. То бе изчезнало като „Отмъщение“ и мистериозния му капитан.

Тя прокара пръсти по горещата кожа между гърдите си и си представи, че това е ръката на любовник. Умелата ръка на Дуум. Очите ѝ се затвориха. Но вместо да срещне в милостивия мрак несъществуващия любим, тя видя мъжки ръце, обагрени от светлината на есенното слънце.

Силни, корави ръце с тъмноруси косъмчета, които нежно обхванаха гърдите ѝ.

Луси отвори широко очи. Ако не беше толкова ужасена, сигурно щеше да се разсмее от израза на лицето си. Извади заешката лапичка от пудриерата си и побърза да прикрие издайническата червенина на бузите си с оризова пудра. После стана и отиде до прозореца. Неспокойният ѝ поглед веднага се стрелна към портиерската къщичка отсреща. Макар че отдавна бе минало полунощ, прозорецът на стаята светеше. Този човек никога ли не спеше?

Луси усети странна празнота в гърдите си. Имаше чувството, че и тя няма да може да заспи. А в очите на адмирала подобно губене на време беше равно на бунт. Затова реши да довърши последния морски етюд, за да изненада баща си. Огледа се търсещо и разочаровано установи, че беше оставила статива си в библиотеката.

Уви се в тъмния си халат, стегна колана и се измъкна безшумно от стаята си. Спъна се в сандалките, които беше оставила в коридора, прескочи ги и слезе на пръсти по стълбата, като се държеше за парапета и затаяваше дъх на всяко стъпало. Винаги се чувстваше виновна, когато напускаше стаята си след времето, определено за сън.

Тя премина бързо през пустото фоайе, покрай затворените врати, които извеждаха нанякъде като спиците на гигантско кормило. Бюстът на адмирала я изгледа мрачно от поставката си. Тя избягна лунната светлина, която падаше през големия прозорец, и ускори крачка, за да стигне по-скоро до библиотеката. Бързо да вземе статива си, преди баща ѝ да се е върнал. Той непременно щеше да я наругае, че се е осмелила да проникне без разрешение в свещеното му царство.

Тя опипа с треперещи пръсти за бравата, очаквайки да усети гладък, хладен месинг. Вместо това пръстите ѝ се сключиха около нещо топло и грапаво, което със сигурност принадлежеше към човешката порода. Преди да е успяла да изпищи, ръката вече беше притисната към устата ѝ и я избута назад, докато се удари в дървената ламперия.

Лунен лъч проби нощните сенки и Луси разбра, че нападателят, който я заплашваше с вдигнат пистолет, беше обектът на грешните ѝ фантазии.

9

— Исках да видя какво може да ви накара да изпищите.

Луси вдигна поглед към охранителя си. Клермон не бързаше да махне ръката си от устата ѝ, нито пистолета от шията. Тя усещаше лудото биене на пулса си под стоманената милувка на оръжието. Очевидно мистър Клермон не беше от мъжете, които първо даваха предупредителен изстрел пред носа. Зад стъклата на очилата му светеше гняв, който предвещаваше близка буря.

Луси се размърда неспокойно. Грапавата му ръка остана още няколко секунди върху устата ѝ, след което я пусна.

Тя хвърли бърз поглед към пистолета и си спомни с брутална яснота всички унижения, на които го беше подложила през изминалата седмица. Преглътна тежко и дулото трепна.

— Ако стреляте по мен, татко ще ви намали заплатата.

Клермон спокойно свали оръжието и го прибра в джоба си.

— Няма да ми е приятно да ме понижат в градинар, след като съм имал честта да бъда ваш личен слуга.

Той не носеше нито шалче на врата, нито жилетка. Смачканият жакет беше наметнат върху ризата, което представляваше скандално несъобразяване с правилата на приличието. Луси изпита благодарност, че баща ѝ не е в къщата. Той мразеше небрежното облекло и несъмнено щеше да наругае здравата Клермон. Или да му наложи наказание, след което трябваше да ходи гол, за да не измъчва изранения си задник.

Тази неприлична мисъл я шокира и тя побърза да се въоръжи с равнодушие. Това ѝ се удаде по-трудно, отколкото ѝ се искаше да признае, защото смущаващата представа беше съвсем прясна, а лунната светлина продължаваше да се плъзга изкушаващо по гъстата кестенява коса на охранителя ѝ.

Луси посегна към копчетата на халата си. Само до преди няколко минути той ѝ се струваше дори прекалено затворен, но сега, под

пронизващия поглед на Клермон, се беше превърнал в дяволско изкушение.

— Мога ли да попитам, мистър Клермон, защо се промъквате в къщата в този късен час?

— Върша си работата — отговори хладно той. — Всяка нощ проверявам дали всичко е наред. Вратите, прозорците...

Луси скептично вдигна вежди.

— Защо влязохте в библиотеката?

— Хванахте ме, мис Сноу, признавам. — Той се наведе над нея и съзаклятнически прошепна в ухото ѝ: — Обичам да чета.

Луси изхъмка презрително.

— В библиотеката на баща ми няма романи. Той събира само сериозни произведения.

— Тогава ви моля да ме извините, мис. Трябва да огледам градината, преди да се оттегля.

Той се обърна рязко и излезе. Луси вдигна глава, изненадана от пробуждането, което усети в сърцето след внезапното му изчезване. Не искаше да остане сама в тъмното фоайе, не искаше да тича обратно по пустите коридори към стаята си. Празнотата в гърдите се превърна в болезнен копнеж.

— Мистър Клермон?

Плахийт ѝ глас го накара да се обърне. Идеше му да я изругае. Защо това неземно същество, полужена-полудете, се появяваше всеки път в най-неподходящия момент и осуетяваше плановете му? Все още усещаше студените, крехки пръсти върху ръката си. Когато я избута под лунната светлина и видя сладката смесица от коприна и кадифе, с които беше облечена, кръвта се отля от бучащия му череп към други, още по-иррационални части на тялото му. Отново си припомни откога не беше имал жена и си каза, че дори Смити в женски дрехи сигурно щеше да го изкуши.

Той се обърна към нея и всяко мускулче по тялото му се напрегна. Беше убеден, че тя е вирнала господарски брадичка и на устните ѝ вече намира нова заповед: да пренесе домашните ѝ пантофки до стаята ѝ между зъбите си или да изпразни нощното гърне.

Брадичката ѝ наистина беше вирната високомерно, но той беше готов да се закълне, че тя трепереше. Луси отвори вратата на библиотеката и му махна да влезе.

— Исках да взема статива си. Бихте ли го отнесли вместо мен горе? — В усмивката ѝ липсваше обичайната самоувереност. — Вие се появявате винаги когато имам нужда от вас, мистър Клермон.

Жерар изпита внезапно съчувствие.

— Нали затова съм назначен от баща ви.

Неизказаното послание не ѝ убягна: никой мъж не би понасял компанията ѝ, ако не му плащаха за това.

Последната ѝ художествена творба стоеше под прозореца, обляна от лунна светлина. Докато Луси събираше боите си, той хвърли жаден поглед към големия шкаф зад писалището на адмирала.

Луси вече събираше четките, когато Клермон застана зад нея, както винаги прекалено близо, физическото му присъствие беше като интимно докосване и кожата ѝ настръхна.

Тя се опита да не усеща смущаващия лавров аромат на бръснарския му сапун и потоци засъхналата четка в чаша вода.

— Не бъдете плах, мистър Клермон. Кажете ми какво мислите за последното ми произведение. Някои от познатите на баща ми са ми казвали, че бих могла да направя кариера в изобразителното изкуство, ако не се бях родила жена. — Тя изтри четката в парцала и зачака похвалата му.

Клермон се въртна на токовете си и примигна срещу картината.

— Питам се дали изобщо някога сте виждали морето.

Луси го стрелна с невярващ поглед. Но не откри по лицето му нито следа от подигравка или ирония. За първи път той говореше напълно сериозно. Тъй като не искаше той да разбере, че мнението му има значение за нея, тя сведе глава, но не можа да скрие колко засегната беше.

— Значи не ви харесва? — попита тихо тя, наклони глава и отново огледа картината.

Той поклати глава. Луси въздъхна и зачака следващите му думи да излекуват нараненото ѝ его.

— Отвратителна е!

Луси трепна, но не се защити, защото не намери думи, с които можеше да отвърне на удара му. Той се наведе над рамото ѝ и посочи картината.

— Вижте, техниката ви е добра. Уловили сте светлината, повечето от цветовете ви са живи и истински. — Гласът до ухото ѝ

беше мек и дълбок. Топлият му дъх раздвижи косъмчетата по слепоочието ѝ. — Но в тази картина няма и следа от живот. Нито унция страст.

Неспособна да устои на изкусителния тембър на гласа му, Луси отправи поглед към профила му, чиито линии бяха посребрени от луната. Капризната ѝ светлина бе направила кехлибарените очи смарагдовозелени. Ако можеше да го нарисува в този момент, той никога вече нямаше да нарече картините ѝ лишени от страст.

Размахвайки ръце, Жерар нарисува картина, по-жива от всичко, което създаваха водата и цветовете.

— На разсъмване морето прилича на катедрала, Луси.

Тя спря да диша. Името ѝ излезе от устните му като музика.

— В битка, която бушува от началото на вечността, светлината побеждава мрака. Да видиш слънцето, което се подава от хоризонта в цялото си златно великолепие — това е като призив за молитва. Повик да паднеш на колене, да захвърлиш цинизма и да повярваш, че нашият корумпиран свят може да се пречисти от ударите на вълните в пясъка.

Луси не смееше да диша. Отдавна се беше примирила, че не е достойна за любов. Но сега в гърлото ѝ заседна пареща буца от желание и ревност, че един мъж можеше да обича нещо с такава сила, с каквато Клермон обичаше морето. Беше се надявала, че охранителят ѝ ще направи самотата ѝ по-поносима, но той я направи още по-страшна, защото ѝ придаде ясни очертания.

Пред прозореца на библиотеката се появиха фенерите на каретата и заблещукаха между дърветата, докато превозното средство се изкачваше по извитата алея към входа. Никога неизпитваната ревност уплаши Луси повече от завръщането на баща ѝ. Тя се изтръгна със сила от магията на Клермон и бързо събра боите и четките си, свали картината от статива и я нави на руло.

— За човек, който страда от морска болест, вие притежавате учудваща поетична привързаност към морето, мистър Клермон.

Мъжът скръсти ръце пред гърдите си.

— Това е съвсем нормално, мис Сноу. Според мен всички хора са привлечени най-силно от онова, което най-много ги плаши.

Устата му се усмихваше подигравателно, но Луси беше свикнала с това. Ала мрачното предизвикателство в погледа му я накара да

избяга от библиотеката без статив и да се скрие в тихия оазис на спалнята си.

На следващата вечер Жерар установи с дълбоко разочарование, че трябваше да придружи мис Сноу на празненството в дома на лейди Кавендиш. Докато я чакаше във фойето, той следеше дъждовните капки, които се стичаха по оловните стъкла на прозорците. Меланхоличният тропот на дъжда събуди в гърдите му желание да изпуши една пура. Слугите бяха запалили камините в салона и библиотеката, но във фойето остро се усещаше студът на приближаващата зима.

Или поне Жерар я усещаше. Дните ставаха по-къси, нощите — все по-дълги. Бързо падащият мрак го изнервяше — много му се искаше да е далече от Англия, преди да е дошла зимата. На сигурно място, където винаги е топло, където дъждът раззеленява дърветата, вместо да ги разсъблича с неумолимите си пръсти.

Леките ѝ стъпки го върнаха в студената реалност. Той се обърна и проследи как Луси слизаше по стълбата. Ако не го бе задържала така коварно, сигурно отдавна щеше да е на път. Но веднага щом я видя, тялото му се стопли.

Тази вечер по изключение не беше облечена в бял муселин, а в кремава коприна, толкова прозрачна, че през грациозните гънки на полата се провиждаха розовочервените чорапи. Широк ешарп със златен филигран пристягаше талията и подчертаваше меките извивки на фигурата ѝ. Косата ѝ беше навита на красив кок в гръцки стил и изкусно разрошена, сякаш от ръка на любовник. Жерар ядно се прокле, защото му се дощя той да е правил тази прическа. Класическата рокля подхождаше съвършено на стройната фигура. Тя се спусна по стълбата, сякаш се носеше във въздуха — като Персефона, излязла от подземното царство с плодовете на пролетта в ръцете си в копринени ръкавици.

Жерар не можа да устои. Когато Луси застана пред него, той поднесе ръката ѝ към устните си, целуна дланта и остави устните си малко по-дълго върху ароматната смес от дантела и кожа.

Очите им се срещнаха — нейните разширени от учудване, неговите присвити от напрежение. Ако бяха на друго място, в друго

време, ако той беше друг мъж...

Колко ли абсурдно изглеждаха в този миг! Тя в изискана вечерна дреха, той в зле ушития си сюртук и с шапка, излязла от мода още преди няколко сезона. Той пусна рязко ръката ѝ.

Смити се появи от нищото и загърна раменете на Луси с кашмирена стола. Лицето на Жерар помрачня още повече. Наметката беше твърде тънка, за да я пази от студа и вятъра.

— А татко? — попита Луси.

— Боя се, че времето се отразява зле на раната му, мис Луси — обясни Смити. — Няма да дойде с вас. Помоли да предадете на лейди Кавендиш най-сърдечните му поздравии.

Жерар бързо отведе Луси до затоплената карета. Хранеше подозрението, че внезапното неразположение на адмирала има нещо общо с вестите за последните геройства на капитан Дуум във водите на любимия му Корнуол. И „Обзървър“, и „Таймс“ бяха писали за това на първите си страници.

Дъждът трополеше по покрива на каретата, умело управлявана от Фен. Центърът на града беше много оживен. Приятното друсане направи мълчанието помежду им още по-неловко. Студът бързо заличи както тираничните наклонности на Луси, така и онази бегла близост, която бяха преживели в библиотеката. Тя се взираше навън през прозорчето на каретата и замисленият ѝ профил се очертаваше ясно на светлината от фенера. Сигурно размишлява колко практично може да бъде капризното здраве на любимия ѝ баща, каза си безсърдечно Жерар. Или мечтае за капитан Дуум, все още влюбена по детски в един фантом.

Объркването му нарастваше с всяко завъртане на четирите колела. Щом като беше решил да наеме охранител на капризната си дъщеря, адмиралът трябваше да избере някой по-изискан. Или дори да ѝ намери съпруг. Тази вечер библиотеката в Йона щеше да остане пуста, а през това време Жерар щеше да се мотае из помещенията за слугите и да проклина съдбата, отдалечила го от къщата, в която беше скрито търсеното от него решение.

Каретата спря рязко и двамата политнаха напред. На прозорчето се показа един от слугите.

— Стана злополука. Един файтон се преобърна.

Жерар тъкмо щеше да даде команда, когато изисканото гласче на Луси го изпревари.

— Кажете на Фен да обърне и да мине по обиколния път, по който минават и другите карета.

Жерар се облегна назад. Трябваше да помни мястото си. Нали беше само един наемник.

Старият кочияш загуби доста време, докато се измъкне от бъркотията, но все пак след няколко минути вече пътуваха след огромна карета с величествен герб — орел с широко разперени криле.

Оставиха зад себе си широките, добре павирани улици, осветени от големи фенери, и се понесоха по непозната тясна уличка. Непозната само на Луси, защото Жерар познаваше всеки разбит камък, всяка порутена къщурка, всяко мръсно ъгълче. Отвратителната воня на реката не се беше променила от времето на детството му. Тя събуди мъчителен спомен за момчето, което някога бе израснало тук и от което не беше останало нищо. Дори името му.

Един благородник с перверзно чувство за хумор беше кръстил квартала „Градината“. Очевидно аристократичният му нос никога не беше усещал адската воня на гнила риба и евтин джин, миризмата на преливаща канализация и отдавнашна бедност. Реката беше пулсиращата вена, която поддържаше квартала жив, макар че никога нямаха достатъчно вода за пиене и за миене. Чудно ли беше тогава, че чистата кожа на Луси, ухаеща на сапун и лимони, беше така неустойимо привлекателна за Жерар?

Улицата беше пълна с хора, които като че ли не забелязваха дъжда. Повечето от тях и без това нямаха убежище. Просяци, уличници и търговци тичаха след блестящите карета, сякаш се надяваха на щастлив обрат на съдбата. Гласовете им проникваха през тънките стъкла на каретата. Покрай стъклата прелитаха измършавели лица.

— Дайте един шилинг на бедния сакат!

— Елате, мистър, да прием по едно! Няма да съжaliaвате. Името ми е Ейнджъл и наистина ще ви покажа небето.

— Котешко! Кой иска прясно котешко?

Жерар трескаво претърсваше лицето на Луси за следа от вълнение, без да разбира защо беше толкова важно да види реакцията ѝ на човешката мизерия. Ала тя се взираше право напред и нежното ѝ

лице беше студено и безжизнено като на гръцките статуи, на които приличаше. Студено като парчето мрамор, което смееше да нарича свое сърце. Безмерно разочарование сви сърцето му. Той се извърна към прозореца, изпитвайки облекчение, че повече няма да вижда равнодушието ѝ.

Аристократичната карета вече беше далече пред тях. Явно пътниците нямаха търпение да излязат от жалкия бедняшки квартал. Кочияшът безмилостно шибаше великолепните бели коне и огромното превозно средство се носеше с бясна скорост към ъгъла на улицата.

Жерар видя как главата на Луси се стрелна рязко към прозореца, чу ужасеното ѝ изохване. Сега и той видя окъсаното дете, изскочило от страничната уличка с разперени ръце, сякаш искаше да улови част от блясъка на минаващите карета. Само след секунда каретата го помете от пътя си и запрати безжизненото му телце към близката стена. Без да намали ход нито за секунди, кочияшът изплющя с камшика си и гербът изчезна зад завоя.

Жерар изрева на Фен да спре, но Луси вече беше скочила от отворената вратичка и беше излязла навън под леещия се дъжд.

10

Жерар скочи след нея. Тя бе коленичила на улицата и детето беше в скута ѝ.

Като чу стъпките му, тя вдигна лице към него. По бледите ѝ бузи течаха сълзи и се смесваха с дъжда. Гласът ѝ пресекваше от болка и гняв.

— Слепи ли са? Трябваше да го видят! А даже не спряха! За бога, те дори не намалиха скоростта!

— Сигурно ги е страх, че някой ще им отнеме най-добрите места на вечерята — отговори мрачно Жерар и коленичи до нея в уличната кал, за да провери дали сърцето на детето бие и да прегледа тънките му крайници.

Усетило ръцете му, малкото момиченце се раздвижи. Очичките му светнаха, огромни върху мършавото личице. Когато се обърна към Луси, гласчето му прозвуча страхопочтително.

— Мъртва ли съм, мис? Вие ангел ли сте?

Луси се засмя — радостна мелодия от тонове, която улучи Жерар право в сърцето. Никога преди това не я бе чувал да се смее.

— Не, милинка, боя се, че не съм ангел. Баща ми с удоволствие би го потвърдил.

Жерар приглади къдриците от мръсното личице на детето.

— Госпожичката има само няколко драскотини и сини петна, това е всичко.

Жената, която се втурна насреща им, беше отрупана с евтини украшения — един от типичните белези на уличницата заедно с разкопчания корсаж и босите крака. Очевидно бе изоставила поредния любовник, обзета от дива паника, но все пак беше намерила време да забодне шапчицата си. Жерар не се изненада. Имаше достатъчно опит с бъдещата съчувствие решителност на онези, които вече нямаха нищо освен гордостта си. Надупчената от молци шапка веднага увисна под дъжда.

Жената изтръгна треперещото дете от прегръдката на Луси.

— Веднага свалете мръсните си ръце от детето ми! — изкрещя тя.

Малкото момиче увисна на врата на майка си като бяла маймунка, но възхитеният му поглед не се откъсваше от лицето на Луси.

Луси се надигна и стисна замърсената си вечерна чантичка.

— Явно няма нищо счупено, мадам. Смятаме, че се отърва леко.

— Да не мислите, че ме интересува мнението на такива като вас!
— изкрещя жената.

Жерар неволно затаи дъх, очаквайки Луси да се скара на непознатата, че е оставила детето си самичко на улицата в това време. Ала Луси реагира с такова спокойно достойнство, че жената побесня и изригна поток от мръсни ругатни.

Жерар не можеше да стои и да гледа, докато Луси слушаше укори, които съвсем не бяха предназначени за нея. Когато жената млъкна, за да си поеме дъх, той ѝ препречи пътя.

— Прощавайте, мадам, но вие преценявате неправилно ситуацията. Не каретата на мис Сноу блъсна дъщеричката ми. Мис Сноу просто имаше добрината да спре, за да се осведоми за състоянието на детето.

Нещо в тона му накара жената да отстъпи крачка назад. Мокротото перо на шапката ѝ се прекърши и скри едното ѝ око.

— Какво значение има кой я е блъснал? Вие всички сте еднакви. Егоистични копелета, ето какви сте.

Луси бръкна в чантичката си и преди Жерар да е успял да я спре, тикна в ръцете на жената няколко банкноти.

— Моля ви — проговори тя. — Вземете това като компенсация за проблемите, които ви създадохме. Заведете малката на лекар и ѝ купете нещо за ядене. — Тези пари са повече от месечната ми заплата, каза си ядосано Жерар.

Погледът на уличницата се впи жадно в малкото богатство, което стискаше ръката в дантелена ръкавица. Накрая тя все пак посегна към парите, но ги хвърли в лицето на Луси. Девојката пребледня, но дори не трепна. Една от банкнотите остана на дрехата ѝ, другите паднаха в близката локва.

— Не ви искам проклетите пари! Аз работя за парите си и се гордея с това! — Жената се обърна и хвърли унищожителен поглед

към Жерар, докато все още притискаше детето към пицната си гръд. — Ако искате да се позабавляваме, елате по-късно. Ще се радвам да заработя малко пари с таланта, който ми е дал добрият бог.

Жерар равнодушно вдигна ръка към шапката си.

— Отведете дъщеря си у дома, мадам. Там, където ѝ е мястото.

Нито едно от неумелите извинения на Луси не постигна това, което постигна назидателното напомняне на Жерар. Тя нададе гневен вик, смъкна перото от шапката си, хвърли го в локвата и се отдалечи. Момиченцето ги погледна през рамото на майка си и жалкият му вид прободде Жерар в сърцето. Само след няколко години малката щеше да се продава по улиците за няколко пенита като майка си.

Опитвайки се да избяга от спомените, които будеше у него това ужасно място, той се обърна към Луси.

Тя гледаше след детето с угрижено изражение. Косата ѝ висеше на мокри кичури, красивата рокля беше мръсна и скъсана на няколко места. Мократа коприна беше залепнала за стройното тяло и тя приличаше на Венера, току-що излязла от морето. Кашмирената стола и едната ѝ обувка бяха паднали в една кална локва. Левият чорап беше скъсан и от дупката се подаваха мокрите ѝ пръсти.

Жерар осъзна, че беше станал жертва на страшна заблуда. Жената, за която я беше смятал досега, заслужаваше да бъде изоставена без никаква милост. Но тази жена беше друга. Жена, чиито устни трепереха от съчувствие. По чиито почернени мигли бяха надвиснали сълзи. Жена, на която той нямаше да устои.

Той свали сюртука си и загърна раменете ѝ.

— Елате, Луси. Каретата чака.

Двамата минаха през разпръснатите банкноти и се качиха в чакащата карета. Щедростта на Луси нямаше да отиде напразно. От мрачните входи и улички вече пълзяха тъмни сенки, за да грабнат парите.

— Никога не съм се срамувала така — призна тя, след като се настаниха на меките седалки.

— Вие не сте виновна за случилото се с момиченцето.

Тя издърпа сърдито дантелените си ръкавици. Жерар напрегна слух, за да чуе пошепнатите ѝ думи.

— Не, още преди това. Като видях тези хора. — Тя вдигна към него тъжните си сиви очи. — Защо аз имам толкова много, а те нямат

нищо?

Жерар не можеше да отговори. Макар че цял живот беше търсил отговора.

— Успокои ли се съвестта ви, когато позволихте на тази жена да ви наругае и ѝ предложихте пари?

— Толкова ми е жал за нея!

— Нали видяхте колко я е грижа за съжалението ви!

Луси най-после осъзна какво всъщност се бе случило и очите ѝ се разшириха.

— Тя не искаше моята любезност, нали? Искаше човек, върху когото да излее гнева си. Тя се нуждае от този гняв, за да запази поне малко от гордостта си. Откъде знаете всичко това?

— Много просто. Майка ми беше уличница като нея.

Жерар се облегна назад и я погледна с добре тренирана арогантност. Чакаше да види пламъчета на отвращение в очите ѝ след това съкрушително признание, чакаше да чуе презрително учтивите думи на съжаление, с които беше свикнал и които щяха да убият покълналото му уважение към Луси.

Съчувствената усмивка беше последното, което бе очаквал.

— Също като моята. Макар че тя не е вземала пари за благосклонността си — или поне така са ми разказвали.

Жерар едва бе успял да се опомни от изненадата си, когато на прозорчето на каретата се появи слугата, който едва скриваше нетърпението си.

— Можем ли да продължим, милейди?

Луси огледа с усмивка калните поли на роклята си, но смехът ѝ прозвуча по-скоро като хълцане.

— Ако се явя пред вратата ѝ в това окаяно състояние, лейди Кавендиш ще припадне. Не ми остава нищо друго, освен да се върна вкъщи.

Жалкият ѝ опит да запази доброто си настроение подтикна Жерар към действие. Той вдигна заповеднически ръка.

— Почакайте още малко — нареди спокойно той. — Имам да свърша една работа.

Той изскочи навън с такава бързина, че Луси, която се беше сетила за сюртука му, не успя да го спре. Тя се уви по-плътено в

дебелата дреха и се опита да се утеши с мъжкия аромат на лавър, който струеше от нея.

След около двадесет минути мистър Клермон се върна в каретата с няколко пакетчета в ръце. Той се отпусна на седалката насреща ѝ, отвърза шалчето на шията си и небрежно захвърли шапката си на пода. Мократа риза беше залепнала за раменете му. Косъмчетата на гърдите му, които надничаха през отворената яка, също блестяха от водните капчици.

Той се покашля дискретно и Луси, която веднага осъзна колко неприлично го бе зяпнала, побърза да отвърне поглед. Обичайната развеселена усмивка отново затрептя на устните му.

За да скрие изчервяването си, тя се извърна към прозореца.

— Какво всъщност носите? — попита тихо тя.

— Вечеря естествено. Нали съм ваш охранител? Значи трябва да се погрижа да не умрете от глад.

Луси подуши смесицата от вкусни миризми, която се носеше от пакетчетата, и въздъхна жадно.

— Какво точно имате предвид, мистър Клермон?

— Щом сме принудени да се лишим от очарователната компания на лейди Кавендиш, бихме могли поне да си хапнем както трябва.

Той отвори едно по едно пакетчетата, които беше струпал на седалката. С всяка нова вкусотия, която се появяваше изпод хартията, Луси губеше самообладание. Печени ябълки, топли наденички, дребни сладки, солени хлебчета, стомничка ейл и цяла колекция от бонбони, от които гърлото ѝ пресъхна.

— Велики боже! — пошепна страхопочтително тя. — Това е... невероятно!

— За да разберете, че и брегът на реката предлага своите изкушения. За краля на просяците винаги има вкусни неща... — Той извади от джоба на панталона си мъничко букетче лавандула и ѝ го подаде. — Ето и няколко цветенца за дамата!

Той се наведе и сложи букетчето зад ухото ѝ, при което в доброто му настроение се примеси нещо заплашително. Луси потрепери. В присъствието на този мъж въздухът в каретата се сгъстяваше и пространството все повече се стесняваше, докато коленете им се докоснеха и дъхът им се смесеше. Уплашена, тя затвори очите си, без да знае, че това можеше да се изтълкува като покана.

— Не би трябвало да го правя — пошепна с треперещ глас тя.

— Глупости!

Острият отговор я накара бързо да отвори очи. Той ровеше в чантичката ѝ.

— Ето го! — извика той и извади сребърното ѝ часовниче. — Бях сигурен, че е тук. Сигурно имате даже барометър и секстант, за да проверяваме във всеки момент на каква дължина и ширина се намира каретата. — Той размаха часовничето пред лицето ѝ. — Точно както си мислех. Часът е двадесет и два нула-нула. — Часовничето се скри отново в чантичката ѝ. — Какво се върши в двадесет и два нула-нула, мис Сноу?

Доброто му настроение беше неустойчиво. Луси се опита да не се засмее, но не можа.

— Вечеря се? — предположи тя.

Каретата спря и Луси свали прозорчето. Намираха се в гора. Около тях се издигаха грамадни дървета, а над каретата сякаш беше вдигнат покрив от листа. Ако беше надарена с повечко фантазия, сигурно щеше да си каже, че се намират в омагьосана гора.

— Къде сме? — попита шепнешком тя, за да не наруши магическата тишина.

— В Бъркли ууд. Идвали ли сте вече тук?

— Естествено. Като всеки лондонски джебчия. Какво възнамерявате? Да провокирате разбойническо нападение?

Клермон скръсти мускулестите си ръце над широките гърди и я изгледа недоволно.

— Доверието ви в моите способности е наистина трогателно, мис Сноу.

Смутена от властното мъжко присъствие, тя сведе поглед към ръцете си.

— Къде са слугите?

— Вероятно са се скрили на сухо под намастеното платно на Фен и си пият бирата.

Луси заподозря, че той нарочно не бе разбрал въпроса ѝ. Тя искаше да знае дали слугите няма да се възмутят от поведението ѝ. В следващия момент обаче установи, че това ѝ е напълно безразлично, и беше шокирана. Умираще от глад и беше длъжна да удостои с необходимото внимание великолепната вечеря, доставена от Клермон.

Тя огледа любопитно наденичките.

— Надявам се, че не са от котешко месо...

— Естествено, че не — отговори той и ѝ подаде една. Луси я захапа жадно и остана изненадана от великолепия вкус. Клермон се ухили. — Най-крехкият фокстериер за дъщерята на адмирала.

Луси се задави с хапката си. Той и подаде кърпичка и я потупа по гърба.

— Пошегувах се. Имали ли сте куче в детството си?

Тя избърса навлажнените си очи.

— О, не. Баща ми не желае домашни животни.

— Даже за вечеря?

Луси отново се задави, този път от смях. Клермон ѝ подаде стомничката.

Тя се опита да си поеме въздух и махна в знак на отказ.

— Не употребявам алкохол, сър. Той отслабва моралните устои.

Мъжът се изсмя и поднесе стомничката към устните си.

— Ако знаете колко сте права...

Тя навлажни с език пресъхналите си устни.

— Но тази вечер май ще опитам една мъничка глътчица...

Жерар ѝ подаде стомната. Преди да отпие, тя несъзнателно изтри ръба ѝ и в следващия миг се почувства неловко. Колебливо вдигна очи и срещна развеселения му поглед.

— Не се притеснявайте, Луси. Болестите, от които страдам, не са заразни.

Бузите ѝ пламнаха от смущение. Тя отпи голяма глътка и направи гримаса. Питието беше горчиво, но пък приятно топло. Тя му върна стомничката, той я завъртя и предизвикателно отпи точно от мястото, където се бяха допрели устните ѝ. После облиза една капка с върха на езика си.

Замаяна от интимния жест, Луси посегна към сладките.

Клермон я хвана за китката.

— О, не, не бива да правите това. Като ваш охранител аз съм длъжен да опитам пръв. Може би тези сладки са... — той понижи драматично глас — ... отровни.

Той отхапа едно парченце и ѝ подаде сладката. Луси посегна да я вземе, но той я оттегли светкавично. Изкусителното парченце се появи отново само на сантиметър от устата ѝ. В очите ѝ светна гняв. Никой

преди него не се беше осмелявал да я дразни. Трябваше да му отхапе пръстите заедно със сладкиша.

Ала женският инстинкт, за чието съществуване дори не беше подозирала, ѝ подсказа по-коварен реванш. Тя пренебрегна чистата страна на сладката, която ѝ поднасяше Клермон, и отхапа точно от мястото, където преди това се бяха докоснали устните му. Зъбите ѝ се забиха дълбоко в сипкавото тесто. Тя затвори очи и въздъхна тихо, когато забранената сладост се разтопи на езика ѝ.

Когато Клермон прокара пръст по устната ѝ, за да изтрие следите от канела, тя отвори смаяно очи.

— О, боже, мистър Клермон! — изохка тя. — Стъклата на очилата ви са замъглени!

— Сигурно е от мъглата — отговори тихо той и оттегли ръката си.

Преди да е успял да се отдръпне, Луси внимателно свали очилата от носа му, за да ги изтрие в полата си.

Ала щом погледна в незащитените от стъклата очи, тя забрави света около себе си, забрави миналото и бъдещето.

Защо досега го беше смятала за мъж със спокоен темперамент? Защо го наричаше безобиден и дори невинен? До днес се гордееше със способността си да преценява правилно хората. Ужасната заблуда я разтърси и подкопа сериозно съпротивителната ѝ сила. Бляскавото кафяво на очите му беше самият грях, гъстите, чувствено извити мигли олицетворяваха изкушението. Пръстите ѝ веднага закопняха да помилват тези мигли, не по-малко великолепни от всички сладки неща на седалката. Сравнението беше повече от странно, но ѝ се стори съвсем на място.

Ала необичайната ранимост, която се четеше в очите му, не ѝ позволи да го докосне. И го направи по-опасен от всякога.

Той явно виждаше много по-добре без очилата си. Луси беше свикнала да гледат през нея, като че беше невидима. Не беше свикнала някой да гледа в нея. Изпитателният му поглед проби хладната ѝ фасада и той погледна право в душата на самотното момиче, което се криеше зад нея.

Сетивата ѝ се събудиха с мъчителна бавност. Тя осъзна колко мокра и студена беше роклята ѝ, как необичайно ухаеха влажните ѝ

коси, колко уединена беше дъждовната полянка, колко малко беше разстоянието между устните им.

Очевидно адмиралът е бил напълно прав, като през цялото време се е съмнявал в моралната ѝ устойчивост. Тя се намираше в повече от компрометираща ситуация, в която бе попаднала по своя вина. Ако този мъж пожелаеше да се възползва от лекомислието ѝ, тя нямаше да има сили да му устои.

— Луси?

Тя преглътна тежко. Беше готова да му даде всичко, което той поискаше, дори душата си.

— Да, мистър Клермон?

— Бихте ли ми върнали очилата? Без тях съм сляп като прилеп.

Луси примигна и не повярва на очите си. Пронизващият поглед на Клермон беше изчезнал. Той ловко измъкна очилата си от безкръвните ѝ пръсти.

Не ѝ остана време да размисли за това странно превъплъщение, защото охранителят ѝ изигра перфектна пародия на адмирала, като употреби едно от хлебчетата вместо лула. Луси трябваше да го укори за липсата на уважение, но вместо това се смееше весело с пълна уста.

Навън беше хладно, но когато времето загуби контурите си и се разми в благодатна мъгла, въздухът в каретата сякаш се стопли, а трополенето на дъжда по покрива зазвуча като музика.

Тъкмо бяха приключили с печените ябълки и хлебчетата и пробваха бонбоните, когато вратичката се отвори с трясък.

Луси извика стреснато. Не беше никой от слугите, а лично Фен, който се олюляваше застрашително.

— Къде отиваме, господине? — изрева той, без да удостои Луси с поглед. — Бирата свърши. Дали да не отскочим до „Борс Хед“ за още една бъчвичка?

Клермон хвърли развеселен поглед към Луси.

— Както виждам, моралната устойчивост на добрия Фен е сериозно подкопана от алкохола. Най-добре е да се връщаме.

Той мина покрай нея, за да слезе от каретата, и Луси го хвана за ръката.

— Благодаря, мистър Клермон — пошепна тя.

— За какво?

За добротата ви. Затова, че ме събудихте за живот. Затова, че ме накарахте да се смея.

— За вечерята — обясни тихо тя.

Той стисна ръката ѝ.

— Удоволствието беше изцяло мое.

Преди Клермон да е успял да му попречи, Фен вече се беше качил на капрата. Бедният старик беше толкова пиян, че изобщо не успя да се задържи. Килна се на другата страна и се плъсна в калта с жални викове. От слугите също нямаше полза. Те се бяха настанили удобно отзад на каретата и кресливо се караха за думите на песничката „Сладката Банбъри, сочна като круша“.

Жерар се видя принуден да прибегне до помощта на Луси. Когато най-сетне настаниха Фен на капрата и го вързаха със собствения му колан, и двамата бяха мокри до кости и пресипнали от смях.

Треперещата Луси се прибра в каретата, а Жерар седна до Фен и подкара конете по пустите улици. Спря само веднъж, защото слугите така и не постигнаха съгласие за думите на припева и се сбиха. Той седна между двамата и търпеливо им каза песента дума по дума, след което ги накара да я запеят. За щастие текстът беше толкова вулгарен, че Луси не разбра нито думичка, но се улови, че тананика простата мелодия, докато каретата трополеше по стръмната алея към вратата на Йона. Приятният баритон на мистър Клермон правеше студа поносим. Макар да не искаше да си признае, тя започваше да свиква с успокояващо широките му рамене. Властното му присъствие разпръскваше необикновена топлина.

Ако и друг път беше преживявала подобно нещо, тя щеше да разбере, че е щастлива. Но в този момент Луси съзнаваше само, че стомахът ѝ е пълен, че потропва с крак в такт с песента и се радва на следващия ден от живота си — за първи път, откак се помнеше.

Каретата спря. Веселите гласове на капрата моментално замлъкнаха. Луси спря да тананика. Обзета от страшно предчувствие, тя изтри с края на полата си част от запотеното прозорче. Всички прозорци на бащината ѝ къща бяха ярко осветени.

Когато от тъмната вътрешност на каретата се появи бледото лице на Луси, Жерар едва не извика — толкова тежко го улучи загубата. Сърдечната, омагьосваща жена, която беше седяла насреща му при импровизираната вечеря, беше изчезнала — отново скрита зад непроницаемия слой от лед. Тя беше по-бяла от сняг. Кожата ѝ изглеждаше толкова прозрачна, че той видя на слепоочията ѝ тънката мрежа на кръвоносните съдове. Тя слезе от каретата, като се направи, че не вижда протегнатата му ръка, сякаш докосването им щеше да я убие.

Отрезвени от злокобната светлина, която падаше на моравата, слугите взеха помежду си несвързано бърбрещия Фен и побягнаха към задния вход. Най-добре беше Жерар също да промърмори някакво извинение и да се скрие в портиерската къщичка, но в този момент не можеше да остави Луси сама с ядно святкащите насреща им лампи. Затова я придружи до вратата, вдигнал ръка към лакътя ѝ за в случай че тя все пак се олюлееше.

Смити и адмиралът вече ги очакваха. Смити стоеше на стража до прозореца. Халатът и нощната му шапчица бяха толкова безупречни, че Жерар неволно се запита дали пък икономът не спеше прав като кон. Адмиралът изглеждаше величествен в кралско синия си домашен халат, а косата му беше като бяла корона от мраз. Той крачеше нервно напред-назад и бастунът му тропаше заплашително по паркета.

Жерар знаеше, че рискува мястото си, но не беше сигурен дали е в състояние да признае как бе откраднал сладкия час с Луси, даже ако това признание означаваше незабавното му уволнение. След като беше чул звънкия ѝ смях, той беше убеден, че си е струвало.

Луси застана пред баща си със сведена глава като прогонена от трона млада кралица, чиято глава щеше да падне под ножа на гилотината. Сюртукът на Жерар все още беше на раменете ѝ.

— Е, Лусинда, скъпа — изгърмя генералът и всяка сричка преливаше от сарказъм. — Колко се радваме, че най-последно благоволи

да се върнеш. Можеш да си представиш колко бях загрижен, когато, след като да известна степен възстанових силите си, отидох у лейди Кавендиш и трябваше да установя, че ти изобщо не си стигнала дотам. Едва не полудях от тревога.

Луси пое дълбоко въздух и понечи да отговори, но Жерар я изпревари. Примигвайки добродушно зад стъклата на очилата си, той обясни:

— Имаше злополука, сър. По-точно казано, две.

— Млъкнете, мистър Клермон! — Гласът на Луси режеше като нож. — Ако баща ми се интересуваше от вашето мнение, щеше да отбележи това в заплатата ви.

Жерар очакваше укорите да дойдат от адмирала и поведението на Луси го извади от равновесие. Той потърси погледа ѝ, но тя го избегна. Кого всъщност пазеше тя? Себе си или него?

— Вие сте само слуга, мистър Клермон — подкрепи дъщеря си адмиралът, давайки му да разбере, че положението му беше сравнимо с това на домашно животно. — Не мога да очаквам, че разбирате какво означава приличие. Но що се отнася до дъщеря ми... — Той млъкна и обиколи Луси от всички страни, за да я огледа, клатейки глава като гладен лъв.

Жерар мушна ръцете си в джобовете. Ако Сноу посмееше да посегне на дъщеря си, утре охранителят на дъщеря му щеше да бъде тикнат зад решетките за убийството на работодателя си.

Трябваше да знае, че Лусиен Сноу е твърде изискан, за да прибегне до насилие. Пък и не беше нужно, защото презрението беше най-страшното оръжие и той го размахваше като кожен камшик. Луси упорито се взираше в земята, докато леденият поглед на адмирала не пропускаше нито една подробност: от мокрите кичури на разбърканата коса до мръсните, изпокъсани поли.

Когато мълчанието стана непоносимо, тя пое дълбоко въздух.

— Татко, моля те, аз...

— Млъквай, момиче. Не желая да слушам глупави извинения и красиви лъжи. Бог знае, че се наслушах достатъчно от майка ти, след като цели нощи чаках напразно завръщането ѝ. Тя се връщаше обикновено на разсъмване... — Той подуши въздуха с патрицианския си нос и студената усмивка стана още по-страшна. — ... и вонеше на евтин алкохол. — Той приглади косата на дъщеря си с лицемерна

нежност, която отврати Жерар до дъното на душата му. — Красивата рокля унищожена... косите разбъркани... устните подути от целувките на любовника.

Луси сведе глава още по-ниско и Жерар прокле глупостта си. Луси сигурно си представяше как пръстът му невинно бе минал по устните ѝ.

Смити го изгледа загадъчно изпод гъстите си вежди. Сигурно усещаше каква буря бушуваше под маската на равнодушието и колко трудно му беше да издържи.

— Единственото, което истински ме изненадва, е, че слабият пол продължава да ме изненадва — продължи със същия тон адмиралът. — Да ме разочарова с онова безотговорно, похотливо поведение, характерно за жените, откак Ева е взела ябълката, подадена ѝ от змията, и е тласнала човечеството към гибел. Имаш ли да кажеш нещо за свое извинение, Лусинда?

Не го прави, помоли се тихо Жерар. По дяволите, Луси, не го прави!

Тя вдигна глава и погледна баща си. Огромните сиви очи владееха смъртнобледото лице.

— Прости ми, татко.

Смити сведе глава и изведнъж заприлича на старец.

— Много добре — изрече адмиралът, омекнал от окончателната капитулация на дъщеря си. — Да видим дали ще намеря прошка в сърцето си.

Той се опря тежко на бастуна си и закрачи величествено към стълбата с развян халат. Луси остана загледана след него, забравила мокрите си дрехи, в които приличаше на малка удавница.

Жерар я побутна по рамото, без да го е грижа какво щеше да чуе или да види Смити.

— Той няма право.

Тя вирна брадичка с такова упорство, че сърцето му спря да бие. В мекия ѝ глас се примеси горчив привкус.

— Той има пълното право. Той е съвършен. Аз съм единствената грешка, която някога е допуснал.

Тя блъсна ръката му, изпъна рамене под сюртука му и последва баща си по стълбите. Ослепял от гняв и разочарование, Жерар се обърна рязко и настъпи нещо с ботуша си.

Наведе се и откри букетчето лавандула. Вдигна го и го поднесе към носа си. Крехките цветчета бяха ужасно смачкани, но не бяха загубили свежия си аромат. Припомни си усмивката на Луси, когато ги бе сложил зад ухото ѝ.

Празнична вечеря за краля на просяците... и цветя за неговата дама.

Жерар стисна трофея си в юмрук, докато Смити обикаляше фойето и гасеше лампите. Когато икономът изчезна в салона, Жерар за първи път в живота си изпита благодарност към мрака. Днес той подходеше напълно на настроението му.

Той усети, че някой го наблюдаваше, и безсилният му гняв избухна с дива сила. Когато очите му свикнаха с мрака, откри на високата дъбова поставка бюста на адмирал Лусиен Сноу, който се пулеше подигравателно насреща му.

Замахна с юмрук и удари бюста по лицето. Изпита дълбоко задоволство от оглушителната експлозия и посипалите се навсякъде парченца теракота. Бюстът падна тежко на паркета и се пръсна. Зад него се чу дискретно покашляне.

Глинената жертва укроти гнева на Жерар. Смити, каза си той. Верният следовник на адмирала, естествено! Всезнаещият, всевиждащият Смити.

Той се обърна рязко и в позата му нямаше и капчица разкаяние.

— Ужасно съжалявам. Трябва да съм се блъснал в него в мрака.

Любезният тон на Смити не съдържаше и следа от укор.

— Разбрах ви, сър. С всеки може да се случи. Ще донеса метла.

Жерар се загледа мрачно в ноцната шапчица на иконома, която се поклащаше важно на главата му, и за пореден път се запита дали загадъчният слуга на адмирала му беше приятел или враг.

На следващата сутрин никой не задумка по вратата на портиерската къщичка, за да го събуди. След като беше прекарал половината нощ, загледан в догарящия огън, а другата половина в мъчителни сънища, Жерар се събуди към десет и откри под вратата си тесен плик. Разкъсван между разкаяние и облекчение и убеден, че ще намери вътре уволнението си, той отвори плика.

Ала Смити пишеше само, че през следващите дни няма да имат нужда от услугите му като охранител, тъй като мис Сноу нямало да излиза. Адмиралът обаче щял да оцени високо помощта му в работата над мемоарите си. Краткият постскриптим от ръката на работодателя му го уведомяваше, че цената на бюста, който бил разбил с недодяланите си движения, щяла да му бъде удържана на малки вноски от заплатите.

Жерар беше готов да се изсмее, когато погледът му се върна към началото на писмото. „Мис Сноу няма право да излиза от къщи...“

Значи дъщерята на адмирала щеше да остане заключена в стаята си като изпаднала в немилост средновековна принцеса? Той смачка писмото в юмука си. Всъщност какво го беше грижа? Лусинда Сноу вече нямаше значение за него. Щом беше решила да прекара живота си под ботуша на тираничния си баща, нейна си работа. Ала беглият поглед към онази, другата жена не го напускаше — другата Луси беше темпераментна, усмихната, която с вид на дяволито хлапе пълнеше джобовете си с бонбони.

Докато следващите дни се влачеха като ленива река, отчаяното му желание да се освободи от Йона и младата му господарка все повече се засилваше. Отдавна се беше научил да живее сам, но сега празнотата го гризеше като плъх. Когато и последните листа се предадоха на свирещия вятър, нервите му вече не издържаха. С всеки ден му ставаше по-трудно да се държи учтиво с адмирала само за да може да преглежда частната му кореспонденция и да прекарва известно време сам в библиотеката. Почтителните думи засядаха в гърлото му, задушени от самопрезрение.

Той спеше лошо и всяка сутрин ставаше преди разсъмване, за да се разходи неохотно и безцелно по двора. Беше забравил колко безмилостна беше лондонската късна есен, но предпочиташе студа пред добре познатите тръпки в душата си. Тръпки, които произхождаха от лабиринта улички по продължение на реката, от влажните камъни на един друг свят.

Макар постоянно да си повтаряше, че дъщерята на адмирала е само приятно забавление, което не можеше да си позволи, неспокойните разходки всеки път го отвеждаха под огромния стар дъб, застанал като самотен, закален от бурите пост под прозореца на Луси. Облягаше рамене на сивото стъбло, вдигаше яката си срещу вятъра,

идващ от реката, и претърсваше затворения прозорец за леко повдигане на завесите или парченце бял муселин.

Луси се беше сгушила върху кадифените възглавници на пейката под прозореца, скрила ледените си стъпала под халата. Вперила очи в процепа между дантеленото перде и кадифената завеса, тя наблюдаваше охранителя си, застанал под дъба. Не можеше да каже точно откога присъствието му бе престанало да ѝ пречи, а я утешаваше. Знаеше само, че се чувстваше сигурна, когато ставаше от топлото си легло и го виждаше да стои там. Чувстваше се защитена от всяко зло, а огънчето на пурата му беше като вестител на щастието.

Вятърът рошеше косата му и развяваше сюртука. Луси трепереше от съчувствие. Когато той пъхваше ръце дълбоко в джобовете и се запътваше към кухнята, Луси притискаше длани върху студеното стъкло и шепнеше:

— Добро утро, мистър Клермон.

Пет мъчителни дни бяха минали от затварянето на Луси, когато Жерар влезе в библиотеката и завари голямото помещение пусто. Той се възползва веднага от неочакваната възможност, отпусна се на стола на адмирала и трескаво запрелиства купчината пожълтели корабни дневници. При влизането на Смити скочи виновно.

Бутна дневниците под пакетчето парфюмирани писма от една омъжена графиня, която някога беше повярвала, че се е влюбила в адмирала, и изрече иронично:

— Ако се научите да произвеждате дим, обещавам да ви извадя на сцената.

— Винаги съм обичал цирка, сър. Особено слоновете. — Смити застана на прага, като си тананикаше тихо.

Завладян от идеята си да продължи да търси, преди да е влязъл работодателят му, Жерар събра намалелите си резерви от търпение и попита любезно:

— Мога ли да ви помогна с нещо, Смити?

Икономът изправи гръб и удари токове.

— Дойдох да ви съобщя, че адмиралът цяла сутрин ще бъде извън къщи.

— Цяла сутрин? — повтори подозрително Жерар. — Чак до обед?

— Да, сър, правилно ме чухте. Каза да не го чакаме за обяд.

Подозрението на Жерар се усили. Защо Смити си беше направил труда да го уведоми за продължителното отсъствие на адмирала? Капан ли беше това? Ами ако адмиралът изскочеше с крясъци от камината, за да го свари на местопрестъплението? Когато Смити безшумно затвори масивните врати от тиково дърво и го остави сам в светилището на адмирал Сноу, мрачната му фантазия се развихри. Във въздуха още се усещаше характерната миризма на адмиралската лула.

Жерар поглади прясно избръснатата си брадичка и обиколи стаята като котка, която са оставала да охранява сметаната — твърде скептичен, за да повярва в щастливия обрат на съдбата. Безупречното писалище на адмирала го привличаше неудържимо, полираният месинг на пясъчния часовник му махаше предизвикателно. Шкафът се издигаше пред него като великан, чиито тъмни тайни трябваше да бъдат разкрити. Сигурно никога друг път нямаше да има шанс като този.

Той събу ботушите си, отвори безшумно вратата на библиотеката, прекоси пустото фойе и изкачи на един дъх извитата стълба към горния етаж.

Жерар спря само на сантиметър от вратата на Луси. Ръката му бавно обхвана месинговата дръжка. Защо да ѝ даде възможност да го отблъсне? Освен това отдавна си беше съчинил трогателна история, в която една подозрителна фигура се мотаеше всяка сутрин под прозореца ѝ. Не беше нужно да и казва, че подозрителната фигура е той самият.

Той завъртя дръжката и стисна здраво зъби, представяйки си, че Луси го очаква в изкусителна домашна роба. Ала когато вратата се отвори като от само себе си и му даде достъп до усамотената стая, той вече не можеше да се върне, сякаш някой бе опрял пистолет в гърба му.

Влезе вътре с тежките стъпки на мъж, бродил години наред в пустинята и озовал се накрая в изоставен харем, изпълнен с тежки аромати, със спомени и обещания за чувствени наслади. Изгладнелите му сетива потрепериха под изкусителната буря.

Убежището на Луси беше антитеза на спартанската мъжественост, която владееше останалата част на къщата. В облицованата с плочки камина гореше буен огън. Гирлянди от дантела с цвят на слонова кост се виеха около високото легло и прикриваха с тънки воали разхвърляните завивки. Мебелите бяха украсени с блестящи сатенени покривчици в причудливи форми. Подът беше покрит с разноцветни килимчета и Жерар веднага си представи, че всяко от тях, осмелило се да обезобрази полирания под на адмирала, е било спасено от крехката ръка на Луси. Зарадван от откритието си, той прекоси стаята. Безупречно облечената и безупречно фризирана мис Сноу седеше под прозореца и по дрехите ѝ нямаше нито една гънчица. Тази жена беше една малка измамница! Завладян от атмосферата на помещението, той помилва неоправеното легло, попипа розовия чорап, който нахално се беше увил около колоната на леглото, и зарови пръсти в изкусителния водопад от коприна и дантели, с който беше пълно полуотвореното чекмедже на скрина.

Гадна малка измамница, повтаряше си ядно той, с перверзна любов към изкусително бельо. Помилва кремавата коприна на една долна риза и я потърка между палеца и показалеца. Накрая неохотно се отдръпна от шкафа. Луси щеше да се върне скоро и сигурно нямаше да ѝ стане приятно, ако го завареше да рови в долните ѝ дрехи.

Той спря пред отрупаната с шишенца и дрънкулки тоалетка, поднесе към носа си едно кристално флаконче, останало без запушалка, и вдъхна дълбоко сладкия лимонов аромат, който олицетворяваше Луси. Под прозореца беше поставена количка за чай, явно много стара, защото дървото беше станало почти черно, на която бяха подредени десетина малки саксии с цъфтящи глоксинии.

Жерар помилва кадифените им листенца и си каза, че цветчетата много приличаха на подарката си: на вид бодливи, но на пипане меки като копринено кадифе. На пейката лежеше забравена стара наметка. Той попипа дългите ресни и се засмя, като си представи Луси сгушена в нея. Когато дръпна наметката, от нея изпадна дебел скицник.

Жерар клекна и отвори скицника. Прелисти го внимателно и срамът, че бе допуснал любопитството да вземе връх над чувството за приличие, бе забравен пред растящото учудване.

Нито следа от размитите водни бои — само рисунки с въглен, изпълнени със смели, страстни щрихи. Никога не си беше представял, че крехките глоксинии могат да бъдат рисувани с такава развихрена фантазия. Засмя се гласно, когато откри между скиците на цветя карикатурата на морски офицер, която му напомни за най-добрите карикатури на Хогарт. Луси сигурно щеше да отрече, но надутият пуяк много приличаше на адмирала.

Усмивката му угасна, когато продължи нататък и се натъкна на рисунка на млада жена, почти момиче, която носеше в тъмните си коси червени глоксинии. Полъх на необяснима тъга засенчваше дяволитата ѝ усмивка.

Луси изтръгна скичника от ръката му.

— Мистър Клермон! Какво правите тук, за бога?

Тя стоеше над него с влажни коси, коприненото negliже беше залепнало за мокрото ѝ тяло. Ръцете ѝ притискаха скичника към гърдите, сякаш искаха да предпазят не само рисунките, но и самата нея от жадния му поглед. Жерар не намери думи да се извини. Завладяващият портрет и ароматът на лимон от прясно измитата коса на Луси го бяха лишили от дар слово.

— Коя е тя? — попита най-сетне той и се изправи. Луси го разбра веднага.

— Майка ми.

— Помните ли я?

— Естествено, че не! — В гласа ѝ имаше надменност. — Тя е имала добрината да умре от родилна треска само седмица след раждането ми и да не смущава повече баща ми със скандалното си поведение.

Браво, Луси! — каза си Жерар. Адмиралът заслужаваше тъкмо този великолепен сарказъм.

— Рисунката е дяволски добра. Имате ли някъде неин портрет? Или миниатюра?

Стресната от безпощадната му настойчивост, тя потърси убежище зад количката с цветята.

— Смити ми я описа. — Свободната ѝ ръка се плъзна несъзнателно по растенията и размести няколко саксии така, че листенцата да получават повече светлина. — Много е обичала

глоксинии. Всичко това е от нейните растения. Смити се грижеше за тях, докато станах достатъчно голяма, за да го правя сама.

Жерар стисна здраво зъби. Мъж, който двадесет години беше поддържал спомена за една жена — все едно дали в тези крехки цветчета или в паметта на дъщеря ѝ, — този мъж не биваше да бъде подценяван.

— Не мога да разбера защо е избрала глоксиниите — продължи Луси, докато късаше сухите листенца. — Те са най-капризните цветя на света. Поливат се откъм корените и понасят само сутрешното слънце.

Жерар се опита да си представи какво е да си съпруга на адмирала, но не успя.

— Сигурно е искала да има нещо свое, за което да се грижи.

В сивите очи се появиха сребърни светкавици.

— Глупости! Тя не е била от този тип жени. Била е жена със слаби морални устои, загрижена единствено за поканите, шампанското и за най-новия си любовник, който и да е бил.

Жерар съзнаваше, че Луси е твърде огорчена, за да разбере колко противоречиво беше собственото ѝ поведение. Макар че осъждаше онази непозната жена, тя поддържаше грижливо единствената си връзка с нея и се опитваше да върне майка си към живота — макар и само като скица с въглен.

Жерар разбра, че не адмиралът беше заточил Луси в това прекрасно убежище. Тя самата беше решила да се оттегли тук и да се накаже за греховете, които приписваха на майка ѝ, все едно дали с право или само в обърканите спомени на адмирала. Той предположи, че Луси не за първи път се затваряше пред необоснованите обвинения на баща си, пред наказанията и тираничния контрол на дните ѝ.

Решен да види отново онази жизненост, която му бяха показали рисунките ѝ, Жерар пристъпи към нея с протегнатата ръка.

— Искам да видя и другите ви работи.

Луси забрави глоксиниите на майка си и се вкопчи с две ръце в скъпоценния си скицник.

— В никакъв случай, сър. Вашето назначение може би ви дава право да ме надзиравате, но нямате право да се ровите в личните ми неща.

— Я, стига, Луси — изсъска той с безсрамна усмивка, която би разтопила и по-неумолими сърца. — Няма защо да се криете. Тези скици са наистина впечатляващи.

Без да иска, тя бутна количката и скъпоценните саксии се разклатиха.

— Вие сте непоносим, сър!

— Често са ми го казвали.

Той посегна към скичника, но Луси се изплъзна от ръцете му и се втурна към отворената врата. Ала Жерар беше упражнявал рефлексите си върху много по-гъвкава плячка от тази. Той спря опита ѝ за бягство, като протегна крак, настъпи ръба на халата ѝ и я сграбчи за талията, решен да я доведе до капитулация. Ако се наложи, ще я гъделичка до припадък.

Ала не беше очаквал да усети в ръцете си такива разкошни форми, не беше очаквал и треперещото отдаване, с което тя падна в артистичната му прегръдка. Тялото му веднага реагира на близостта ѝ, той го прати по дяволите и се прокле за глупостта си. Докосна с устни косите ѝ, вдъхна дълбоко аромата на сапун и се наслади на копринената им мекота.

— Не! — Нещастният ѝ шепот трогна сърцето му. — Не обичам да ме докосват.

Той потърка буза в кадифено мекото слепоочие и изохка дрезгаво, когато тялото ѝ безпомощно се притисна към неговото.

— Това не е истина, Луси. Напротив, веднага разбрах, че много обичате да ви докосват.

За да ѝ докажат правотата на тези думи, пръстите му разделиха диплите на халата. Скичникът падна на пода и разкри пред очите му величествена шхуна, изникнала сякаш от нищото. На носа ѝ се четеше една единствена, безпощадно ясна дума:

Отмъщение.

Вцепенена в ръцете на Клермон, Луси се взираше в рисунката. Прегръдката му се промени едва забележимо: ръката под гърдите и се стегна и я притисна неумолимо към мускулестото тяло. Дъхът му отекваше в ухото ѝ като далечна гръмотевица.

Поразена от силата му, от властното му мъжко излъчване, Луси се разтрепери. Закопня да се обърне към него, да се притисне до гърдите му и да му предложи отворените си устни като жертвен дар за езически бог — и се засрами от себе си. Един цял живот в сянката на адмирала не беше достатъчен да я направи неуязвима срещу тази ранимост, срещу страха да се подчини на чуждата воля. Тя си припомни, че и друг път беше танцувала този опасен танц, в друго време, на друго място, и затвори замаяно очи.

— Престанете! Причинявате ми болка! — излъга тя и отчаяно се опита да се пребори със себе си.

Той я пусна така рязко, че тя изпита угризения на съвестта и за миг повярва, че тя, а не той, му бе причинила болка. Все още треперейки, тя посегна към скицника, но Жерар го изтръгна от ръцете ѝ с ярост, която ѝ показва, че вече не си играеха безобидно на котка и мишка.

— Какво означава това, по дяволите? — Той присви очи и продължи да прелиства рисунките, като въпреки възбудата си внимаваше да не смачка или изцапа страниците.

Луси не отговори. Знаеше какво следваше сега. Скица след скица все призрачният кораб, който я преследваше от мига, в който бе пробил мъглата на фантазията ѝ. „Отмъщение“ пред тиквената глава на есенната луна. „Отмъщение“ на гребена на планина от облаци. „Отмъщение“ понесен от вълните. „Отмъщение“ с целия такелаж, потопен от светкавиците в ледено сребро.

Гласът на Клермон пресекваше от гняв.

— Каква разлика с кротките ви морски пейзажи! Тези рисунки направо се пръскат от страст и възвишеност.

Изведнъж той замлъкна и мълчанието му беше много по-страшно от предишното трескаво търсене. Когато се обърна към нея, Луси извика сподавено. Това беше повече от гняв. Тъмните светкавици на очите му принизиха постоянните гневни изблици на баща ѝ до инфантилна сръдня. Той направи крачка към нея и тя отстъпи назад.

Луси опря гръб на стената и се огледа отчаяно. Вече беше готова да повика Смити, когато Клермон запита изненадващо меко:

— Кажете ми, мис Сноу, много ли луди е имало във вашето семейство?

Тя пое дълбоко дъх и нервно попипа деколтето на халата си.

— Не разбирам за какво говорите. Това са просто рисунки. Без никакво значение.

Той ѝ показа една от скиците. Мъж, по-скоро дух, отколкото реален, обгърнат в мъгла. По лицето призрачни сенки на такелаж.

— Това е той, нали? Горещо обичаният от вас капитан Дуум.

Тя сведе глава и се взря в рисунката, като че никога не я беше виждала.

— Не знам. Може да бъде всеки.

Пронизващият поглед на Клермон опари нежната ѝ кожа.

— Имате ли представа какво означава това? — попита тихо той. — Съзнавате ли в каква опасност сте? Да не мислите, че Дуум може да си позволи да ви остави жива, ако научи за тези рисунки? — Гласът му подрезгавя.

— Наистина ли си го мислите?

Луси се сгърчи като от удар. Клермон изсъска някакво проклетие, отдалечи се от нея и зарови ръце в косата си.

— Вие очевидно сте решена да превърнете задачата ми в истинско предизвикателство, мис Сноу. Представям си колко благодарни ще ви бъдат кралските офицери, ако ги снабдите с тези детайлни рисунки. Щом ги разпространят, вашият жалък животец няма да струпа и пукнат цент. — Той се обърна отново към нея. — Адмиралът сигурно е много щастлив, че сте поставили таланта си в служба на такава благородна кауза.

Луси поклати глава, погледна го смутено и тихо призна:

— Баща ми никога не е виждал тези скици. Никой не ги е виждал. Вие сте първият.

Клермон приседна на ръба на леглото и я зяпна, като че беше говорила на чужд език. През това време Луси размисли и реши, че вече няма никакъв смисъл да го укорява за неприличното му поведение.

— Предполагам, че не сте склонна да ме посветите в причината?

Тихият му глас я успокои дотолкова, че тя отиде при него и измъкна скицника от безсилните му пръсти. Вдигна портрета на Дуум към светлината и внимателно попипа лицето на брадатия мъж с върховете на пръстите си. Беше толкова потънала в спомените си, че не забеляза неволното потреперване на Клермон.

— Сигурно ще ви шокирам, но ще призная, че съм гледала този портрет часове наред и съм откривала в това лице само почтеност и дори благородство.

— Моля за прошка, но дали говорим за един и същи човек? За пирата, който носи на шията си огърлица от човешки уши и изтръгва сърцата от живите тела на жертвите си?

Луси го погледна стреснато.

— Боя се, че всички тези приказки са ужасно преувеличени. Това е само една от грубите несправедливости, които причиних на този човек.

Погледът на Клермон застина.

— А какво ще кажете за злото, което той ви причини? Той ви отвлече и ви хвърли през борда за храна на акулите!

Бузите на Луси пламнаха.

— Сега не говорим за онова, което той ми причини, мистър Клермон, а за онова, което не ми причини.

Тези страстни думи заредиха стаята с напрежение. Един джентълмен би разбрал и би замълчал, но Клермон не беше джентълмен.

Той се облегна на лакти и Луси изпита страх. Този човек изглеждаше съвсем на място в леглото ѝ.

— Продължавайте — помоли той.

Тя сплете пръсти и без да иска, смачка крайчето на рисунката.

— Много добре разбирате, че при дадените обстоятелства той лесно можеше да ме... можеше да... — Тя затърси напразно побезобидно обяснение.

— Да ви изнасили? — предложи невъзмутимо Клермон. — Да ви отнеме невинността и да ви остави полумъртва?

Пред това безсрамие Луси би трябвало да се почувства обидена, но тя беше изцяло завладяна от ярките искри в очите му и от черния му хумор. Той посочи скиците.

— Значи решихте да предпазите този мъж само защото е проявил сдържаност?

Тя кимна.

— Това е най-малкото, което можех да направя, след като разбрах, че съм сбъркала в преценката си.

Клермон скочи от леглото и Луси изпита чувството, че е станал по-едър от преди малко. Веселието и подигравката изчезнаха от лицето му.

— Наистина не ви е нужно да четете романи, мис Сноу. Вие живеете в роман. Но напук на романтичните ви фантазии този Дуум не е неразбран герой, а отчаян, безогледен негодник, който няма какво да губи.

— Говорите, като че го познавате...

— Познавам немалко мъже като него. Професията ми е такава, нали разбирате? — Той закричи към нея, но този път Луси не отстъпи. За първи път бе усетила в гласа на охранителя си лаещите тонове на простолюдието. — И нито един от тези типове не би се спрял пред едно разглезено, самотно момиченце...

— Но аз не съм... — възпротиви се засегнато Луси. Ала онова, което последва, я зашемети.

— ... колкото и красиво да е това момиче, той няма да му позволи да осуети плановете му! — Клермон я улови за брадичката. — Ако някога отново се сблъскате с Дуум, заклинам ви, не правете грешката да го подценявате! Защото той не е джентълменът, за каквото го смятате.

Луси слушаше как Клермон смъква идола ѝ от пиедестала, на който го беше издигнала, преглъщаше сълзите си и отчаяно се опитваше да скрие колко болезнено я улучваха думите му.

— Вие явно ме смятате за сантиментална глупачка... — пошепна едва чуто тя.

Мъжът разхлаби хватката си. Ръката му продължи нагоре и приглади един влажен кичур от челото ѝ. При тази проява на нежност Луси спря да диша.

— Точно обратното, мила Луси. Според мен глупакът е вашият благороден капитан Дуум. Ако аз бях отвлякъл жена като вас, никога нямаше да я пусна да си отиде.

Ала той направи точно това — напусна стаята ѝ, без да се обърне нито веднъж.

Когато на следващата сутрин Луси слезе в библиотеката точно в девет нула нула, баща ѝ вече стоеше зад писалището си, а Смити лъскаше месинговия секстант, сякаш животът му зависеше от това. Охранителят ѝ обаче липсваше.

Тя бе прекарала по-голямата част от нощта в безплодни размишления, опитвайки се да разбере дали трябваше да се чувства обидена или поласкана, уплашена или окуражена, защитена или компрометирана. Знаеше само, че всеки път, когато затвореше очи, виждаше не скицата на капитан Дуум, а чифт лешниковокафяви очи, пламтящи от страст.

Местейки се неспокойно на стола си, тя се помоли да намери покой, като се върне към монотонния ритъм на старите дни, когато никой не искаше от нея да мисли.

Наложил най-мрачното си изражение, баща ѝ закрачи към нея. Бастунът му отмерваше шумно стакато по паркета. Веждите бяха склучени над орловия нос като снежни преспи. Същият поглед като след спасението ѝ от „Отмъщение“. Същият поглед от детските ѝ години, когато беше намазала униформените му ботуши с китайски туш, за да го зарадва.

Тя се зае да подрежда хартията и моливите, устоявайки на детинското желание да отвори уста и да му изповяда ужасни грехове, престъпления от страст, извършени в трескавите ѝ фантазии.

— Добро утро, татко. Надявам се, че си спал добре. — Тя изрече тези думи, като че през последните пет дни не беше избягвала да го срещне.

Адмиралът изпухтя недоволно.

— Очевидно не толкова добре като твоя мистър Клермон. — Той извади хронометъра си и като видя часа, лицето му почервения още повече. — Какво всъщност става тук? Нима хората от моето

домакинство са забравили какво значи дисциплина? Кое ще е следващото, Смити? И вие ли ще почнете да спите до обед?

— Не мисля, сър. — Икономът изписа на лицето си ужасено изражение. В личния си списък на смъртните грехове адмиралът беше поставил безделието на второ място. Веднага след изневярата и преди убийството на родител.

Скрил главата си в книга, на вратата се появи мистър Клермон. Гледката на могъщите му рамене превърна всички разумни намерения на Луси в безнадеждна бъркотия. Адмиралът погледна часовника на камината и се изкашля като корабно оръдие.

Клермон вдигна очи и острият му поглед иззад стъклата на очилата забрани на Луси да говори.

— Моля за прошка, сър. Но лорд Хауъл описва триумфа ви при Садрас с толкова хубави думи, че просто не мога да спра да чета.

Невинното изражение на охранителя ѝ беше толкова убедително, че дори Луси беше склонна да му повярва. Този човек беше брилянтен лъжец. Глупавото ѝ сърце не биваше да забравя това му качество.

Клермон се настани на стола си и се зарови в купчината пожълтели писма, без да обръща внимание на пронизващите погледи на адмирала. Луси усещаше, че баща ѝ е обзет от подозрения, и треперенето ѝ се засилваше. Тя знаеше по-добре от всеки друг, че който веднъж бе загубил доверието на адмирала, никога повече не можеше да си го върне.

Свита на седалката в каретата, Луси тъжно размишляваше, че откакто мистър Клермон седеше на капрата при Фен, вътрешността на старото им возило изглеждаше двойно по-голяма. Даже леденостуденият дъжд, който всеки момент щеше да се изсипе от черните облаци над главите им, нямаше да накара Клермон да се скрие при нея.

Бяха на път към Кралския театър на Дръри Лейн, за да видят великата Сара Сидънс в ролята на лейди Макбет. Пиесата подхожда на настроението ми, каза си унило Луси. Опита се да изтананика вулгарната песничка за момичето от Банбъри, но жалките тонове ѝ напомниха болезнено колко празен беше животът ѝ, преди в него да нахлуе Клермон.

След като бе открил рисунките на капитан Дуум и кораба му, охранителят ѝ беше издигнал около себе си стена от студен професионализъм. Мъжът, който я бе отвел в гората на импровизиран пикник, който я дразнеше и предизвикваше, беше изчезнал. На негово място застана точен, грижливо облечен чужденец, който се отнасяше към нея с почтителното уважение на слуга.

Нищо в поведението на Клермон не ѝ даваше повод да се оплаче на баща си. Винаги когато изказваше някакво желание, той сваляше шапка и се покланяше учтиво. Когато я придружаваше на светски забавления, оставаше при каретата или заставаше неподвижен в някой ъгъл, а мрачната му физиономия нервираше другите гости. Даже Силви беше изненадана от професионалното му усърдие.

Сутрин, когато Луси скачаше от леглото и отиваше до прозореца, величественият стар дъб стоеше самотен на поста си и треперейки, издигаше голите си клони към безрадостното небе.

Съзнателната му сдържаност беше наказание, което тя не беше очаквала. За първи път Луси осъзна, че беше свикнала с преувеличено мрачната му физиономия, с подигравателната усмивка и честите му прозевки, докато баща ѝ разказваше. Сега изразителното му лице беше затворено и неразгадаемо.

Тя опъна ръкавиците си. Клермон не ѝ оставяше друг избор, освен да се върне към поведението си на капризна аристократка, но вече не ѝ доставяше удоволствие да се държи по този начин.

Каретата спря. Беше събота вечер и улиците бяха пълни с хора, които разговаряха на висок глас. Кочияшите ругаеха и размахваха камшиците си, конете потропваха нервно и цвилеха сърдито.

Когато никой не отвори вратичката, Луси почука с дръжката на ветрилото си по предното прозорче.

Веднага се появи лицето на Фен, кръгло като тиква и вечно ухилено.

— Простете, мис. Налага се да почакаме. Голямо движение, голяма бъркотия.

Луси грабна чантичката си.

— Ако пропусна първата сцена, Силви няма да ми прости. Остават само няколко пресечки. Ще идем пеша.

— Не ви съветвам, мис Сноу — проговори Клермон, без да се обърне.

Точно затова ще го направя, каза си ядно тя.

— Джон! Помогнете ми да слеза.

Вместо луничавия слуга вратичката отвори самият Клермон. Движението беше толкова рязко, че едва не я изтръгна от пантите. Луси не беше подготвена за топлината, която я заля изведнъж. Линията на недоволство около устата на охранителя ѝ не можеше да развали силното впечатление от лицето му. Обзе я диво желание да го докосне, да прокара върховете на пръстите си по устните му, да заличи тънката линия.

— Наистина не ви съветвам да вървите пеша — повтори той. — В тази навалица ще ми е трудно да ви пазя.

— Глупости, мистър Клермон. Аз имам голямо доверие във вашите способности.

Той не се помръдна от мястото си, нито ѝ подаде ръка и тя беше принудена да се мушне покрай него, за да слезе от каретата. Краткият допир на телата им я замая. Без да усеща студения бриз, който нахлу под тънката ѝ наметка, тя забърза напред и Клермон нямаше друг избор, освен да я последва. Вече се беше стъмнило и малкото запалени улични Фенери не можеха да разпръснат мрака.

Когато минаха първата пресечка, Луси изпусна ветрилото си и спря.

— Ще бъдете ли така любезен да вдигнете ветрилото ми? — помоли тя.

Той го направи и го тикна в ръката ѝ. Преди следващата пресечка чантичката се изплъзна от пръстите и.

— Боже, колко съм несръчна. — Тя го погледна умолително. — Бихте ли...

Той издиша шумно и от устата му излезе облак пара. Предусещайки победата си, Луси закрачи към тъмния вход на близката книжарница, докато Клермон се наведе за чантата. Беше толкова увлечена в играта, че не забеляза трите тъмни фигури, които тичаха към съседната врата.

Тъкмо когато Клермон се изправи, Луси вече беше зад следващия ъгъл и се озърна назад. Клермон я търсеше с поглед в навалицата. Загриженото му лице я засрами, но тя се опита да си втълпи, че той беше загрижен по-скоро за следващото си месечно възнаграждение, отколкото за нея. Тъкмо повдигна края на пелерината си, за да изтича

до следващото скривалище, когато една ръка я улови за лакътя. Лъхна я приятен мирис на море.

Лицето на Клермон издаваше мрачна решителност. Той я поведе бързо обратно към каретата.

Тя се препъваше безпомощно в дългите си поли, съзнавайки, че минувачите ги зяпат любопитно.

— Къде отиваме? Театърът е в обратна посока.

— Няма да ходим на театър. Връщате се вкъщи. Аз изпълнявам задачата си, но ако продължавате да се държите като разглезено хлапе, не ми остава нищо друго, освен наистина да се отнасям с вас като с дете.

— Вие сте ми охранител, а не бавачка! — Луси напразно се опита да остане на мястото си.

— Веднага престанете! Успяхте да превърнете глупостта си в публичен спектакъл. Скандал ли искате да предизвикате?

Без да каже нито дума повече, той я бутна в една пуста уличка и Луси се уплаши не на шега. Изведнъж успокояващата глъчка на навалищата остана някъде много далеч.

Когато я обърна към себе си, без да сваля ръка от лакътя ѝ, тя разбра, че бе постигнала целта си. Равнодушието бе отстъпило място на луд гняв. Той застана пред нея в целия си великански ръст, добре познатите ѝ черти полускрити в сенките. Топлото, меко тяло вече не беше убежище, а заплаха.

Това не беше фантомът от среднощните ѝ фантазии, когато зората прогонваше. Това беше мъж от плът и кръв — съвършената мъжественост, калена от годините на изпитания.

В триумфа на Луси се примеси горчив вкус. Можеше само да гледа нагоре към него и да крие треперенето си.

— Нали не искате да навредите на безукорното име на баща си, мис Сноу? — изсъска през зъби той. — Тръгвате ли с мен, или трябва да ви отнеса до каретата? Защото — кълна се в бога — аз ще го направя!

Луси замислено издаде напред долната си устна, но адмиралът много отдавна я беше научил, че не е позор да капитулираш, когато противникът е по-добре въоръжен и има числено превъзходство. Случаят с мистър Клермон беше точно такъв.

— Е, добре — въздъхна тихо тя.

Той се обърна и тръгна към изхода на уличката, убеден, че тя ще го последва. Ала поражението ѝ вдъхна смелост и тя изпусна ръкавицата си на калдъръма.

— Но първо ми вдигнете ръкавицата!

Клермон се обърна като ужилен и погледна невярващо коприненото парцалче, хвърлено помежду им като покана за дуел. На лицето му изгря недоверчива усмивка. Това изражение стресна Луси повече от гнева му. Тя направи крачка назад и се удари в мръсна тухлена стена.

Клермон я посочи с пръст.

— Вие сама ще вдигнете проклетата си ръкавичка, мила моя. От днес нататък ще държите гергефа със собствените си ръчички и сама ще острите проклетите си моливи. Писна ми да ме разкарвате насам-натам. Аз не съм ви бавачка, нито камериерка. Свободна сте да правите, каквото искате — даже да се върнете разплакана при баща си. Той напълно заслужава дъщеря като вас, както и вие заслужавате баща като него. — Той ѝ хвърли чантичката и Луси успя да я хване в последния миг, за да не падне в калта. — Напускам ви!

Когато се обърна да си върви и широките му рамене закриха слабата светлина на Фенерите, Луси бе обзета от паника. Ами ако той наистина си отидеше? Ами ако потънеше в навалицата и изчезнеше от живота ѝ така внезапно, както се беше появил? Усети болезнено пробождане в сърцето.

Тя огледа трескаво пустата уличка и отчаяно затърси претекст да го задържи.

— Не можете да ме изоставите така! — извика тя. — Ами ако капитан Дуум ме отвлече?

Той направи подигравателен жест.

— Ако питате мен, за вас няма опасност. Ще се моля господ да бъде милостив към бедния човечец.

Новата обида накара Луси да забрави страха и да събере последните остатъци от гордостта си.

— Вашето заявление за напускане не е прието, мистър Клермон. Вие сте уволнен!

Жерар изчезна зад ъгъла на улицата.

Радостта ѝ от това, че бе имала последната дума, изчезна ведно с ентузиазма. Тя се облегна на стената, чувствайки се сам сама на света.

Не се беше чувствала така зле, откакто беше забила ножчето за писма на баща си в нищо неподозиращото рамо на Дуум. Не само беше причинила зло на друг човек, но беше наранила смъртоносно и самата себе си.

Всъщност имам причина да празнувам, внуши си гневно тя. Нали през цялото време беше искала точно това. Да се отърве от Клермон. Да го накара да напусне и да си възвърне независимостта. Частния живот. Самотата.

Тя обърна лице към стената. Твърде късно бе разбрала, че ѝ беше по-лесно да понася равнодушието на Клермон, отколкото отсъствието му.

Точно от този момент се възползва почернялото небе, за да изсипе над земята леден дъжд. Едрите капки намокриха тънката пелерина и развалиха официалната ѝ одежда. Луси беше толкова съкрушена от собствената си беда, че изобщо не забеляза заплашителните фигури, които изскочиха от сенките.

— Отърва ли се най-после от оня изискан господин, момиче?

Луси се обърна рязко и видя насреща си уста, пълна с почернели, изпочупени зъби. Тя се намръщи от вонята, изтри дъжда от очите си и видя в уличката две мръсни, окъсани мъжки фигури.

Вторият, чиято дълга мазна коса беше пристегната на тила с тънко въженце, я изгледа съчувствено.

— Не тъгувай, момиче. Ние може да нямаме толкова пари като него, но пък знаем как да доставим удоволствие на една дама.

Само преди секунди Луси беше сигурна, че е достигнала дъното на живота си. Беше посветила цялото си съществуване на приличието, а сега я бяха взели за една от уличниците от задните лондонски улички. Явно се беше заразила от извратения хумор на мистър Клермон, защото вместо да избухне в плач, едва не се задуши от пристъп на безпомощен смях.

Объркана от странната смесица от отчаяние и надменност, тя отново изтри дъжда от очите си.

— Боя се, че сте сбъркали адреса, джентълмени.

— Ние не сме джентълмени — включи се в разговора тих, заплашителен глас. — А ти не си лейди.

Когато от сянката се отдели трета фигура, Луси спря да се смее. Тясното лице беше остро изсечено и хитро като на лисица.

Жадно святкащият поглед се устреми към чантичката на Луси, издута от копринена кърпичка и часовник.

— Ние нямаме нито пени, ти обаче имаш достатъчно, затова ще ни платиш за услугите. Струваме си парите, нали, момчета? Всички женски досега са го казвали.

Грубият смях опъна нервите ѝ. Слепоочията ѝ пулсираха болезнено. Тя се придвижи предпазливо към изхода на уличката, но мъжете ѝ препречиха пътя. Нямаше дори чадърче, с което да се защити. А проклетият ѝ охранител, който беше длъжен да я пази, точно сега бе решил да напусне.

Тя се пребори със сковавания страх, изписа на устните си предизвикателна усмивка и размаха чантичката си пред гладните очи на мъжа с лисичето лице. Брадичката му се разтреса от радост.

— Даже тримата заедно не струвате толкова пари — проговори надменно тя.

Мъжът посегна да хване плячката. Зарадвана от солидната тежест на часовника си, Луси размаха чантичката си и улучи нападателя в ухото. Ала преди да е успяла да избяга, другите двама се нахвърлиха върху нея и я събориха на калдъръма сред бъркотия от ръце, крака и шумяща коприна.

Облегнат на стената, Жерар чакаше Луси да излезе от уличката. Тя сигурно се цупеше и чакаше той да се върне, за да я помоли за прошка и да вдигне скъпоценната ѝ ръкавица. Колкото повече осъзнаваше какво върши, толкова повече се самопрезираше — да си играе на охранител, и то с такъв талант и отдаденост, че сам беше започнал да си вярва. Как би могъл да защитава Луси, след като именно той беше най-голямата опасност за нея?

Той вдигна глава към небето и остави ледения дъжд да се лее по лицето му. Но това не охлади гнева му. Беше време да сложи край на тази смешна игра. Беше наясно с това, откакто видя дяволските рисунки на Луси и изслуша страстната ѝ реч в защита на капитан Дуум. Колко жалко, че скандалният пиратски капитан никога нямаше да оцени по достойнство лоялността на адмиралската дъщеря!

Той се отдели от стената. Всъщност беше възнамерявал да съпроводи младата си господарка до дома ѝ, но сега реши да я зареже на улицата. Все някак щеше да намери пътя до каретата си.

Трябваше да бъде благодарен, че този фарс е останал зад гърба му. Опитваше се да си внуши това, докато сваляше очилата си и ги пъхаше в джоба. Тръгна надолу по улицата, но в главата му нахлуваха все нови и нови неканени спомени: как бе наметнал Луси със сюртука си... как я нахрани с бонбони... как я притисна толкова силно до себе си, че тя стана част от него... И сега, след като известно време беше живял близо до нея, болката от загубата беше непоносима.

Не беше нужно да се напряга, за да си представи как се беше притиснала до него в тънката си рокля през онази нощ и как той я взе в прегръдките си. Отново усети влажната ѝ коса да гъделичка бузите му. Помириса нежния аромат на сапуна, стоплен от тайните кътчета на тялото ѝ, който бе запалил пожар у него. Слабините му веднага реагираха. Сам си бе наложил това наказание.

Той ускори крачка. Макар че не искаше да има нищо общо с мис Сноу, още не бе приключил сметките си с баща ѝ. Коравият ръб на пистолета притискаше ребрата му.

Зад него се чу приглушен вик и той спря. Хората минаваха бързо покрай него, стреснати от мрачната му физиономия.

— Принцесата вероятно иска да ѝ постеля одеяло, за да не си изцапа хубавите обущенца — изръмжа той. — Съжалявам, ваше височество, но аз бях дотук.

Опитвайки се да пренебрегне неприятното свиване в стомаха, той продължи напред с решителни крачки. Вече нямаше да се прави на рицар за Лусинда Сноу.

Той спря изведнъж. Защото над дрезгавата глъчка на множеството беше долетял вик, който никога не бе вярвал, че ще чуе. Едно единствено име, погълнато от вик на ужас, от който кръвта застина във вените му.

Жерар!

Силата на първия удар на Жерар срещу нападателите разтърси Луси като залп от широката страна на боен кораб със седемдесет и четири оръдия.

Без да смее да си поеме дъх, тя се измъкна от преплетените ръце и крака и се сви до стената. Твърде уплашена, за да може да спре треперенето си, тя загърна раменете си с разкъсаната пелерина, глуха за всичко наоколо, освен за неудържимото тракане на зъбите си.

Охранителят ѝ обработваше нападателите със студена прецизност. Сграбчи единия за дългата мазна коса и удари лицето му в близката стена. Мъжът нададе болезнен вик и се свлече върху мръсния калдъръм.

Вторият се хвърли върху Жерар изотзад. Луси поиска да го предупреди, но гласът отказа да ѝ служи. Дрезгавият ѝ писък и без това беше излишен, защото Жерар, надарен с острия инстинкт на роден борец, се обърна точно навреме и юмрукът му удари лицето на мъжа с такава сила, че изби и последните остатъци от гнилите му зъби. Побеснелият уличен разбойник имаше глупостта да извади нож и отново да предизвика врага. Ала преди назъбеното острие да е стигнало до лицето му, Клермон го бе сграбчил за китката и безпощадно я изви. Чу се силно пращане. Луси затвори очи. Но ги отвори само след секунди, защото следващият шум беше много по-страшен.

Жерар стоеше с разкрасени крака върху калдъръма. Само блестящият пистолет в ръката му беше по-убийствен от самия него. Луси престана да трепери. Едва сега бе разбрала колко опасен е охранителят ѝ, но вместо да се гърчи от отвращение, тя изпита гордост за него.

Мъжът, когото Жерар беше взел на мушка, беше бандитът с лисичето лице, който се беше възползвал от дързостта на другарите си, за да се измъкне към края на уличката.

Като видя смъртоносното оръжие, той вдигна умолително ръце.

— Милост, мистър — изхленчи той. — Нямаме причина да стреляте по мен. Не сме искали да сторим зло на малката лейди. Помислихме си, че сте се позабавлявали с нея и че няма да имате нищо против, ако и ние получим своя дял.

Безизразното лице на Жерар се изкриви подигравателно.

— Точно там ти е грешката, приятелче. Не позволявам друг мъж да се докосва до онова, което ми принадлежи.

Той очевидно блъфираше и Луси не се разсърди на арогантната забележка. Точно обратното, побиха я странни тръпки.

Ръката с оръжието се стегна и в продължение на една дълга секунда Луси повярва, че Жерар хладнокръвно ще застреля противника си. В следващия миг обаче той отпусна бавно пистолета и мъжът се втурна да бяга презглава.

Студеният, тежък пистолет се залюля в ръката на Жерар. Ледена буца гняв тежеше в душата му и забавяше ударите на сърцето му. Всеки удар звънеше като корабна камбана, предвещаваща гибел. Той буквално усещаше кръвта, вкусваше опияняващия аромат на насилието на езика си. През бученето в ушите му проникнаха смехове и мръсни забележки на френски и испански, тъпият удар на ботуш, който го улучи в ребрата, безсилното дрънчене на веригите. Една ръка предпазливо подръпна ревера му.

Той се обърна с все още издути от гняв гърди.

— Добре ли сте? — пошепна Луси.

Отново го заля вълна от самопрезрение. Той беше нает да защитава тази жена, а сега тя беше тази, която го докосваше и го гледаше с очи, изпълнени с нежна загриженост.

Тя трепереше силно и зъбите ѝ тракаха неудържимо. Разбърканата коса беше нападала по лицето ѝ. Тъмни петна загрозяваха нежната кожа на скулите и правеха очите ѝ още по-огромни. Ръката ѝ трескаво стискаше разкъсаната наметка, сякаш трябваше да предпази тялото ѝ не само от студа.

Смелостта, с която тя преглъщаше сълзите си, го засрами и разтопи ледената буца в гърдите му. Испита нещо, което беше изпитвал само веднъж в живота си. Пламтяща топлина. Всепроникваща нежност. Властно желание да закриля един човек. Опасна ранимост.

Той мушна пистолета в джоба си и посегна към нея, но отвратителните петна по ръцете му го накараха да спре. Кървави

петна. От чужда кръв.

Може би така беше по-добре. Може би за Луси беше от полза да види истинската му същност, която можеха да ѝ покажат само отвратителните петна. Тя беше длъжна да се отдръпне отвратно от мъжа, който се бе проявил като насилник.

Какво беше учудването му, когато тя се хвърли в прегръдката му, скри лице в шалчето на врата му и се вкопчи като удавница в него, сякаш никога вече нямаше да го пусне.

Това доказателство за абсолютно доверие го завари напълно неподготвен. Той я обгърна с ръце. Забрави кървавите петна, зарови пръсти във влажните ѝ коси и дрезгаво зашепна успокоителни думи, някои ясни и отчетливи, други абсолютно безсмислени. Шепотът му не беше в състояние да успокои силното ѝ треперене, затова я взе на ръце и вдигна качулката на главата ѝ, за да я предпази от студения дъжд.

Въпреки лошото време в края на уличката се бяха насъбрали любопитни зрители. Мълвата за интересното сбиване бе събудила апетит за още. За да не излага Луси на ненужни приказки, Жерар се прехвърли през тухлената стена. По-късно щеше да има време за угризения на съвестта. Никога нямаше да си прости, че беше оставил поверената му девойка съвсем сама в тази опасна уличка.

Сега обаче трябваше да я отведе на топло, сухо и усамотено място. В Йона не беше добре за нея. Подозренията и назидателните речи на баща ѝ правеха дома им затвор, а не убежище. Затова се отдалечи от каретата и се запъти към примамливите светлини на близкия хан.

Когато влезе в кръчмата, придружен от вятър и дъжд, плешивият гостилничар тъкмо бършеше тезгяха. Шепата гости, заели местата най-близо до камината, вдигнаха изненадано очи от картите и канчетата с бира.

При вида на младата дама в ръцете на Жерар гостилничарят ядно запрати парцала в ъгъла.

— Няма да позволя това, уважаеми господине! Ние сме почтено заведение и не искаме да имаме нищо общо с такива като вас!

Луси вдигна глава от гърдите на Жерар и се огледа стреснато. Без да се трогва от враждебността на гостилничаря, Жерар извади от джоба си тежка кожена кесия и я хвърли на тезгяха. Звънтежът на монетите беше толкова силен, че въпреки замаяността си Луси се

запита откъде охранителят ѝ имаше толкова пари. Адмиралът не беше особено великодушен към слугите си.

За чест на гостилничаря трябва да кажем, че не взе веднага кесията, макар че много му се искаше. Вместо това примигна, за да прогони моралните си съмнения, и даде предимство на чисто търговската си пресметливост.

— Леглата са прясно застлани, сър. Искате ли да ви донеса ейл?

— Топла вода и горещо кафе — нареди Жерар със самочувствие на мъж, чиито нареждания се изпълняват незабавно. — И се погрижете да не ни смуцават.

— Разбира се, сър, както желаете.

Докато той я носеше нагоре по стълбите, Луси зарови лице в мекото, небрежно завързано шалче на шията му и вдъхна дълбоко чистия мъжки аромат на лавър и тютюн. Само така можеше да се отърве от гадната миризма на типовете, които едва не я насилиха.

Третата стая беше свободна. Жерар я положи върху простото дървено легло и внимателно отдели ръцете ѝ от реверите си. Свали палтото си и загърна раменете ѝ. След това запали единствената свещ и я зави с износеното одеяло.

Студеният дъжд плющеше по прозореца. Капките, ударили се в стъклото, се пръскаха като течни диаманти. В неотопленото помещение беше студено, но след ужасния вятър навън Луси се чувстваше повече от уютно. Тя попипа студеното си носле и си призна, че не стаята ѝ внушаваше уют, а мъжът, с когото я споделяше.

След няколко минути жената на гостилничаря почука на вратата и донесе вода и кафе. Много ѝ се искаше да зърне младата дама на леглото, но Жерар затръшна вратата пред любопитното ѝ лице.

Докато той изливаше димящата вода от стомната в нащърбен керамичен леген, Луси задърпа влажните си коси. Знаеше, че изглежда ужасно. Откак бяха влезли в стаята, Жерар не я удостояваше с поглед.

Ала вместо да подаде легена на Луси, Жерар сам потопи ръцете си във водата и ги затърка с ожесточение, което я уплаши. След като подсуши ръцете си, той отпи голяма глътка кафе и сложи очилата на носа си. Едва тогава я погледна с обичайното си неразгадаемо изражение. Явно нямаше желание да дойде по-близо.

Той не можеше да знае, че самоотвержената му намеса беше засегнала Луси много по-дълбоко от бруталното нападение. Баща ѝ

никога не я беше носил на ръце, никога не я беше слагал в леглото, никога не беше милвал косите ѝ, нито беше притискал устни към челото ѝ, след като тя беше заспала. Все още помнеше десетия си рожден ден, когато Смити плахо я бе целунал по бузата.

Сърцето ѝ биеше болезнено. Тя се загърна в дебелия сюртук и потрепери. Имаше чувството, че е гола, копнееше да бъде докосвана, милвана от любещи ръце. От неговите ръце.

Самотна сълза се отрони от връхчето на носа ѝ и тя изпита дълбоко възмущение, че бе допуснала един толкова недостоеен симптом на истерия. „Престани да подсмърчаш, Лусинда. Той само си върши работата. И не се прегърбвай така.“ Без да съзнава какво прави, Луси се изправи като свещ и притисна гръб към дървената табла на леглото.

— Никога не сте ме наричали с малкото ми име — проговори делово Жерар, за да сложи край на неловкото мълчание. — Не бях сигурен, че го знаете.

Луси преглътна мъчително и наложи на лицето си учтива усмивка. През това време си припомняше как бе драскала името му, потънала в мислите си, вместо да описва геройствата на баща си.

— Честно казано, бях запомнила, че почва с „ж“, но не бях съвсем сигурна...

Погледите им се срещнаха и Луси спря да диша. В гърлото ѝ се надигна хълцане. Преди да е успяла да вдигне ръка към устата си, тя се разрида неудържимо.

Жерар прекоси стаята с две крачки, седна на леглото и я взе в прегръдката си, като че беше малко дете.

— Няма нищо, мишленце. Няма да позволя никой да ви стори зло.

„Мишленце“. Луси буквално се разтопи от небрежно произнесената нежна дума. Дали и майка ѝ се беше чувствала така при срещата с неустойимо сладкото изкушение?

Жерар я притисна към лудо биещото си сърце и опря буза в косата ѝ, докато тялото ѝ се тресеше от силата на емоционалната буря. Той разбираше по-добре от всеки друг какво ѝ струваха тези сълзи. Тя не беше от жените, които плачеха лесно и без причина. Но сега плачеше, като че трябваше да се освободи от всички сълзи, които беше преглъщала в досегашния си живот — като се започне с несправедливата загуба на майката.

Когато плачът се уталожил до накъсани хълцания, тя се опита да се освободи от ръцете му. Но желязната хватка на Жерар ѝ позволи само да се премести в по-достойна позиция. Той свали шалчето си и изтри бузите ѝ.

— Сигурно ме смятате за безсрамна ревла — проговори, хълцайки, тя. Той ѝ подаде кърпата и тя издуха носа си. — Истерията ми е непростима. Онези мъже дори не ми причиниха болка. Само ме изплашиха. Боя се, че ме завариха неподготвена. — Тя отново зарови лице на гърдите му. — Оказа се, че съм жалка страхливка.

Ръката му се плъзна нежно по гръбнака ѝ, за да ѝ докаже противното. Той опря брадичка на темето ѝ и изрече думите, които бяха в сърцето му от мига, когато я бе видял за първи път.

— Вие сте смело момиче, Лусинда Сноу. Най-смелото от всички. Ако не бяхте, никога нямаше да посмеете да се опълчите срещу негодник като Дуум.

Луси отново избухна в плач. Ръцете му се заключиха около нея толкова собственически, че той се стресна. Надяваше се, че е сложил край на глупашката ѝ влюбеност в Дуум, но дори само името му предизвика буен изблик на чувства.

— Не плачи — пошепна в косите ѝ той. — Дуум не струва сълзите ти.

Луси вдигна поглед и в очите ѝ вече нямаше тъга, а веселие. Гърленият ѝ смях свари Жерар напълно неподготвен. Чарът ѝ го замая.

— Вече говорите като Силви — обясни Луси. — Колкото и да ми е мъчно, ще се наложи да ѝ кажа истината. Аз не съм неустрашимата героиня, излязла от роман на мистър Еджурт. Срещата ми с Дуум беше фиаско — от началото до края.

Фиаско? Като си представи жестоката съдба, която можеше да я сполети в безсъвестните ръце на Дуум, Жерар потрепери.

Той впи поглед в нея, сякаш я виждаше за първи път. Разрешената коса. Розовото връхче на носа. Сивите очи, все още блестящи от пролените сълзи. Погледът му се плъзна надолу по шията, където бледата кожа беше загрозна от тъмна рязка.

Без да съзнава какво прави, той прокара палец по белега.

— Мръсник — прошепна с презрение той, без да се разбере кого имаше предвид — мъжа, който ѝ бе сторил това, баща ѝ или самия себе си.

Кожата ѝ се стопли под милувката му. Той се наведе и нежно притисна устни към рязката. Главата ѝ падна назад и косата ѝ се разсипа като коприна върху ръцете му. Никога не си беше представял, че лимоните могат да ухаят толкова сладко. Ала те не утолиха глада му, точно обратното, само възбудиха апетита му за прекрасната кожа под устните му.

Тялото ѝ вибрираше все по-силно. Той вдигна глава, замаян от извивката на разголената ѝ шия, от зачервените бузи и полуотворените устни. Тя стискаше очи, сякаш искаше да отрече случващото се, да си внуши, че до нея беше единствено призрачният любовник от сънищата ѝ.

Бавно, замъглени от съмнение, очите ѝ се отвориха. Тя помилва слепоочията му, свали очилата от носа му и отново разкри ранимостта му.

— Мистър Клермон? — А после като шепот, излязъл от съня: — Жерар?

Когато устата му завладя нейната, очилата се изплъзнаха от треперещите ѝ пръсти и паднаха на леглото. Устните му се плъзгаха върху нейните съвсем леко. Дишането им се съедини, сърцата им, телата им станаха едно. Необичайната близост я разтрепери. Той зарови пръсти в косата ѝ и отметна главата ѝ назад, защото тази поза му даваше повече свобода. Устата му си играеше с устните ѝ, стремейки се да ги оформи по своя воля. Много скоро устните ѝ се отвориха и разкриха пред милващия му език най-тайните кътчета на устата ѝ.

Целувката я опияни. Вкусът му беше дори по-силен от аромата му — като пресни коледни сладки или топло ябълково вино в мразовита зимна вечер, като чаша кафе в пристанището на далечен екзотичен град. Противоречивите усещания я обгърнаха в мъгла от чувствено опиянение. Топлият му език очерта контурите на устните ѝ с такава изкусителна нежност, че Луси прати по дяволите всички съмнения и му отговори със същото.

Жерар се наслаждаваше на разтапящата сладост на устата ѝ, питайки се дали можеш да си позволи да продължи по-нататък. Тази дръзка представа запали в слабините му буен пожар. Той прокле необузданите фантазии, които го бяха спасявали през годините на

принудително въздържание, и реши да се задоволи с целувката ѝ. Инстинктът му подсказваше, че ако я вземеше сега, щеше да я загуби.

Неспособен да понася повече плахите ѝ нежности, Жерар се отдръпна от нея — от страх, че сладкото мъчение можеше да го накара да загуби контрол над себе си.

Без да изпуска ръцете му, Луси се облегна назад и се взря изпитателно в незащитените от очилата очи. В сърцето му се надигна мрачно предчувствие и той осъзна, че вероятно беше направил съдбоносна грешка.

— Какво има? — попита той с подчертана небрежност.

— Тъкмо си мислех... — отвърна дрезгаво тя, — ... тъкмо си мислех, че целувате съвсем различно от капитан Дуум.

Жерар избухна в смях. Трябваше да се ядоса, но изпитваше само облекчение. Устните ѝ все още бяха влажни от целувката му. Той ги изтри с палец, опитвайки се да проумее загадъчната ѝ реакция.

— Адмиралът не ви ли е научил, че не е прилично да сравнявате мъжките целувки? Досега бяха твърдо убеден, че Дуум се е държал с вас като джентълмен. Този човек все повече ме разочарова.

И двамата изпитваха потребност да забравят Дуум.

— Но той щеше да ме... — промълви безпомощно Луси, но Жерар не ѝ даде време да обясни. Хвана лицето ѝ с две ръце и завладя устата ѝ в хищна целувка, която не знаеше милост и я превърна в пленница.

— Искате ли да ми кажете още нещо за капитан Дуум? — попита меко той, когато чу въздишката ѝ. После нежно помилва тила ѝ и предизвика в тялото ѝ сладостни тръпки.

— Капитан кой? — попита замечтано тя и потърка буза в ръката му.

Стомахът му се сви. Копнежът в погледа на Луси не беше за призрачния пират, а за него. Искаше да тържествува, да изпита онова замайващо чувство, което придружава всяко ново завоевание. Но всичко, което усещаше, беше нарастваща паника.

Откъде, за бога, щеше да намери сили да я напусне и да забрави тези замечтани очи? Нежността и отдадеността в погледа ѝ? Трябваше да избяга още когато Луси беше събудила закрилническия му инстинкт. А той игнорира предупреждението и се изложи на още по-голяма опасност.

Беше постъпил на работа при адмирала, за да уреди сметките си с него. Уреждането на тези сметки не търпеше колебание и отклоняване на вниманието. Даже ако то беше толкова изкушаващо като прекрасната дъщеря на работодателя му.

Опитвайки се да се пребори с горчивото съжаление, той взе очилата и ги наложи на носа си. Погледът на Луси потъмня, сякаш беше разбрала съвсем точно, че той отново издигаше помежду им предишната невидима бариера. Той можеше само да се надява, че бариерата беше достатъчно здрава, за да ѝ устои.

— Мисля, че театърът скоро ще свърши — заговори рязко той, избягвайки погледа ѝ, и мушна ръце в ръкавите на сюртука си. — Да се прибираме, иначе рискуваме адмиралът отново да ви наложи наказание.

— Не забравихте ли нещо?

Упорито вирнатата брадичка събуди недоверието му и той вдигна едната си вежда.

— Може би ръкавиците ви? Или пък чантичката?

— Вашето положение в нашия дом. От няколко часа не сте на работа. Нали напуснахте? — Тя скръсти ръце пред гърдите си и го погледна предизвикателно. — Аз вече не съм под вашата опека, сър.

Жерар трябваше да събере цялата си самодисциплина, за да не избухне. Той опря ръце от двете ѝ страни върху таблата на леглото и я взе в плен между мускулестите си лакти. Луси потрепери — но едва след като облиза устни с розовото връхче на езика си. Жерар отчаяно закопня да я целуне отново и прокле последствията.

Вместо това той се наведе към нея, потърка нослето ѝ с върха на носа си и заяви натъртено:

— Вие, мис Сноу, сте изцяло и само моя грижа. И дано бог се смили над двама ни.

Луси затвори кристалното флаконче с лимонова есенция и си пожела чувствата да се запушват също така лесно. Откакто Жерар я беше отвел вкъщи през онази нещастна вечер и се бе сбогувал с кратък поклон пред вратата, тя живееше в непрестанни опити да успокои сърцето си и да спи спокойно.

За първи път в живота си изпитваше остра нужда от майка, на която да се довери. Или поне от човек, по-възрастен и по-опитен от нея, за да и помогне да се оправи в бъркотията от противоречиви чувства.

Тя издуха финия пласт оризова пудра от мраморната плоча на тоалетката и почисти сребърната си четка. На всяка цена трябваше да приведе спалнята си в ред. След като почисти четката, тя прибра самотния чорап от таблата на леглото.

Пръстите ѝ потеглиха тънката коприна, сякаш беше спасително въже. Може би баща ѝ имаше право. Може би тя наистина беше наследила склонността на майка си към истерия. Иначе защо се люшкаше непрестанно между ликуването и отчаянието?

Тя присви очи и потрепери при спомена за брадичката на Жерар с примамливите сенки на набола брада, които дразнеха шията ѝ. Чорапът се изплъзна от безсилните ѝ пръсти. Коравата табла на леглото се притисна в гърба ѝ и я накара да осъзнае колко двусмислено изглеждаха разхвърляните и измачкани завивки.

Луси стреснато отвори очи. Тя не беше като майка си. Тя беше създадена от стабилно дърво. Нямаше да се предаде на безбожните чувствени удоволствия, които бяха лишили майка ѝ от любовта на адмирала и в крайна сметка ѝ бяха стрували живота.

Тя отвори гардероба и натъпка разхвърляното бельо в най-задното чекмедже. Ала бунтовният куп коприна и дантела устоя на всички опити да бъде прибран. Тя пробва няколко пъти да затвори препълненото чекмедже, но после призна поражението си, прекоси бързо стаята и се отпусна на пейката под прозореца.

В портиерската къщичка все още светеше — точно както беше предполагала.

Стъклата на прозорците ѝ бяха запотени. Луси се почувства като безпомощно малко животинче, затворено в стъклена клетка. Целувката на Жерар беше преобърнала света ѝ с главата надолу и не бе оставила нищо стабилно в него. Блещукащите парченца около нея — колкото красиви, толкова и опасни, — се групираха в нови, непознати мозайки.

Ти си влюбена в него, нали?

Обвинителният глас прозвуча толкова реално, че на прозореца се очерта мрачното лице на баща ѝ. Луси отчаяно обърна гръб на видението.

Досега най-добрата ѝ защита срещу изречените и неизречените обвинения на адмирала беше невинността. Тя преглъщаше гнева си от несправедливостите на баща си, убедена в своята добродетел.

Сега обаче нямаше оправдание. Беше виновна по всички точки на обвинението. Заслужаваше наказание, защото обичаше един мъж.

Тя притисна лице към студеното стъкло. Капитан Дуум може би беше ограбил душата ѝ, но сега беше готова доброволно да дари сърцето си на Жерар Клермон.

На зазоряване Луси стоеше скрита зад стария дъб и наблюдаваше собствения си дъх, който отлиташе на облачета в ледения въздух. Вече беше разбрала, че няма смисъл да лъже мистър Клермон. Той винаги разбираше истината. Разумното обсъждане на създалата се ситуация между двамата, както подобаваше на възрастни хора, щеше да реши проблема. Даже човек с остър ум като Жерар нямаше да устои на логиката ѝ.

Откъм портиерската къщичка се чуха стъпки, които скърцаха по заледената трева. Луси притисна гръб към грапавото стъбло, затвори очи и зачака напрегнато. Облак цигарен дим се понесе покрай нея и тя го пое дълбоко в дробовете си, сякаш беше магически тамян, който щеше да ѝ вдъхне сили.

Опита се да направи разлика между разума и обърканите чувства, както я беше научил адмиралът, заметна грациозно вълненото си палто и излезе иззад дървото.

Жерар спря като закован. Не изглеждаше особено изненадан, но Луси го възприе като обезпокояващо предпазлив, като че беше очаквал тази неизбежна среща и едновременно с това се беше надявал да я избегне.

Сърцето ѝ се качи в гърлото и я задави. Жерар беше с разкопчан сюртук и полуотворена риза. В ъгъла на устата му висеше димяща пура. Косата му беше разрошена, като че се беше измъкнал направо от леглото. Зимното слънце, което се опитваше да пробие утринната мъгла, позлатяваше краищата на косата му.

Лицето му обаче — момчешко лице, набраздено от цинични сенки на уморен от живота мъж, — лиши Луси от толкова трудно извоюваното ѝ самообладание.

Той пъкна ръце в джобовете на панталона, отстъпи крачка назад и я измери с въпросителен поглед.

Сега е моментът, каза си ободрително тя. Сега трябваше да му представи добре обмисления си, грижливо подреден анализ на чувствата и реалистичните перспективи за бъдещето, които беше формулирала през последната безсънна нощ.

Тя отвори уста. И каза само:

— Обичам те.

Жерар онемя и оглуша. Знаеше, че няма да удържи на лицето си маската на равнодушието. Нямахше доверие в себе си. Не можеше да говори с Луси, защото щеше да ѝ разкрие колко силно я желаше. Но не беше в състояние да я освободи от тиранията на баща ѝ. Всичко, което можеше да ѝ предложи, беше нов вид пленничество, изпълнена с наслади, но краткотрайно, за което тя щеше да съжалява цял живот.

Пурата падна от устата му и угасна в студената трева също като мечтите на Луси. Без да каже дума, Жерар се обърна и се запъти обратно към портиерската къщичка.

— Нещо лошо ли казах? — пошепна беззвучно тя, опря буза о студеното стъбло и потърси утеха в достопочтения стар дъб. Топлият поток от сълзи я заслепи и тя не забеляза яркия слънчев лъч, който се отрази в един от прозорците на втория етаж.

Когато Смити внесе в частния салон таблата със закуската и няколко вестника, балансирайки със сръчността на професионален

жонгльор, адмиралът бързо отпусна далекогледа.

— По дяволите, човече — изфуча той. — Колко пъти съм ви казвал, че трябва да чукате!

— Извинете, сър, но нямах свободна ръка.

— Скоро ще имате две свободни ръце за нова работа, ако още веднъж си позволите подобно безсрамие.

Смити остави таблата на дъбовата масичка. Докато адмиралът спокойно продължаваше да шпионира, икономът се престори, че подрежда книгата му, и се промъкна към един от прозорците. Успя да види Луси, която се влачеше с превит гръб като стара жена по моравата към къщата, и челото му се набръчка угрижено.

— Тази малка проклетница е решила да довърши онова, което започна майка ѝ — изсъска адмиралът и остави далекогледа. — Не биваше да назначавам този Клермон. Мислех, че е по-твърд. Че е достатъчно мъж, за да устоява на женските хитрости.

— Според мен човекът се държи доста добре, сър. Досега не съм забелязал нищо осъдително в поведението му спрямо мис Луси. — Смити знаеше, че ще бъде наказан, задето защитаваше Клермон, но не се побоя да го стори.

— Така значи! Но вашата оценка не е строга като моята, нали? — Адмиралът се настани във високото си кресло и вдигна сребърното капаче на съда, пълнен с пържени в масло яйца и прясна риба. Сноу си хапваше така всяка сутрин, преди да закуси с Луси сух хляб и чай. Той посочи вестниците и попита:

— Нещо за Дуум?

— Нищо, сър, съвсем нищо. Може да е проумял, че е безсмислено да атакува открито човек с вашите способности и вашия интелект.

За щастие на Смити непоколебимото самочувствие на адмирала му попречи да чуе саркастичната нотка в тези думи. Сноу набоде на вилицата си парче риба.

— Трябваше да смачкам този червей с ботушите си, когато имах удобен случай да го сторя. — Вилицата спря на половината път до устата му. — Луси ще излиза ли тази вечер?

— Да, сър. Днес е зимният бал с маски на семейство Хауъл.

— Отлично! — Адмиралът задъвка с видимо удоволствие. — Погрижете се да изгледят униформата ми. Ще се мерна за малко, след

което ще се занимая със собствените си дела.

— Тъй вярно, сър. Ще се погрижа за всичко. — Смити се обърна да си върви.

— Смити!

— Какво има, сър?

— Утре сутринта преди девет се обадете на мистър Бенсън и му наредете да намери заместник на мистър Клермон. Поведението на този човек не ми харесва.

Смити запази непроницаемото си изражение.

— Каква причина да назова за уволнението на мистър Клермон?

Адмиралът размаха вилицата си и окапа вестника с жълтък.

— Кажете му, че оценяваме високо свършената от него работа и бихме се радвали да му дадем отлична препоръка. И така нататък, и така нататък.

— Както желаете, сър.

Смити удари токове и поздрави отсечено. Какъв позор за цяла Англия, помисли си злобно той, че човек със стратегическия талант на Лусиен Сноу беше надарен с фаталната склонност да подценява враговете си.

Зимният бал с маски на семейство Хауъл беше грижливо поддържана традиция. Лорд Хауъл беше организиран първия бал преди повече от десетилетие, за да внесе малко радост в дългите, мрачни зимни месеци, когато в града нямаше увеселения и повечето хора от изисканото общество се оттегляха в извънградските си имения. Оставащите очакваха бала с повече нетърпение отколкото Коледните празници.

Докато слизаха по широкото стълбище към балната зала, Луси положи ръката си в копринена ръкавица върху лакътя на баща си, очаквайки да изпита добре познатата смесица от любов и гордост. Ала почувства само странна празнота, сякаш часовете, които беше прекарала плачеща в стаята си, бяха отнесли скъпоценните детски спомени и бяха разкъсали сърцето ѝ.

В желанието си да върне поне част от старите чувства тя погледна към баща си през отворите на коприненото си домино. Той носеше маска от златна тъкан — чиста формалност, подходяща за

прясно излъсканите ордени, които красяха гърдите му. Между всички военни величия, събрани на бала, нямаше дори един, който да не го познае. Облечен в галауниформа с еполети с дълги ресни и блестящи ботуши, Лусиен Сноу олицетворяваше цялото величие и романтика на кралската флота. Луси трябваше да се чувства почетена, че тази вечер баща ѝ се опираше на нея, а не на бастуна си.

Разкошната му бяла коса заблестя като скреж под стотиците канделабри. За един бегъл миг — когато той сведе глава и благодари за оказаната му почит, — Луси изпита старото възхищение. Баща ѝ отново стана най-прекрасният човек на света.

Тя се почувства малка и нищожна. Като че не се опираше на лакътя му, а се беше вкопчила в колосаните поли на фрака му и се опитваше да му привлече вниманието.

„За бога, Смити! Защо това дете още не е в леглото? Ако не понасям нещо на този свят, това са нахалните хлапачки!“

Без да иска, Луси притисна по-силно лакътя на баща си. Той я погледна недоволно, издърпа ръката си и приглади невидимите гънки. Като видя идващите към тях домакини, бързо изписа на лицето си любезна усмивка.

Сърдечният поздрав на лорд и лейди Хауъл не прогони студа в гърдите на Луси. Там, където някога пулсираше топло сърце, сега зееше студена дупка. В глупостта си тя бе дарила това сърце на Жерар Клермон. Какво ли си мислеше той за нея след онова смешно признание? Че има насреща си лекомислена хлапачка? Или болно от любов момиченце? Тъй като я беше страх да не открие в лешниковите очи подигравка, снизходителност или — още по-лошо — съжаление, тя избягваше упорито погледа му, докато се качваха в каретата.

— Луси, мила, та ти си студена като лед! — извика загрижено лейди Хауъл и разтри ръцете ѝ.

Лицето ѝ беше копие на Силви, но цялото набръчкано. С контури, които времето беше размило като оставена на дъжда картонена маска.

Луси хладно издърпа ръцете си и блестящите сини очи на лейди Хауъл се помрачиха. Тя не знаеше, че момичето беше на ръба на душевния срив.

— Прощавайте, но навън е много студено.

Когато лейди Хауъл прие извинението и на свой ред отговори с няколко нищо незначещи думи, Луси се почувства още по-зле отпреди. Многоцветните стени на балната зала бяха драпирани с бял шифон. По стъклата на високите прозорци блестяха истински ледени цветя. Мраморните камини в двата края на дългия салон не осигуряваха достатъчно топлина и много от гостите бяха останали с палтата и наметките си, което подхождаше на маскарада.

От тавана висяха на златни шнурове малки кристални звезди, имитиращи снежинки. В тях се отразяваха безброй светлини и Луси усети болка в очите. Кому беше хрумнала безумната идея да пусне зимата в балната зала, след като целият свят навън беше застинал в мразовитата ѝ хватка?

Лорд Хауъл и баща ѝ се отдалечиха, за да обсъдят скандалното решение на Наполеон да се провъзгласи за пожизнен Пръв консул, и оставиха Луси сама на стълбището. Под звуците на „Марионетки, движени от невидимите конци на кадрила“, по венецианската мозайка на пода се носеха маскирани двойки.

Луси откри Силви, която си пробиваше път през танцуващите с братчето си Гилиън на ръце, и изохка уплашено. За разлика от майка си Силви още не се беше научила да приема грубостите със светска учтивост.

Семейство Хауъл беше на мнение, че децата съществуват на този свят не само за да гледат и да слушат, но и да бъдат глезени без мяра. Дебеличкият Гилиън беше маскиран със средновековно монашеско расо, препасано с въже. Един от по-големите му братя беше залепил на голата му главичка тонзура от конски косми. Когато момченцето тайно от сестра си грабна няколко сварени скариди от таблата на минаващия лакей и ги глътна наведнъж, Луси едва не се засмя с глас.

Ала още първите думи на Силви я върнаха в студената действителност.

— Ах, ето те и теб, Луси! Вече се питах дали изобщо ще дойдеш. А къде е красивият мистър Клермон?

Стомахът на Луси се сви на топка. От страх да не избухне в сълзи на обществено място, тя се освободи бързо от ухаещата на мента прегръдка на Силви.

— Нямам представа къде е мистър Клермон. Вероятно при другите слуги, където му е мястото. Струва ми се неподходящо да се

крие зад палмите и да плаши гостите на майка ти.

Силви премести значителната тежест на Гилиън на другия си хълбок и той продължи усърдно да скубе розови перца от костюма ѝ.

— Но нали трябва да те пази!

Невинният ѝ въпрос предизвика цяла серия представи: как Жерар я притисна към топлите си гърди, пренесе я през лееция се дъжд и уви краката ѝ с вехто одеяло. Как притисна устни върху белега на шията ѝ, като че целувката му притежаваше лечебна сила.

— Желаят ли дамите шампанско? — Гласът на лакея я изтръгна от мечтанията.

— Още не, Дейвид — отговори Силви, която познаваше отношението на Луси към алкохола. — Може би малко по-късно, когато...

— Много ви благодаря, с удоволствие ще го опитам — отговори Луси и Силви я зяпна смаяно. Даже Гилиън изглеждаше слисан, когато Луси взе чаша от таблата и я изпразни на един дъх.

Леко киселият вкус погъделичка носа ѝ. Благотворна топлина се разля по тялото ѝ и почти успя да угаси парещото желание.

— Знаеш ли, Силви, аз изобщо не се нуждая от защитата на мистър Клермон — отговори с грейнало лице тя и остави чашата на таблата. — Тази вечер съм с баща си. Когато съм с него, нямам нужда от никого друго.

Силви погледна невярващо след приятелката си, която смело си проби път през навалищата и се запъти към униформените господа, които следяха страхопочтително всяка дума на адмирала. Всички забелязаха как потъмня лицето му, когато дъщеря му внезапно го подръпна за ръкава. Ала Луси не се отдръпна и в крайна сметка той бе принуден галантно да ѝ предложи ръката си и да я отведе да танцуват. В противен случай дори най-запалените му почитатели щяха да го обявят за недодялан селяк.

Силви извади с отсъстващ вид едно изгризано перце от устата на Гилиън и се запита дали причината беше в шампанското, или в очите на Луси блестяха истински сълзи, докато се гушеше в ръцете на адмирала.

Жерар едва устоя на изкушението да удари с юмрук по заледеното стъкло. Лусинда Сноу беше отново там, където ѝ беше мястото. В прегръдката на татенцето.

Той знаеше какво е истинското положение и въпреки това се поддаде на магията, която излъчваха двамата. Лекото куцукане на адмирала придаваше трагична нотка на величествените му движения. В безупречната си униформа, накичена с ордени, Сноу приличаше на средновековен владетел, завърнал се от кръстоносен поход. Някога Жерар уважаваше хората като него. Тогава би дал всичко, за да бъде един от тях.

Сякаш белязана от същия наивен копнеж, Луси внимателно поправи един изкривен орден.

Илюзиите на Жерар по отношение на кралската флота се разпръснаха много скоро, когато Лусиен Сноу — под фалшивия предлог, че се е спънал, — рязко отблъсна дъщеря си. Той остави Луси сама наред балната зала и се запъти към изхода, като спря само веднъж, за да се сбогува учтиво с лорд и лейди Хауъл. Гордо вирнатата брадичка на Луси не беше достатъчна да заличи болката, която ѝ причини баща ѝ, като избяга от компанията ѝ.

Жерар се изкуши да го последва. Но беше достатъчно дълго в Йона, за да знае къде търсеше убежище старото копеле.

Погледът му се върна към дъщерята на адмирала. Умната Луси се беше отказала от маскараден костюм и носеше класическа рокля в гръцки стил с маска от същата бяла коприна. Златна диадема минаваше през средата на челото и пристягаше косата. От фигурата ѝ струеше тиха тъга, неотделима част от нея като лимоновата есенция, с която се парфюмираше. Той усещаше мириса дори в този миг, когато двамата бяха разделени от непроницаема стъклена стена.

Луси изчезна в безбрежното море от ярки светлини и смеещи се хора. Като дете Жерар можеше само да мечтае за такива празненства. Те бяха далечни като самотната звезда, която проблясваше през черните, натежали от дъжд облаци. Недействителни като огромния океан, който съществуваше само във фантазията му. Недостижими като небето или любовта на жена на име Луси Сноу.

Смелото признание на Луси ехтеше в сърцето му като горчиво-сладка мелодия. Той стисна ръце в юмруци и отново изпита онова сляпо, яростно честолюбие, което веднъж вече му беше струвало

свободата и името. Досегашният му живот го беше лишил от безброй ноци като тази. Този път нямаше да го позволи. Само една открадната ноц, и сладкият спомен щеше да го придружава през целия му живот.

Той огледа недоволно износения панталон и охлузените ботуши. Що за маскарад беше това, по дяволите! Най-долният от всички слуги. Подчиненият на Луси Сноу.

— Хей, момко! Можете ли да ми помогнете?

Към него куцукаше мъж в безупречно вечерно облекло.

— Струва ми се, че стъпих в нещо ужасно — продължи той с толкова гъгнещ тон, та Жерар веднага заподозря, че черното домино притиска носа му. — Колко пъти съм предупреждавал лорд Хауъл, че проклетите му спаниели цапат! По-добре отглеждайте мастифи, казвах му. Тези глезени дребосъци нямат никакви маниери. Дали ще намерите парцал, за да изтрия обувките си? И без това съм ужасно закъснял.

Очевидно мъжът го беше сбъркал с някой от прислужниците на лорд Хауъл, може би с градинар или лакей. Жерар беше готов да каже на надутия пуюк да си оближе обувките, но изведнъж млъкна. Огледа непознатия от блестящо бялото, съвършено завързано шалче на врата до стесняващите се към глезените панталони. После хвърли бърз, питащ поглед към небето и смирено призна, че не заслужаваше чак такъв късмет.

— Хайде, побързайте, няма да ви чакам цяла ноц — извика мъжът и приглади дантелените си маншети. — Ще се задоволя и с кърпичката ви. Ще ми помогнете ли или не?

Жерар примигна зад стъклата на очилата си и се усмихна като хищна котка.

— Елате малко по-насам, сър. Мисля, че попаднахте на най-подходящия човек.

Единадесет годишният брат на Силви я настъпи и Луси простена задавено.

— Извинявай — промърмори момчето и бузите му пламнаха. — Надявам се учителят ми по танц да не ме е видял, защото ще ми издърпа ушите.

— Кажу ми, че грешката е била моя — предложи с усмивка тя и помилва черните му къдрици, които бяха точно под брадичката ѝ.

— Не бих могъл да кажа такова нещо, мис Луси — отговори момчето и вдигна към нея възхитен поглед. — Вие най-добрата танцьорка, а и сте имали смелостта да се изправите срещу капитан Дуум.

В този момент Луси го настъпи по пръстите и малкият едва не извика. Как би могла да обясни на сериозното малко момче, че един мъж от плът и кръв бе прогонил приказния капитан Дуум там, където му беше мястото — в най-тъмния ъгъл на фантазията ѝ.

Не знаейки какво да отговори, тя се извини любезно и тръгна да си търси нова чаша шампанско. Когато откри лорд Хауъл, който пак претърсваше навалищата, за да я открие, тя побърза да се скрие зад група оживено разговарящи гости. За да компенсират Луси за грубото поведение на адмирала, Силви и майка ѝ бяха наредили на мъжете от клана Хауъл да я канят поред на танц и Луси вече се боеше, че много скоро ще се озове сред танцуващите с Гилиън на ръце.

Много ѝ се искаше да избяга от изнервящите приказки и оглушителната музика, но единственото ѝ убежище беше каретата, а това означаваше да се изправи очи в очи с Жерар Клермон без съмнителната защита на адмирала. При тази перспектива бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено.

След като се убеди, че никой не я наблюдава, тя грабна чаша шампанско от една забравена табла и жадно я изпи на един дъх. Ала когато я остави, разбра, че беше допуснала ужасна грешка.

Защото някой я наблюдаваше.

На перваза на близката камина се беше облегал непознат мъж в безупречно ушит вечерен костюм и черна маска. Елегантен — и опасен. Той изкриви развеселено уста, вдигна чашата си с шампанско и подигравателно я поздрави.

Стресната, че бе станала жертва на такова безсрамно кокетство, Луси се скри между танцуващите и се опита да изчезне в бъркотията. Ала когато погледна през рамо, непознатият все още беше там.

И я наблюдаваше. Горещият му поглед помилва голите ѝ рамене.

Обзе я необяснима паника. Почувства се като в капан, невинна жертва на мистериозен ловец. Беше толкова отчаяна, че измъкна осемгодишния брат на Силви Кристофър от кръга на приятелите му.

— Танцувай с мен — изсъска тя. — Или ще кажа на учителя ти по танц да ти издърпа ушите.

— Ама аз... аз още нямам учител по танц, мис Луси — заекна момчето.

— Тогава аз лично ще ти издърпам ушите.

Кристофър разбра, че е излишно да протестира. Младата дама, която беше имала смелостта да се изправи срещу капитан Дуум, заслужаваше уважение. Докато двамата се препъваха тромаво в ритъма на валса, Луси се стараеше да прави ситни стъпки, за да се нагоди към крачетата на Кристофър. Тя погледна над рамото му към камината и сърцето ѝ направи огромен скок, като откри наблизко един мъж, но той я погледна лениво с бледосини очи изпод черната маска. Два или три пъти реши, че е забелязала обезпокояващия непознат, но той всеки път изчезваше светкавично. Загадъчно. Невероятно. Предизвикателно.

— Мис Луси?

— Да, Крис! — отвърна с отсъстващ вид тя и се надигна на пръсти, за да види по-надалече.

— Музиката спря. Може ли да си отида?

Луси сведе глава към ангелското му личице.

— Естествено. Много ти благодаря, Крис. Ти си истински малък кавалер.

Момчето се поклони несръчно и ушите му пламнаха от смущение. После забърза към хихикащите си приятели, съпроводен от меланхоличната въздишка на Луси. След като се беше освободила от нежеланото внимание на маскирания си обожател, тя се почувства още по-зле отпреди. Реши да избяга от фарса, в който се беше превърнала тази вечер, но широка мъжка гръд ѝ пресече пътя и пред лицето ѝ се появи кристална чаша с искрящо питие.

— Шампанско? — Силният баритон ускори пулса ѝ. Решена да натрие носа на наглия Дон Жуан, тя му обърна гръб и се опита да забрави, че тъкмо той я беше видял да опразва на един дъх пълна чаша шампанско. Сигурно я беше помислил за пияница.

— Не, благодаря, сър, аз не пия алкохол.

Гласът му беше копринено-мек, изкусителен и толкова близо до ухото ѝ, че топлият му дъх раздвижи фините косъмчета на слепоочието.

— Много правилно отношение, бих казал. Нямаме намерение да отслабим моралните ви устои, нали, мис Сноу?

Луси се обърна като ужилена. Лешниковите очи под черната маска я приковаха на мястото ѝ. Надежда и гняв забушуваха в сърцето ѝ. Устните ѝ вече бяха оформили възмутеното „О!“, ала преди да е произнесла злобната си реч, Жерар бе поднесъл чашата с шампанско към устните ѝ. Погледите им се срещнаха и тя без колебание изпи виното на един дъх.

Жерар не се нуждаеше от шампанско. Опияняваше се само от гледката на лебедовата шия, грациозно опъната, от изкусителното връхче на езика ѝ, което облиза последната капчица от ъгълчето на устата.

Той завъртя крехката чаша между пръстите си и устните му се изкривиха в развеселена усмивка.

— Трябваше да ви принудя да замълчите, преди да ме издадете, но не посмях да ви целуна, защото щяхме да предизвикаме обществен скандал.

— Не по-малко скандално е да ме поите с шампанско. — Лудо биещото сърце на Луси уличи в лъжа бодрия ѝ тон. — Опасно е да се подкопават моралните устои.

— Така ли, и за кого? За вас или за мен?

Той разтвори ръце и я покани да споделят риска. Луси се хвърли в прегръдката му и класовите различия, които ги разделяха, се стопиха в небитието. Жерар я поведе в ритъма на валса с вродена елегантност, напук на традициите.

Венецианската мозайка на пода се люлееше под краката им като палубата на величествен кораб. Луси се потопи изцяло в такта на музиката и топлината на прегръдката му.

— Къде се научихте да танцувате така добре? — попита тя и вдигна глава към него.

Той я дари с една от загадъчните си усмивки, които всеки път я объркваха.

— В моята професия трябва да имаш много таланти.

Луси имаше чувството, че сетивата ѝ са били опаковани в памук и едва сега са се събудили за живот. Всяко усещане беше силно и отчетливо. Всяка нота на виенския валс отекваше в сърцето ѝ, ликуваща и тайнствена. Сладката топлина на шампанското отпускате последователно всеки нерв и мускул. Тя усещаше бедрата на Жерар и

силната му ръка на гърба си, която я водеше без усилие и в най-сложните фигури.

Тя отметна глава назад и отговори на неизреченото предизвикателство със смела, подканваща усмивка.

В полезрението ѝ непрекъснато попадаха хора, които правеха път на шеметно носещата се двойка. Много от тях, включително баща ѝ, наричаха валса връх на поквареността и настояваха да бъде забранен. Луси съзнаваше, че поведението ѝ щеше да скандализира много от гостите. Помнеше думите на баща си, че изисканото общество било шокирано от маниерите на майка ѝ. Но тази вечер мнението на другите ѝ беше напълно безразлично.

Имаше чувството, че двамата с Жерар бяха затворени в мехурче шампанско. Те бяха единствените човешки същества в арктическата страна на чудесата. Кристалните снежинки блещукаха над главите им като звезди в индиговосинята шир на среднощния океан.

Гостите в залата наблюдаваха смаяно красивата двойка. Никой не можеше да повярва, че това пулсиращо от живот момиче, което се носеше с такава лекота в обятията на непознатия, наистина беше безличната, мрачна дъщеря на Лусиен Сноу.

Бузите на Луси пламтяха, сивите очи святкаха от щастие. Когато усмихнато склони глава към партньора си, на бузата ѝ се появи дръзка трапчинка. Младите джентълмени не я изпускаха от очи и често-често се сбутваха с лакти. Никой досега не беше нарекъл Лусинда Сноу красива. Едва тази вечер им стана ясно, че тя не беше обикновена красавица. Притежаваше класическа, извън времето красота и очевидно бе влюбена в непознатия мъж, който я притискаше скандално плътно до себе си.

— Велики боже! — пошепна смаяно Силви и огледа партньора на Луси от блестящата коса до излъсканите обувки. — Кой е този непознат красавец?

— Нямам ни най-малка представа. — Майка ѝ отпусна лорнета и челото ѝ се набръчка. — Джъстис, не смяташ ли, че е по-добре да се намесиш? След като баща ѝ ни напусна с такава бързина, ти си длъжен да го заместиш.

Лорд Хауъл поклати глава.

— Няма да ѝ разваля вечерта. Само небето знае колко малко радост е имало през живота си бедното момиче, докато Лусиен Сноу се

посвещаваше изцяло в служба на Негово величество.

Гилиън, който забравен смучеше палеца си по липса на нещо по-вкусно, дръпна сестра си за полата. Ала Силви беше толкова заета да наблюдава приятелката си и непознатия ѝ обожател, че изобщо не му обърна внимание.

Малкият Кристофър дотича със стиснати юмруци.

— Да ида ли да го набия, татко? Няма да допусна мис Луси да бъде компрометирана от някакъв непознат!

Валсът свърши, последните ноти отекнаха величествено в залата. Гилиън отново дръпна Силви за полата, но тя го погали с отсъстващ вид и зачака с трепет по-нататъшните събития. Може би мистериозният чужденец щеше да се осмели да сложи край на магията с целувка?

Гилиън не се интересуваше от целувки. Цялото му внимание беше приковано във фигурата, която тихо слизаше по стълбата. Мъжът също забеляза малкото момченце, ококорило очи насреща му, и умолително сложи пръст на устата си.

Точно тогава Гилиън извади пръст от устата си, посочи новодошлия и изрече първите разбираеми думи в краткия си живот:

— Виж, Силви, виж! Капитан Дуум!

Радостният вик на Гилиън бе последван от звук, който гостите на лорд Хауъл не бяха чували никога досега — веселия, звънък като камбанка смях на Лусинда Сноу. Непознатият на стълбите се закова на място. Вниманието на множеството стана капан за него. Мъжът сякаш беше слязъл от плаката на някоя пиратска мелодрама в кралския цирк. От ужасната клапа на окоето до дългата сплъстена брада и шестте жезла в колана през гърдите — той бе използвал всички клишета на човечеството по темата пирати, и то с такава ужасяваща липса на вкус, че даже лейди Хауъл се потърси от отвращение.

Липсваше му само абордажният нож между зъбите или фитилът под смачканата шапка. Ако беше влязъл със собствената си глава под мишница, щеше да мине за призрака на Блекбърд.

Той нямаше нищо общо с елегантния, безсъвестен воин, отвлякъл Луси на борда на „Отмъщение“, както тя нямаше нищо общо с безстрашните героини от романите на мистър Еджуърт.

Луси се вкопчи в ръката на Жерар и отново се засмя.

— О, много съжалявам, но това е вече прекалено! Този нещастник няма нищо общо с капитан Дуум.

Мускулестата му ръка беше странно вцепенена.

— И аз съм на това мнение.

Луси вече хълцаше от смях.

— Ами ако адмиралът беше останал тук? Можете ли да си представите как щеше да възприеме тази сцена?

— Естествено, че си го представям.

Луси разбра, че Жерар изобщо не се беше развеселил от появата на маскирания, както нямаше да се развесели и баща ѝ.

Очите под маската бяха присвити в тесни цепки, фактът, че този път по изключение гневът му не беше насочен срещу нея, беше толкова приятен, че тя не се притесни ни най-малко.

Гостите благодариха на новодошлия с учтиви ръкопляскания. Оркестърът поде военен марш, а момчетата на Хауъл отидоха да

отгледат по-отблизо причудливия пират.

— Извинете ме. — Жерар се отдели от Луси. — Ще проверя дали домакинът ни няма нужда от помощ, за да изхвърли този тип.

Луси тръгна бавно след него и с учудване установи, че не беше много сигурна в краката си. Макар че валсът беше свършил, тя имаше чувството, че балната зала продължава да се върти. Май не беше наред с главата. Тя затисна с ръка устата си, за да скрие хихикането си.

— Ей, приятелчета! — изрева пиратът, когато момчетата го наобиколиха. — Чумата да ме тръшне, ако съм виждал други такива хубави деца от тази страна на Мадагаскар! Кой от вас ще се наеме пръв при мен?

Кристофър Хауъл вдигна плахо ръка.

— Аз, сър, ако нямате нищо против.

Силви също се беше приближила към братята си. Гилийн докопа един кичур от пиратската брада и моментално го пъкна в устата си.

Пиратът погъделичка момченцето по корема.

— Не си падам много по деца. Най-много за вечеря. — Той изпрати въздушна целувка на Силви и се поклони. — И за десерт едно хубаво момиче.

Силви се изчерви, докато братята ѝ се превиваха от смях. Лорд Хауъл се опита да надзърне под изпокъсаната клапа на окото.

— Това си ти, Жоржи, признай си! Можеше спокойно да се появиш само с маска. Положил си толкова усилия само за да позабавляваш децата! Като че и без това не са достатъчно глезени!

Лейн, най-смелият от всички, едва навършил четиринадесет години, грабна един от старинните пистолети и погледна в дулото.

— Впечатляващо, татко! Готов съм да повярвам, че е истински. — Той се прицели в майка си.

Жерар изтръгна пистолета от ръката на момчето. Луси беше единствената, която не бе заблудена от усмивката му.

— Разбира се, че е истински. Иначе този жалък подлец нямаше да може да воюва срещу флотата на Негово величество.

Той заби дулото на пистолета в корема на непознатия и мнимият пират простена от болка.

Добродушната усмивка изчезна от лицето на лорд Хауъл. Беше познал Жерар. Той погледна загрижено към Луси, но тя му се усмихна в отговор и си каза, че на млади години приятелят на баща ѝ без

съмнение е бил много хубав мъж. Макар не и наполовина толкова красив като нейния охранител.

— Клермон? — попита лорд Хауъл, за да се увери в предположението си, и изпъна гръб. — Господи, тази нощ крие всевъзможни изненади!

— Още не сте видели всичко, сър. — Жерар направи кратък поклон. — Простете нахлуването ми, но реших, че най-практично е да се смеся с гостите и да не изпускам мис Сноу от поглед.

— Наистина ли е необходимо? Това е светско събитие и не мога да си представя, че нашата Луси е заплашена от сериозна опасност. Най-много да се спъне в някое от кучетата ми.

— Ще се изненадате много, сър, като разберете в какви опасности може да попадне нашата Луси.

В разговора се намеси пиратът.

— И аз съм на това мнение, сър. Момичето трябва да бъде пазено от негодници като мен. Постоянно съм на лов за красиви млади дами, които отвличам на кораба си. — Той хвърли съзаклятнически поглед към Силви и в зеленото му око блесна злоба.

Силви избухна в смях и лорд Хауъл се присъедини към нея, макар и малко нервно.

Запленена от играта, Луси се промъкна покрай Жерар, подръпна златната халка на ухото му и му намигна предизвикателно.

— И какво правите с отвлечените момичета, приятелю?

Пиратът се учуди на дръзкия въпрос не по-малко от Хауъллови. Жерар улови ръката ѝ и я стисна заповеднически.

— По-добре да оставим някои неща на фантазията, мис Сноу. Историите за подобни злодеяния не са предназначени за нежни уши като вашите. Аз съм професионалист. Аз ще разпитам този човек.

Той обърна Луси към Силви, замъкна пирата нагоре по стълбите и го бутна в една празна ниша.

— Какво ще го правите сега? — попита възбудено Кристофър. — Ще му ударите ли четиридесет удара с камшик, за да изтръгнете тайните му?

Жерар оголи зъби в заплашителна гримаса.

— Само ако окаже съпротива.

Лейди Хауъл вдигна лорнета си и тъжно поклати глава.

— Който и да е, този човек има отвратителен вкус и не разбира нищо от мода. Никога не бях виждала толкова зле маскиран пират.

Гостите скоро загубиха интерес към пирата, но Луси продължи да наблюдава случващото се между него и Жерар. Беше ѝ трудно да се концентрира върху същественото. Вниманието ѝ се задържаше все върху незначителни детайли. Червеникавият кичур, който се подаваше изпод шапката на пирата, зеленото око, огромният ръст. Младият мъж беше по-висок от Жерар, но раменете му не бяха така впечатляващо широки.

Пиратът през цялото време се усмихваше развеселено, но когато Жерар се върна при Луси, устните му бяха здраво стиснати.

— Приятел ли ви е? — попита тихо тя.

— Да, стар познат — отвърна кратко той.

— Учудващо е какви обществени връзки има един бивш куриер от Боу Стрийт — установи развеселено тя и хлъцна съвсем не като дама.

— Има още много неща, които ще ви учудят — отговори ядно той, хвана я за раменете и впи поглед в лицето ѝ, сякаш искаше да го запомни завинаги. Отчаяната му хватка я отрезви.

В този момент на входа се появила група мъже и разрушиха магията на мига помежду им. Водени от мъж, облечен само с фланелени долни гащи, с подутото синьо око, в залата нахлуха десетина слисани градинари. Гостите в един глас извикаха от ужас.

Пронизващият носов глас на водача им накара Луси да запуши ушите си.

— Той ме натика в храстите, само си представете! Като че съм някакъв боклук! А аз съм дук Манингтън, за бога! Член на горната камара. Този човек трябва да си получи заслуженото. Ще го натикам собственоръчно в Нюгейт още преди да е свършила нощта! — Пръстите му трепереха от възмущение. — Ето го! Тази маска ми струваше цял куп пари! Навсякъде бих я познал! Хванете го!

Бавно и спокойно, и все пак достатъчно бързо, за да не бъде заловен от собствените си градинари, лорд Хауъл свали маската си.

Манингтън се огледа объркано, като забеляза морето от маски в залата. Ала много скоро лицето му просветна.

— Ето го! Зад онази колона. Познах негодника!

Луси се изкиска развеселено.

— Сега пък избра викария!

Когато побеснелият херцог започна да обвинява гостуващите мъже един по един, в залата избухна истински хаос. Луси видя с ъгълчето на окото си как мнимият пират бързо се измъкна през една странична врата.

Жерар изведе Луси на терасата. Леденият въздух я задави и тя го погледна укорително. Стъпи на един наклонен камък и щеше да падне, ако придружителят ѝ не я беше задържал. Двете им маскирани лица — неговото кораво и неумолимо, нейното сладко и несигурно — бяха само на сантиметри едно от друго.

Въздухът помежду им заблещука като напръскан със звезден прах. Луси вдигна глава и в очите ѝ блесна учудване. Тя го пусна и се понесе в танцова стъпка по моравата.

— О, погледнете, Жерар! Не мога да си спомня кога за последен път в Лондон е валил сняг! Не е ли прекрасно?

Мъжът изобщо не забелязваше ситните снежинки, които се сипеха от черните облаци. Очите му бяха приковани в Луси, която беше разперила голите си ръце, сякаш искаше да прегърне целия свят, и улавяше снежинките с езика си. Дете, същинско дете!

— Вие сте прекрасна.

Като чу сериозния му глас, Луси отпусна ръце. Изведнъж усети студ и се разтрепери. Погледът му излъчваше топлина. Магнетична топлина, която я привлече към него.

Снежинки падаха по раменете и косата му. За да се увери, че този мъж действително беше невероятният ѝ охранител, а не опасен чужденец, тя смъкна маската от лицето му.

На устните ѝ изгря дяволита усмивка.

— Я виж ти, мистър Клермон, а аз си мислех, че без очилата сте сляп като прилеп!

Очите му потъмняха, но в ирисите им нямаше нито следа от циничния хумор, който Луси беше очаквала.

— Така е. Сляп съм за всичко освен за вас.

Той също свали маската ѝ и лиши прекрасното ѝ лице от единствената му защита. Знаеше, че играе нечестно, че подобна постъпка подхожда повече на уличните хлапета, към които беше принадлежал някога. Но сега беше по-важно да спечели играта, отколкото да се придържа към правилата.

Като видя нежността и копнежа в очите ѝ, Жерар разбра, че трябваше да я отведе вкъщи. Далече от опасната му близост.

Той хвана ръката ѝ и забърза навън. Двамата тичаха срещу вятъра и замръзналата трева под стъпките им скърцаше тревожно.

Луси избухна в смях. Късчета от спомен преминаха през главата ѝ, но опиянена и превъзбудена, каквато беше, тя не можа да ги сглоби в мозайка.

Спряха едва на калдъръмената входна алея. Но каретата на Сноу не се виждаше никъде.

— Сигурно адмиралът я е взел — проговори задъхано Луси и притисна ръка към сърцето си. — Вероятно смята да ми я изпрати покъсно. — Като видя мрачното изражение на Жерар, тя добави: — Нали не сте си помислили, че би могъл да тръгне пеш?

— Ако да, само през водата — изръмжа сърдито той.

После я потегли към пустия файтон, който беше спрял от другата страна на алеята. Имаше още много време до края на бала и кочияшът сигурно играеше на зарове със слугите.

Двата кафяви коня, впрегнати във файтона, затропаха нервно с копита при приближаването на двамата непознати. От аристократичните им ноздри се издигаше пара.

— Тогава ще се задоволим с това. — Жерар се огледа бдително, но не видя жива душа. Улови Луси през кръста и я настани удобно на разкошната седалка.

Преди да е затворил вратичката, тя го заплаши с високо вдигнат пръст.

— Признайте, нагли човече! Вие сте непознатият, присвоил дрехите на бедничкия херцог и скъпата му маска! Веднага разбрах!

Той се улови за сърцето, като бе му бе нанесла смъртоносна рана.

— Подозирате мен? Човека, посветил целия си живот на запазването на реда и правото?

— Подозирам човека, който не се побоя да открадне чуждата карета, за да ме прибере вкъщи — обясни Луси с унищожителна логика.

— Само я взех назаем — поправи я с усмивка той. Очите ѝ засвяткаха развеселено.

— Не съм сигурна дали мога да си позволя вашата компания, сър. Ами ако съблечете и моите дрехи?

В слабините му се надигна перверзното желание да я притисне върху дебелите възглавници на каретата и да направи точно това. От гърлото му се изтръгна първобитно ръмжене, което би накарало мнимия пират да побледнее от завист. Той сложи ръка на тила на Луси и привлече лицето ѝ към своето, докато пълните ѝ устни се озоваха само на сантиметър от неговите.

— Не ме предизвиквайте.

Той я бутна и тя падна на възглавниците. Луси се изкиска и краката ѝ в леки обувчици се вдигнаха във въздуха, за да му разкрият голяма част от дантелената фуста и розовите копринени чорапи.

Жерар изохка и затръшна вратата на каретата. После опря трескавото си чело на стъклото и се запита кой дявол го беше накарал да налее в устата на добродетелната мис Сноу толкова много шампанско.

Докато чакаше дишането му да се успокои, той откри върху позлатената вратичка на каретата релеф на орел с широко разперени криле и отдолу гравирано името Манингтън. Същият херцогски герб, същата карета, която в онзи студен есенен ден беше прегазила бедняшкото дете и го беше оставила да лежи в калта.

Той отметна глава назад и от гърлото му излезе дрезгав смях. Явно беше предопределен да въздава справедливост и прокълнат никога да не я получава.

Докато пътуваха към Йона, Луси забавляваше охранителя си с куплети от „Момичето от Бънбъри, сладко като круша“, досъчинени от самата нея. Жерар много скоро заподозря, че Луси си съчиняваше стихчетата по време на самото пеене, и комично извъртя очи, когато от устата ѝ излязоха няколко не особено прилични думички. Тя нямаше ни най-малка представа какво пееше и какъв ефект произвеждаше тъмният ѝ алтов глас върху възбуденото му тяло. Не му оставаше нищо друго, освен да изплющи с юздите по гърбовете на конете, за да стигнат по-бързо.

С надеждата никой да не забележи „наетата“ кола или пък подопечната му млада дама Жерар спря в задния край на къщата и благодари на бога, когато установи, че навсякъде е пусто и тъмно. Ранното им завръщане от празненството, което обикновено

продължаваше до зазоряване, щеше да бъде пълна изненада за прислугата.

Той отвори предпазливо вратичката, без да знае дали трябваше хубаво да напляска Луси, за да я отрезви, или да я нацелува, за да я направи още по-луда, отколкото и без това беше.

Когато Луси увисна на ръката му, той се спъна и в крайна сметка я намести в идеалната позиция за първото си намерение. Плесна я доста силно по дупето и остави ръката си върху възхитителната закръгленост. Луси зарита сърдито и копринената ѝ рокля зашумоля изкусително.

— По дяволите, Луси, престанете да ритате! — изсъска той — повече от инстинкт за самосъхранение, отколкото от гняв.

Ръцете вече не се подчиняваха на волята му. Той усети как дясната се плъзна под полата ѝ към края на чорапа, сякаш замисляше нещо лошо.

— Как смеете! — изпъшка Луси, когато той закричи с тежки стъпки по моравата и я раздруска. — Баща ми никога не ме е пляскал така.

— А е трябвало. Всеки ден порция бой. И то солидна.

Тя понечи да отговори с достойнство, но избухна в смях.

— Не съм му давала повод да ме бие. Бях послушно момиче. Не смятате ли и вие, че съм най-послушното момиче на света, мистър Клермон?

— Безусловно — отговори той и пръстите му стигнаха до гладката гола кожа над чорапа.

— Докато танцувахме, най-големият брат на Силви ме научи на една нова песничка. Искате ли да я чуете?

— Не!

Луси невъзмутимо вдигна глава и запя:

*През морето в полунощ
се носи корабът на капитан Дуум.
Каква полза от благородническата титла,
като не можеш да се опазиш от него!
Изтръгва сърцето на дамата
страшният капитан Дуум,*

а после ѝ отнема добродетелта.

Жерар стисна здраво зъби и продължи напред. Велики боже, как мразеше проклетия пират! Съжаляваше само, че не можеше да затиска устата на Луси и едновременно с това да бърка под полата ѝ. При тази представа дланите му овлажняха и за малко да я изпусне на земята.

При приближаването им входната врата се отвори безшумно. Жерар спря, защото не искаше Луси да се появи в този недостоеен вид пред някой ухилен лакей. Ала като забеляза Смити, въздъхна облекчено. Икономът вдигна високо свещта, която носеше, а с другата ръка загърна халата си.

Без да се стресне от необичайния начин, по който се придвижваше Луси, той проговори учтиво:

— Добър вечер, мистър Клермон, мис Луси. Сигурен съм, че сте се забавлявали добре.

— Да, до известна степен — отговори с усмивка Жерар. — Наложил се да си тръгнем преждевременно.

Смити изрече към поклащащото се дупе на Луси:

— Разумно решение, както изглежда, сър.

Луси се обърна да го види и Жерар ѝ помогна, като се извъртя настрана.

— Тази вечер научих нова песен. Искаш ли да я чуеш, Смити? — попита съвсем сериозно тя.

Икономът сложи пръст на устните си.

— Може би утре сутринта, мис Луси. Тази вечер имам страшно главоболие.

Лицето му е наистина необичайно бледо, каза си Жерар. Линиите около очите му бяха като сенките в рисунките на Луси. Не можеше да не си зададе въпроса дали Смити страдеше от нещо много по-сериозно в сравнение с обикновеното главоболие.

— Бедният Смити — пошепна съчувствено Луси и намести ноцната му шапка. — Бедният, добрият Смити...

Икономът остави свещника на близката масичка и протегна ръце.

— Ще позволите ли, сър?

За миг ръцете на Жерар се склучиха здраво около отпуснатия вързоп на рамото му. Досега не беше разбрал, че ще се наложи да я

пусне, и болката беше ужасна.

Смити така и не разбра, че малко оставаше, и Жерар щеше да изчезне с Луси в нощта. Затова го дари с усмивка, в която имаше колкото дружелюбие, толкова и умора.

— Аз ще се погрижа за нея. Както винаги съм го правил.

Жерар пусна Луси в ръцете му. Икономът не беше особено едър, но я понесе, сякаш беше лека като перце. Луси се сгуши на гърдите му, готова да заспи.

Ръцете на Жерар увиснаха безсилно.

Когато Смити стигна до стълбата, Луси сънливо примигна над рамото му.

— Лека нощ, Жерар.

— Лека нощ, мишленце.

Лекото ѝ махване разкъса сърцето му. Той ѝ изпрати въздушна целувка за сбогом и изчезна в мрака, където му беше мястото.

Щом стигнаха пред вратата на спалнята ѝ, Луси изу обувките си и ги хвърли на пода.

— Бях лошо момиче, Смити. Изпих три чаши шампанско. Шокиран ли си?

— Ужасно — отговори икономът с тон, който издаваше противното.

Без да си дава труд да я разсъблича, той просто я пъкна под завивката и бързо сложи няколко цепеници в камината. Изведнъж Луси усети прилив на тъга.

— Всъщност това няма никакво значение, нали?

Смити остави машата и се обърна към нея.

— Кое няма значение, мис Луси?

— Дали съм лоша или добра. Адмиралът никога няма да ме обикне, нали?

Смити се вираше замислено в огъня.

— Според мен той изобщо не е способен да обича. Вината не е у вас.

Луси гордо поклати глава.

— Мистър Клермон казва, че съм прекрасна.

Смити приседна на ръба на леглото. Той беше бавачката ѝ, горещо обичаният приятел от детските дни. Първият ѝ спомен беше усмихнатото му лице, наведено над люлката ѝ. Тя го познаваше добре и разбираше какво мрази и кого обича.

— Вие харесвате много нашия мистър Клермон, нали?

Шампанското беше развързало устата ѝ, но тя все пак не дръзна да произнесе думата гласно, а само кимна. Главата ѝ беше толкова лека, че ако не внимаваше, щеше да се отдели от тялото.

— Ще се натъжите ли, ако той си отиде?

Обзе я страх и тя стисна ръката му.

— Какво става, Смити? Да не те е страх, че щом узнае за поведението ми тази вечер, адмиралът ще го отпрати? Нали няма да му кажеш нищо? Кълна ти се, че никога вече няма да се докосна до шампанското, само моля те, не му казвай нищо!

Той я зави грижливо и се усмихна окуражително.

— Тайната ви е скрита дълбоко в сърцето ми, мила. Хайде сега, заспивайте. Утре сутринта светът ще изглежда другояче.

Ръката му беше вече върху бравата, когато Луси пошепна едва чуто:

— Ти не умееш да лъжеш, Смити.

Той я дари с тъжна усмивка.

— Боя се, че съм много по-добър лъжец, отколкото подозирате.

Луси лежеше по гръб и се взираше в отраженията на пламъците, които танцуваха над леглото ѝ. Загадъчните думи на Смити бяха прогнали опиянението от шампанското и в устата ѝ остана само горчивина. Когато се замисли за възможното си бъдеще с Жерар, меланхолията ѝ премина в униние.

Заминаването му нямаше да ѝ донесе нищо ново. Животът ѝ щеше да се върне в привичните стари рамки. Тя, Смити и адмиралът щяха да остарееят заедно в тази къща и да подчиняват ден след ден на непоколебимата воля на баща ѝ. Регламентираните минути щяха да станат вечност, пясъкът в неумолимия часовник на адмирала щеше да се отронва мъчително бавно, песъчинка по песъчинка.

Луси простена и скри лице във възглавницата, преследвана от призрачна мелодия — пулсиращите ноти на виенски валс. Тази нощ

беше танцувала в обятията на мъжа, когото обичаше, и за първи път в живота си се бе почувствала млада и безгрижна.

Сега обаче се чувстваше прастара. Буквално усещаше как кожата ѝ се отпуска, костите се сковават, а сърцето ѝ се разпада на прах. Лежа така, потънала в мъката си, докато не чу неравните стъпки на баща си да изкачват стълбата.

Когато той наближи стаята ѝ, тя затаи дъх, точно както правеше от детските си години. Деспотичното му възпитание беше подрязало крилете ѝ, но упоритото ѝ сърце така и не успя да се освободи от една точно определена детска фантазия.

Ако затвореше очи и се престореше, че спи, баща ѝ щеше да влезе на пръсти в стаята и да се изправи пред леглото ѝ. Щеше да помилва косата ѝ, да я целуне по челото и да ѝ каже, че тя е добро момиче и той се гордее с такава дъщеря. Тогава тя щеше да отвори очи и да полети в прегръдката му. Двамата щяха да се смеят и да плачат и най-после да съберат смелост да си кажат колко се обичат.

Луси се вкопчи като удавница в завивката. Ако татко дойде при мен, закле се тя, ще забравя Жерар завинаги. И ще стана най-послушната дъщеря на света, дъщерята от мечтите му.

В този миг пред стаята ѝ се чу шум и тя се разтрепери с цялото си тяло.

— Проклятие! — изгърмя гласът на адмирала — зъл, грозен и малко завален. — Колко пъти съм казвал на тази малка глупачка да не хвърля нещата си по пода! Явно ще престане едва когато си счупя врата!

Луси не посмя да отвори очи, докато несигурните му крачки не се отдалечиха на безопасно разстояние. Някъде в къщата шумно се затвори врата.

По-рано Луси щеше да се свие на кълбо в леглото си и да плаче, докато заспи.

Днес тя стана спокойно от леглото и безшумно се измъкна навън.

Точно в секундата, когато видя пред себе си четириъгълника от светлина, образуван от прозореца на портиерската къщичка, Луси усети как смелостта я напусна. Да можеше да изпие още една чаша шампанско, за да се наслади отново на безгрижната си еуфория!

Вятърът запрати облак снежинки в лицето ѝ и тя се разтрепери. Колко нощи Жерар беше стоял под този покрив и се беше взирал в затъмнените, безучастни прозорци на стаята ѝ? Днес беше неин ред да стои в студа като просяк и да се пита дали е добре дошла.

Тя раздвижи вкочанените пръсти на краката си и напразно се опита да прогони страха. След това вдигна ръка да почука. Пръстите ѝ спряха само на сантиметри от вратата, сковани от страх, не от студ.

„Не бъди мекушава, момиче! Хвани курса и го дръж здраво, иначе скоро ще се завъртиш в кръг!“

„Благодаря ти, татко“, пошепна към невидимия глас Луси и се усмихна меланхолично. Каква ирония...

Тя вдигна ръка и почука енергично. Бързината, с която отвътре се приближиха стъпки, ѝ показа, че не беше вдигнала Жерар от леглото. Той заговори още преди да е отворил вратата.

— Още няма шест, Смити. А навън е съвсем... тъмно.

На ставане беше наметнал раменете си със смачкана риза и като видя, че на прага не стоеше икономът, побърза да я облече. Луси нямаше друг избор, освен да погледне съвършено моделираните мускули под кестенявите косъмчета на гърдите.

Обзе я толкова силен копнеж, че спря да диша. С безгрижното любопитство на дете тя искаше само да го докосва, да зарови пръсти в гъстите косъмчета и да разбере дали кожата под тях беше толкова топла, колкото обещаваше медноцветният ѝ тон. Тя вдигна бавно глава и го погледна в лицето.

Жерар беше без очила и нищо не я пазеше от мрачния му поглед.

— Много е късно за вас, мис Сноу. Нали Смити ви отнесе в леглото? Защо още не спите?

— Измъкнах се тайно от къщи.

Тъй като той очевидно нямаше намерение да я посрещне с добре дошла, тя се промуши покрай него и влезе в частните му покои. Грубият дъсчен под не беше за скъпите копринени чорапи, но тя изобщо не го усети, толкова беше впечатлена от мъжката атмосфера на помещението. Примамливата топлина нямаше нищо общо с отблъскващия студ в дома на баща ѝ.

На нощната масичка до леглото стоеше запалена лампа и потапяше простите мебели в неясна светлина. В нея драскотините и грапавините се губеха и обстановката напомняше за великолепието на миналите дни. На масата бяха разпръснати десетина книга. В тухлената камина в края на дългото помещение огънят догаряше и Луси се почувства като закъсняла за празненство.

Избелялата завивка на леглото я изпълни с меланхолия. Представи си как тази завивка предпазваше Жерар от студа и мрака и как той заспиваше с отпуснато лице, с разрошена коса като малко момче. Леденият полъх на вятъра ѝ показа, че той все още не беше затворил вратата.

— Никога не съм идвала тук — призна тя с отчаяното желание да не я изхвърлят.

— Съмнявам се, че Фен се е грижил за жилището си. Аз също не полагам особени усилия.

Тъй като Луси явно нямаше намерение да си отиде, той ѝ обърна гръб и опря ръце в рамката на вратата, сякаш смяташе самият той да изчезне в нощта, ако тя не изпълнеше неизречената му подкана. Светлината на лампата се потопа в гънките на ризата и очерта напрегнатите мускули. Луси отново закопня да го докосне, да прогони напрежението му с нежности. И направи няколко крачки към него.

Посегна към отвора на ризата и треперещите ѝ пръсти помилваха голата кожа. Ала докосването имаше обратния ефект. Мускулите му се напрегнаха още повече, сякаш неочаквано ги бе пронизала светкавица.

— Престанете!

Той затвори вратата с трясък и се обърна към нея. Отчаянието бе отнело на чертите му предишната мекота. Луси неволно отскочи назад.

— Аз нямам нищо общо с момичешките ви фантазии, Луси. Аз не съм вашият трагичен и благороден капитан Дуум. Аз съм мъж. От плът и кръв. Порежете ме, и ще потече кръв. Предизвикайте ме, и ще

отговоря на удара. Аз съм напълно в състояние да задоволявам егоистичните си копнежи. Напълно в състояние да компрометирам едно глупаво малко момиче, което е изпило няколко чаши шампанско и не си дава сметка за последствията от действията си.

Луси беше готова да се закълне, че в грубите думи звучеше молба.

— Повярвайте ми. По-добре да прекарвате самотните си нощи с горещо обичания призрак на пиратския капитан, отколкото с мен.

Луси енергично си забрани да се плаши от него.

— Цял живот съм живяла със сянката на баща и призрака на майка си. Искам човек от плът и кръв. С топла кожа. Истински.

— О, това е дяволски много!

Жерар стисна здраво зъби, защото щеше да избухне в луд смях. Преди да срещне Луси, той живееше в същия нереален свят като Дуум. Мрачна сянка на мъжа, който беше някога. А сега тази малка женичка се беше изстъпила пред него с гордо вирната крехка брадичка, с копринени коси, стегнати под златната диадема, и той се чувстваше съвсем обикновен мъж с гореща кръв и пламтяща плът, който носеше в себе си всички човешки пороци. Ушите му бучаха, изкушението пулсираше тежко в натезжалите слабини.

Ако Луси тъкмо сега не беше забравила упорството и гордостта си, той може би щеше да устои на изкушението. Ала тя сведе замъгления си поглед и пошепна:

— Аз не искам обещания.

Той я притисна с все сила към гърдите си, знаейки, че щеше да погребее и последния шанс поне един от двамата да се спаси от гибел.

— И какво искате? Това тук?

Той се облегна на вратата, разкрачи крака, улови я между бедрата си и сведе глава. Езикът му нахлу неудържимо в устата ѝ, решен да подложи на изпитание устойчивостта ѝ. Луси изохка тихо и се вкопчи в ръцете му, сякаш отказваше да падне.

Устата му остави пареща следа по лицето ѝ и изгори крайчето на ухото. Гласът му беше само накъсан шепот.

— За това ли дойде, мое малко сладко мишленце? Или може би за това?

Той ухапа нежно крайчето на ухото ѝ, обхвана с ръце седалището ѝ, потърка хълбоци в долната част на тялото ѝ и я принуди

да усети целия размер на желанието му и високата цена, която щеше да плати за отдаването си. Луси шумно пое въздух.

Облегнат на вратата, той я държеше здраво и я наблюдаваше през полуспуснатите си мигли. Гърдите ѝ потрепераха изкусително.

В този момент очакваше плесница и знаеше, че си я заслужаваше. Очакваше Луси да си възвърне леденото самообладание и да го заклейми като вулгарен буржоа, какъвто си беше. Очакваше тя да избухне в сълзи и да избяга с писъци.

Но не беше очаквал, че тя ще вземе лицето му между хладните си ръце, за да притисне устни към неговите в страстна отдаденост и да сломи последните остатъци от съпротивата му.

Безкористната ѝ нежност го засрами толкова много, че разхлаби хватката си и плъзна ръце нагоре по гърба ѝ.

— Пихте много — пошепна до устните ѝ той, мразейки се, че трябваше да ѝ го напомни.

— Малко съм замаяна — отговори тихо тя.

— Бих могъл да се възползвам от състоянието ви — продължи предупредително той.

— Обещавате ли ми?

Тя го погледна с такава надежда, че от гърлото му се изтръгна дрезгав смях. Той приглади косата ѝ назад, за да открие лицето, и беше заплепен от сериозността в невероятните ѝ очи. Оставаше ѝ само тази нощ, за да го обича — и цял живот, за да го мрази.

Знанието за това го тласна да отнесе Луси в леглото, полюлявайки се в ритъма на танц, стар като света. Който веднъж беше научил танцовите стъпки, никога не ги забравяше.

А Луси падна с главата надолу в онази сладка пропаст, колкото изкусителна, толкова и опасна. Само прегръдката на Жерар и дебелията завивка под коленете ѝ попречиха на падането ѝ. Двата коленичиха на леглото с лице един към друг. Пронизващият поглед на Жерар я отрезви.

Страхувайки се, че той ще забележи треперенето ѝ, тя понечи да угаси светлината.

Ала Жерар спря ръката ѝ.

— Не! Искам светлина.

Едва сега Луси забеляза десетината свещи, внимателно подредени около лампата, за да прогонят нощните сенки. Тази гледка

трогна сърцето ѝ. Явно Жерар мразеше мрака много повече, отколкото обичаше светлината.

Той свали диадемата от главата ѝ. Когато копринените потоци се спуснаха по раменете ѝ, светлината изведнъж потъмня, сякаш Луси беше събрала сиянието в себе си. Всеки кичур на косата ѝ искреше от светлина, кожата блещукаше като седеф, бялата рокля беше пронизана от лъчите на етера. Светлината на свещите, разбра Жерар, беше само евтин заместител. Луси олицетворяваше светлината. Ярка. С живачен блясък. Недостижима.

Той зарови пръсти в косата ѝ. Пепеляворусите кичури се плъзгаха по дланите му като лунни лъчи. Погледна в замъглените ѝ очи и стисна ръце в юмруци. Твърде дълго беше живял в мрак. Светлината, за която така копнееше, беше станала негов враг. Защото разкриваше душата му, разгалваше го. А той не би понесъл да видят ранимостта и безумното му желание.

Той изруга гневно и сам угаси светлината. Седна в края на леглото и притегли Луси в скута си, облегна гърба ѝ на гърдите си. Най-добре беше да се срещнат по този начин — безликият любовник в умиращата светлина на огъня в камината. Ръцете му се сключиха около нея и я притиснаха здраво, макар че тя се опитваше да се освободи.

— Жерар, не разбирам...

— Тихо! — Той потърка буза в слепоочието ѝ и я успокои като дете. — Аз ще се погрижа за вас. Нали това ми е работата.

Луси престана да се съпротивлява и се сгуши в парещите му слабини. Жерар затвори очи и шумно пое въздух. До днес смяташе, че знае всичко за мъченията, но тази смес от небе и ад беше мъчение, което надвишаваше всичко друго.

Докато не започна да я милва.

Луси беше употребила почти двадесет години, за да култивира бодливата си, съдържана фасада, но Жерар я разби само с няколко умели движения на пръстите. Ръцете му се плъзнаха по слепоочията ѝ, слязоха по контура на рамото и погалиха вдлъбнатинката на шията.

— Веднъж вече ви казах, че не ми е приятно да ме докосват — изпъшка тя.

— А аз ви отговорих... — промълви той, докато изследваше с език чувствителната ушна мида, — ... че сте лъжкиня.

Той доказа обвинението си със следващия ход на магическите си ръце. Мъжки ръце, загрубели от живот на тежък труд. Луси следеше движенията им като хипнотизирана. Не се възпротиви, когато те се плъзнаха надолу по тялото ѝ, свалиха корсажа на роклята, смъкнаха тънките презрамки на долната риза и разголиха пищните гърди с розови връхчета.

В първия момент беше готова да простене от срам и да покрие гърдите си с ръце. Ала Жерар, сякаш разбрал намерението ѝ, го направи вместо нея и покри гърдите ѝ с бронзовите си ръце, за да ги защити от трепкащата светлина на огъня. Като забеляза, че той беше втренчил поглед в гърдите ѝ над рамото ѝ и се наслаждаваше на неприличната гледка, тя потрепери колкото от радост, толкова и от срам.

Гърдите ѝ се сгушиха в отворените му ръце, сякаш бяха направени за тях, леко зачервени и трескави под пръстите му. Той я извъртя леко, за да може да милва връхчетата им, закръжи около тях, погали ги и леко ги издърпа, докато Луси усети между бедрата си неописуемо сладостни тръпки. Обзета от непозната жажда, тя простена безпомощно, притисна се към него и инстинктивно опря изпълнената си с копнеж утроба в неумолимия риф на тялото му.

Боейки се, че няма да издържи още дълго, Жерар изръмжа гърлено и целуна ъгълчето на устата ѝ.

— Да престана ли да ви докосвам? Да разбирам ли, че не ме понасяте повече?

Тя поклати глава, кимна, отново поклати глава. Той се възползва от смущението ѝ и събра с ръка фината пола и фустата, вдигна ги над розовите чорапи, чак до невероятните розички, които красяха ластиците, за да разкрие копринените гънки на гащичките ѝ.

— Да живее революцията — промърмори той и благодари на французите за прекрасните части от облеклото, които бяха направили послушните английски дами като Лусинда Сноу така силно желани. Но той и без това беше стигнал до точката, където нямаше да го спре и железният пояс на добродетелта.

Контрастът между невинните бедра и дантелената чувственост на бельото го подлуди и ръцете му затрепериха от глад. Успокои пръстите си върху коленете ѝ и усети кратка паническа тръпка.

Устните му помилваха лудо биещия пулс на шията ѝ.

— Не се страхувай, Луси. Ще престана веднага щом пожелаеш. Кълна се, че няма да те докосвам никъде, където ти е неприятно.

Но обещанието му не помогна. Защото тя искаше да бъде докосвана навсякъде. На всички онези сладки, забранени места, които дори самата тя не се осмеляваше да докосва дори в най-тъмните си, развратни фантазии. Даже сега, когато цялото ѝ тяло трепереше в радостно очакване. Боеше се от докосванията му. Боеше се, че ако го помоли да продължи, ще се почувства унижена като никога в живота си.

— Моля...

В първия момент повярва, че дрезгавият шепот се е изплъзнал от устните ѝ, за да направи кошмара истина. Но когато той разтвори коленете ѝ с цялата нежност, на която бяха способни силните му ръце, тя разбра, че думите бяха произнесени от него.

Краката ѝ се разтвори за него, сякаш принадлежаха на друга жена, и тя бе хипнотизирана от красотата на собствената си капитулация. Пръстите му помилваха девствената белота на бедрата ѝ и бавно, но неотстъпно се приближиха към влажната коприна, залепнала за нея като втора кожа.

Когато върховете на пръстите му намериха малкия отвор в скъпата копринена материя и се плъзнаха навътре, за да докоснат треперещата плът под нея, Луси усети как я побиха сладостни тръпки, които се разпространиха по цялото ѝ тяло.

След като през целия си живот не беше познала нито една интимност, тази милувка беше най-зашеметяващото, най-заплашителното, което някога беше преживявала. Тя извърна лице и затвори очи. Не можеше да гледа повече. По бузите и потекоха сълзи.

Пръстите му отвориха утробата ѝ с безкрайна мекота и се заеха да изследват копринените ѝ гънки. Палецът през цялото време се триеше в чувствителната пъпка, скрита дълбоко между кичурчетата светли косми, и пръскаше искри от горещо желание, които заплашваха да я изгорят.

Всеки нерв на тялото ѝ затрепери като кристална чаша, която щеше да се пръсне с последния пронизващ тон на арията. Тя заби пети в грубата покривка на леглото. Ръцете ѝ се вкопчиха в мускулестите му бедра. Главата ѝ се мятеше от една страна на друга и сляпо търсеше

запълването на онази празнота, която заплашваше да я погълне, ако скоро не утолеше глада си.

Отчаяна, тя опита да затвори краката си, но Жерар притисна глезените ѝ със своите и я задържа разкрячена. После много внимателно разголи тялото ѝ, сърцето и душата ѝ.

По-рано, когато беше млад и глупав, той търсеше единствено собственото си задоволяване. Сега се стремеше да задоволи единствено нея. Разкъсван между болката и екстаза, стискаше здраво зъби и продължаваше. Искеше да утеши Луси, да я увери, че ще бъде до нея, за да събере остатъците, когато тя се разпръснесе на хиляди блещукащи късчета.

Но какво можеше да ѝ предложи? Няколко красиви лъжи? Обещания, които никога нямаше да изпълни? Клетви, които щеше да престъпи още преди разсъмване? Страхуваше се от онова, което можеше да каже, и не смееше да заговори. Искеше двамата да останат пленници в онзи безмълвен свят, където нямаше истина, само мрак. Свят от завладяващи радости и горчиво-сладък отказ.

Тя се притисна страстно към него, както винаги беше мечтал. Когато тихото ѝ мърморене премина в жален стон, той мушна един пръст в медено-сладкия отвор на тялото ѝ, но не престана да движи палеца си. Тя беше по-гладка от коприна, по-гореща от огън. Дрезгавият ѝ стон го окуражи да продължи. Два пръста. Недокоснатото ѝ тяло го посрещна с такава зашеметяваща готовност, че самият той изохка и се притисна към нея. Тя го възбуждаше до границите на лудостта. Много малко му оставаше, за да отвори панталона си и да нахлуе в нея с дива необузданост.

В този момент усети дълбоко в нея леки контракции, които потопиха пръстите му в изгаряща лава. Неспособен да разсъждава, той все пак успя да запази присъствие на духа и със свободната си ръка притисна устата ѝ, за да заглуши първите задъхани викове.

Луси се разтърсваше отново и отново от силни тръпки, докато ръцете му я държаха в плен на страстта. Реката на удоволствието я заля на буйни вълни и отнесе със себе си и последните ѝ задръжки. Хълбоците ѝ се движеха от само себе си, опитвайки се да се нагодят към спазмите, които преминаваха през тялото ѝ в нарастващ ритъм. Тъкмо когато щяха да отзвучат, палецът на Жерар отново се зае за

работа. Ако ръката му не беше останала върху устата ѝ, възхитеният ѝ вик щеше да вдигне на крак цялото домакинство.

Трепереща, Луси се отпусна на гърдите му, докато ръцете ѝ търсеха опора в топлата му кожа.

Той я обгърна с две ръце и я залюля в скута си. Никога не беше изпитвал толкова силна потребност да я защитава като в този момент, когато беше толкова ранима. Когато го даряваше с цялото си доверие и рискуваше като никога преди.

Той приглади влажните къдрици от пламтящото ѝ лице и в краткия миг на леденостудена яснота разбра, че държеше в ръцете си съвършения инструмент за постигане на целите си. Бе поръсил семето на скандала, когато на бала с маски танцува с нея пред очите на цялото общество. Сега трябваше да изчака семената да покълнат — можеше да я опозори и да я остави с гнева на адмирала и с всички други последствия от глупостта ѝ. Последствия, които включваха неговото собствено копеле.

Всичко беше толкова просто, че той го възприе като подигравка. Високомерната дъщеря на адмирала прелъстена от слуга. Най-лошите кошмари на бащата стават действителност. Скандал с епични размери, достоен за най-добрите лондонски клюкарки.

Когато Жерар я притисна в обятията си, Луси се пробуди от доволната си замаяност. Усети, че той все още беше възбуден, ненамерил удовлетворение, и виновно изохка. Той ѝ бе дал всичко, без да получи нищо. Тя се обърна към него. Вече не ѝ беше достатъчно да седи в скута му като дете. Той трябваше да я направи жена. Своя жена.

Тя сведе устни към гърдите му, точно както беше копняла. Ръцете ѝ се заровиха в твърдите косъмчета, влажни от сълзите ѝ, и продължиха нагоре, за да свалят ризата от раменете му.

Той сграбчи китката ѝ.

— Не!

Уплашена, Луси потърси погледа му. В дълбините на очите му се бореха противоречиви чувства. Като че го преследваше тъмен демон, видим само за него. Луси отново усети познатото заплашително присвиване в стомаха. Все едно как щеше да завърши битката, тя щеше да загуби.

Измъченият му поглед се плъзна по лицето ѝ и спря върху голите гърди. Нещо в очите му се бе променило и я накара да осъзнае, че

роклята ѝ е вдигната до талията, ластиците на чорапите са смъкнати, а самите чорапи висят на глезените ѝ. Нещо не беше наред. Нещо, което я накара да се изчерви от срам заради голотата си. В задоволството се примеси нещо като паника.

— Какво има, Жерар? Сгреших ли в нещо?

Той разхлаби хватката си и очите му потъмняха от разкаяние, което разкъса сърцето ѝ.

— Не, нищо няма. В нищо не си сгрешила. Тъкмо затова сега трябва да си отидеш. Преди наистина да е станало късно.

Той помилва бузата ѝ с отсъстващ вид, стана и се освободи от тежестта ѝ. Изправи се пред огъня и облече ризата си. Само преди минута ръцете му бяха превърнали страховете ѝ в наслада и внимателно я бяха дозирали, за да не се превърне в болка. Сега същите тези ръце закопчаваха непохватно копчетата на ризата, като че върховете им се бяха превърнали в ледени висулки, загубили всяка подвижност и чувствителност.

Жерар не можеше да си позволи да бъде внимателен с нея. Вече не разполагаше с утешителни думи, нито за Луси, нито за самия себе си. Беше твърде разстроен, за да ги търси отново. Беше твърде близо до пропастта. Само още едно нежно докосване, и щеше да пропадне. Толкова силно искаше Луси, че като нищо щеше да я повлече със себе си в пропастта без угризения на съвестта.

— Утре сутринта ще поговорим — проговори той и в гласа му пулсираше потиснатата страст. — Когато сме се вразумили.

Едва сега Луси се осмели да погледне отново към гардероба. Към разтворената пътна чанта, която още в първия момент беше потвърдила най-лошите ѝ подозрения.

Със спокойствие, непостоянно като стъклената повърхност на морето след бушувала буря, тя вдигна презрамките на долната си риза и скри голите си крака с полата.

— Утре ти вече няма да си тук, нали? Смити ми даде да разбере, че си уволнен.

— Уволнен? — За миг Жерар я погледна объркано, после вдигна рамене. — Това е професионален риск при охранителите и аз съм свикнал с него. Ако човек е вършил добре работата си, в един момент престават да се нуждаят от него.

„Но аз се нуждая от теб.“

Неизречените думи увиснаха помежду им, силни като копнежа в сърцето ѝ.

Жерар отиде до гардероба, сякаш искаше да избяга от настойчивия ѝ поглед, извади малкото си дрехи и ги нахвърля в чантата със същата безучастност, с която Луси подреждаше тоалетката си.

Тя приглади полата си и стана.

— Вземи ме със себе си.

Жерар, който тъкмо връзваше шалчето на врата си, спря насред движението. Луси беше готова да се откаже от всичко заради него — от доброто си име, от богатството, дори от неизпълнимия, но въпреки това неустойимо привлекателен шанс да спечели обичта на баща си. Острието на цинизма се заби дълбоко в сърцето му и му даде силата да направи онова, което трябваше.

— Време е да си вървите, мис Сноу — проговори студено той, без да се обърне. Много добре знаеше, че всяка негова дума нанася удар върху чувствителната ѝ гордост. — Ако присъствието ви в портиерската къщичка ще ми струва препоръчителните писма, това ще ме засегне дълбоко.

Той чу как крачетата ѝ пробягаха по грубите дъски на пода и усети лек студен полъх. Обърна се рязко към отворената врата и успя да види как Луси изчезна като фантом зад завеса от бели снежинки.

Юмрукът му удари рамката на вратата. Луси беше права. Утре сутринта той вече нямаше да бъде тук. Щеше да изчезне от тази къща само след час. Все едно какво щеше да му струва бързането, той не можеше да остане в дома на баща ѝ нито минута повече. Знаеше какво ще се случи, ако все пак останеше. Щеше да се промъкне в луксозните покои, които Луси наричаше просто „спалня“, да успокои риданията ѝ с целувки и да укроти наранената ѝ гордост с мощните, жадни тласъци на тялото си.

Той притисна устни върху юмука си и вдъхна дълбоко аромата на лимони и мускус, полепнал по пръстите му като афродизиак. Красивата дъщеря на адмирала никога нямаше да разбере, че е избягнала опасността на косъм и каква висока цена беше платил той за тази милост. Досега се смяташе за мъж, който няма какво да губи, а в края на краищата беше загубил едничкото нещо, за чието съществуване дори не беше подозирал.

Сърцето си.

Луси се препъваше по моравата и всяка от тромавите ѝ крачки се отпечатваше върху тънката снежна покривка. Кръвта бучеше в ушите ѝ, като че искаше да заглуши ехото от грубото отблъскване. Ледени снежинки бодяха лицето ѝ и се топяха под топлите сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

Тя не знаеше къде отива, докато не видя покрития със сняг силует на добрия стар дъб. Скри се под клоните, падна на колене и обгърна с ръце горната част на тялото си, докато студът хапеше голите ѝ крайници.

Ноцта нашепваше тайните си на скърцащите сухи клони. Луси се взираше в снежната пелена и чакаше да я обземе ожесточение, чакаше да изпита омраза. В същото време съзнаваше, че това щеше да бъде лъжа. Хълмовете, които се спускаха меко към реката, бяха прекрасни под тънката снежна покривка. Снежинките танцуваха и се въртяха във вихъра на ледения вятър. Луси потрепери. Светът беше толкова красив. Измамно красив. Като любовта.

Тя скри лице в ръцете си. Жерар не я искаше. И баща ѝ не я искаше. Жерар я желаше, както мъжете желаят жените, но никога нямаше да я обикне.

Толкова ли беше грозна, че никой не можеше да я обича? А след тази нощ вече нямаше да има и кой да я пази. Светлината в портиерската къщичка нямаше да гори до полунощ. На разсъмване никой нямаше да стои под стария дъб. Никой нямаше да пуска кълба синкав дим в лицето ѝ или да я дразни, докато избухнеше в смях. След тази нощ присъствието на Жерар щеше да бъде само спомен, мъчително ехо от кратка интермедия в безцветния ѝ живот.

Луси заби нокти в лактите си, приведе се напред и си заповяда да престане да плаче. Ала болката бе оставила сълзите зад себе си и я тласна в безмълвна агония. Лицето ѝ беше сухо и безизразно, когато най-сетне го вдигна отново към мрачното небе.

Зад тъмните прозорци на библиотеката трепна светлинка. В гърлото ѝ се надигна горчивина. Баща ѝ нямаше време да каже лека нощ на единствената си дъщеря, но имаше достатъчно време да работи до разсъмване. Сигурно преработваше мемоарите си, като разкрасяваше геройствата, записани преди това от прилежната му дъщеря.

Тя се надигна и изпъна крехкия си гръб. Вятърът залепи тънката рокля за краката ѝ и ѝ напомни за нощта на борда на „Тиберий“, когато „Отмъщение“ изникна като призрак от мъглата. Жерар беше прав поне в едно. За нея беше по-добре да мечтае за онзи призрак пират, вместо да обича мъж от плът и кръв.

Когато се запъти към къщата, стъпките ѝ бяха решителни и целенасочени. Макар че Жерар си отиваше по свое желание, тя трябваше да бъде уверена, че не е бил прогонен от непоносимите изисквания на баща ѝ. Нямаше ни най-малка представа как щеше да заговори по темата, след като нахлуеше в священото убежище на баща си, но нямаше да му позволи да я прогони. Никога вече нямаше да се крие в ъгъла и да ближе раните си от поредното отблъскване.

Тя се промъкна в къщата през страничния вход и мина през фойето. Сенки забулваха многоъгълното помещение и поглъщаха тихия тропот от стъпките ѝ по полирания паркет. Колко пъти красиво резбованото тиково дърво и беше препречвало пътя към живота на баща ѝ? Беше необходимо съвсем малко, за да направи самотното дете щастливо. Едно подръпване на панделката, една мила усмивка, от време на време справедлив укор вместо леденостудените бури, които задушаваша в зародиш всеки порив към нежност.

Луси си спомни колко пъти се беше промъквала на пръсти и беше посягала към месинговата брава и буквално усети как се скова. Когато натисна бравата, ръката ѝ затрепери издайнически.

Освен призрачното шептене на вятъра зад прозорците в неотоплената библиотека не се чуваше нито звук. Луси се огледа объркано. Пред шкафа се издигаше заплашителна сянка, чу се бързо поемане на дъх, пламна огънче и в миг угасна.

Луси направи няколко крачки към шкафа.

— Татко? — пошепна тя. И след малко: — Смити?

Може би някой от слугите беше решил да задигне малко шери, помисли си Луси, но тогава от сянката се отдели тъмна фигура и

преодоля дистанцията помежду им с грациозността на гладен хищник.

Обзе я паника. Въпреки това в главата ѝ отекна укорителният глас на адмирала:

„Ти не означаваш нищо за него, глупаво момиче. Той няма да дойде.“

Пренебрегвайки го, тя отвори уста да повика единствения човек, в чийто ръце беше намерила закрила, макар и само за кратко време.

„Жерар.“

Безмилостна ръка притисна устата ѝ и задуши вика ѝ. Непознатият я притисна до гърдите си и я отнесе до писалището на баща ѝ. Безизходното положение почти ѝ отне волята за съпротива и изостри сетивата ѝ за онова чувство на изоставеност, с което се бореше от детските си дни.

Жерар нямаше да дойде. Нямаше да инсценира дръзка спасителна акция. Нямаше да прогони безликия демон от библиотеката, нито пък да избърше сълзите ѝ.

Тя беше сама. Съвсем сама.

Горчивото прозрение ѝ даде сили да се бори, изпълни я с отчаяната смелост на човек, който няма какво да губи. Тя се замята в ръцете на нападателя си, заудря го с юмруци, опита се да го ритне. Когато петата ѝ улучи глезена му, той изохка от болка и ѝ причини горчиво, макар и кратковременно задоволство.

Мъжът възседна махагоновото писалище на адмирала и двамата бяха силно раздрусани. Луси се възползва от падането, за да забиے зъби в ръката, която стискаше устата ѝ, и не спря, докато не усети металическия вкус на кръвта му.

Мъжът изруга и издърпа ръката си. Ала преди Луси да е успяла да изпищи, върху лицето и бе притиснато нещо влажно и силно миришещо. В първия момент тя повярва, че той смяташе да я задуши, за да я накаже за съпротивата ѝ.

Отвратително сладникавата миризма запари очите и нахлу в дробовите ѝ. Сковаността изчезна от крайниците ѝ и краката престанаха да я държат. Светът около нея се завъртя и водовъртежът я погълна. По някое време усети, че нападателят бе разхлабил хватката си. Отчаяно търсейки нещо стабилно в света, загубил твърдостта си, Луси се обърна с лице към похитителя. Ръката ѝ се притисна към тила му и се плъзна по яката като карикатура на любовна прегръдка. При

допира до горещата му кожа скованите ѝ стави се отпуснаха и тя успя да разтвори ризата му. Търсеците ѝ пръсти напипаха белег от рана.

Белег, който можеше да бъде причинен само от ножче за писма с дръжка от слонова кост.

— Дуум... — изохка невярващо тя.

Още веднъж направи опит да се хване за нещо действително и събори обожавания пясъчен часовник на баща си от писалището.

Последното ѝ усещане беше за сипещ се върху стъпалата ѝ пясък. След това времето спря и тя не усети как силните ръце на Дуум спряха пропадането ѝ към нищото.

— Смити!

Заповедническият рев на господаря наруши добре подреденото сутрешно спокойствие на дома. Онези слуги, които бяха служили на адмирала още преди пенсионирането му, се изпокриха по ъглите и се разтрепериха при спомена за кожените камшици, с които ги бяха налагали.

Лусиен Сноу се спусна по стълбата с необичайна бързина, стиснал бастуна си с такава сила, сякаш се готвеше да го стовари върху главата на първия изпречил се на пътя му. Беше побеснял от гняв и забрави за миг собствените си потребности.

— Какво е станало с този човек, дяволите да го вземат? Да не се е побъркал напълно? — изръмжа господарят на дома. — Смити! — изрева отново той и огледа пустото фоайе. — Къде ми е закуската?

Нямаше нито гоблени по стените, нито килими по пода, които биха могли да приглушат шума. Входната зала му отговори с глухо ехо и сякаш му даде да разбере, че в обичайното протичане на деня можеха да се очакват и други промени, не само липсата на закуска. Лусиен Сноу мразеше безредието. Когато не беше в състояние да контролира всяка дреболия, той се разтреперваше от нервност и се връщаше в детските дни, когато избягваше ударите на пияния си баща и мълчаливо понасяше укорите му, че от него никога няма да излезе свестен човек.

Той се запъти към отворената врата на библиотеката, зарадван, че можеше да излее гнева си върху недостойния, посмял да влезе неканен в свещеното му убежище.

Ала когато застана на прага, пред очите му се разкри невероятна гледка, която го вкамени.

Смити седеше по турски на пода пред писалището, заобиколен от парчета стъкла и купчинки пясък. Униформата му беше смачкана и мръсна.

— Велики боже, какво става, Смити? Не и пясъчния часовник! Първо онзи грубиян Клермон счупи любимия ми бюст, а сега и това! Предупреждавам ви, човече! Ще ви го удържа от заплатата, непременно ще го направя. Нося този пясъчен часовник още от дните, когато поех командата на кораба на Негово кралско величество...

Безсмислените движения, които икономът правеше с ръцете си, дотолкова объркаха адмирала, че той загуби нишката на мисълта си. Смити събираше пясъка на купчинки, но колкото и да стискаше ръце, той изтичаше между пръстите му и трябваше да започне отначало. Дланите му бяха целите на резки.

— Смити? — пошепна адмиралът, обзет от непонятен ужас.

Смити бе останал глух за рева на господаря си, но предпазливият шепот го накара да вдигне глава. Лицето му беше посивяло и остаряло.

Той примигна няколко пъти като дете, събудило се от лош сън.

— Няма я, сър. Той я отведе.

Когато икономът отново събра пясъка в шепата си и я стисна в юмрук, адмиралът политна напред и трябваше да се опре на бастуна си, за да не падне.

Добре познатото люлеене успокояваше Луси. Тя се чувстваше като в корема на огромно, но добродушно чудовище, чиято единствена цел беше да я опази от всяко зло. Познаваше този ритъм още преди да порасне достатъчно, за да изрази задоволството си с думи. Още преди да е станала достатъчно голяма, за да си мечтае да се сгуши в прегръдката на майка си, която никога не беше познавала.

Мътна светлина проникна през спуснатите ѝ клепачи и тя отвори очи. Съзря лицето на Жерар, добре познато и любимо, белязано от болка.

Споменът се върна на късчета, но пълен. В сърцето ѝ нахлу вълна на щастие.

Жерар не я беше изоставил. Сигурно беше чул зададения ѝ вик и беше долетял да я спаси — както много пъти досега. Той не беше способен да я напусне или да отрече чувствата си. Те бяха изписани на лицето му, ясни и отчетливи като неизказания страх, затъмнил очите му.

Тя вдигна ръка към лицето му, за да изличи мрачните му предчувствия със своята нежност.

Но ръката ѝ спря на половината път към небръснатата брадичка.

Тя смръщи чело и се опита да размисли. Щом Жерар я беше спасил от похитителя Дуум, защо леглото ѝ скърцаше като на палубата на кораб, вдигнал всички платна? Защо чертите на лицето му ставаха все по-жестоки? Защо момчешките линии бяха белязани от безмилостни резки, като че скулпторът е искал изцяло да лиши модела си от нежност и доброта, от всякаква човечност?

Протегнатата ѝ ръка се разтрепери.

Луси сведе очи, за да избегне изпитателния му поглед. Той знаеше, разбра най-после тя. Със свръхчовешки инстинкт го бе разбрал в същата секунда, в която тя започна да се съмнява.

Без да го е искала, ръката ѝ се стрелна напред. Той не се отдръпна, не се опита да се защити. Ако го беше ударила по лицето,

той нямаше дори да трепне.

Тя се вкопчи в бялата му риза като отчаяна любовница, не забеляза как шевовете се разпукаха. Колко време беше минало, откакто поиска да разголи гърдите му, за да ги целува? Цял един живот? Тя смъкна ризата и разголи дясното му рамо.

Безупречно красивите мускули и сухожилия бяха загрозени единствено от тесен белег. Луси го докосна с връхчетата на пръстите си и потръпна при допира до неравните ръбове. Кръвта забуча в слепоочията ѝ.

Жерар хвана китката ѝ с неумолим, но същевременно мек жест. Луси бавно вдигна поглед, знаейки какво ще открие в очите му.

— Жерар Клермон — представи се той и в очите му светна сарказъм. — Приятелите ме наричат Жерар, а враговете капитан Дуум.

Светът ѝ се натроши на парченца като пясъчния часовник на баща ѝ. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Ледена пот изби на челото. Ушите ѝ бучаха, като че беше притиснала до тях грамадни рапани. Успокоителната мъгла на припадъка я връхлетя неочаквано, обещавайки да отложи разкриването на една истина, която не можеше нито да промени, нито да понесе.

Ала преди да потъне в мрака, стомахът ѝ се присви от внезапен пристъп на морска болест. В продължение на един дълъг миг тя повярва, че ще повърне върху блестящите ботуши на Жерар — и почти си го пожела.

Той се озова до нея с един скок, както винаги готов за помощ, хвана я за раменете и намокри безкръвните ѝ устни с влажна кърпа.

— Престанете! — изплака тя и отблъсна ръцете му. Не можеше да понесе докосването му. Това беше подигравка. Унижение.

Той беше достатъчно тактичен, за да се отдръпне от леглото. Тя зарови пръсти в косата си, притисна длани към слепоочията си и зачака стомахът и чувствата ѝ да се успокоят.

— Шампанско и сомнорифера образуват не особено приятна комбинация — обясни спокойно той. — Когато откраднах лекарството от обора, не смятах да го употребя върху вас. Съжалявам.

Луси си спомни как беше притиснал миризливия парцал в лицето ѝ. Все още усещаше задушливата миризма в носа си и вкуса на отвратително сладникавия мак върху езика си.

— Какво казахте? — Тя погледна към него изпод нападалите по лицето ѝ кичури. — Поправете ме, ако се лъжа, но със сомнорифера упойват конете, преди да ги кастрират.

Луси се наслади на всяка сричка от неприличната последна думи. Устните на Жерар се опънаха, сякаш беше готов да се засмее, но не посмя.

Той скръсти ръце пред гърдите си.

— Точно затова го взех. Смятах да упоя Смити, ако ми се беше изпречил на пътя. Той е единственият човек, който се задоволява с по-малко сън от мен.

— Имахте ли намерение да ме отвлечете, или беше просто нещастна случайност?

Той направи крачка към леглото. Гласът му прозвуча нежно, но думите бяха остри и груби.

— Ако имах намерение да ви отвлека, щях да съм го направил отдавна. Небето ми е свидетел, че ми давахте достатъчно поводи да го сторя.

Когато погледите им се срещнаха, Луси си припомни и какво друго му беше дала. Невинността си. Възмутена, изпълнена с презрение към себе си, тя разбра, че не е била нищо друго освен средство към целта. Нещастна пешка в загадъчна партия шах.

Сълзи нахлуха в очите ѝ, но тя не искаше да се унижава повече пред този мъж и ядно ги изтри. Ако проявеше нахалството да ѝ предложи носна кърпичка, щеше да му издере очите!

— Сигурно сте ме смятали за глупава гъска. Сигурно сте се присмивали на детинската ми влюбеност в Дуум и абсурдните ми защитни речи!

Безразличното му мълчание беше по-унищожително от всяко признание.

Чудовищните размери на предателството му накараха Луси да попита задъхано:

— Защо?

Той направи крачка назад и съзнателната дистанция отвори още по-широка пропаст помежду им. Луси никога не беше виждала такава голяма каюта, освен на флагманските кораби от кралската флота. От дясната страна имаше дори прозорец, огромно кръгло око, през което влизаха бледите лъчи на зората, издигащи се над сивото море.

Но явно голямата каюта не беше достатъчна за неспокойната натура на господаря ѝ. Жерар не просто ходеше напред-назад, той буквално тичаше.

Когато изведнъж спря и се обърна към нея, човекът, когото Луси познаваше като Жерар Клермон, беше изчезнал. На негово място стоеше зловещият непознат, който бе обикалял около нея в най-страшната, най-вълнуващата нощ от живота ѝ. Могъщото му тяло леко се полюляваше в такт с движенията на морето. От фигурата му се излъчваше спокоен авторитет. Този мъж не считаше за нужно да крие пистолета под сюртука си; той го носеше открито в колана на черните бричове, залепнали за мускулестите хълбоци като втора кожа.

Луси трябваше да се пребори със същото чувства на паника като тогава, когато „Отмъщение“ изникна пред нея от мъглата на нощта. Изправена сякаш пред първобитно същество, надарено с огромна сила, излъчващо заплаха със самото си присъствие. Когато той се приближи, тя вдигна колене към гърдите, макар да съзнаваше, че представляваха съвсем слаба бариера. Той знаеше как да преодолява подобни препятствия.

— Сигурно няма да ми повярвате, но пиратството дълго време не беше сред предпочитаните ми занимания — проговори спокойно той.

— Колко жалко, след като явно имате дарба за този занаят. — Думите ѝ прозвучаха по-горчиво, отколкото ѝ се искаше.

Той ѝ хвърли мрачен поглед и продължи неспокойната си обиколка. Много съм добра в саркастичните забележки, каза си доволно Луси. Добре, че Клермон не беше успял да я лиши и от дар слово.

— За първи път излязох в морето на дванадесет години. А на деветнадесет вече бях капитан на собствения си търговски кораб.

Забележително постижение, но Луси беше готова по-скоро да си отхапе езика, отколкото да го похвали.

— Ако ми дадете перо и хартия, ще нахвърля няколко бележки за мемоарите ви.

— Или за завещание? — предложи той. — След като испанците се съюзиха с французите, всеки капитан, успял да пробие общата им блокада в Средиземно море, можеше да направи състояние.

— Наясно съм с предателството на французите. То струваше крака на баща ми и в крайна сметка кариерата му.

— Повярвайте, фактът, че Испания смени фронта, ми струваше много повече, отколкото на баща ви. — Жерар говореше все така гладко и тонът му късаше нервите й. Въпреки това искаше да чуе версията му. — След като по-скоро неволно лиших от мачтите й една испанска фрегата, която караше барут на французите, в Гибралтар ме посрещнаха като герой.

— Сигурно сте се наслаждавали на тази роля.

По устните му пробяга меланхолична усмивка.

— Трябва да призная, че наистина ми хареса. Приеха ме в двора, офицерите от кралската флота се надпреварваха да ме ухажват. Всички салони в Лондон отвориха вратите си за мен.

И леглата на дамите също, предположи Луси. Не беше особено трудно да си представи младия, красив капитан, заобиколен от светски дами, които хвалят геройствата му. Ревността я прободеше като нож. Колко ли проста и глупава му се беше сторила дъщерята на един обикновен рицар!

Тя скри смущението си зад злобна усмивка.

— И как завърши този романтичен епизод?

— Приключи го един непознат, който ме заговори на бал с маски. Заяви ми, че е дошъл по поръчение на морски офицер с висок ранг, за да ми предложи нещо, което не може да се купи със слава и чест. Вече ми бяха предложили да издържа изпит за лейтенант, но този човек ми обеща собствен кораб. — Споменът за осъществяването на най-съкровено му желание го размекна. — Командир от военноморския флот. — Треперещ от нервно напрежение, той се отдалечи отново, сякаш съжаляваше, че е казал толкова много.

— Продължавайте — помоли беззвучно тя.

— Сигурно знаете, че през годините на войната почти нямаше разлика между пиратството и легализираното нападение на чужди кораби. Предложиха ми шанса да работя на страната на справедливостта. Да замина за Карибието, да нападам френски и испански фрегати и да внасям една четвърт от плячката във военната каса на Негово величество. Остатъкът за екипажа ми и мен. Анонимният ми благодетел заяви готовност да ме снабди с добър кораб, командващият адмирал издаде разрешително за легално пиратство, с което можех да бъда сигурен, че ако падна в ръцете на французите, няма да бъда обесен.

Той изкриви пренебрежително устни, но очевидно презрението беше насочено към самия него.

— План като този не можеше да не вдъхнови патриотичните мечтания на необуздания млад човек, който цял живот беше желал да служи на краля си. Дори само тайнствеността го правеше достатъчно неустоим. Срецах се с пратеника на благодетеля си на тайни местенца, в мрачни улички, в пусти църкви. Никога не видях лицето му, не научих името му. Разбрах защо се е криел едва когато вече беше много късно.

— Заловили са ви? — изохка ужасено Луси.

— Измамиха ме!

Викът му я уплаши до смърт. Докато живееха заедно в Йона, тя го предизвикваше, събуждаше гнева му, довеждаше го до ярост, но никога не беше чувала този гръмотевичен глас. Погледът ѝ се сведе към стиснатите му юмруци. Вече познаваше силата им, знаеше какво можеха да причинят, ако Клермон ги пуснеше в действие. За първи път се запита дали този мъж можеше да ѝ стори и още по-голямо зло, освен да ѝ разбие сърцето.

Той проследи погледа ѝ, бавно отвори пръсти и издиша шумно.

— Да, заловиха ме — призна тихо той. — Някъде пред Сан Хуан. Само преди два дни бях пленил един испански търговски кораб. Качих се на борда, показах разрешителното си на капитана и наредих да ми предадат плячката. — Споменът изостри погледа му. — Три хиляди златни монети, сребърни кюлчета, памук, индиго, канела. Съкровище, което би стоплило сърцето дори на изгнилия капитан Кид.

— Да не говорим за сърцето на Негово величество.

— За съжаление не ми дадоха възможност да се убедя лично. Един френски кораб ни отведе пред крепостта на Санто Доминго. Даже когато стражите ме оковаха във вериги, аз се изсмях в лицата им. Знаех, че не могат да ме осъдят за пиратство. Нали носех със себе си разрешителното на Адмиралтейството. А и бяха достатъчно умен да скрия плячката в Сан Хуан.

— Заровено съкровище. Колко романтично. — Но иронията не ѝ се удаде.

— На следващия ден се появи пратеникът на благодетеля ми. Бяхме се разбрали той да остане на островите, за да поеме защитата

ми в случай на залавяне. Той ми поиска разрешителното и попита къде съм скрил плячката.

Луси беше толкова смаяна, че забрави сарказма си.

— И вие му го казахте?

Жерар се завъртя рязко на токовете си и я дари с унищожителен поглед.

— Трябва да извините наивността ми. Тогава все още вярвах в хората.

Луси издържа на погледа му и отговори меко:

— Спомням си, че и аз страдах от това заболяване.

Той пръв отмести погледа си.

— За последен път видях онзи негодник. Без разрешителното вече не можех да докажа, че не съм пират, а капитан от кралската флота. — Лицето му потъмня. — На следващия ден обесиха екипажа ми, пощадиха само чирачето на платнаря ни, което беше на девет години. Сигурно щяха да обесят и мен, но хвалбите ми при залавянето явно ги бяха накарали да се усъмнят и се уплашиха, че британското правителство ще поиска да им отмъсти. — Той помълча малко и добави със студена любезност: — Луси, знаете ли какво означава за един капитан да надживее собствения си екипаж?

Луси си припомни как беше стояла на палубата на „Тиберий“ и си беше представяла призрачните викове на измамани моряци, зовящи за отмъщение. Изведнъж тази представа стана съвсем реална и тя потрепери.

— Много съжалявам.

— Не искам съжалението ви — изсъска той.

— Какво искате тогава? — извика възбудено тя. Вече не можеше да понася загадъчното му поведение. Чувстваше се като в лапите на красив, но смъртоносен леопард.

Той застана пред леглото. Луси трябваше да събере цялата сила на волята си, за да не се скрие уплашено под завивките.

— Искате ли да знаете как се казваше корабът, който ми даде благодетелят ми? Възстановената шхуна, която французите бяха потопили пред Санто Доминго?

— По-добре не — пошепна с пресъхнали устни тя. Той сякаш не я чу.

— „Ан-Мари“.

Луси пребледня. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Майка ми се казваше Ан-Мари. Но никога не съм чувала за такъв кораб.

Жерар вдигна едната си вежда.

— Благодетелят ми винаги е имал странно чувство за хумор. Негова беше и идеята да се нарека капитан Дуум. — Клермон се наведе над нея, опря длани от двете ѝ страни върху таблата и я взе в плен между мускулестите си ръце. — Скъпа моя, не бива да ми се сърдите, че съм негодник. Защото в крайна сметка баща ви беше този, който ме направи такъв.

— Лъжете!

Луси се мушна под ръката на Жерар и скочи от леглото в отчаян опит да избяга от задушавашщото му мъжко присъствие. Допреди минута беше вярвала, че шокът дотолкова е намалил силата ѝ, та не е в състояние да се изправи без чужда помощ, но сега гневът ѝ даде сила и тя на свой ред се заразхожда напред и назад в просторната каюта.

— Лъжете — повтори тя и впи поглед в Жерар като майка лъвица, която защитава малкото си. — Баща ми е добър човек. Цял живот е служил вярно на краля и страната си.

— Цял живот е служил само на себе си — поправи я цинично Жерар. В погледа му имаше омраза, но Луси не позволи на острото пробождане в сърцето да я лиши от самообладание и се скри зад хладната логика.

Скръстила ръце под гърдите си в знак на спокойствие, тя го измери с поглед.

— И на какви доказателства се опира абсурдното ви обвинение?

При тази проява на смелост очите му светнаха развеселено и от това я заболя повече, отколкото от омразата му.

— Баща ви имаше достатъчно причини: ревност към младия и здрав морски герой, на когото предстоеше блестяща кариера. Алчност. Отчаяние.

Луси подсмръкна съвсем не като дама.

— Баща ми е заможен човек. Макар и не от самото си раждане. Кралят го възнагради щедро за лоялната му служба.

— Без съмнение. Но според мен начинът, по който той се отнася с богатството си, е твърде съмнителен.

— Но това е смешно! Адмиралът е много скромен. Винаги сме живели комфортно, но никога не сме излизали извън рамките на скромността.

Жерар се разсмя така спонтанно, че разби на пух и прах отчаяните опити на Луси да оправдае баща си.

— Адмиралът е един надут безделник, който много време преди раждането ви е прекарвал нощите си в игралните салони на Пел Мел и Сейнт Джеймс Стрийт. Когато собствениците отказали да приемат повече разписките му, тъй като били без покритие, той се преместил в не толкова изисканите заведения в Ковънт Гардън. По времето, когато го ранили, вече бил проиграл не само целия си годишен доход, но и пенсията си, и покрива над красивата ви малка главица.

Луси пое шумно въздух и стисна здраво ръце, за да скрие треперенето им. Светът около нея отново се разлюля и тя се побоя, че един-единствен тласък щеше да я извади окончателно от равновесие.

Незнайно откъде тя събра сили и погледна Жерар право в очите.

— Веднъж ме обвинихте, че си измислям сложни истории, за да оправдая поведението си. Сега аз ви отправям същото обвинение. Баща ми не е от хората, които биха се поддали на хазартната страст, нито на пиянството или безделието, или пък... или пък...

— Или пък на пиратството? — предложи Жерар. — Смятате, че не би го направил даже ако кредиторите нахлуят в къщата му? Или ако е заплашен от банкрут и обществен скандал? — В кривата усмивка имаше горчивина. — Всички знаем, че баща ви се страхува до смърт от скандал, не е ли така?

Луси си заповяда да игнорира добре прицеления удар. Бяха я научили да поставя логическото мислене над всичко, но разбирането на Жерар за логика беше изнервящо.

Тя отново започна да ходи напред-назад по стаята — колкото се може по-далече от потискащата му близост.

— Ако ми казвате истината, как посмяхте да проникнете така нагло в живота ни? — Една объркваща мисъл я накара да спре. — Мога ли да съм сигурна, че Жерар Клермон е истинското ви име? — попита тихо тя, страхувайки се от отговора.

— В момента да. Ричард Монтджой, младежът, който допусна да бъде измамен от Лусиен Сноу, умря в онази крепост край морето. Жерар Клермон оцеля.

Странно, но Луси се почувства така, сякаш я бяха лишили от нещо скъпоценно.

— Ами ако някой в Лондон ви беше познал? Баща ми? Така нареченият му пратеник? Или някой от гостите на лорд Хауъл?

— Баща ви е изключил тази възможност още когато е обмислял дяволския си план. Имам основания да предполагам, че никога не ме е виждал, или ако да, то само от разстояние. Освен това от някогашните ми геройства е минало много време и външността ми е силно променена. Ще спомена само, че носех брада.

Луси сведе глава. Много добре си спомняше брадата на капитан Дуум. Дразнещия допир до бузата ѝ, когато пиратският капитан я беше подиграл с чувствеността си.

— Освен това някога косите ми бяха дълги — продължи с усмивка той. — Вързани на опашка и много по-светли от сега. — Високо вдигнатата вежда изобличи в лъжа лековатия тон. — Пет години не видях слънцето. Прекарах ги окован във вериги в една френска крепост и всеки ден губех частица от младостта и силата си.

Луси го гледаше потресена. Страшната съдба на екипажа му беше в известен смисъл по-поносима от неговата. Но този път беше достатъчно умна да премълчи съчувствието си.

Освен това мъжът насреща ѝ не изглеждаше да е загубил нито младостта, нито силата си. Докато го наблюдаваше през полуспуснатите си мигли, тя отново усети чудовищната му сила. Очевидно беше и гениален артист, щом беше успял да крие тази сила толкова дълго време и да живее в дома на баща ѝ като обикновен слуга.

Тя разтърси глава и пое отново нишката на разговора.

— Какво се надявахте да намерите в библиотеката на адмирала? Наистина ли смятате, че е имал глупостта да запази документи, които биха могли да го изобличат? Ако, разбира се, е извършил нещо толкова... скандално.

— Не, баща ви в никакъв случай не е глупав. Нагъл и самоуверен — да, но не глупав. Когато истината излезе на бял свят — а аз ви обещавам, че това ще стане, — между вашия прославен баща и бесилката ще стои само разрешителното ми. Докато има писмото, той може да бъде осъден само за измама и подкуп, но не и за пиратство.

— Това обаче не обяснява защо ви нае да ме пазите.

— Така ли? А защо не помислите, че той е искал да опази себе си? Когато е прочел във вестника за подранилото ми възкръсване, е взел умното решение никога вече да не пътува по море. Очевидно не му е дошло на ума, че бих могъл да отвлека дъщеря му. Сигурно се е

опасявал, че ще вляза във връзка с вас, за да ви разкрия истината — точно както правя сега. Съдът не би повярвал на осъден пират. Но какво ще стане, ако срещу адмирала се изправи собствената му дъщеря?

Луси с болка си припомни безмилостния разпит, на който я беше подложил адмиралът след спасението ѝ на „Аргонавт“, и подозрителните му погледи. Като че думите щяха да станат истина, стига да ги изрече достатъчно пламенно, тя каза:

— Това е безсмислица. Той ви нае, защото се тревожеше за мен. Аз съм всичко, което има. Той се нуждае от мен.

— Абсолютно сте права! Той се нуждае от вас. За да продължава да се прави на страдащия измамен съпруг. За да ви наказва всеки ден и всеки час за грешките на майка ви, която е имала нахалството да му се изплъзне чрез смъртта си. Затова пък му е оставила дъщеря, която да плаща за греховете ѝ. Прекрасен баща, нали?

Грубите думи отново събудиха в сърцето ѝ страшната болка, която ѝ причиняваше коварството му, и тя се олюля. Жерар посегна да я подкрепи.

Тя се отдръпна като опарена. Отчаяното желание да избяга от докосването му ѝ даде сили. Не биваше да забравя, че нежността му, грижата му за нея бяха само средство за постигане на добре пресметнатата цел. При отдръпването ѝ погледът му потъмня, но той не се опита да я преследва.

Трябваше да избяга. Макар да знаеше по-добре от всеки друг, че никой не може да избяга от кораб, паниката я тласна към вратата.

— Това е чудовищно! Аз няма да участвам! Настоявам да ме свалите в най-близкото пристанище, или...

Жерар съвсем спокойно ѝ препречи пътя и унищожи всяка надежда за бягство. Луси шумно пое въздух и за миг забрави положението си, замаяна от утешителния аромат на тютюн и лавър, примесен сега със соления мирис на морето.

Напрежението помежду им трептеше като светкавицата, която предвещава лятна буря, но Жерар не се опита да я докосне. Не беше нужно. Заплахата надвисна тежко във въздуха. Погледът на Луси спря върху непоколебимата линия на брадичката му и тя призна пред себе си, че мъжът, който някога се бе заклел да пази живота ѝ като своя собствен, сега е смъртен враг.

— Ако още веднъж помислите за бягство, съветвам ви веднага да се откажете, мис Сноу. — Той подчерта името ѝ, сякаш искаше насилствено да разруши доверието, създадо се помежду им. — Моите хора са опасни. Абсолютно безскрупулни. Повярвайте ми. Надявам се никога да не паднете в ръцете им.

Ето че пак сме там, откъдето започнахме, помисли си Луси. Е, той не беше единственият, който умееше да тълкува намеците. Тя отметна глава назад и примигна безстрашно насреща му.

— Трябва да ми простите, сър, но ми е трудно да ви повярвам. Кажете ми, мистър Клер... кажете ми, капитане, струваше ли си да поживеете при нас в Йона? Намерихте ли трофея, който така упорито търсехте в библиотеката на баща ми?

Той избегна погледа ѝ, но не беше възможно да разчете странната смесица от чувства по лицето му. Присмех? Отчаяние? Разкаяние?

В крайна сметка той се усмихна широко.

— О, донесох си великолепен трофей. Само че още не съм решил какво ще правя с него.

Когато отвори вратата и се обърна да си върви, Луси не знаеше дали да се плаши, че я оставяше сама със страховете ѝ, или да се чувства облекчена, защото щеше да се отърве от него. Тя не можа да устои и даде още един последен изстрел.

— Капитане?

— Да, моля? — отвърна той с унищожителен търпение.

— Ако това ще успокои нечистата ви съвест, можете спокойно да обвинявате баща ми за всичките си престъпления, но не забравяйте, че всеки човек е господар на съдбата си.

Той затръшна вратата под носа ѝ и подчерта обратните си намерения със звън на ключове и глухия удар на дървено резе, което се намести в леглото си.

Луси усети как коленете ѝ омекнаха и се облегна на вратата. Вероятно единствената дарба, която беше наследила от баща си, беше талантът ѝ да блъфира. Докато Жерар Клермон беше капитан на този кораб, той беше и господар на съдбата ѝ.

Жерар се хвана за релинга, стъпи здраво на краката си и се наслади на чувството, че отново е господар на себе си. Опияняващо усещане, след като седмици наред беше изпълнявал покорно заповедите на човек, от когото се отвращаваше. Отвращението му можеше да се мери по сила само с изкушението да злоупотреби със силата си.

Зимният студ и потискащо мрачното море, което се сливаше с калаено сивото небе, не го притесняваха. Той напълни дробовете си с въздух, надявайки се по този начин да се освободи от угризенията на съвестта, които помрачаваха новата среща с единствената му любов. Морето го обля със съживяваща пяна и залепи на устните му солена целувка. Годините на пленничество — заровени в камъка и осмени от близката песен на морето, — само бяха засилили копнежа му за човешка прегръдка.

Всеки човек е господар на собствената си съдба.

Жерар стисна парапета с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Укорът на Луси беше справедлив. Афектираната, разглежена мис Сноу всъщност имаше железни нерви, щом си беше позволила да му говори по този начин. Тя не знаеше, не можеше да си представи, че човек може да бъде лишен от възможността да управлява съдбата си и това управление да премине в ръцете на други хора. В жестоки, безмилостни ръце, ръце, които му отказаха светлината и го оковаха за дълги месеци в мрак и мръсотия.

Когато Луси застана пред вратата на каютата и така смело се опълчи срещу него, той беше готов да ѝ разтвори обятията си, но му липсваше необходимата самоувереност. Волята да заличи границите на връзката им — сега, когато съотношението на силите беше толкова драматично променено. Той се беше страхувал, че желанието му да я има би могло да се смеси с жаждата за отмъщение и да ги помете като буен поток право към гибелта. Веднъж прекрачил границата, вече нямаше връщане назад.

Луси не знаеше, че веднъж вече беше спасила живота на баща си. Преди да узнае за съществуването ѝ, Жерар беше твърдо решен да задоволи жаждата си за отмъщение директно с предателското сърце на Лусиен Сноу. Ала още при първата им среща Луси беше събудила спящите му скрупули и желанието за отмъщение беше отстъпило

място на порива да въздаде справедливост, в крайна сметка изкристализирал в безумния план да проникне в дома на врага.

Той отново се запита дали я бе довел на борда, защото в сърцето му все още имаше лудост. Чисто физическите наранявания бяха забравени, но дълбоките душевни белези от пленничеството бяха останали. В мрака лудостта отново започваше да гризе разума му като гладен плъх.

Беше много по-просто да остави припадналата Луси на пода в библиотеката. Така тя нямаше да разбере истинската му идентичност. Може би щеше да храни известни подозрения по отношение внезапното изчезване на охранителя си, но нищо повече — подозрения, за които нямаше никакви доказателства.

Ала когато тя пошепна пиратското му име и се свлече в прегръдката му — мека и податлива, като че беше част от него, — той бе обзет от дива жажда да я притежава изцяло, от примитивен мъжки инстинкт, който подхождаше повече на пещерен човек, отколкото на пиратски капитан. Този инстинкт не му позволи да я остави в ръцете на врага.

Той я отнесе на чакащия кораб и прибави към постоянно растящия списък от злодеянията си и отвлечане. Адмиралът не можеше да премълчи това. Скоро пресата и военната флота щяха да разкрият истинското му име, описанието на личността му и евентуално изкривена версия на биографията му. Версия, в която Лусиен Сноу без съмнение щеше да поеме ролята на смел герой.

Той погледна към забуления в мъгла хоризонт, но дори танцът на буреносните облени не можа да дари мир на душата му. Много скоро всички кораби от кралската флота щяха да се втурнат да го преследват и да обсипват кораба му с огън.

Той рискуваше кораба си, екипажа си, живота си. И всичко това само за да заслужи презрението на Лусинда Сноу.

Когато Аполон излезе от сянката на фокмачтата като въплъщение на нечистата съвест, Жерар дори не се обърна.

— Когато я донесох на борда, аз нямах представа, че е жена. Можете ли и вие да кажете същото, приятелю?

В мелодичния глас на кормчията му звучеше ритъмът на островите и лек френски акцент, за който трябваше да благодари на предишните си господари. Жерар знаеше, че Аполон беше много

загрижен за него. Не можеше да е прекарал пет години в окови до него, без да опознае живота му, желанията му, даже когато другият беше толкова затворен човек като Аполон.

Жерар удостои кормчията си с мрачен поглед.

— Ако екипажът не беше заплашил да замине без мен, щях да имам повече време да обмисля последствията.

Неподвижното лице на Аполон се разкриви от лека гримаса.

— Нямахме друг избор, капитане. Можехме да останем скрити още най-много седмица, ако не беше нещастната случайност с жената на онзи лорд. Решихме, че е най-добре да изчезнем преди дуела. Затова и изпратих Кевин на онзи глупав бал с маски, за да ви съобща, че трябва да бързате.

— Проклет да е този похотлив тип! С най-голямо удоволствие бих го извикал и аз на дуел! — Жерар гневно потърка бузата си и дланите му усетиха неколкодневната брада. Възнамеряваше да си върне вида на капитан Дуум. Едно от нещата, които най-много го дразнеха в Йона, беше задължението да се бръсне по два пъти на ден. — И нито следа от разкаяние. Направих голяма грешка, като му поверих командата на кораба. — Той заби показалеца си в стоманения гръден кош на Аполон. — Ако ти беше станал капитан...

С неговите метър и осемдесет и три Жерар беше много по-нисък от кормчията си, но Аполон въпреки това отстъпи крачка назад.

— Предпочитам да съм номер две, сър. Това ми спестява трудните решения.

Ядосан от собствените си съмнителни решения, Жерар зарови пръсти в косата си.

— Като например: какво ще правя сега с нея?

Аполон винаги знаеше инстинктивно кога трябва да престане и това беше едно от качествата, които го правеха отличен моряк.

— Кажете, капитане, слизането ви на сушата струваше ли си наистина? — попита той и оголи блестящите си бели зъби.

— Ти си вторият, който ми задава този въпрос. — По устните на Жерар заигра горчива усмивка. Той се наведе и вдигна безценната кутия на адмирала, която гневно беше захвърлил на палубата. — Не намерих нито разрешителното си, нито указание за офицера, който ми предаваше нарежданията на Сноу.

Той вдигна високо няколко пожълтели документа и силният морски вятър едва не ги изтръгна от ръцете му.

— Само статии от стари вестници, които разказват за впечатляващата кариера на адмирала. — Той хвърли изрезките във водата и извади книга с кадифена подвързия, цялата на петна. — И дневникът на умрялата му жена.

Всъщност Жерар искаше да прочете дневника на Ан-Мари Сноу, но нещо в едрия детски почерк с много извивки, който нямаше нищо общо с прецизните букви на дъщеря ѝ, го спря. Той нямаше право да научи истината за миналото на Луси. Беше проникнал достатъчно дълбоко в живота ѝ, в дома ѝ, в личната ѝ сфера... в тялото ѝ. Обзет от мисълта за гъвкавото младо тяло, тръпнещо под пръстите му, той затвори очи.

Когато отново ги отвори, Аполон го наблюдаваше със същата странна смесица от развеселеност и съчувствие. Така го беше гледал и вечерта, когато го намери със зейнала порезна рана само на няколко сантиметра от сърцето.

Жерар хвърли кутията и дневника на палубата, а с тях и всяка сантименталност.

— Нямаш причини да ми се подиграваш. Може би не постигнах онова, което исках, но ти обещавам, че при следващия сблъсък с Лусиен Сноу играта ще се води според моите правила.

— Сигурен ли сте?

Жерар огледа с присвити очи хоризонта.

— Абсолютно сигурен. Сега играем моята игра и аз съм играчът, който държи в ръката си най-големия коз.

Можеше само да се надява, че ще бъде достатъчно безскрупулен, за да изиграе крехката, скъпоценна карта в своя изгода.

Луси не намери покой в самотата. Беше пленница и това я подлудяваше. Като птиче, което безпомощно се удря в пречките на решетката, тя се разхождаше неспокойно в огромната каюта, избягвайки чудовищното легло и тъмната му интимност.

Стараше се да не мисли за нищо, но колкото повече часове минаваха, толкова по-силно натежаваха непролетите сълзи. Главата я болеше непоносимо. Злобните демони на съмнението не си отиваха. Тя

ускори крачка, съзнавайки, че трябва да бъде благодарна за тази ограничена свобода, с която разполагаше. В крайна сметка можеха да я приковат за стената.

Или за леглото.

Луси се обърна рязко и огледа огромното творение от тик и махагон, което властваше над каютата. Що за човек беше капитанът, заповядал да построят целия този лукс в иначе тесния кораб? Самото присъствие на тази гигантска мебел обиждаше вродения ѝ стремеж към практичното и чувството ѝ за приличие. Сигурно се беше наложило да местят стени, за да вкарат леглото в каютата. А може би бяха изработили първо леглото и след това бяха построили кораба около него.

Изкусно резбованите табли бяха толкова далече от скромното канапе в портиерската къщичка, колкото това опасно мъжко същество от обикновения, праволинеен човек, за какъвто беше смятала охранителя си.

Тя разбра, че беше загубила този човек завинаги, и сърцето я заболя. Още по-лошо, той не беше съществувал никъде, освен в наивната ѝ фантазия.

Ала гласът му не преставаше да я преследва. „Ако жена като вас беше попаднала изцяло под моята власт, нямаше да я пусна да си отиде.“

Помпозното легло буквално я принуди да осъзнае заплашителните задни мисли на Жерар. Тя се разтрепери и едва успя да се овладее.

За да мисли за друго — дори за обвиненията на Жерар срещу баща ѝ, — тя отиде до прозорчето.

Луси беше само на дванадесет години, когато баща ѝ получи раната, сложила край на кариерата му. Единствено на Смити беше разрешено да се грижи за него. Ала тя помнеше много добре онези мрачни дни — горчивия рев на адмирала; уплашения шепот на слугите; чуждите хора, които чукаха ден и нощ на вратата и настояваха да влязат. Дали между тях е имало и кредитори, възползвали се от слабостта на баща ѝ, за да съберат дълговете си?

Когато се върнаха и други спомени от детството, небето и морето се размиха пред уморените очи на Луси. Тя видя баща си, който студено се сбогуваше с нея, за да поеме отново към едно от

безкрайните съвещания в Адмиралтейството; дългите самотни вечери, когато единствено глоксиниите и скицникът ѝ правеха компания; крачките, които в ранно утро се промъкваха покрай стаята ѝ.

За първи път в живота си тя се запита дали и майка ѝ беше живяла същия монотонен, безутешен живот като нейния редом с адмирала.

Железен обръч стегна сърцето ѝ, дъхът ѝ спря. Тя притисна ръка към гърлото си, боейки се, че ще загуби съзнание, преди да е прозряла непознатото чувство, което пресуши сълзите ѝ.

„Не гълтай яденето си така бързо, Лусинда!“

„Събери коленете, Лусинда!“

„Изправи гърба, Лусинда!“

Резките заповеди звучаха като подигравка. Ами ако Жерар имаше право? Ами ако репутацията на баща ѝ беше само грижливо обмислена лъжа? Ами ако той наистина беше пленник на порока и през цялото време беше наказвал невинната си дъщеря за моралните простъпки на отдавна починалата си съпруга?

Ръката ѝ се спусна към сърцето, сякаш искаше да го опази от ужасната истина. Стана ѝ мъчно, когато усети, че страхът и тъгата бързо бяха отстъпили място на гнева. Гняв, който цели деветнадесет години трябваше да потиска. Всички мъже в живота ѝ я бяха мамили. Жерар. Адмиралът. Може би само Смити беше искрен с нея. Но и той с вродената си сдържаност не беше посмял да ѝ протегне ръка, когато тя имаше нужда от приятел.

Изад здраво стиснатите зъби изскочи пронизителен гневен вик. Ужасена от този примитивен изблик на чувства, тя затисна устата си с две ръце.

Истеричният смях, последвал вика, беше още по-ужасяващ; вероятно той произхождаше от неукротимия, безумен порив към свобода, който пулсираше във вените ѝ.

На света не беше останал нито един човек, чието признание имаше значение за нея. Сега можеше да си стои с приведен гръб, да дъвче шумно яденето си и да седи с разтворени колене. Вече нямаше да отговаря на очакванията на другите хора. Вече нямаше да бъде послушната малка дъщеря на адмирала.

Прозряла иронията на съдбата, тя падна на колене и скри лице в ръцете си. Беше загубила всичко, което ѝ беше мило и скъпо на този

свят, за да открие най-после истинското си Аз.

Когато влезе в каютата късно следобед, Жерар помисли, че е попаднал в колосална паяжина. Удари я и в лицето му плесна влажно чорапче. Подръпна любопитно добре познатото розово връхче и позна един от чорапите на Луси. Светлината на един Фенер падаше през тънката копринена тъкан и подчертаваше изкусителната ѝ прозрачност.

Той вдигна заинтересовано вежди и усети как се събудиха похотливите му инстинкти. Щом Луси беше окачила бельото си да съхне, с какво тогава беше облечена? Имаше ли изобщо някаква дреха на гърба си? Той махна на Аполон да се отдалечи, влезе в каютата и отмести настрана мокрите копринени фусти. Пред очите му се разкри смайваща гледка.

Шокът беше толкова силен, че долната му устна увисна безпомощно. Само за няколко часа Луси беше превърнала свещеното му убежище в бардак. Всички чекмеджета зееха отворени, съдържанието им беше извадено на показ. Масата беше покрита с разтворени морски и сухопътни карти. Празната кутия от бисквити беше преобърната, като че я беше нападнал гладен плъх. Не, не плъх, поправи се измъчено Жерар. Не плъх, а мишленце с розови ушички и сиви очи.

Той изръмжа заплашително, когато видя любимото си първо издание на „Капитан Сингълтън“ от Дефо захвърлено на пода разтворено и с гърба нагоре. Само леглото бе останало пощадено от опустошението. Бургундско червената покривка беше като морето на тишината в окото на бурята.

Докато живееше в Йона, немарливостта на Луси го забавляваше и очароваше, но тук, в собственото му добре подредено царство тя го накара да се почувства неловко и го замая почти толкова силно, колкото ароматът на лимони, който се промъкна в носа му между миризмата на тютюн и кожа.

До ушите му достигна сърдито мърморене. Той откри Луси коленичила в далечния край на каютата, където претърсваше старинен

морски сандък Като видя, че тя бе облякла един от вехтите му моряшки панталони, ритъмът на сърцето му се ускори. Протърканата сърнешка кожа подчертаваше задните ѝ закръглениости и дългите бедра. Той огледа набързо дрехите, които висяха над желязната печка, и разбра, че тя нямаше нищо под панталоните. Тази представа го възбуди и развесели едновременно.

Благодарен, че има до себе си по-устойчив придружител, той повика Аполон.

— Това нещо ли търсите, мис Сноу? — попита високо той и извади от джоба си ножчето за писма на адмирала.

Луси скочи като ужилена и удари главата си в капака на сандъка. Тя се обърна към него, изгледа го мрачно, докато търкаше челото си, а накрая го дари със сладниково-кисела усмивка.

— Не, не ми е нужно. За съжаление тогава не ми остана време да ви кажа къде да ми го изпратите.

Тя се изправи несигурно. Жерар беше като фантом от света на фантазиите. Страшно ѝ се искаше да обедини противоречивите образи. Като видя добре познатите искри в очите му, първият ѝ импулс беше да се хвърли в обятията му и да избухне в сълзи. Ала само след миг изпъна рамене и прогони сърдито този безсмислен порив.

Ала когато иззад завесата от фусти се появи огромният придружител на Жерар, наскоро спечеленото равновесие веднага я напусна. Досега Луси беше виждала само двама тъмнокожи мъже. Единият беше малко момче, което според дукеса Емънс спяло свито на кълбо като кученце на възглавница пред леглото ѝ. Другият беше възрастен лакей с непоклатимо достойнство, което не можеше да бъде нарушено нито от напудрената перука, нито от копринената ливрея, които носеше по заповед на господаря си.

Макар да знаеше, че е ужасно невъзпитано, тя втренчи поглед в непознатия. Кожата му поглъщаше светлината като силно черно кафе без капчица сметана. Голият му череп лъщеше като намазан с олио. Многоцветният елек беше отворен и разкриваше могъщите му гърди с пулсиращи мускули. Яркочервените панталони се впираха в невероятно дългите крака. Тя забеляза веднага белезите по черната кожа на глезените и се вкамени.

— Остави таблата за мис Сноу на масата, Аполон — заповяда дружелюбно Жерар.

Сърцето на Луси спря да бие. Какво друго би могла да очаква? В крайна сметка той беше пират. Бандит. Нагъл негодник, който не само нападнаше фрегатите от кралската флота, но и безсъвременно търгуваше с хора. Накрая отвлече и жената, която беше нает да защитава. Не можеше да се очаква, че човек като него страда от угризения на съвестта, защото той изобщо нямаше съвест.

Ала и най-разумните обяснения не помогнаха и тя се запита потиснато дали човек може да умре от разбитите си илюзии.

В погледа ѝ светна презрение, гласът ѝ прозвуча лицемерно.

— Най-добре изпълнете бързо заповедта на господаря си, мистър Аполон. Не бих понесла да ви бичуват заради краткото колебание. Нали и двамата с вас сме негова собственост.

Жерар простена театрално и извъртя очи. Аполон остави таблата и ѝ придърпа стол с елегантно движение.

— От единадесет години вече нямам господар, мис. Аз съм свободен човек.

— Мис Сноу, позволете да ви представя първия офицер на моя кораб, нашия кормчия Аполон!

Луси не можа да прецени кое беше по-ужасно — дискретният укор на Аполон или нахалната усмивка на Жерар. Много ѝ се искаше да се скрие под стола.

— Ние с вас се познаваме — отвърна тихо тя. — Никога не забравям глас, който съм чула веднъж.

В случай, че изпитваше някакви угризения на съвестта, след като Луси беше разпознала в негово лице първия си похитител, Аполон успя да ги скрие под ангелска усмивка.

В негово присъствие надутата поза на Жерар и високо вдигнатите вежди изглеждаха още по-непоносими.

— По време на пътуванията си съм срещнала доста бели роботърговци. Как мислите, Аполон, дали пашата все още продължава да търси високомерни английски госпожички за харема си?

Без да се притеснява от хапливостта ѝ, Жерар я оглеждаше внимателно и много скоро бузите ѝ пламнаха. Все пак тя успя да запази невъзмутимото изражение на лицето си.

— Кажете ми, капитане, Аполон ли извършваше нападенията в Ламанша, докато вие живеяхте в Йона? Той ли събличаше униформите

на морските офицери и залагаше на карти златото от кралската съкровищница?

Жерар размени многозначителен поглед с кормчията си, но не отговори.

Аполон се покашля учтиво.

— По-добре да видя какво правят вахтените, сър.

„Сър.“ Обръщение, изразяващо уважение, може би дори страхопочитание, но в никакъв случай покорство. Ако не беше толкова глупава да се повлияе от цвета на кожата му, веднага щеше да разбере, че тези двама мъже бяха равноправни.

— Остани тук. — Резкият тон на Жерар я учуди. Вероятно Аполон също се изненада, но не го показа с нищо. Той се обърна и застана до вратата.

Луси невинно затрепка с мигли и разпери подканващо ръце, за да може Жерар да я претърси.

— Нямам оръжие, капитане. Не ви е необходима охрана.

Не, имаш, каза си Жерар и я огледа с присвити очи. Нещо в нея се беше променило. Нещо много по-важно от лепената риза, която беше завързала небрежно под гърдите, или от косата, неукротена от гребени и панделки. Нещо неподдаващо се на дефиниция, което я правеше извънредно привлекателна. Той си отбеляза наум да ѝ купи подходящи дрехи, защото в тази одежда изглеждаше прекалено съблазнителна. Жерар посочи към масата.

— Яжте. И в случай че сте замислили нещо детинско, като например да се уморите от глад, за да събудите съжалението ми...

Той не можа да довърши изречението си, защото Луси обърна стола, възседна го и енергично се зае с яденето. Очевидната ѝ наслада от простата храна беше смайваща. Жерар си обеща да благодари сърдечно на Там, който се беше погрижил да купи пресни продукти от Лондон. Червясалите пшеничени хлебчета и плесенясалите бисквити, които често бяха единствената им храна в открито море, надали щяха да ѝ доставят това искрено удоволствие.

Луси изяде пълна чиния с боб, половин самун черен хляб и изпи две чаши мляко. Жерар я гледаше доволно. Той лично беше конфискувал скъпоценната течност от частните запаси на Пъдж. Отново си припомни хленченето на Пъдж, но като видя как Луси обърса следите от горната си устна, веднага го забрави. Обзе го

абсурдното желание да се наведе над нея и да опита млякото на устните ѝ.

Луси му спести това изкушение, като му предложи ново, още по-силно — тя се облиза доволно с розовото езиче и чувствената леност на котенце, което се е нахранило богато.

Жерар едва потисна ръмженето си и се отпусна тежко в креслото срещу нея. Огледа неодобрително хаоса в стаята и изрече недоволено:

— Както виждам, докато ме е нямало, сте си намерили забавления.

Луси вдигна рамене. Не искаше да признае, че беше търсила да научи нещо за личността му. Не искаше той да разбере, че все още я възхищаваше. И че постепенно започваше да вярва на обвиненията му срещу баща ѝ, макар че не би признала това дори под заплаха от мъчения.

— Бързо ми доскучава — обясни небрежно тя.

— Аха. А само продуктивният живот е щастлив живот, нали, мис Сноу?

Подигравката му събуди ината ѝ.

— Пиратите също имат дълъг списък какво трябва да свършат през всеки ден от живота си. Да грабят чужди кораби. Да тероризират невинни хора.

Жерар въртеше в ръцете си ножчето за писма на адмирала, като че бе забравил за него.

— Забравихте най-важното. Да пият кръв от новородени, например, или да си правят огърлици от човешки уши. — Той я погледна с насмешка изпод гъстите си мигли и изпробва остротата на ножчето на върха на палеца си. — Казах ли ви вече какви красиви малки ушенца имате?

Луси си припомни абсурдните истории на моряците и се почувства унижена. Той сигурно се беше смял до припадък! Смущението ѝ премина в луд гняв. Тя отметна глава назад и разкри пред жадния му поглед цялата прелест на дългата си шия.

— Не се задоволявайте с тези дреболии, капитане. Забравихте ли, че с един-единствен поглед приковавате жертвите си към палубата или за една нощ обезчестявате десет девици?

— Не за цялата нощ, а само до полунощ — поправи я той. — Макар че бих се задоволил да опозоря една девица десет пъти. Колко е

часът, Аполон?

— Достатъчно късно, за да проверим вахтата, сър — отвърна с мек укор негърът.

— Е, добре, върви най-после — нареди сърдито Жерар.

Аполон хвърли неразгадаем поглед към капитана си и излезе от каютата. Луси се местеше неспокойно на стола и се чувстваше все побезпомощна. Ако знаеше, че толкова скоро ще бъде изложена на капризите му, щеше да премълчи някои от подигравките си.

Той прибра ножчето за писма, но това не я успокои. Много добре знаеше, че противникът ѝ разполага с най-различни оръжия. А зад него чакаше недокоснатото легло.

Жерар потърка наболата си брада, без да откъсва поглед от нея. А Луси си пожела да намери очилата и да ги постави на носа му, за да не понася повече този изпитателен поглед. Той винаги съумяваше да я накара да издаде и най-съкровениите си тайни. Даже баща ѝ не беше успял да го постигне с кръсъците си и това беше ужасно унижително.

Когато той най-после заговори, гласът му прозвуча рязко и церемониално като този на адмирала.

— Не съм тук, за да си разменяме остроти, а защото искам да обсъдим някои правила. Според мен е добре да се води цивилизована дискусия, макар че това отнема повече време от... — Погледът му се плъзна по изтънелия лен, който покриваше гърдите ѝ. Проведе кратка битка със себе си и загуби. — Отколкото да напиша на гърдите ви целия текст на пиратския договор.

— Кои правила искате да ми обясните? Със сигурност не тези на короната.

Той стана и заобиколи масата, което напомни на Луси за първата им среща. Сега не беше с вързани очи, но каква полза? Междувременно беше разбрала колко опасен беше мъжът насреща и. Много ѝ беше интересно как така беше успял да скрие вродената си наглост през седмиците, когато беше живял в дома на баща ѝ. Беше свикнал да заповядва и това беше изписано на лицето му, бе станало част от мимиката му.

Той скръсти ръце на гърба си.

— Докато сте на кораба ми, има само един вид правила, мис Сноу. Моите — той се наведе над рамото ѝ и Луси веднага се

почувства несигурна. По гърба ѝ пролазиха тръпки. Дрезгавият му глас погали ухото ѝ.

— Препоръчвам ви да се подчинявате безпрекословно. Като капитан на този кораб аз съм човекът, който носи отговорността за евентуално... — той направи кратка пауза — ... наказание.

— Това е естествено. — Луси преглътна мъчително.

Жерар се изправи.

— Правилата се създават, за да защитават онези, които ги следват. Искам от вас само едно. В никакъв случай да не напускате кабината си. Поради някои необичайни обстоятелства към екипажа на „Отмъщение“ принадлежат няколко от най-опасните престъпници на Англия. Досега успях да опазя в тайна присъствието ви на борда, но ако ви хрумне да избягате от каютата си и паднете в ръцете на някого от моите хора... — Той вдигна съжалително рамене. — Не мога да поема отговорност за онова, което ще се случи с вас при евентуално неподчинение.

— Естествено, че не — пошепна едва чуто Луси.

Той беше отхвърлил всяка отговорност още откакто я бе упоил в библиотеката на баща ѝ. Тя можеше само да предполага какво щеше да бъде следващото. Вероятно щеше да чуе великодушното предложение за защита, съчетано с неизречената заплаха да я хвърли в лапите на екипажа си, ако го отхвърли.

Последните искрици доверие пламнаха в сърцето ѝ, готови да угаснат. Краткият прилив на смелост се отдръпна и я остави беззащитна, готова да избухне в сълзи.

Тя стисна здраво зъби. Нямахше да го моли за нищо. Все едно какво щеше да направи с нея. Все едно на какво щеше да я принуди. Той не беше нищо друго, освен един безскрупулен непознат, маскирал се като мъжа, в когото тя беше готова да се влюби.

— Луси?

Загриженият му глас я смая. Сякаш беше проговорил призракът на изчезналия любим. Още по-учудващо беше, когато мъглите пред очите ѝ се разсеяха и тя го видя коленичил пред стола ѝ с разтревожено лице.

— Зле ли ви е? Проклетата сомнорифера...

Той поиска да попипа челото ѝ, но тя се отдръпна сърдито.

— Благодаря, добре съм. За разлика от вас аз не страдам нито от внезапни пристъпи на слепота, нито от морска болест.

Жерар се изправи и се намръщи заплашително. Не можеше вечно да понася подмятанията ѝ. А тя не можеше да му каже, че страдаше от много тежко заболяване — разбито сърце.

— Какво ще правите с мен, капитане? Ще ме продадете на бели роботърговци или ще ме изложите на търг, за да ме купи онзи, който даде най-много злато? Или ще искате откуп?

— Ако питате мен, адмиралът може да се задави с нечестно придобитото си богатство. Единственото, което искам, е да си получа разрешителното и саморъчно написано признание за ролята му в заговора срещу мен.

Циничната нотка в смеха на Луси не намали отчаянието му.

— Няма да получите нито едното, нито другото. Нали това ще унищожи доброто му име. Това ще го съсипе.

— Тогава ще се наложи да взема едно тежко решение. — Неизречената заплаха я стресна. — Легнете и се наспете — нареди рязко той. — Тук ставаме на разсъмване. Скоро ще разберете, че не съм като баща ви и не претендирам да обсебя цялото ви време.

Луси го изгледа смаяно, когато избута една от фустите ѝ настрана и се запъти към вратата. Отвори уста да го повика, но веднага я затвори. Какво трябваше да направи? Да го спре, за да я обезчести?

Вратата се затвори. Резето щракна отвън.

— Проклет негодник! — Тя скочи от стола си и изрита ядно дебелия том, който лежеше отворен на пода.

Съзнаваше, че се държи детински. Беше се опасявала, че той ще я изнасили, а сега беше ядосана, че дори не бе опитал.

Тя отиде до прозореца и се загледа в сумрачните сенки, които бавно се спускаха по небето. Може би Жерар просто изчакваше подходящия момент, както беше постъпил в Йона, или пак си играеше на джентълмен? В Йона тя буквално се беше хвърлила на шията му и той бе устоял.

Луси затвори очи, връхлетяна от нежелани спомени: ръцете на Жерар, които нежно милваха гърдите ѝ; пръстите, които намериха влажния, пулсиращ център на насладата в тялото ѝ; ръката, която задуши вика ѝ в момента на екстаза. Забранените спомени я изпълниха с копнеж и срам.

Може би той се отвращаваше от нея, защото беше дъщеря на мъжа, който беше причина за всичките му нещастия? Или не я харесваше като жена? Колкото и да не ѝ се искаше да го признае, последното щеше да бъде много по-страшно.

В едно баща ѝ беше прав: чувствата бяха враг на всяко логично мислене. Луси реши, че няма смисъл да се измъчва с противоречиви емоции. Облегна се на рамката на прозореца и погледна с копнеж огромното легло, което вече не изглеждаше толкова страшно. Въздъхна, угаси Фенера и се сви в единия край на леглото, стараяйки се да не мачка елегантната покривка. Скоро изтощението я надви и тя потъна в дълбок сън.

Тясна ивица лунна светлина падна върху лицето на Луси. Наведен над нея, Жерар я наблюдаваше внимателно. Още в Йона му беше много трудно да стои далече от нея, но да я има тук, на борда на „Отмъщение“ — под неговата команда, в неговото легло, — това беше изкушение, на което никой мъж не можеше да устои.

Тя се бе свила на кълбо и спеше дълбоко, без дори да отметне копринената покривка. Въглицата в печката бяха догорели и в каютата беше студено, но Луси си бе отказала възглавници и завивки, сякаш се боеше да вземе нещо от неприятеля. От него.

Отбранителната ѝ поза и скандалните мъжки дрехи я правеха да изглежда още по-ранима. Беззащитна, нуждаеща се от закрила. Жерар посегна да приглади пепеляворусите кичури, но после си каза, че задачата му да я защитава беше приключила, и отдръпна ръката си.

Лунната светлина огряваше бледото лице с дълбоки сенки на изтощение под очите. Той нямаше друг избор, освен да държи Луси пленница в каютата си. Първата му грижа беше екипажът. И семейството му. Въпреки това представата да остави момичето да вехне под палубата като една от чувствителните глоксинии в стаята си му беше крайно противна. Нямаше право да я лишава от чист въздух и слънчева светлина. Той знаеше по-добре от всеки друг какво зло щеше да ѝ стори, ако ограбеше свободата ѝ. Високата цена, която изискваше планът му за отмъщение, започваше да го плаши.

Ръката му неволно се върна към косата ѝ. Той плъзна посребрените от луната кичури през пръстите си и се наслади на

копринената им мекота. Последния път тя се бе отдръпнала от него с неприкрито отвращение в погледа. Но нима можеше да очаква друго? Какво искаше от нея — да се отрече от баща си, да се хвърли в обятията му и да му се закълне във вечна вярност веднага след като бе научила истината? Той не заслужаваше такава жертва. Защото я беше измамил също както адмирала.

Жерар стисна ръце в юмруци. Тя беше уверена, че той е зъл и коварен човек. Какво тогава му пречеше да я убеди в правотата ѝ? Какво му пречеше да впие устни в леко отворената ѝ уста и да я принуди да му се отдаде? Какво му пречеше да вдигне ръцете ѝ над главата и да погребне крехката ѝ фигура под тежестта си? Нима се съмняваше, че прелъстителското му изкуство, обучено от най-красивите лондонски дами, не е достатъчно да преодолее дълбокото ѝ убеждение, че е била измамена? Щом се отърсеше от магията на съня и проумееше какво става, тя щеше да се отврати от него.

А после и двамата щяха да преживеят скритите тъмни страни на душата му и това щеше да им причини безкрайно страдание.

Той пусна косите ѝ. Егоистичният, примитивен глас в главата му започна да го ругае, защото не беше в състояние да я нарани още повече, отколкото беше сторил досега. Какво толкова имаше у това крехко момиче, че непрекъснато го караше да се чувства виновен?

— Ти си позор за пиратското съсловие, Дуум — пошепна горчиво той и я зави с копринената покривка.

Луси въздъхна доволно и се обърна на другата страна. Жерар се наведе отново над нея и с натезало сърце реши да връчи ключа от каютата на Аполон със строгото нареждане да не му го връща.

На следващата сутрин Луси се събуди от необичайните звуци на великолепен френски шансон във веселия ритъм на Южните морета.

Тя отвори очи и видя огромния кормчия с пълна табла в ръце.

— Закуска ли ми носите? — попита сънено тя и разтърка очи.

— Обед, мис — поправи я меко той. — Преди половин час часовникът удари дванадесет.

Дванадесет! Луси скочи от леглото, ужасена от продължителното безделие. В следващия миг се сети, че повече никой нямаше да планира деня ѝ до последната минута и да ѝ се кара за мързела. Отпусна се отново върху мекия дюшек, протегна се сладостно и се прозина като котка. Аполон ѝ кимна окуражително и излезе от каютата, като си подсвиркваше.

Луси спря наред прозявката, защото се сети какво беше сънувала. В съня ѝ Жерар — нейният Жерар — я завиваше с любов и нежно притискаше устни към нейните. Тя се огледа и едва сега забеляза, че наистина беше завита с копринената покривка.

Сухият разум веднага отхвърли прекрасната представа. Тя самата се беше завила насън, защото и беше станало студено. Сънят беше плод на неосъществими надежди. Ала мъчителното пробуждане в сърцето не можеше да бъде прогонено от цялата логика на света.

Аполон влезе отново в каютата, понесъл огромен сандък, обкован с месинг.

— Капитанът ви го изпраща, мис.

Луси седна в леглото и ритъмът на сърцето ѝ се ускори. Не Жерар, а капитанът. Всемогъщият господар на кораба, който щеше да определи съдбата ѝ.

Тя скочи от леглото и застана пред сандъка, опитвайки се да скрие любопитството си. Ала опитът ѝ да изглежда равнодушна претърпя пълен провал.

— Какво е това? Отрязаните глави на досегашните му затворници?

Вече знаеше, че Аполон не е особено разговорлив. И сега той само я изгледа укорително, след което отвори сандъка и извади голям вързоп, увит в копринено платно. Отвори го, разтърси коприната и пред очите на Луси се появи най-прекрасната рокля, която някога беше виждала.

Изненадата и възхищението бяха толкова силни, че тя едва не извика. Беше готова да се закълне, че е чужда на примитивната женска суетност, но сега бе обзета от дива жажда да пипне невероятната турскосиня коприна, обточена с кремава дантела. Корсажът на роклята беше обшит с перли, а богатите му дипли, отдаван излезли от мода, сякаш се подиграваха с добродетелно белите, ушити по класически гръцки образец одежди, които беше носила досега.

— Велики боже! — пошепна страхопочтително тя. — Каква прекрасна рокля...

Аполон се усмихна и протегна роклята към нея. Любопитните ѝ пръсти се плъзнаха по мъничките седефени копчета на ръкава.

— Позволявате ли? — попита плахо тя.

Той сложи роклята в ръцете ѝ и Луси веднага я вдигна към гърдите си, за да види дали ще ѝ стане.

Удоволствието премина също така бързо, както се беше появило. Огромната пола не само скриваше изцяло краката ѝ, но и се влачеше по пода. Очевидно роклята е била шита за дама, много по-едра от нея — и най-вече с по-разкошни форми, ако се съдеше по-корсажа.

„Чувал съм, че Дуум предпочита жени, които имат достатъчно плът по костите си...“

Думите на Жерар отекнаха подигравателно в ушите ѝ. Какво си беше въобразила? Че той не е пожалил усилия и пари, за да ѝ приготви гардероб, преди да я отвлече? Тя огледа намръщено препълнения сандък. Очевидно това бяха забравените дрехи на другите жени, които бяха „гостували“ на борда на „Отмъщение“. И ако можеха да ѝ кажат нещо за типа жени, които той очевидно предпочиташе, тя изобщо не влизаше в сметката.

Луси се погледна и изпита болка. В износените мъжки дрехи изглеждам като скитница, каза си унило тя. Но в следващата минута вирна упорито брадичка и пусна великолепната рокля на пода.

— Моля ви, предайте на капитана, че собствените ми дрехи са напълно достатъчни. Няма да обличам роклите на бившите му

уличници.

Аполо изглеждаше толкова съкрушен, че Луси изпита угриzenia на съвестта. Той отвори уста да обясни нещо, но бързо се отказа, сякаш се боеше да не влоши положението.

Наранената гордост възпламени гнева ѝ.

— Освен това можете да кажете на капитана, че в никакъв случай няма да ме подкупи с тези красиви дрехи и да купи сътрудничеството ми. Би трябвало да ме познава по-добре. Независимо какво си мисли за мен, аз не съм страхливо мишле, което може да бъде подмамено към свободата с парченце сирене.

Аполон сгъна внимателно роклята и я прибра в сандъка.

— Е, добре, мис, ще предам отговора ви на капитана.

— Сърдечно ви благодаря, сър — отговори Луси. Беше малко смешно да направи реверанс в мъжки панталон, но се надяваше да ѝ е останало достатъчно достойнство, за да си позволи този великодушен жест.

Аполон хлопна капака, грабна сандъка и излезе с такава бързина, като че беше забравил да постави някое платно или нещо жизнено необходимо. Луси се помоли той да забрави да заключи вратата, но скърцането на ключа и спускането на резето ѝ показаха, че надеждата ѝ е била напразна.

Избликът на чувства изостря глада, каза си тя и седна на масата. Освен това трябваше да събере сили за предстоящия сблъсък с капитан Дуум.

Тя дръпна салфетката от таблата и извика ядосано, защото пред нея имаше голяма кана мляко и парче хубаво сирене.

Жерар наистина не обсебваше времето ѝ, както правеше обикновено адмиралът. Всяка сутрин, когато ѝ носеше закуската, Аполон се осведомяваше любезно за състоянието ѝ от името на капитана, но самият той изобщо не се мяркаше. Като че ли не искаше да я вижда.

Луси беше принудена да прекарва дните си затворена в каютата, която сякаш се смаляваше с всеки ден. Тя скучаеше неописуемо и продължаваше да спи свита на кълбо в единия край на огромното легло.

През прозореца не се виждаше нищо, освен безкрайно море, и тя не можеше да се ориентира накъде плаваха. Нито да види някакъв шанс за спасение. Досега не се беше открила нито една възможност за бягство. Аполон никога не забравяше да заключи вратата и тя всеки път потреперваше нервно при скърцането на ключа в ключалката и падането на резето. Вече започваше да губи търпение, колкото и упорито да си повтаряше, че няма да спечели нищо, ако се отнася зле с негъра. Грубите ѝ думи бяха като капки вода върху черната му кожа. Той и Смити можеха да бъдат братя, каза си тя в пристъп на горчивина.

На третия ден ѝ стана толкова скучно, че реши да внесе малко ред в хаоса, който сама беше създала. Вдигна книгата от пода и изведнъж изпита любопитство да разбере какви неща четеше мъж като Жерар Клермон.

Разгледа възхитено красивата подвързия и прокара пръсти по фината мароканска кожа. „Капитан Сингълтън“ от Даниел Дефо. След кратък преглед разбра, че това беше роман, написан като автобиография на скандално известния пират.

Устните ѝ се опънаха в крива усмивка. Адмиралът много обичаше да се подиграва с подобни четива. Според него нещата, които не се бяха случили в действителност, не заслужаваха никакво внимание. Ала колкото повече задълбаваше в спомените, толкова по-тъжно ѝ ставаше. Адмиралът се подиграваше с още много неща — включително и с дъщеря си, — и се наслаждаваше на унижението ѝ. Решена да му се противопостави, тя се настани по турски на пода и започна да чете.

След около четири часа, когато Аполон ѝ донесе обяда, тя продължаваше да седи на пода. Дъвчейки с отсъстващ вид сухите бисквити и маринованото месо, тя продължи да прелиства страниците. Без да иска, бе намерила между страниците на книгата тъкмо онова, което търсеше — възможност за бягство. Часовете летяха, но тя продължаваше да придружава пиратския капитан във вълнуващите му приключения в най-екзотичните кътчета на света.

На следващата сутрин тя бе прочела книгата и я затвори с меланхолична, но доволно въздишка. Остави я внимателно на отреденото ѝ място на лавицата и прегледа редицата от подвързани атласи с морски карти, докато намери още два романа на Дефо.

Погълна втория и вече беше стигнала до средата на третия, когато Аполон се появи с вечерята. Като го видя, тя остави книгата настрана, внимавайки да не смачка крехките страници. Веднага ѝ беше направило впечатление, че в представите ѝ героите на Дефо придобиваха чертите на Жерар Клермон. Ала най-новото му превъплъщение в образа на благородния корабокрушенец на име Робинзон Крузо с Аполон в ролята на верния Петкан не можеше да бъде понесено на гладен стомах.

Докато Аполон нареждаше масата, тя го следеше с новопобудило се любопитство. Романтичните истории на Дефо бяха събудили интереса ѝ към хората и към онова, което ги подтикваше да тръгнат по един или по друг път. Както обикновено, Аполон беше бос и Луси отново видя грозните белези на глезените му.

Когато той се наклони да си върви, тя скочи.

— Стойте! — Разбрала колко заповеднически прозвуча думата, тя се поправи с несигурна усмивка: — Моля ви, останете малко с мен. Хайде да вечеряме заедно. Толкова съм... самотна. — Едва когато произнесе думата, тя разбра, че това беше най-точното определение за състоянието ѝ.

Аполон се поколеба, но накрая я изненада със съвършен поклон.

— Чувствам се почетен и приемам с удоволствие великодушната ви покана, мис.

Той се намести в стола насреща ѝ и Луси побърза да раздели яденето на две половини. Можеше само да си представи колко шокиран щеше да бъде баща ѝ, ако я видеше да дели хляба си с мъж, който той би нарекъл дивак. Въодушевена от тази мисъл, тя се засмя.

Дяволитата усмивка на домакинята беше откровение за Аполон. За първи път, откакто беше върнала сандъка на капитана, тя изглеждаше в добро настроение. Както му бе наредено, той предаде думите ѝ на капитана и Жерар избухна в такъв смях, че трябваше да бърше сълзите от очите си.

— Откъде идвате, Аполон? — попита Луси. Неочакваният въпрос му подеждаше като удар. До днес тя не проявяваше интерес към нищо и към никого около себе си, само се оплакваше от пленничеството си. Може би просто ѝ липсваше утешителният звук на човешкия глас. Аполон знаеше много добре колко страшна можеше да бъде безкрайната тишина.

— Произхождам от един клан на племето зулу — отговори той, разчупи сухата бисквита и я натопи в рядката супа от вода и брашно, която трябваше да послужи като сос за печеното. — Когато навърших деветнадесет години, бях отведен от дома си и закаран в Санто Доминго, където ме купи един френски плантатор.

Гласът на Аполон беше мелодичен и дълбок, глас на роден разказвач. Прецизната артикулация й показва, че беше учил усърдно английския език и го обичаше. Забравила да яде, Луси се опря на ръцете си и се приготви да слуша.

— Господарят беше добър човек, просветен човек. Вместо да ме прати на полето, той започна да ме учи. Научих се да чета и да пиша на френски, латински и английски. Той ми показва как да се държа като джентълмен и ми разказа много неща за изкуството и философията. — Аполон се усмихна на спомена. — Най-много обичаше да говори за Русо и за Христос. „Човекът е роден свободен, а навсякъде го окоават във вериги.“

По гърба на Луси полазиха студени тръпки. Аполон беше цитирал думите, подготвили почвата на френската революция.

— Но след като този Христос, когото според господаря трябваше да почитам като бог, е умрял, за да освободи хората, защо тогава аз не бях свободен? В крайна сметка той трябваше да се съгласи с аргументите ми. — Лицето му потъмня. — За съжаление прозрението дойде твърде късно. Преди да е успял да помоли губернатора да ме освободи, избухна робско въстание. Господарят бе убит от един от полските работници на съседа ни. Умря в ръцете ми.

Луси го слушаше с дълбоко внимание.

— Имахте ли друг избор, освен да се присъедините към въстаниците?

Аполон поклати глава.

— Знаех от господаря си, че насилието може да роди само насилие.

Странна философия за пират, каза си Луси, но премълча мнението си.

— Въстанието беше удавено в кръв. Заловиха ме и ме затвориха. Местните власти се бояха от мен — защото съм толкова едър и защото съм образован. Също по тези причини робите ме обожаваха. Губернаторът беше готов да ме обеси заедно с другите пленници, но се

уплаши, че ще ме превърне в мъченик и ще предизвика ново въстание, още по-кърваво от предишното. Затова ме затвориха, надявайки се, че светът скоро ще ме забрави.

— И забрави ли ви? — попита тихо Луси.

Мъжът кимна без следа от самосъжаление в тъмните очи.

— Да, докато се появи той.

Луси изобщо не попита кой беше „той“. Лудо биещото сърце ѝ го подсказа. Не биваше да рискува презрението ѝ към похитителя да намалее чувствително. Но вече беше твърде късно.

Около устните на Аполон заигра горчива усмивка.

— Смахът му беше първият човешки смях, който чух след пет години затворничество. Беше като музика, балсам за душата.

Луси отмести чинията си, спомнила си как чу за първи път онзи неустоим смях, който и днес я преследваше в сънищата ѝ.

— Веднага ли го харесахте? — попита смутено тя. Аполон избухна в смях.

— О, не, намразих го, кучия му син!

Луси зяпна шокирано.

— Какво казахте?

— Цели пет години се бях хранил от горчивината и ожесточението си. Освен това той беше бял, също като хората, които ме бяха затворили. И не само това, ами непрекъснато говореше. Казах му да си затвори устата и да ме остави на мира, или ще го удуша с веригите си, докато спи.

Луси разтърси глава и си спомни колко пъти се беше изкушавала да направи същото. Веднага разбра дилемата на Аполон.

— Но това не помогна, нали?

— Не. Той продължи да дрънка, да ме омайва с приказките си, да ме провокира. Докато накрая и аз се разприказвах, за да не слушам повече дяволския му глас. Жаждата му за знания беше по-голяма дори от моята. И той не беше посещавал истинско училище. Можеше да чете атласи и списъци със стоки. Пишеше достатъчно добре, за да води капитанския дневник. Но иначе не знаеше нищо. Имаше невероятен талант за езици и само след няколко месеца вече си бърбяхме на френски, а нерядко и на диалекта на племето ми.

Меланхолия затъмни погледа му.

— Въпреки положението, в което се намирахме, той полагаше огромни усилия да говори, да се смее. Много време мина, докато му затвориха устата.

Луси се мразеше за заливащото я съчувствие.

— Предполагам, че е планирал някакво чудодейно бягство. Нещо рисковано, оригинално. Земетресение, тръбите на Йерихон или някоя подобна глупост.

Аполон поклати глава.

— Бягството ни няма нищо общо с божията намеса. — Загадъчната му усмивка ѝ показва, че нямаше смисъл да разпитва за подробности.

Любопитството ѝ растеше. Много добре разбираше, че затворничеството беше сближило двамата толкова различни мъже по силно от кръвна връзка. Но това още не обясняваше защо този величествен негър със склонност към пацифизъм и любов към френската философия беше приел да служи на борда на един пиратски кораб.

— На света сигурно няма място за човек с вашето... — възмутена от нетактичността си, тя побърза да се поправи — с вашето образование. Предполагам, че не сте имали друг избор, освен да се съберете с мистър Клермон.

Аполон вдигна вежди, като че Луси му задаваше гатанки.

— Той е моят капитан. Готов съм да го следвам навсякъде.

Луси сведе глава. Категоричното му заявление я засрами, безусловната му лоялност я разтревожи. Много ѝ се искаше да попита коя е причината за тази преданост, но Аполон явно беше решен да не издава тайните си. Вечерята завърши в пълно мълчание.

През следващите дни Луси съжали горчиво за откровения разговор с Аполон.

Тя прочете всички романи на Дефо и съдържанието им се обърка в главата ѝ. Непрекъснато си представяше Жерар прикован като животно за стената, слънчевата усмивка заменена с горчиво примирение, блестящите очи забулени от отчаяние и безнадеждност. Отсъствието му я предизвикваше. Натрапчиви образи я преследваха в мислите, в сърцето, в съня.

Една нощ той дойде при нея, докато спеше, лицето му беше тъмно и мрачно в сенките и трудно различимо, но много скоро просветна в онази неустоима усмивка. Тя се събуди с мокри от сълзи бузи, обгърнала с ръце собственото си тяло — карикатура на прегръдка, която не можеше да премахне изпълнената с копнеж самота.

Тя прекара остатъка от нощта в неспокойно мятане в леглото, без да мисли за смачканата копринена покривка. Трябваше да избяга, докато все още можеше да крие чувствата си под дебелите пластове гняв и наранена гордост.

На следващата сутрин тя се събуди от неспокоен сън и намери каютата огряна от млечна слънчева светлина. През прозореца се виждаше тесен къс земя.

Когато Аполон влезе със закуската, Луси стоеше пред гардероба с ръце на гърба и се усмихваше невинно.

— Добро утро, Аполон.

— Добро утро, мис.

Той се обърна с гръб към нея, отмести настрана огромния атлас и постави таблата върху масата. Луси се промъкна на пръсти зад него и бавно вдигна дясната си ръка, в която стискаше пълна бутилка. Сърцето ѝ биеше до пръсване от нервност и угризения на съвестта.

— На ваше място аз не бих направил това, мис. В бутилката е любимото бренди на капитана — проговори любезно Аполон, без да се обърне.

Слисана, Луси изпусна бутилката. В същото време изпита безкрайно облекчение, че не ѝ се беше наложило да я стовари върху главата на черния великан.

Вторият ѝ опит за бягство също се провали. Тъй като не ѝ хрумна нищо по-добро, тя изчака на вратата, докато Аполон влезе, и се втурна да бяга. Едва прекрачила прага, той я хвана за яката и я прибра обратно в каютата. Остатъкът от деня премина в мрачно мълчание. Аполон обаче изглеждаше както винаги.

На следващата сутрин тя реши да му даде почивка. Когато настъпи нощта, се качи на един стол до вратата. Щом Аполон влезе, метна върху главата му една от фустите си и докато той се бореше с хлъзгавата материя, се промуши между краката му и успя да се измъкне навън.

Беше само въпрос на време, докато Аполон я настигне, затова Луси зави по най-близкия коридор и устоя на изкушението да се огледа през рамо за преследвача си. Не беше мислила какво следваше да направи, ако бягството ѝ успееше, но беше решена да се справи по най-добрия начин. Трябваше да стигне до склада с мунициите, защото в случай на конфронтация това беше идеалното място.

Никога не беше попадала в толкова странен кораб. Даже в лабиринтите на лорд Хауъл нямаше такива завойи и отклонения. Твърде късно разбра, че беше избрала път, който я отведе дълбоко в трюма на шхуната. Последното ѝ спасение бяха оскъдно светещите лампи на всеки завой. Тя потрепери при мисълта, че беше пленница в тази паяжина от сухо дърво, обгърната от дълбок мрак и воня на море.

Спря за малко, за да си поеме дъх, и притисна ръка към лудо биещото си сърце. Все още не чуваше стъпките на преследвача си, само корабът скърцаше тайнствено, докато си пробиваше път през бурните вълни.

Единствената обкована в желязо врата я примами към другата страна на коридора. Знаейки, че бягството е невъзможно, тя реши да се барикадира някъде, докато Дуум изрази готовност да преговаря. Докосна хладната брава с треперещи пръсти, ала точно в този момент си спомни грозното предупреждение на Жерар за навиците на екипажа му и се отдръпна като опарена.

— Я не ставай смешна — скара се на себе си тя. — Той само целеше да те сплаши.

Много ѝ се искаше вратата да е заключена, но тя се отвори при първото натискане. Помещението тънеше в мрак, но онова, което ѝ разкриха падащите отвън светлини, беше достатъчно да я уплаши до смърт.

Без да иска, Луси изпищя. Тъмната стая беше мечтата на всеки велик инквизитор. Огромна маса за мъчения, по стената накачени кожени камшици, три чифта ръждясали белезници, забити в стената, и няколко сложни конструкции от дърво и желязо. Луси си припомни романите на мистър Дефо и веднага разбра за какво бяха предназначени.

Над цялата тази ужасяваща машинария властваше една желязна дева, чието красиво лице беше застинало в злобна маска. Луси беше готова да се закълне, че неподвижните очи бяха впити в нейните.

— Мис! — Гласът на Аполон отекна като гръм.

Луси затвори с трясък вратата на тайнствената стая. Аполон застана пред нея и този път в погледа му имаше нещо повече от укор.

Тя се опита да придаде малко безгрижие на гласа си.

— Какво става, Аполон? Да не би капитанът ви да крие скелети в шкафа си?

— Би могло да се каже и така.

Мъжът въздъхна тежко, после изведнъж приклепна и с добре прицелено движение я метна на рамото си. Косата падна пред лицето ѝ и скри гледката, но когато Аполон се обърна, за да я отнесе в каютата ѝ, тя усети как мускулите му се напрегнаха.

Поздравът прозвуча с измамна любезност.

— Добър вечер, Аполон.

— Добър вечер... капитане.

Луси затвори отчаяно очи. Беше си представяла, че ще застане пред Жерар малко по-достойно, а не в това жалко положение, увиснала на рамото на негъра.

— Накъде се бяхте запътили, мис Сноу? — Остротата се беше върнала в гласа му.

Луси беше напълно наясно, че Жерар говореше на задните ѝ части, затова се постара да не рита.

— Наникъде, както виждате, капитане.

След като си размениха тези учтивости, се възцари неловко мълчание. Накрая Жерар го прекъсна с кратък въпрос:

— Колко пъти нашата гостенка се е опитвала да ни напусне, Аполон?

Луси изтълкува съвсем правилно колебанието и гнева на великана.

— Пуснете ме на пода — помоли тя, защото не можеше да му позволи да поеме цялата вина върху себе си. Тя нямаше какво да губи.

Аполон се подчини веднага. Луси приглади косите си назад, за да не ѝ влизат в очите, но веднага си пожела да не го беше правила. Капризната светлина на Фенерите рисуваше тъмни линии по лицето на Жерар и ѝ напомни за смущаващите ѝ сънища. За първи път си зададе въпроса що за човек беше мъжът, обзавел този кабинет за мъчения.

Тя изпита страх и се разгневи на себе си. За да го скрие, надменно отметна глава назад.

— Доколкото си спомням, това е третият ми неуспешен опит да се освободя. Е, какво ще правите сега с мен? — Тя му поднесе китките си. — Ще ме оковете ли във вериги?

Той склони глава настрани, сякаш обмисляше предложението.

— Идеята съвсем не е лоша.

Тъй като не знаеше докъде можеше да стигне, Луси колебливо отпусна ръце.

Жерар я погледна равнодушно и се обърна към изхода.

— Дръж я под око — заповяда той на Аполон.

Луси закрачи между двамата мъже като престъпник на път към бесилката. Беше готова да се подчини безропотно на съдбата си, но съвсем не беше готова да мълчи.

— Простете, капитане, но счетох, че най-умното е да поддържам деловите ни връзки. Вие, сър, сте пират, а аз съм ваша пленница. И като такава мой священ дълг е да се опитвам да си възвърна свободата, дори само за да оправдая споменатия преди малко статус и да...

Вратата зад гърба ѝ се затвори с трясък и Луси млъкна стреснато. Очевидно Аполон беше останал отвън и я бе затворил сама в капитанската каюта с мъжа, когото бе предизвикала по всички правила на изкуството.

Когато Жерар се обърна към нея, Луси очакваше най-лошото, но изобщо не беше подготвена за промяната, която беше предизвикала седмицата раздяла. Кожата му беше станала по-тъмна и засилваше светлината в лешниковокафявите му очи. Косата беше изсветляла и се къдреше на тила. Луси с мъка устоя на коварното желание да зарови пръсти в гъстите къдрици. Пораслата брада затъмняваше областта на брадичката и придаваше на момчешките му черти солидност и авторитет.

Той изглеждаше изтощен, като че беше прекарал няколко безсънни нощи. За първи път тя се запита къде ли беше спал, докато тя заемаше леглото му и го сънуваше. Странно, но новото излъчване беше засилило суровия му чар.

Охранителят ѝ беше красив мъж, но пиратският капитан беше неустоим.

Тя не беше подготвена за променения му външен вид и още по-малко за тръпките в стомаха и опасния копнеж в сърцето.

— Свалете роклята.

Думите я улучиха като студен душ. Макар че лицето ѝ остана непроменено, и последните остатъци от куража ѝ се изпариха.

— Много съжалявам — прошепна безсилно тя. — Няма повече да бягам.

— Абсолютно сте права. Свалете тази рокля.

От цялото му тяло се излъчваше неотклонна решителност. Без да усети, Луси направи крачка назад. Очевидно не умееше да преценява хората, след като толкова време беше живяла с баща си, без да прозре

истината за него. Но нима беше възможно да се е излъгала и по отношение на Жерар?

— Не можете да ме обвинявате, че се опитвах да избягам. На мое място и вие бихте направили същото — изгърси тя и веднага съжали за думите си. Жерар беше преживял много по-страшни неща от нея. Пет безкрайни години във вериги... — Ако това отговаря на глупавите ви представи за дисциплина...

Той направи крачка към нея.

— Не ме принуждавайте аз да ви съблека, Луси. Много добре знам, че това е единствената ви рокля.

— О, моля ви, аз... — Луси си спомни клетвата си да не се моли и стисна зъби. Опитвайки се да запази достойнството си, тя преглътна напирещите сълзи и се вгледа в лицето му. — Не заслужавам такова отношение.

Тихият ѝ протест остана без ответ. Тя събра полите си, но не посмя да продължи, защото се сети, че не носеше дори фуста, която би могла да я предпази от изпитателния му поглед. Това беше наказанието ѝ, задето беше омотала главата на бедния Аполон във фустата си.

Тя свали роклята си и застана пред него, опитвайки се да не трепери, само по тънка долна риза, копринени чорапи и наранена гордост. Стисна юмруци и си спести унижението да се прикрие с ръце.

Жерар я изгледа веднъж — не, два пъти — отгоре до долу и направи крачка към нея. Луси затвори очи, очаквайки мига, когато ръцете му щяха да се склучат около нея в неумолима хватка и да я лишат от девствеността ѝ.

Той остана неподвижен на сантиметри от нея. Тя усещаше дъха му и потръпваше от горещината на тялото му, която пареше голата ѝ кожа. Пое дълбоко въздух и веднага съжали. Той миришеше на море, вятър и сол — аромата на свободата. След цяла седмица в задушната кабина тази миризма я замая. Ала напрежението, което трептеше между двамата, беше по-силно от всичко, което предлагаше морето.

Тя усети, че опасността да потъне в пропастта беше съвсем реална, и спря да диша.

Без предупреждение роклята бе изтръгната от ръката ѝ и тя отвори стреснато очи. Испита ужас, защото Жерар вече вървеше към вратата и я отвори с такава сила, че тя се удари в стената на каютата. Той изхвърли роклята в коридора и се върна в стаята.

Луси проследи с нямо учудване как Жерар изхвърли всички дрехи от гардероба и от моряшкия си сандък. Извади всички чекмеджета, като през цялото време мърмореше нещо неразбрано. Накрая събра чаршафите и завивките от леглото, остави само пухения дюшек и възглавниците. Само за няколко минути я лиши от всичко, с което можеше да се облече или увие.

Той затръшна капака на моряшкия сандък и се обърна към нея.

— Вярвам, че ще помислите много добре, преди да предприемете следващия опит за бягство, мис Сноу. Който ви види в тази... — той преглътна тежко, — в тази... фриволна одежда, веднага ще се нахвърли върху вас като вълк — Гласът му изтъня заплашително. — А щом моите мъже свършат с вас, сигурно няма да е останало нищо, с което да нахраним акулите.

Той се преструваше умело на безпощаден пиратски капитан, но Луси не остана напълно убедена. През цялото време Жерар се вираше в някаква точка над рамото ѝ, а силните му ръце бяха стиснати в юмруци. Заплашва ли ме или иска да скрие нервността си, запита се смутено тя.

Неочакваната му несигурност ѝ вдъхна кураж и ѝ показа, че в битката, натрапена ѝ от Жерар, тя разполагаше със свои оръжия. Може би трябваше да прибегне до по-необичайни средства, за да си върне дрехите.

Тя разтърси косата си и се запъти най-спокойно към леглото, като че не виждаше нищо необикновено в това да се разхожда само по бельо пред напълно облечен мъж.

— Не постъпихте като спортсмен, капитане. Много добре знаете, че нощите в морето са доста студени.

В първия момент Жерар не можа да отговори, твърде зает да се пита дали Луси искаше да го засрами или да го прелъсти. В погледа ѝ блестеше упоритост, но начупената устичка криеше сладостно обещание. Гневът му се изпари. Макар че имаше пълното право да се гневи заради глупавите ѝ опити да избяга. Да се гневи, че тя го считаше способен на най-позорни престъпления, макар да ѝ беше дал достатъчно основания да се съмнява в него. Тънката долна риза беше почти прозрачна под светлината на Фенера.

Трябваше да накарам Аполон да изнесе дрехите ѝ, каза си сърдито той, макар да знаеше, че като капитан няма право да изисква

подобни неща от своя кормчия, колкото и предан да му беше.

— Наистина ли ме смятате за лош домакин? — попита тихо той. Миглите ѝ, гъсти и твърде тъмни за руса жена, скриха погледа ѝ.

— Можете ли да ми се сърдите за това? Все пак ме държите тук цяла седмица.

— Заради собствената ви сигурност.

— Вие го казвате. Но ако заболее от треска и умра от изтощение, няма кой да ви помогне да отмъстите на баща ми.

Тя приседна на ръба на леглото. Меката извивка на гърба подчертаваше предизвикателните хълмчета на гърдите под тънката коприна. При спомена за допира до меката ѝ кожа и за безусловното ѝ отдаване Жерар изпита неустойимо желание да се нахвърли върху нея като дивак. Погледът му се плъзна по изваяните прасци, които нервно се поклащаха над ръба на леглото. Краката ѝ бяха невероятно дълги и стройни.

Той се опита да преглътне, но гърлото му беше пресъхнало. Какво го бе накарало да прибегне до тази съмнителна мярка? Да твърди, че играта не му беше харесала, означаваше грубо да излъже. Може би беше време да принуди Луси да сложи картите си на масата.

Докато Жерар се придвижваше към леглото със сигурна крачка, която не се влияеше от ритмичното поклащане на кораба, Луси се опитваше да скрие нарастващата си нервност.

Куражът окончателно я напусна, когато той се наведе над нея и мушна ръка в косата ѝ. Широка му длан обгърна шията ѝ. Върховете на пръстите се заеха да масажират тила ѝ. Той я докосваше за първи път, откакто беше стъпила на борда, и тя не се разсърди на тази милувка, защото сама я беше предизвикала с изкусителното си поведение. Твърде късно разбра, че беше предизвикала майстор в тези игри.

— Велики боже, мис Сноу, ама вие треперите! — извика той и загрижено вдигна вежди. — Да не би вече да сте настинала?

Луси погледна в лешниковокафявите очи и в тялото ѝ лумна пламък. Стана ѝ горещо и тя не посмя да се раздвижи. От мястото, където той я докосваше, по тялото ѝ се разпространяваха тръпки и топлина всяка частица от зажаднялата ѝ за слънце кожа. Топлината се разнесе по вените ѝ и я потопи в сладко замайване.

Гласът ѝ прозвуча дрезгаво.

— Не вярвам, сър. Винаги съм била с добро здраве.

Той приклепна пред леглото и тъжно поклати глава.

— Не ви вярвам, скъпа. Я се погледнете. — Той приглади косата ѝ и попипа челото ѝ. — Лицето ви е зачервено, гласът ви е подрезгавял. — Устата му се сведе към нейната и гласът му премина в нежен шепот. — Дишането ви е накъсано.

Изкусителният натиск на устните, които завладяха нейните, ѝ отне и малкото въздух, който ѝ беше останал. Той я прегърна нежно, мушна ръка под ризата и помилва голата кожа на гърба. Луси очакваше грубости и беше готова да реагира, но тази нежна атака върху сетивата ѝ я направи напълно безпомощна. Целувката му беше безкрайно нежна и обещаваше наслада, която само той можеше да и достави.

Устните ѝ разцъфтяха под милувката му и предизвикаха езика му да изследва кадифената вътрешност на устата ѝ. Той задълбочи целувката и вкуси сладостта ѝ с изнервяща бавност. Луси се вкопчи в него, омагьосана от необичайното дразнене на порасналата брада, от вкуса на сол, море и мъж и от засилващия се натиск на слабините му.

Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ и се провряха под гащичките, за да обхваната твърдото ѝ дупе. Той изви тялото ѝ назад и издутината на панталона му отиде точно върху пулсиращото място между бедрата ѝ. Луси изохка тихо, защото беше повярвала, че той е разкъсал тънката тъкан на ризата ѝ и ей сега ще проникне в нея.

Вместо това той продължи да я целува до ръба на капитулацията. После изведнъж се отдели от нея и я остави с тръпнеща кожа, безсилни крайници и неосъществена надежда за удовлетворение.

В очите му святкаше подозрение, но накъсаното му дишане ѝ показва, че съвсем не беше толкова безразличен, колкото се показваше.

— Положението е по-лошо, отколкото се опасявах. Очите ви са стъклени, мис Сноу, а мускулите ви са ужасно отпуснати. — Погледът му се отправи към стъпалата ѝ. — Даже пръстите на краката ви са се сковали. Сигурно сте пипнали лошата треска. Според мен представлявате класически случай на малайска треска.

Луси се изправи като свещ, изтръгна се от ръцете му и срещна погледа му с добре изиграно равнодушие.

— Какво нещастие, че няма лек за тази треска. Боя се, че съм на път за ада.

В първия момент в очите му блесна разкаяние, но той се овладя бързо и отново я огледа изпитателно, както се очакваше от безсъвместния капитан Дуум. Когато пръстите му уловиха брадичката ѝ, в този жест имаше повече право на собственик, отколкото в целувката.

— Няма от какво да се страхувате, мила моя. Там, където отиваме, нощите са горещи.

Когато стана и се обърна да си върви, пред очите на Луси се появиха зелени палми, пясъчни плажове, красиви миди и голи, блестящи от пот тела. Сърцето ѝ заби в ритъма на туземните барабани.

Засрамена от слабостта си, тя извика след него:

— Ако ви дам думата си, че няма да се опитвам да бягам, ще ми върнете ли роклята?

Жерар спря за миг на прага.

— Боя се, че вашата дума не означава за мен повече от думата на баща ви, мис Сноу.

Той затвори вратата, завъртя ключа и грижливо намести тежкото резе.

Луси изкрещя вбесено, запрати една от възглавниците по вратата и рухна отчаяно на леглото. Още една такава среща, и вече не беше нужно да я продават на бели роботърговци. Жерар можеше просто да я остави така, затворена и полуоблечена, и тя много скоро щеше сама да му предложи тялото си.

Обзета от треска, която наистина нямаше нищо общо с малайската, тя застана и се сви на кълбо върху голия дюшек.

На следващата сутрин Луси отново се събуди от песента на Аполон. Това ставаше всеки ден, откак се намираше на борда на „Отмъщение“. А ако във величественния му бас се прокрадваше злобничка нотка, той съумяваше да я прикрива много добре под южняшкия ритъм на песента си.

Тази сутрин Луси не можа да понесе доброто му настроение, защото отчаяно копнееше да има поне одеяло, с което да се завие презглава. О, главата ѝ! Никога не беше усещала такава тежест и болка в тила. Като че беше плакала през цялата нощ.

Тя чу как ключът се превъртя в ключалката и вратата се отвори. Песента на Аполон премина през прага. Луси реши да си остане със

затворени очи, докато негърът и проклетият му оптимизъм отново изчезнат.

Последва трясък, който раздруса целия кораб и я изтръгна от мъглата на самосъжалението. След него се възцари злокобна тишина.

— Аполон? — пошепна смаяно тя.

Когато страхливият ѝ въпрос не получи отговор, тя скочи от леглото. Аполон беше паднал на пода с лице към дъските. Великанът бе повален от малката брокатена възглавница, която тя в яда си беше запратила към вратата.

За първи път, откакто бе научила за злодеянията на адмирала, гласът му отново проехтя в главата ѝ. „Колко пъти съм казвал на това глупаво момиче да не хвърля нещата си по пода! Сигурно малката мърла ще престане едва когато си счупя врата!“

— Велики боже, аз го убих! — изплака Луси и се втурна към падналия. — Жерар никога няма да ми прости!

Твърде развълнувана, за да се запита защо трябваше да се интересува от прошката на Жерар, тя падна на колене пред проснатата на пода фигура и потърси с треперещи ръце пулса на шията му. Кожата беше топла и кръвта под нея пулсираше с успокояващата равномерност на морските вълни.

Луси въздъхна облекчено. Беше много близо до лицето на Аполон и виждаше добре слабата усмивка на устните му, все едно, че сънуваше приятен сън.

— Благодаря ти, мили боже — пошепна тя, отправила очи към тавана. Господарят на небето ѝ се отблагодари за молитвата със замайващата гледка на широко отворената врата на каютата.

Луси погледна Аполон, после вратата. След глупавите ѝ опити за бягство да преживее това! Колко просто се оказа освобождението ѝ! Тя огледа ризата си, измачкана от съня, и стъписано установи колко много розова кожа беше разголена. Веднага си спомни предупреждението на Жерар да не се явява пред екипажа му. Дали все пак да се осмели?

Тя се изправи, решена да се възползва от неочаквания шанс. През последната нощ беше разбрала едно: най-опасният мъж на борда на този кораб беше капитанът му. Тя беше изцяло във властта му.

— Поспи още малко, Аполон — пошепна тя и с безкрайно удоволствие затвори вратата на каютата, завъртя ключа и спусна резето.

Луси съзнаваше, че на всяка цена трябва да избегне объркването при първия опит за бягство, затова тръгна в обратната посока. Не се надяваше да остане дълго време незабелязана, но си каза, че кралската флота сигурно вече преследваше пиратската шхуна. Ако успееше да обезвреди пиратите или да стигне до палубата с оръдията, за да даде сигнал и да разкрие местоположението на „Отмъщение“, имаше шанс да се спаси.

Ако преди това Жерар не я убиеше.

Тя прогони всички мрачни мисли и продължи напред, опитвайки се да проумее как, за бога, беше построен този кораб. Още от детските си години познаваше десетки бойни кораби с по седемдесет и четири оръдия, но тази скромна шхуна беше объркваща не по-малко от капитана си.

Няколко пъти се спъна в проклетите стълби, наистина боядисани в контрастни цветове, но точно обратното на предписанията. Първата рампа я изведе в нищото, а едно многообещаващо отклонение описа пълен кръг. А когато застана лице в лице със собственото си отражение в неочаквано изникналото пред очите ѝ огледало, едва не изпищя от ужас.

Скъпоценното време отлиташе и надеждите ѝ за свобода се топяха. Куражът бързо я напускаше, но вече беше твърде късно да се върне в капитанската каюта и да си погрижи за цицината върху челото на Аполон. И без това нямаше да намери обратния път.

Тя се опря о рамката на едно сляпо прозорче, готова да седне наред коридора и да чака, докато Жерар я намери. Той беше злоупотребил с доверието ѝ, разби сърцето ѝ и я разсъблече почти до голо. Какво още можеше да ѝ стори?

О, още цял куп неща!

Негримираната истина я накара да скочи на крака. Мъжете от „Отмъщение“ изникваха от сенките като призрачни фигури и с всяка несигурна крачка лицата им ставаха все по-ужасяващи. Само благодарение на отличната си памет тя си припомни дума по дума целия страшен каталог на мъченията, които според мистър Дефо пиратите прилагали върху разбунтувалите се пленници: теглели ги нагоре по стените и ги замеряли с парчета стъкла; наливаха им ром в гърлото, докато скочат пияни от борда и се удавят; пълнели им устите с лесно запалима тъкан и я палели и т.н. и т.н.

При това тези мъчения бяха предназначени единствено за пленниците от мъжки пол.

Когато отново застана пред отражението си в огледалото, тя се разхълца. Лицето ѝ беше смъртнобледо. Ръката ѝ неволно се вдигна и удари проклетото огледало.

Каква беше изненадата ѝ, когато то се плъзна настрана и освободи пътя към стълба, която извеждаше на палубата.

Не смеейки да повярва в щастието си, Луси примигна към светлината. Не можеше да повярва, че бяха положили толкова усилия да скрият стълбата.

В прилив на нова смелост тя изкачи стъпалата и опря ръце на капака, през който прозираше светлина. Пръстите ѝ напипаха ръб, невидим с просто око. Тя преглътна напирания на устните ѝ триумфален вик и за първи път изпита чувството, че е заслужила ако не развяващата се мантия, то поне ръкавиците на една от смелите героини в романите на Силви.

Моментът на истината беше дошъл. Тя се протегна, колкото позволяваше стълбата, опря длани в капака и се помоли появата ѝ да изненада достатъчно силно хората на палубата.

Тя блъсна капака с все сила и изскочи от мрака на трюма като дяволчето от кутийката.

Слънчевата светлина опари очите ѝ и я заслепи. Но още по-смайваща от светлината бе топлината. Влажна и потискаща, тя обгърна Луси в тежката си завивка, принуди я да поеме дълбоко въздух и да се запита къде беше останала студената английска зима.

Имаше всички основания да бъде благодарна, че е успяла да си поеме въздух, защото, щом очите ѝ най-сетне привикнаха към светлината, тя се озова лице в лице с най-злобно ухиленото джудже от детските си сънища.

Луси изпищя като набучена на кол.

Джуджето изпищя още по-силно. Ужасът върху обсипаното с лунички лице беше по-силен от нейния.

От страх, че пронизителният крясък ще ѝ спуга тъпанчетата, Луси запуши уши. Не беше попаднала на долната палуба с оръдията, както се беше надявала, а точно на задната палуба, която се виждаше отвсякъде. Макар че очите ѝ бяха замъглени от страх, тя забеляза, че зад джуджето и по такава се движеха бледи сенки. Предната палуба

също беше пълна с хора, които наблюдаваха сцената вцепенени от ужас. Невероятните черни платна се вееха над главите им като траурен балдахин.

Вместо да скочи върху нея и да я накълца на парчета с абордажния си нож, както трябваше да се очаква, дребният мъж насреща ѝ се олюля и падна тежко на задника си. Силният удар сложи край на писъка му, но му върна дар слово и от устата му се изсипа поток от думи на почти неразбираем ирландски диалект.

— Господ и светиите да са ни на помощ, Пъдж! Това е феята на смъртта! — Той се прекръсти несръчно.

Мъжът с очилата, който стоеше зад него, се опита да прибере дебелия си коремче, приближи се до релинга и огледа страхопочтително Луси.

— Това не е феята на смъртта, Там. Това е валкюра, дошла да ни отведе във Валхала. В името на свети Георги, ние сме прокълнати!

Безсмисленото бърбене на моряците опъна нервите на Луси, но и намали страха ѝ. Открила в колана на младия ирландец дръжката на пистолет, тя направи крачка към него.

Той отстъпи назад като уплашен рак.

— Не ме оставяй сам, Пъдж! Нали се заклехме да си помагаме!

Приятелят му само изпуктя и се хвана за релинга. Очевидната уплаха на двамата окуражи Луси и тя измъкна без бавене пистолета от колана на дребосъка.

— Велики боже, върни ме у дома, тази жена е замислила нещо лошо!

Пъдж прехвърли дебелия си крак през релинга.

— Морска вещица! Знаех си аз! Морска вещица!

— Точно така! — изплака младият ирландец. — Красива и ужасна!

Хладен глас, в който прозираше развеселеност, сложи край на ескалиращата истерия.

— Много точно описание, Там. Жалко, че самият аз не се сетих за него.

Луси се завъртя около собствената си ос и насочи пистолета право към предателското сърце на капитана.

Облегнат небрежно на голямата мачта, Жерар беше олицетворение на моряшката елегантност. Черните бричове бяха плътно прилепнали към стройните бедра и влизаха в кончовите на блестящите ботуши. Бялата риза беше отворена на врата. Над нея носеше тъмносин жакет, очевидно съблечен от безпомощен офицер от кралската флота. Златните копчета отразяваха слънчевата светлина и заслепиха Луси не по-малко от коварната му усмивка.

— Добро утро, мис Сноу — поздрави той, сякаш насоченото към сърцето му оръжие не беше в състояние завинаги да изличи усмивката от лицето му. — Очевидно въздухът долу е бил доста спарен за изискания ви вкус.

Писькът на Там така стресна Луси, че тя за малко не изпусна оръжието.

— Прикрийте се, капитане! Това не е човек! Това е морската вещица, която жадува за мъжко месо! Не се приближавайте, защото тя може да направи с вас каквото си иска!

Очите на Жерар блеснаха развеселено.

— Наистина бих искал да имам този късмет...

Луси съвсем беше забравила мъжа вляво от себе си.

— Може би пък не е вещица, сър — обади се плахо той. — Според мен е по-скоро сирена. Като си отвори устата, трябва веднага да си запушите ушите. Гласът ѝ е толкова прекрасен, че ще ви подлуди от желание.

— О, престанете най-сетне с тези глупости! — Луси беше на края на търпението си и звънкият ѝ глас наистина накара няколко мъже да си запушат ушите. — Престанете веднага! Няма да търпя нито секунда повече! Разбрахте ли ме? Млъкнете!

Заповедническият ѝ тон вцепени мъжете. Тя беше научила от баща си как се дават заповеди и в решителния момент се справи много добре. В продължение на няколко секунди на борда цареше пълна

тишина, като се изключи тайнственият шепот на черните копринена платна.

Стига толкова, каза си решително Луси. Край на лоялността. Никога вече нямаше да позволи да си правят за нейна сметка шеги, които не разбираше. Никога вече нямаше да допусне мъжете да я тиранизират.

Тя насочи пистолета към младия ирландец.

— Изправете се и престанете да крещите като обезумял! Нямате ли гордост?

Когато момъкът се изправи и я погледна глупаво, в главата ѝ нахлу отдавна забравен спомен. Ала вниманието ѝ се отклони от неочакван шум.

Тя насочи пистолета към мъжа, който висеше на релинга.

— А вие слезте веднага оттам! И престанете да хленчите или аз ще ви създам сериозна причина за хленч! — нареди строго тя.

Мъжът се подчини, но явно всеки миг беше готов да избухне в сълзи.

Тя се прицели отново в Жерар, който стоеше напълно неподвижен, но междувременно се беше приближил на няколко метра. Също като призрачното явление, за каквото го смятаха.

Гласът на Луси прозвуча със смъртоносно спокойствие.

— Нито крачка повече, капитане, или тя ще ви бъде последната.

Жерар кимна в посока към пистолета.

— Това нещо е по-опасно от ножчето за писма. Ако сбъркате, няма да ви остане шанс за спасение.

Всъщност Жерар не се вълнуваше нито от пистолета, нито от заплашителните думи на Луси. Вълнуваше се от самата нея. Тя беше твърде възбудена, за да се замисли каква гледка представляваше в оскъдното си облекло. Вятърът обаче беше залепил гънката риза и гащичките към свършените извивки на тялото ѝ. Пъдж, известен с любовта си към митологията, беше стигнал най-близо до истината. С босите, добре оформени крака, стъпили здраво върху дебелия дъски, и дългата руса коса, развявана от вятъра, тя наистина приличаше на разгневена северна богиня, жадуваща за отмъщение.

В сивите очи блестеше желание за убийство. Чувствената уста беше разкривена в подигравателна усмивка. Жерар никога не я беше виждал толкова красива. Искаше му се адмиралът да можеше да види

този изблик на жизненост и несломен дух, които толкова години безмилостно беше потискал, фактът, че тя го бе взела за заложник пред очите на екипажа му, го разгневи, но едновременно с това го изпълни с мрачна гордост.

— Не ви ли мина през ума, мис Сноу, че пистолетът може би изобщо не е зареден? — попита меко той. — Наистина ли вярвате, че бих позволил на разсеян момък като Там да се разхожда по палубата със заредено оръжие?

Луси се разколеба, но тъй като знаеше колко убедителен можеше да бъде Жерар, когато служеше на собствените си егоистични цели, не отпусна пистолета.

— Щом не е зареден, сигурно няма да ви притесня, ако натисна спусъка?

Разкаяната усмивка на Жерар ѝ показа, че е спечелила. Подозрителните погледи на мъжете буквално я пронизваха.

— Ако животът на капитана ви означава нещо за вас, джентълмени, тогава ви предлагам да свиете платната и да хвърлите котвата. Ще спрем точно тук и ще чакаме първия кораб от кралската флота, който кръстосва в тези води. — Когато никой не изпълни заповедта ѝ, Луси размаха пистолета. — Направете, каквото ви казвам, или ще забия един куршум право в жалкото му сърце. Целта не е особено приятна, признавам, но съм решена да го направя.

Мъжете несигурно местеха погледи между нея и Жерар, но никой не се помръдна. Жерар отново се усмихна.

— Съжалявам, Луси, но моите хора се подчиняват само на мен. — Любезността му беше по-непоносима дори от коварството.

— Тогава вие им кажете.

Той скръсти ръце пред гърдите си и на лицето му се изписа съжаление.

Луси беше готова да натисне спусъка, когато на палубата се появи Аполон, притиснал към челото си мокър парцал.

— Не обвинявайте малката мис, сър. За всичко съм виновен аз. Проклетата ми несръчност. И досега щях да си лежа на пода на каютата, ако не беше Кевин...

Жерар вдигна заплашително вежди и Аполон разбра, че не малката мис, а капитанът му беше в затруднено положение. Големите

му очи потъмняха, сякаш Луси го беше разочаровала, и той застана зад Жерар като ангелът на отмъщението.

При този общ фронт отчаянието на Луси нарасна. Защо да не се прицели в някой по-слаб мъж?

— Ей, вие там! — извика тя и насочи пистолета към мъжа, който искаше да скочи от борда. — Вие сте платнарят, нали? — попита тя, забелязала кожената престилка над дебелия корем. — Хайде, идете и свийте платната!

Мъжът заби стъпала в дъските, сведе глава като уплашен гълъб и не отговори. Нещо в странните телени очила ѝ се стори познато. Нещо, което накара сърцето ѝ да се свие от болка.

— Е, добре, тогава вие! — изкрещя тя и се прицели в младия ирландец. — Вървете да свиете... — Като откри белезите от мръсотия по обсипаната с лунички шия, тя забрави командите си. — Вие сте... — изрече тихо тя, — ... вие сте един от хората, които дойдоха у нас да търсят работа. Смити ви изхвърли по стълбата. — Пистолетът се залюля в ръката ѝ. Всички лица наоколо бяха познати! Пръстът ѝ посочи един гъвкав азиатец. — Вие счупихте бюста на капитан Кук! А вие... вие откраднахте сребърните лъжички! — Луси избухна в истеричен смях. — Ами вие къде бяхте, Аполон? Със сигурност щяха да ви запомня!

— Аз съм повече по писането — отговори с усмивка негърът. — Съчиних препоръките на капитана. Освен това... — той разпери грамадните си ръце, — ... трябваше да възпирам нетърпеливите кандидати, докато капитанът получи мястото.

Приказките, които моряците си разказваха, в крайна сметка се оказаха истина, помисли си уморено Луси. „Отмъщение“ беше населен с призраци. Призраците на всички онези, които бяха помогнали на капитана да се вмъкне в живота ѝ. Нима адмиралът можеше да устои на самоуверения мистър Клермон след такава сбирщина от жалки скитници?

Там беше не по-малко шокиран от Луси.

— О, мис, изобщо не ви познах! Последния път, когато ви видях, бяхте...

— Облечена? — помогна му с нервен смях Луси. Луничките на Там изчезнаха под червенината, заляла лицето му.

— Да, и това също. Да знаете колко се обърках, когато ме цапнахте по главата с онова смешно чадърче, което носехте...

— Там! — изрева Жерар с една секунда закъснение.

Луси огледа внимателно момъка. Значи той беше маскираният уличен крадец, който се бе опитал да ѝ открадне чантичката в тъмната уличка? Откритието доведе до следващия, много по-страшен извод.

Времето се върна назад и пренесе Луси в неотоплената стая на гостилницата, където дъждът трополеше по стъклата, а тя се притискаше до топлото тяло на Жерар и се наслаждаваше на леките целувки по тила, които бяха върхът на подлостта.

Тя прогони ядно напиранията в очите ѝ съсълзи и погледна похитителя си, неспособна да скрие болката, която късаше сърцето ѝ. Той направи бърза крачка към нея и решително поклати глава.

Луси притисна пръст към спусъка на пистолета.

— Капитане...? — прошепна предупредително басовият глас на Аполон.

От очите на Луси бликнаха съсълзи. Тези мъже трябваше да направят, каквото искаше от тях! Те бяха само една безсърдечна пасмина негодници! Също като баща ѝ. Също като онези трима разбойници, които я бяха нападнали в тъмната и мокра лондонска уличка, за да я ограбят и изнасилят. Също като мъжете, които им бяха възложили тази поръчка.

Всички болки, които ѝ беше причинил Жерар, нахлуха в раненото ѝ сърце и тя беше готова да го намрази като никога досега.

Капитанът направи още една крачка към нея.

— Знам какво си мислите, Луси, но онези трима мъже не бяха изпратени от мен. Заклевам се.

— Защо да ви вярвам? Отдавна е доказано, че бяхте готов да сторите всичко, за да запазите мястото си. — Даже да разиграва чувства, които не изпитваше.

Той вдигна умолително ръце, без да го е грижа, че представляваше идеална цел за стрелба.

— Нямам доказателства за твърдението си. Мога само да ви дам думата си. Трябва да ми повярвате.

Това искане прозвуча толкова абсурдно, че Луси се разсмя през съсълзи. Тя притисна дулото на пистолета към сърцето му, знаейки, че не беше способна да му причини зло. И преди не бе могла. Тогава, точно

тук, на тази палуба, в бурната, обляна от лунната светлина нощ, която завинаги бе променила живота ѝ.

Тя вдигна пистолета и даде изстрел във въздуха. Жерар дори не трепна.

Ръката ѝ се отпусна безсилно. Пистолетът се изгърколи по дъските. От бунта ѝ не остана нищо освен ехото на гърмежа, миризмата на барут и тясната ивица лазурносиньо небе, която надникна през мрачната елегантност на най-горното платно.

Луси падна тежко върху навитото въже и скри обляното си в сълзи лице. Жерар не можа да се зарадва на победата си. Свали жакета си и загърна раменете ѝ, за да я скрие от любопитните, но и пълни с възхищение погледи на екипажа си. Бунт като този на Луси би донесъл на всеки моряк бой с камшик — или в най-добрия случай изоставяне на пусто островче само с един пистолет, за да може поне да се застреля, преди да е пукнал от жажда.

Жерар произнесе няколко кратки команди, които разпръснаха хората му във всички посоки. Не всички на борда бяха толкова суеверни по отношение на жените като Там и Пъдж. Там взе пистолета си и тръгна с другите, но Пъдж, обзет от нетипичен за него героизъм, се поколеба. Той изтри потта от челото си с яркочервена кърпа, после смутено протегна ръка на Луси.

— Много съжалявам, мис. Не биваше да говоря такива неща за вас. Не бях много учтив...

Луси се отърси от замаяността си и се взря в добре познатите очила. Остра болка прониза сърцето ѝ, но кафявите очи зад стъклата я гледаха толкова сериозно, че нямаше друг изход, освен дружелюбно да стисне протегнатата ръка.

— Всичко е забравено, сър. Не биваше да ви стряскам така.

— Вървете да се погрижите за платната, Пъдж. — Жерар го тупна приятелски по рамото и го обърна към задната палуба.

— Тъй вярно, сър. — Платнарят сковано отдаде чест и закуцука към работното си място.

— Пъдж наистина се бои от жените — обясни тихо Жерар. — Съпругата му редовно го пребивала от бой. След като му разтрошила коляното с машата, той избягал и се наел на първия срещнат кораб.

Луси не искаше да знае нищо за хората, които я заобикаляха. Загърна се в жакета на Жерар и отиде до релинга. Слънчевата светлина

позлатяваше белите корони от пяна по вълните. Лекият бриз разроши косата ѝ и тя отново се учуди на липсата на ледените зимни бури. За първи път от много дни вкушваше свободата, но сърцето ѝ беше стегнато в желязна верига.

Жерар застана до нея и тя побърза да дръпне ръката си, за да не го докосне.

— Очилата бяха на Пъдж, нали? — попита тихо тя, макар да знаеше отговора.

Капитанът кимна.

— Проклетите стъкла ми причиняваха ужасно главоболие.

— А какво ще кажете за Там?

— Когато корабът ми излезе в морето, той остана в Лондон, за в случай че ми потрябва помощ. Когато заплашихте да ме уволните... — Жерар помълча малко, но после реши да я разкаже всичко. — Там искал да стане свещеник, но не успял да запази добродетелта си. Един ден го заварили в леглото с две красиви млади послушнички и...

— Няколко от най-опасните престъпници на Англия — цитира думите му Луси. — Дива орда... абсолютно безскрупулни... Бивш свещеник? Философ аматьор, който отрича насилието? Платнар, който се страхува от собствената си сянка? Това ли са вашите адови изчадия, капитан Дуум?

Той вдигна рамене и неволно я докосна.

— Още не сте се запознали с Фидж. Той е убил тъща си. Разбрах обаче, че е била вещица и напълно е заслужавала участта си.

— Защо не отведохте Фидж при съпругата на бедния Пъдж? — попита сърдито Луси.

— Съжалявам, че сте разочарована от липсата на престъпници на борда, Луси. В противоречие с онова, което вероятно сте прочели във вестниците, повечето пирати са обикновени моряци. Мъже, предпочели свободата пред камшика. Мъже, които се подчиняват на водач, издигнат според заслугите му, а не заради произхода или името. Част от моите хора са дезертъори от горещо обичаната от баща ви кралска флота.

Тя го изгледа подигравателно.

— Значи ли това, че вие сте единственият практикуващ престъпник на борда?

Топлината в лешниковокафявите очи беше в ярък контраст със студената линия около устата.

— Не мисля. Освен това практически всеки човек е способен на престъпление, ако му се предложи случай, на който не може да устои.

Луси забеляза Аполон на голямата мачта и му махна.

— Моля да ме извините, капитане, но бих искала да попитам кормчията ви дали ще бъде така любезен да ме придружи до... килията ми.

— Луси? — Подрезгавелият глас я накара да спре. Не „мис Сноу“ с обичайния подигравателен тон, а „Луси“ — нежно, омайващо, натоварено със спомени. — Сега, когато вече не искате да ме застреляте, можете да мислите, каквото си искате. Но онези трима мъже, които ви нападнаха в уличката, не бяха мои наемници. А аз ще се укорявам до края на живота си, че тогава ви оставих сама. — Луси сведе глава и закопня да му повярва. В същото време се побоя, че той отново ще има основания да я нарече романтична глупачка.

Жерар проследи как тя се бореше със себе си и си пожела изходът от тази битка да не е жизненоважен за него.

Когато Луси отново го погледна, в очите ѝ светеше онова проклето високомерие, което се беше надявал да не види никога вече.

— Не мога да кажа, че не ви вярвам, сър. Засега обаче нямам доказателства в противното. Ако ги имах, сега Пъдж трябваше да кърпи вас, а не корабното платно.

Тя се врътна и се запъти с бързи крачки към Аполон. Жерар незабелязано даде знак на кормчията си и му кимна. В първия момент безизразното лице на негъра се озари от изненада, но той спокойно отдаде чест.

Луси беше проявила известно великодушие и бе дарила Жерар с частица от доверието си. Той беше длъжен да ѝ се отплати със същото, макар да знаеше, че това щеше да му струва душевния мир.

Корабният трюм не изглеждаше и наполовина толкова страшен, когато Аполон вървеше пред нея. Луси трябваше да подтичва, за да не го загуби от поглед.

— Много ли ви боли главата, Аполон? Ужасно съжалявам за злополуката, наистина. Вече никога няма да хвърлям възглавници по вратата.

Негърът потърка цицината, която нарушаваше симетрията на грамадния му череп.

— Не ви се сърдя за възглавницата, мис. Но бих ви помолил никога вече да не заплашвате капитана с пистолет.

— Ще си помисля — отговори шепнешком Луси, но не обеща нищо.

Той я заведе в капитанската каюта, поклони се и тръгна да излезе.

— Аполон?

— Има ли още нещо, мис?

— Не забравихте ли нещо?

Мъжът набръчка чело, сякаш усилено размишляваше, после широко се ухили.

— Обедът ви, мис! Веднага ще ви го донеса!

Луси го погледна учудено, но веднага усети, че наистина беше изгладняла. Нямаше представа, че подобни преживявания можеха да предизвикат глад.

— Не говоря за обяда, а за вратата. Забравихте да заключите.

Отдалечавайки се, негърът весело извика през рамо:

— Не е нужно. Вече имате право да се движите свободно из целия кораб. Нарезждане на капитана.

Луси беше толкова смаяна, че трябваше да се облегне на вратата. Коленете ѝ се разтрепериха от отдавна потискан глад, който нямаше нищо общо с яденето. Аполон вероятно не го съзнаваше, но капитанът ѝ беше подарил нещо много по-скъпоценно от свобода на движение.

Ризите и панталоните на Жерар не бяха подходящи за нея, но с някои поправки тя се сдоби с чудесен костюм от старите одежди на Там. Мъжете бързо свикнаха да виждат момчешката ѝ фигура по палубите на „Отмъщение“.

След като най-после се отърси от страха си, че Луси ще извади чадърчето и ще го прониже, Там стана най-верният ѝ другар и я развеждаше из кораба с авторитета на по-голям братовчед. Луси хранеше подозрението, че никога не е имал случай да обсипе със знанията си по-невеж новак от нея.

Самият кораб остави у нея впечатлението, че е бил създаден от луд гений с перверзно чувство за хумор. Палубите и трюмът представляваха лабиринт от тайни ходници. Луси живееше в постоянен страх, че ще пропадне през най-близката тайна врата, след като без нищо да подозира е задействала механизма, например като е закачила с ръкав главната мачта или е надникнала през някоя от дупките за оръдията.

Мълчаливият капитан си остана загадка за нея, но корабът ѝ разкриваше тайните си една по една.

Пиратският кораб имаше шанс да оцелее не само ако беше побързо от противниковия, но и по-гъвкав, и с повече капани. „Отмъщение“ беше блестящ пример в това отношение. Всяко видимо парче дърво беше боядисано в тъмен цвят. Жерар беше заменил традиционните памучни платна с двойна черна коприна, екстравагантен, но много ефективен метод да направи кораба невидим сред индиговосините нощни води. Огромната кухня на задната палуба беше преустроена изцяло, за да произвежда невероятни облаци пара, които объркваха всеки преследвач.

Фалшивата втора палуба създаваше впечатление, че корабът е напълно пуст. Луси лично беше изпитала това усещане през нощта, когато за първи път видя „Отмъщение“. В случай на нападение конструкцията покриваше и предната палуба, квартера и кърмата, при което екипажът маневрираше отдолу с помощта на многократно изпитана комбинация от навързани бутилки, огледала и далекогледни. Освен това фалшивата палуба увеличаваше скоростта и повратливостта на кораба.

Цялото това преустройство разрешаваше на Жерар да плава само с деветдесет души на борда, което представляваше половината от обичайния екипаж. Пъдж беше не само платнар, но и управляваше движението на такелажа. Аполон беше главен кормчия, но и попълваше корабните дневници с безупречния си, елегантен почерк. Единствено навигаторът нямаше друга задача, освен да поддържа всеки мистериозен курс, който определеше капитанът.

Там побърза да обясни на Луси, че шхуната е била построена да издържа на внезапни атаки и бързо отстъпление, но че най-ефективното ѝ оръжие е славата на капитан Дуум. Всеки търговски

кораб, който ги видел, бързал да се предаде и доброволно предавал плячката от трюма.

Остатъкът от гордост за кралската военна флота накара Луси да отговори сковано:

— Това все още не означава, че шхуната ще съумее да се справи с някой от военните кораби на Негово величество. Един добре прицелен залп по широката страна ще направи от този плуващ цирк най-обикновен сал.

Зелените очи на Там засвяткаха възхитено.

— Точно тук се лъжете, мис Луси. Капитанът е най-добрият от всички. В младостта си е следвал военноморска стратегия. Според мен той знае какво си мислят нападателите му още преди да са облекли мислите си в думи.

Мисълта какво би постигнал Жерар, ако баща ѝ не го беше лишил от възможността да направи кариера — и от свободата му, — беше безкрайно мъчителна.

Под лазурносиньото небе, което всяка сутрин се опъваше над нея от хоризонт до хоризонт, тя можеше да мисли само за свободата. Нямаше как да не се чувства свободна, когато се изправяше на носа и оставяше вятъра да вее косите ѝ, слънцето да топли гърба, а хладната солена пяна да пръска бузите ѝ. Как беше възможно безпомощната пленница на капитан Дуум да се чувства толкова свободна?

Достатъчно свободна, за да се излегне с книга на палубата и цяла сутрин да чете или просто да дреме под слънцето. Достатъчно свободна да наблюдава мъжете, докато работеха, или да слуша историите на Аполон от африканската му родина.

Непринуденият живот на борда на „Отмъщение“ беше неустоим. Освен камбанения звън, който призоваваше за смяна на вахтата, времето сякаш не съществуваше. За разлика от стотиците работни мравки, които се трепеха под командата на адмирала, екипажът на Жерар не се подчиняваше на строга регламентация, а се ръководеше единствено от общото желание да управлява стройната шхуна по най-добрия начин.

Мъжете се смееха и пееха винаги когато имаха желание да се повеселят. Докато подреждаха платната, често си почиваха, за да пийнат по глътка ром или да изтанцуват някой танц. Бяха откровени един към друг, пускаха вицове, организираха дори честен бой с

юмруци, когато станеше необходимо. Но никой не забравяше, че ако си позволи да извади оръжие, ще получи традиционните четиридесет удара с камшик.

Луси беше възхитена от начина, по който мъжете се отнасяха към нея.

Пълен салон с безупречни лондонски джентълмени нямаше да се държи към нея с по-голямо уважение. Някои, като Пъдж например, бяха по-скоро плахи. Други бяха смели като Там и се стремяха да завоюват благоволенията ѝ. Даже убиецът Фидж със силен тик на лицето сведе чорлавата си глава и почтително целуна ръката ѝ, когато му я представиха един слънчев следобед.

— Велики боже — пошепна тя на Там, когато любезният убиец на тъща си се отдалечи, за да намаже с восък рулото корабни въжета, — сигурно знаят кой е баща ми и с какво име се ползва. Ако с мен се случи нещо, последствията ще бъдат ужасни.

Там изпуктя презрително.

— Не по-страшни, отколкото да ти разпорят носа. Точно с това ни заплаши капитанът, ако някой посмее да досажда на жена му.

„Жената на капитана“. Луси усети странни тръпки.

— Но аз не съм... — Тя се поколеба. Може би беше по-добре да поддържа тази лъжа. Може би Жерар я беше измислил само за да държи хората си настрана от нея.

Но защо моряците бяха повярвали в това абсурдно обяснение? Капитанът явно се стараеше да я избягва, което на борда на една тримачтова шхуна съвсем не беше лесна работа.

Докато живееха в Йона, Луси можеше да спусне завесите и да се спаси от любопитните погледи на Жерар. Тук я обземаше детинското, но много по-задоволяващо желание да му изплезе език, докато я наблюдаваше през далекогледа, или да изпробва безсрамния жест, на който я бе научил Дигби, един от посивелите канонири. Не беше съвсем сигурна какво означаваше знакът с високо вдигнат среден пръст, но Жерар сигурно знаеше.

Оказа се права.

— Ако знаеш как го искам — промърмори той с меланхолична усмивка и отпусна далекогледа. Той изобщо не му беше необходим. Всяка подробност от крехката ѝ фигура беше запечатана в паметта му с безпощадна яснота.

Колкото и невъзможно да изглеждаше, слънцето беше избелило косата ѝ. Светлият ѝ тен беше станал прасковен, а лицето ѝ беше загубило затвореността, така характерна за живота в Йона. Той не знаеше какво ѝ беше помогнало повече — свежият, солен морски въздух или освобождаването от потискащото присъствие на адмирала.

За пореден път Жерар се запита кое го беше накарало да ѝ разреши тази свобода. Беше я затворил в каютата, за да не му е непрекъснато пред очите. А сега трябваше да ограничава собствената си свобода на движение, за да не я среща на всяка крачка.

Тя беше наистина навсякъде: двете плитки се навеждаха над платното, докато Пъдж ѝ обясняваше някой сложен бод; мъжете седяха около нея като деца около майка си, докато тя им четеше от романите на Дефо; по залез слънце се качваше на носа и наблюдаваше замислено облаците, докато пламтящата слънчева топка потъваше в синьозеленото море.

Проклетата малка мис Сноу беше завладяла сърцата на моряците му със смайваща лекота. Той съзнаваше, че мъжете жадуваха за женска компания, все едно каква, а той беше единственият, който трябваше да се лиши от нея. Естествената ѝ красота го възхищаваше като морето. Звънкият ѝ смях го мъчеше все по-силно и много скоро започна да съжалява за великодушието си толкова горчиво, че се уплаши.

Знаеше, че разполагаше с едно място, където духът му се успокояваше. Когато скочи от фокмачтата и се запъти към трюма, той не забеляза дребната фигурка, която надникна иззад гангшпила и предпазливо тръгна след него.

Луси тичаше на пръсти през сенчестия трюм. Промъкна се до обкованата в желязо врата и си спомни последния си безславен опит да разкрие тайната на мистериозното помещение. Преди пет минути Жерар беше изчезнал зад вратата, а след още пет минути тя събра смелост да го последва.

Защо трябваше да се страхува? Той изрично ѝ беше разрешил да се движи свободно из целия кораб. Следователно нямаше да ѝ се скара, че беше дошла тук. Или все пак?

Тя притисна ухо към вратата. Испита облекчение, когато не чу викове от болка или отчаяна молба за милост. Чу обаче гласове, мъжки

гласове, и то сърдити. Дебелият дъб приглушаваше думите на Жерар и отчетливо артикулиращия глас, който му отговаряше. Луси смръщи чело. Това не беше нито басът на Аполон, нито ирландският акцент на Там или плахият шепот на Пъдж. Тя напрегна слух и успя да чуе няколко откъса от разгорещения диалог.

— Ти сам си си виновен... — каза Жерар, — иначе тя щеше да спи в собственото си легло... само заради твоята недискретност...

Луси зяпна смаяно. Доколкото знаеше, тя беше единствената „тя“ в кръг от десет хиляди морски мили.

Въодушевлението ѝ от факта, че Жерар говореше за нея, ѝ позволи да чуе пълния отговор на непознатия мъж в килията.

— А, така ли! Като че ли е сама в леглото! Доколкото си спомням, в добрите си дни ти се справяше с по няколко благородни дами наведнъж.

Отговорът на Жерар съдържаеше няколко непознати думи, но те прозвучаха толкова цинично, че Луси запуши уши. Главният канонир Дигби също употребяваше цинизми, сякаш му бяха майчиният език, но досега не беше чула от устата му такива изрази.

Непознатият мъж явно се развесели от невъзможното предложение. Ето какво успя да разбере още Луси:

— ... заради мен самия ли ме затвори тук, или за да защитиш нея?

Бързи крачки се запътиха към вратата и Луси се стрелна като светкавица към най-близкия ъгъл. Сви се в сянката и проследи появата на Жерар. Странно, но той изобщо не изглеждаше ядосан. Може би аз съм единствената, която го докарва до желание да извърши убийство, каза си унило тя.

Когато той заключи вратата на стаята за мъчения и скри ключа в джоба си, въодушевлението ѝ угасна. След като той изчезна, тя седя дълго в мрака, опитвайки се да свикне с факта, че не беше единствената пленница на борда на „Отмъщение“.

Късно вечерта Луси лежеше сама на задната палуба. Купчина стари платна ѝ служеше за възглавница, а огромното, обсипано със звезди небе ѝ беше завивка. Адмиралът я беше научил да мисли в черно и бяло и тя едва сега навлизаше в непознатата земя на сивите

тонове, неспособна да направи разлика между сянка и твърда субстанция и да стигне до решението на загадката, която се наричаше Жерар Клермон. Или капитан Дуум.

Той ли беше мъжът, който ѝ се закле, че ще пази живота ѝ повече от своя? Мъжът, който я закриляше — нежен, търпелив и необуздан? Или беше мъжът, който мислеше единствено за отмъщение, циничен и избухлив? За първи път в живота ѝ обърканото сърце преценяваше възможността тези двама съвсем различни мъже да са една и съща личност.

Моряците очевидно уважаваха и двете страни на характера му и искрено обичаха капитана си. Той поддържаше дисциплината на борда с желязна ръка и остроумие, но рядко орязваше свободите, които те толкова ценяха. Докато ужасяващата репутация на адмирала се крепеше върху броя на белезите от камшик по гърбовете на нещастния му екипаж. А заплахите на Жерар в случай че някой наруши законите на „Отмъщение“, бяха само заплахи. Моряците го уважаваха твърде много, за да прекратят границите на търпението му. Те ценяха похвалата му повече, отколкото се бояха от наказанието, което можеше да им наложи.

Тези мъже не даряваха лесно лоялността си. Ала през последните дни Луси беше установила, че всеки мъж на борда беше готов да жертва живота си при първия сигнал на капитана.

Очевидно тя беше единствената, която знаеше, че той никога не би поискал от тях такава жертва.

„Луси, знаете ли какво означава за един капитан да преживее собствения си екипаж?“

Беше ѝ омръзнало да си блъска главата за настоящето, затова затвори очи и се понесе през мъглата на спомените. Жерар издуха облак дим в лицето ѝ, докато очите му святкаха подозрително иззад очилата на Пъдж. Малкото му пръстче избърса канеления прах от долната ѝ устна. Ръката му притисна собственически гърба ѝ, докато я водеше уверено във вихъра на валса.

Луси беше толкова замаяна от образите в съзнанието си, че изобщо не се изненада, когато Жерар се наведе над нея. Жаждата ѝ за този мъж беше толкова силна, че ръката ѝ се вдигна сама и очерта контура на скулите му.

Тя примигна и се загуби в мъглата на конфузията. Сън, наистина сън. Този тук беше друг Жерар. Времето и загубата на илюзиите не бяха в състояние да му сторят нищо. Блестящите му очи не бяха засенчени от цинизъм. Май собственото ѝ чувство за вина беше създало тази невероятна фигура. Това беше Жерар, какъвто можеше да бъде, ако не беше коварството на баща ѝ.

Тя нямаше нито волята, нито силата да му се противопостави, когато чувствено извитата му уста се сведе върху нейната. Устните ѝ с готовност се отвориха за целувката му, омайваща, сладка, предизвикателна.

И напълно фалшива.

Той я целуваше с майсторството на артист, употребил безброй часове да усъвършенства техниката си, но на целувката му липсваше трудно поддаващата се на определение подправка на зрелостта. Той беше като мекия пролетен дъжд, който падаше върху английските морави, не като дивия, опасен буреносен морски вятър, и остави Луси с някакво странно усещане на безразличие.

Тя отвори ужасено очи, когато до ухото ѝ прозвуча сух, добре познат глас.

— Естествено, аз имах намерение един ден да ви представя на брат си, мис Сноу, но както виждам, вие вече сте се запознали.

Луси смаяно местеше поглед между двамата мъже.

Жерар се беше облегал на релинга и напрегнатите мускули на скръстените му ръце изобличаваха в лъжа небрежната поза. Другият мъж беше наведен над нея, на лицето му грееше безсрамна усмивка, а на лявата буза се виждаше дяволска трапчинка.

Обзета от ужас, Луси го удари по рамото с юмрук.

— Махнете се от мен, негоднико! Как смееете да си позволявате такива волности!

— Не прибързвайте, Луси — укори я меко Жерар. — По вида ви личеше, че изпитвахте удоволствие.

— Да, но само защото си помислих... — Луси ухапа долната си устна. Онова, което щяха да изрекат предателските ѝ устни, беше много по-страшно, отколкото да целува непознат. Нямахше да увеличи дразнещото самодоволство на Жерар, като признае, че целувката беше предназначена за него.

Слава богу, брат му бързо се отдели от изтегнатото ѝ тяло. Луси седна, събра колене и напразно се опита да оправи разрешената си коса.

— Поемам цялата вина върху себе си, скъпи братко — изрече великодушно младият мъж. — Никога не съм могъл да устоя на красиво момиче на лунна светлина.

Жерар се намръщи заплашително.

— Ти никога не си устоявал на хубавите момичета, все едно на каква светлина. Трябва ли да ти напомням, че тази специална красавица може да те идентифицира като временен заместник на капитан Дуум? Как мислиш, защо те затворих в камерата за мъчения?

— Знаеш не по-зле от мен, че все още не са измислили ключалка, която да не мога да отворя. Ако беше така, и до днес щеше да си в Санто Доминго.

— А ти щеше да си застрелян от някой ревнив съпруг — усмихна се сухо Жерар.

Очевидно двамата имаха богат опит в подобни караници. Луси местеше поглед от единия към другия, опитвайки се да свикне с новото положение.

Както бяха застанали един до друг пред нея, различията помежду им бяха очевидни. Жерар беше по-мускулест от брат си, който ѝ напомни за игриво младо куче. Косата му беше по-светла от тази на Жерар, а очите по-скоро зелени, отколкото кафяви. Ако се съдеше по липсващите бръчици около тях, той беше с десетина години по-млад от брат си.

— Той има ли си име? — попита Луси, възползвала се от една пауза в разговора.

Жерар веднага насочи унищожителния си сарказъм срещу нея.

— Защо не го попитайте, преди да се хвърлите щастливо в обятията му?

Преди да е успяла да отговори, младежът притисна топлите си устни към ръката ѝ.

— Позволете... името ми е Кевин... — Той се поколеба и хвърли изпитателен поглед към брат си.

— Дуум? — помогна му сухо Луси.

— Клермон! — изграчи Жерар.

— Кевин Клермон, скъпа моя, ваш верен слуга!

Ако не подозираше, че той се представя с подобна пламенност на всяка срещната жена, Луси щеше да се почувства поласкана. Застаналият зад него Жерар изрецитира напевно неизбежния ѝ отговор:

— Моите приятели ми казват Луси, но вие можете да ме наричате мис Сноу...

Тя се обърна към младия Клермон и го дари със завладяваща усмивка.

— Луси.

Над рамото на Кевин Жерар ѝ хвърли поглед, който можеше да пререже диамант.

Кевин се обърна нацупено към брат си.

— Много непочтено от твоя страна да докараш на борда такава красавица, след като в Дувър беше достатъчно жесток да изхвърлиш от кораба моята малка артистка.

— Тя не беше артистка, а проститутка — поправи го сърдито Жерар. — Нима сериозно си повярвал, че ще я сметна за твой стюард?

Луси се надигна и любопитно огледа червеникаворусата плитка на Кевин.

— Странно, но аз ви познавам отнякъде, сър.

Жерар изпуктя презрително.

— Точно така. Докато аз живеях тихо и кротко в Йона, вие изрязвахте от вестника съобщенията за абсурдните му номера. Имах късмет, че корабът ми беше останал невредим, за да се върна на него.

— Капитан Дуум! — извика Луси като малкия Гилиън. — Вие сте маскираният мъж от бала с маски у лорд Хауъл. Онзи с ужасния костюм.

Кевин притисна ръка към сърцето си.

— Думите ви ме засегнаха дълбоко, благородна лейди. А аз се считах за неотразим...

— Моят малък брат никога не е умеел да се въздържа. Идеята да построи на кораба ми напълно обзаведена камера за мъчения е също негова.

Преди да е успяла да реагира, Кевин я хвана под ръка и я издърпа настрана.

— Гостоприемството пък е една от слабите страни на моя голям брат. Както чух, той ви занемарява просто скандално. — Кевин хвърли укорителен поглед към капитана. — Мъжете, които твърде бързо са оставили зад себе си удоволствията на младостта, трудно разбират колко бързо доскучава на нас, младите.

Жерар отвори уста, но бързо я затвори и разтегна устни в кисела усмивка.

— Моля да ме извините, мис Сноу, но аз също изпитвам скука в старческата си сенилност. Най-добре е да ви оставя... — Той впи поглед в устните на Луси, все още влажни от целувките на брат му, но бързо го отмести. — Най-добре да ви оставя да се забавлявате по детски. — Той изпъна рамене и изчезна в мрака.

Луси отблъсна Кевин и понечи да тръгне след Жерар.

— Пуснете ме! Аз трябва да...

— О, не — пошепна Кевин. — Той толкова дълго време не ме приемаше сериозно, че накрая аз престанах постоянно да тичам

подире му. И без това моряците го обожават достатъчно силно. Ние двамата с вас ще му покажем друго отношение.

Учудена от това разкритие, Луси престана да се дърпа. Тя погледна в блестящите зелени очи и изведнъж разбра, че беше намерила отдавна желаня приятел. Досега не беше съзнавала колко много се нуждаеше от приятел.

Наблюдателницата на фокмачтата вече не беше сигурно убежище за Жерар Клермон. Беше достатъчно мъчително да наблюдава Луси, докато се разхождаше сама из кораба, но да я гледа в компанията на брат си — това го тласкаше към ужасна мъка. Да види двете руси глави толкова близо една до друга да обсъждат разпалено нещо неизвестно, да чува безгрижния им смях, който надвикваше вятъра — сякаш двамата се смееха на нещо, което само те разбираха... Положението ставаше непоносимо.

Никога не беше съзнавал по-болезнено, че е навършил тридесет и една години, никога не беше съжалявал по-горчиво за изгубеното време. Не загубено, припомняше си постоянно той, откраднатото време.

През тези години тромавото малко братче, което обожаваше Жерар, се беше освободило от бебешката закръгленост и беше развило всичките си дяволски таланти. Кевин пропиля всички пари, които Жерар съвестно беше оставял настрана за образованието му. Пиеше, играеше хазарт, движеше се в компанията на най-богатите и най-скандалните лондонски лъвове. С непогрешимия си усет към числата и перфектната си памет за карти той успя да си присвои няколко значителни богатства и търпеливо изчака, докато един от пианиците на игралната маса му разкри истината за изчезването на големия му брат.

След три години бурен живот благосклонната фортуна го срещна с Лусиен Сноу. Проницателният Кевин много скоро разбра каква беше връзката между брат му и хвалбите на адмирала, че е лишил някой си капитан Дуум от незаконната му плячка.

Най-голямото желание на Кевин беше веднага да предизвика Сноу на дуел, но знаеше, че ако заподозреше за готвещия се опит за бягство, адмиралът щеше да употреби цялото си влияние да премести Жерар в друг затвор или да накара да го убият. Затова просто се

сбогува, прибра спечеленото злато и се отправи към Санто Доминго, за да намери затворника.

Жерар помнеше смътно първите дни след освобождаването си. Помнеше меките, но неумолими ръце на Кевин, които непрестанно наливаха вода в гърлото му, помнеше гласа на Кевин, толкова добре познат, но много по-дълбок и зрял. Кевин буквално беше принудил жалката човешка развалина, каквато представляваше брат му, да оцелее, докато накрая в сърцето му се събуди онази жажда за отмъщение, която му вдъхна сили за нов живот.

Затова му беше двойно по-трудно да слезе на задната палуба и да завари там Луси, която тъкмо даваше прием с Кевин като принц до креслото си.

След осем Фенерите угасваха, но забулената в мъгла луна потапяше палубата в сребърна светлина. Луси седеше в кръга на мъжете, от двете ѝ страни бяха Кевин и Там.

Жерар се приближи с гъвкавата грация, така характерна за него, и спря в сянката зад веселия кръжец. Не стига, че в Лондон беше изключен от живота на Луси, ами и тук, на борда на собствения си кораб, беше в същото непоносимо положение. Така му се искаше да я сграбчи за глупавите плитки, да я завлече в каютата си и да ѝ покаже по недвусмислен начин кой е господарят.

— Ето, Луси — рече Там и ѝ подаде нащърбена кана. — Опитайте ромовата микстура. Така ще имате повече късмет в хвърлянето на зарове.

Луси послушно отпи глътка. Като видяха гримасата ѝ, Фидж и Дигби избухнаха в смях.

— Велики боже, Там, какво имаше в това питие? Мухоморка?

Там започна да брой съставките на пръстите си.

— Джин. Шери. Ром. Подправки...

— Забрави суровите яйца, Там — отбеляза съвестно Пъдж. Луси се закашля и закри устата си с ръка.

— Те със сигурност няма да ми помогнат в играта на зарове — отбеляза сърдито тя. Когато смехът заглъхна, Кевин се наведе към нея и тикна заровете в ръката ѝ.

— Голямата печалба е два пъти шестица. Дай ми една целувка, за да имаш късмет в хвърлянето, мила.

Жерар стисна ръце в юмруци. Не смеейки да диша, той се запита какво щеше да направи, ако чувствените устни на Кевин се докоснеха до устата на Луси, и изпита страх от отговора. През тези двадесет и две години никога не беше вдигал ръка срещу брат си, но сега беше готов да го стисне за врата и да го удуши.

Той издиша облекчено, когато Луси развеселено целуна собствената си десница. Но дори този невинен жест накара кръвта в слабините му да закипи.

Решен да не се крие повече в сянката, той излезе напред.

— Ти направи от нашата зложница истинско домашно кученце, Кевин. Чувал съм и за други кораби, в които държали дресирани кучета за талисмани. Или даже прасенца. Но никога не бях чувал за адмиралска дъщеря.

Неочакваната атака завари Луси напълно неподготвена. Пръстите ѝ се вледениха и тя изпусна заровете. Несръчността ѝ бе възнаградена с две шестици и след кратка, учудена пауза мъжете избухнаха в одобрителни викове.

Ала бавното, подигравателно ръкопляскане на капитана ги накара веднага да замълчат. В последно време настроенията му семеняха непредвидимо.

— Не мога да разбера дали имахте дяволски късмет, или сте наследили таланта на пристрастения си баща?

Нервите на Луси и без това бяха опънати до скъсване, но коварното нападение я изправи на крака.

Там посегна към колана си и хвана дръжката на пистолета, Пъдж се отдръпна назад, бузата на Фидж затрепери силно, а Дигби започна да ругае под носа си. Кевин се взираше в заровете, сякаш можеше да прочете по тях бъдещето си.

— Не мога да разбера откъде взехте наглостта да обвинявате баща ми, че е картоиграч, капитане — започна Луси и заби показалеца си в гърдите му. — А вие какво си мислите, че вършите? Не е ли рисковано да плавате в кръг и да чакате някой от корабите на негово величество да ви намери? Не е ли рисковано да се сражавате с кораби, които имат повече оръдия, много повече моряци на борда и блестящи стратегии, които вие никога няма да достигнете? Вие сте пристрастен играч, не баща ми. Само че вие играете на живот и смърт! Използвате тези мъже като зарове! Излагате на риск живота и бъдещето на

екипажа си и изобщо не ви е грижа какво ще стане с вашите моряци, стига накрая вие да спечелите.

Жерар не каза нито дума, само я гледаше втренчено. Недосегаемостта му беше по-непоносима от всеки гневен изблик. След цяла вечност той проговори:

— Май е по-добре да си вземем прасенце.

Мъжете се отдалечиха един след друг, избягвайки да погледнат към Луси. Тя се обърна с парещи очи към Кевин, очаквайки, че поне той ще одобри речта ѝ, но прочете в лицето му само укор. Това я накара да се свие на столчето си и примирено да сведе глава. Проклетата да е, ако сега започне да плаче. Достатъчно сълзи беше проляла заради Жерар Клермон, сигурно щяха да напълнят цяло море.

Укорът на Кевин прозвуча любезно, но затова пък много по-болезнено:

— Нямам нищо против да го ругаеш, защото е отчаян инат. Можеш спокойно да го проклинаш, че преследва неотстъпно успеха, все едно какво ще му струва. Но никога не оспорвай авторитета му пред събрания екипаж, никога.

Луси подсмръкна и се намрази заради пресекващия глас, натезжал от сълзи.

— Трябваше да знам, че ще го защитиш. Този негодник ти е брат.

— Освен това е единственият баща, който някога съм имал. Той ме е извадил на този свят, той е погребал майка ни, след като със собствената си ръка е прерязал пъпната ми връв. И вместо да ме остави на улицата и да се наеме на някой кораб, първо ми намерил един възрастен капитан с бездетна жена, която ме отгледа като собствено дете. Семейството нямаше много пари, но имах уютен дом в провинцията — много повече, отколкото щях да имам в Лондон. Той можеше просто да ме остави там и никога вече да не ме потърси, но не го направи. Отсъстваше по много месеци, но при всяко завръщане носеше на малкия си брат някакъв екзотичен подарък. Докато един ден не се върна.

Луси извърна лице, но Кевин мина от другата ѝ страна и клекна пред нея, решен да я накара да разбере.

— Бащата на Жерар бил достатъчно великодушен, за да се ожени за майка ни. Скоро след това излязъл в морето и изчезнал. Мама останала сама и излязла на улицата. Баща ми е един от многото мъже,

които са я купували за по няколко пенита. Аз съм незаконно дете, Луси, но Жерар винаги е споделял името си с мен, колкото и пъти да го е сменял.

Луси вдигна глава и мекият бриз изсуши сълзите ѝ.

— Ти си щастливец, Кевин. Защото той никога няма да сподели с мен каквото и да било, камо ли името си.

Луси прекара безсънна нощ и чак на следващата сутрин събра сили да се извини на Жерар. Той стоеше като мрачна статуя на носа и се взираше към морето, като че беше в състояние да привлече кралските военни кораби само със силата на волята си.

Луси се присъедини към самотната му вахта.

— Може би той няма да дойде — изрече тихо тя. — Никога ли не сте си помисляли, че той се е зарадвал да се отърве от мен?

Той ѝ хвърли саркастичен поглед.

— Напротив. Повтарям си го всеки час.

Преди да е намерила думи за отговор, той изчезна безшумно в трюма.

Луси не беше единствената, която трябваше да изпита на гърба си острия език на капитана. Мрачното му настроение ставаше все по-непоносимо и обгърна „Отмъщение“ в непроницаем облак, много по-страшен от черните платна, които закриваха слънцето. Жерар Клермон беше известен с хладнокръвието и умереността си. Сега обаче ревеше заповедите си като ирландско вълчо куче. Екипажът се стараяше да му угажда във всичко, защото никой не понасяше хапливите му забележки.

Когато видимо облекченият Аполон най-после оповести, че капитанът се е оттеглил в каютата си, за да прегледа корабните дневници, Луси предложи да се поразвлекат, като рисуват карикатури. Тя нареди на Кевин да се наведе пред нея, за да може да рисува на гърба му, и тъкмо довършваше портрета на въодушевения платнар, когато листът бе изтръгнат от ръката ѝ.

Луси не посмя да вдигна глава, нито да се залови за мускулестия гръб на Кевин. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Над присъстващите се разпростря смъртоносна тишина, каквато се възцарява над морето преди първия залп на оръдията. След малко Луси се изправи и видя, че

Жерар беше вдигнал портрета към светлината. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели от гняв, но все пак се стараеше да не размаже рисунката.

— Приликата е поразителна, не намираш ли, Пъдж? — попита любезно той.

Платнарят нервно тропна с крак.

— Д-да, сър.

— Ако го окачат на стената на килията ти в Нюгейт, ще можеш да си го гледаш цял живот.

Той подаде листа на Пъдж и се обърна към Там. Момъкът тъкмо се опитваше да напъха своя портрет в колана си, но Жерар го извади оттам и го разгледа със смръщено чело.

— Според мен е прекалила с луничките — отбеляза замислено той. — Би било жалко, ако това създаде проблеми на властите с идентификацията ти.

Той вдигна глава и огледа хората си един по един. Не погледна само Луси, но това не облекчи мъката ѝ.

— Фидж — обърна се той към следващата си жертва, — в началото на седмицата те видях да показваш на мис Сноу как функционира машината ни за изкуствена мъгла, така ли беше?

Бузата на моряка затрепери още по-силно.

— Тъй вярно, сър. Тя е... тя прояви любопитство.

— Ами ти, Дигби? Въобразявам ли си, или ти ѝ обясни как маймунките, т.е. бъдещите канонери, ви подават гюлетата?

Старият канонир се почеса по оплешивяващата си глава.

— Ами, знаете ли, капитане, тя тъкмо мина отдолу и... по дяволите... аз изобщо не го оспорвам.

Жерар поклати глава. В гласа му имаше толкова търпение, че Луси усети как я избви студена пот.

— И даже ти, Аполон. Ти си онзи, който отзивчиво показва на мис Сноу как функционира фалшивата ни горна палуба.

Кормчията изпъна гръб.

— Тъй вярно, сър, аз бях.

Сложил ръце на гърба си, Жерар крачеше пред редицата от мъже. Изведнъж бурята избухна.

— Защо вие, проклети идиоти, просто не се събрахте всички заедно и не ѝ начертахте план на кораба? На моя кораб! Тогава мис

Сноу щеше да го увие като подарък и да го връчи на първия адмирал на кралската флота!

Мъжете го гледаха слисано. Никога не бяха виждали капитана си толкова бесен. Очите му изпращаха светкавици.

— Вие да не сте си загубили ума? Вие сте криминални престъпници, за бога! Бегълци! Как не помислихте, че е опасно да ви правят портрети? Пак ли ще бъдете така въодушевени от таланта ѝ, ако муцуните ви се появят на страниците на „Таймс“ с обява за солидната сума, която се дава за тъпите ви глави?

Луси не можеше да допусне мъжете да страдат заради нея.

— Капитане? — обади се плахо тя, мразейки се за страхливото си гласче. — Моряците ви не са виновни. Аз само се опитах...

— Вие! — Жерар се обърна като ужилен и я посочи с пръст. — Вие сте една малка, нахална, противна...

Той млъкна рязко и я изтика настрана от другите към дясната страна на борда. От нощта, когато се беше опитала да го убие с ножчето за писма, Луси не го беше виждала в такова убийствено настроение. Но нали и тогава не ме уби, опита се да си вдъхне смелост тя.

— Защо просто не ме хвърлите през борда? — попита тихо тя и издържа на погледа му. — Няма да ви бъде за първи път, капитан Дуум.

Той я сграбчи за раменете.

— Наистина би трябвало да го направя. А пък вие ще затрепкате с копринените си мигли, ще се огледате с големите си невинни очи и ще полюшнете стегнатото си дупе и моряците ми отново ще се разбъбрят. Всички ли на този кораб са полудели?

— Аз знам твърде много — кимна сериозно Луси, без да откъсва очи от лицето му. — Не можете да си позволите да ме оставите жива.

Той се приближи още повече до нея, хватката му се стегна и ръцете му я раздрусаха здраво. Гласът му прозвуча заплашително тихо:

— Проклетата да сте! Но ако си мислите, че ще се поддам на номерата на една превъзбудена, недохранена хлапачка, жестоко се лъжете! Не се надценявайте! Изобщо не бих ви погледнал, но вече цели шест години не съм бил с жена, по дяволите!

Думите му паднаха в сърцето ѝ като топчета олово. След още няколко ругатни, достойни за най-добрите дни на Дигби, той я пусна и

се отдалечи.

Мъжете отново се събраха около нея. Пъдж несръчно помилва ръката ѝ с грубите си пръсти.

— Не плачете, мис Луси, моля ви, не плачете.

Гласът ѝ прозвуча едва чуто.

— На кого бяха дрехите в онзи сандък, Аполон? Отговорът дойде от Кевин.

— На една улич... на една от приятелките ми, артистка. — Смущението му беше комично. — За съжаление брат ми не ѝ даде време дори да се облече, а веднага я изхвърли на сушата.

Луси вдигна глава и в очите ѝ нямаше сълзи, а надежда. Смехът ѝ прозвуча като весела песен и трогна сърцата на мъжете.

— Пъдж — обърна се тя към платнаря и хвана ръката му, — шил ли си някога женска рокля?

Жерар се взираше с невиждащ поглед в подвързаните с кожа корабни дневници на масата. Нещо подскачаше по тавана на каютата му и той вдигна глава. Като се имаше предвид безумното му поведение след идването на Луси на борда, екипажът сигурно замисляше бунт. Капитан Луси, каза си уморено той.

Трябваше да признае, че звучеше примамливо. Пъдж щеше да използва таланта си, за да създаде нов флаг. Най-добре пастелнорозов с избродирана върху него нежна женска ръка, която мачкаше мъжко сърце. Сърцето на един глупак.

Той отпи голяма глътка бренди и си пожела наложената от самия него заповед на борда да не се палят открити огньове да не важеше и за пурите му. Ароматният алкохол само засили усещането за празнота в стомаха. Луси наистина го беше довела дотам, че да се излага пред хората си. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за желанието да я държи в обятията си.

Когато отново посегна към бутилката с бренди, забеляза стара, измачкана книга и я извади от редицата. Десетки пъти беше посягал към дневника на Ан-Мари Сноу с желанието да го прочете. Но всеки път нещо го спираше. Някаква вътрешна съпротива, страх да не разбуди сенките на миналото. В живота му имаше достатъчно призраци, които крещяха за справедливост, не му трябваше още един.

Уморените му пръсти помилваха извехтялата подвързия. Може би трябваше да го даде на Луси. Дневникът щеше да отклони вниманието ѝ... от него... поне за няколко часа.

На вратата се появи Аполон и прегъна огромната си фигура в съвършен поклон. Жерар го погледна въпросително.

— Никога не съм те виждал с риза, освен ако не е завалял сняг. Какво има? Да не би Негово величество да е решил да ни посети?

Без да промени изражението на лицето си, Аполон му подаде лист хартия, на който със собствения му елегантен почерк беше написано:

Мис Сноу моли тази вечер да я почетете с присъствието си на вечеря.

Жерар скри радостта си зад сухия цинизъм, който за пет години беше развил до съвършенство.

— Вероятно е измислила нов начин да се отърве от мен? Може би с отрова?

— В менюто няма мухоморка, сър.

Жерар се поколеба. Изкушаваше се да откаже, но после заяви:

— Е, добре, и без това нямах по-добра уговорка за тази вечер. Моите хора така и така ме смятат за луд.

Щом стигнаха пред капитанската каюта, той спря за миг, устоявайки на напора да приглади ризата си и да срещне косата си. Почука бързо и влезе, без да чака отговор. Все пак той беше капитанът и имаше право да влезе спокойно в собствената си каюта.

Беше очаквал да намери убежището си в състояние на пълна бъркотия и Луси в скромните ѝ мъжки дрехи. В никакъв случай не очакваше да завари каютата в съвършен ред — дори любимите му романи на Дефо бяха подредени на етажерката, където им беше мястото, с гръбчетата от мароканска кожа навън. Преди да е преглътнал този шок, от сянката се отдели крехка женска фигура.

Да, това не беше момиче, това беше жена. В първия момент не можа да я познае. Луси се беше отказала и от панталона на Там, и от бялата рокля в гръцки стил и носеше невероятна комбинация от панделки и дантела. Искрящата турскосиня коприна беше покрита с

воал от кремава дантела. Роклята ѝ стигаше точно до глезените и нито сантиметър по-надолу.

Леко старомодната дреха сигурно нямаше да направи фурор в елегантните кръгове, но тя отиваше свършено на порцелановия тен на Луси и сребърнорусите, вдигнати в красив кок коси. Жерар се почувства пренесен в миналото. Като че беше отново на двадесет и четири години и стоеше пред една от онези изискани лондонски красавици, които с присъщото си великодушие се бяха посветили на задачата да го направят мъж.

— Благодаря, че се отзовахте на поканата ми — изрече Луси с ясен, хладен глас.

Ала Жерар искаше да чуе този глас подрезгавял от страст, от желание. Искаше да чуе молбата ѝ да я направи жена, както беше направила през онази нощ в портиерската къщичка.

— Не съм гладен — каза той, без да го е грижа за добрите маниери. — И не се интересувам нито от игра на зарове, нито от рисуване на портрети.

В погледа ѝ блесна предизвикателство.

— Защо тогава дойдохте?

— За това — отговори просто той, мина покрай красиво наредената маса и я взе в прегръдките си.

Луси беше предпологала, че елегантната ѝ рокля ще разпали желанието му, но не беше очаквала, че то ще излезе от контрол така бързо. Страстта му я заля като буен поток, премахна всички пречки по пътя си, дори волята ѝ да му се противопостави. Той я притискаше силно до гърдите си и въздържаността му беше по-силна провокация от всеки опит за прелъстяване. Луси се вкопчи в яката му, разкъсвана между отдаването и съпротивата.

— Затова ли ме поканихте? — пошепна той, заровил лице в косите ѝ.

Добре познатият аромат на мъжкото тяло я замая и ѝ отне дъха.

— Не знам... Казах си, че бихме могли да поседим и да разговаряме, без да си крещим...

Той издиша шумно и остави пареща следа по шията ѝ.

— Аз не ви крещя.

Даже да го правеше, Луси нямаше да го чуе, толкова силно биеше сърцето ѝ. Ръцете ѝ се вдигнаха от само себе си, пръстите ѝ се

мушнаха под яката на ризата, за да се насладят на допира до топлите, силни мускули.

Плахото докосване изтръгна от гърлото му дрезгав стон. Той зарови пръсти в косата ѝ, развърза хлабаво стегнатия шиньон и разпусна сребърните кичури по гърба ѝ. Взе лицето ѝ между двете си ръце, сякаш беше най-скъпоценното нещо на света, и завладя устата ѝ. Загриза устните ѝ, проследи свършените им контури с изнервяща бавност. Целувката му беше освободена от всяка подигравка и игра, тя изразяваше жадното предложение на мъж, роден да обича жените.

Как бих искала да обича само мен! — каза си с копнеж Луси. Но нали той лично ѝ беше признал, че след шест години въздържание беше готов да се задоволи с коя да е жена. Даже с дъщерята на врага си.

Но тя не беше готова да се задоволи с това. Искаше от него много повече, не само да се наслаждава на жадно търсеция му език. Той имаше вкус на контрабандно бренди и забранени удоволствия както в една есенна нощ преди безкрайно дълго време. Нощта, когато тя се изложи на опасност да отдаде на капитан Дуум не само тялото, но и душата си.

Веднага след като произнесе опасното име в мислите си, някой заудря с юмрук по вратата. Двамата отскочиха един от друг, когато зад вратата прозвуча спокойният глас на Аполон.

— Седемдесет и четири оръдия от север, капитане, флагмански кораб „Аргонавт“.

Луси не беше склонна към истерични пристъпи, но този път беше готова да запиши и да затропа с крака, както правеше баща ѝ. Тя погледна Жерар в очите и откри в кафявите им дълбини искрици съжаление, които бързо отстъпиха място на необуздало желание за борба.

Понечи да го прегърне, но той вече беше на път към вратата и всяка от крачките му издаваше напрегнато очакване.

— Остани в каютата и не излизай, докато не те повикам. На палубата вече не е сигурно.

— Жерар?

Той се обърна колебливо, като че не смееше да я погледне в очите. Беше свел глава като момче, изненадано от родителите си да си играе на велик адмирал в домашното ведро. Луси изпита такава любов към него, че сърцето ѝ едва не се пръсна.

— Какво има?

Тъй като не можеше да му каже, че се страхува за него, тя смутено потри ръце.

— Пази се. Той е опасен противник.

Подобие на усмивка разкриви красивите му устни.

— Аз също.

— Като че не го знаех — прошепна тя, след като той бе излязъл, и погледна сърдито изстиващата вечеря, приготвена от Там с такава усърдие. Играта отново беше в пълен ход и тя бе загубила още преди да е направила първия ход с пешката.

„Аргонавт“ се очертаваше пред нощното небе като напомнимия труп на огромен дракон. Облаци пара се издигаха към носа му като костеливи пръсти, сякаш ужасните мъгли на Северно море го бяха последвали чак до това място.

Изпълнен с радостно очакване, Жерар се облегна на релинга. Ноздрите му тръпнеха от познатата миризма на неприятеля. Някъде там беше Лусиен Сноу и този път нямаше да му избяга. Достатъчно дълго беше чакал. Беше дошло времето адмиралът да изкупи греховете си, не само спрямо него, а и спрямо прекрасната си дъщеря.

Моряците на „Отмъщение“ пазеха мълчание. Всички знаеха, че „Аргонавт“ беше гордостта на кралската военна флота и от късо разстояние можеше да натроши на трески леката им, гъвкава шхуна. Знаеха, че зад седемдесет и четирите оръжия стояха шестстотин души екипаж, защитен от непобедима крепост от дъбово дърво.

Ала екипажът на „Отмъщение“ имаше доверие в капитана си и това ясно се усещаше. Даже месестото лице на Пъдж изразяваше дива решителност. Плахият платнар изпитваше ужас от красиво момиче по бельо, но не трепваше пред лицето на неприятеля и беше доказал това в немалко битки.

Съмнението плъзна студените си пръсти по гърба му. Нима моряците от „Ан-Мари“ не бяха хранили същото доверие към него? Лицето му помрачня. В кораба, който се очертаваше на хоризонта самотен и неподвижен, имаше нещо заплашително. Звучеше абсурдно, но той би предпочел да се бие срещу цял отряд фрегати под личната команда на Негово величество.

— На разсъмване — проговори решително той. — На разсъмване ще отида при тях и ще им предам изискванията ни.

Кевин и Аполон протестираха в един глас, но Дигби надвика и двамата. Канонирът и без това говореше високо — навик от няколкото десетилетия, които беше прекарал в опити да надвика грохота на оръдията, за да дава заповеди.

— Проклятие, капитане! Ох, извинявайте, не исках да ви обидя. Но това е най-страшната глупост, която човек може да си представи. — Дигби почеса оплешивялата си глава с почернели от барута пръсти. — Аз със сигурност не съм гений, сър, но както виждам нещата, вие сте не по-малко важен за онова копеле Сноу от младата мис. Ако ви вземе за заложник, какво ще правим ние? Ще седим и ще си чешем задниците?

— Той е прав — подкрепи го Кевин. — В никакъв случай не бива да ходиш сам.

Жерар погледна в загриженото му лице и разбра, че Кевин не беше единственият му брат на борда на „Отмъщение“.

— Това е моя работа. Не желая да участвате в тази акция. И без това ви въвлякох твърде дълбоко в личното си отмъщение.

— Нека да отида аз, сър — помоли Аполон. — Нали съм заместник командир.

Дигби избълва поредното впечатляващо проклятие, блъсна африканския великан настрана и се изстъпи пред Жерар в целия си впечатляващ ръст.

— Аз съм на шейсет и пет години, капитане, и съм канонир от дванадесетата си година. Цял живот съм прекарал под палубата с барута и гюлетата. Как мислите, имал ли съм случаи да си спечеля малко слава?

Жерар го погледна в очите, сияещи от младежка жажда за приключения, и кимна признателно. Скръсти ръце на гърба и попита церемониално:

— Значи желаете да отидете на „Аргонавт“ като доброволец, мистър Дигби?

— Тъй вярно, сър.

— Е, добре. На разсъмване ви очаквам на палубата.

Дигби се засмя доволно, разкривайки почернелите си зъби. Фидж и Там го потупаха одобрително по гърба. Жерар се върна при релинга и се опита да се отърси от злокобното си предчувствие. Един след друг моряците се присъединиха към мълчаливата вахта и мислите на всички бяха заети с един и същ въпрос.

Имаше ли някъде на небето или на земята откуп с по-голяма стойност от горещо обичаната жена на капитана?

През това време Луси страдаше самотно в капитанската каюта. Тя буквално тичаше от единия до другия край на просторното помещение и шумът на елегантната копринена рокля отекваше подигравателно в ушите ѝ. Корабът беше хвърлил котва и лениво се поклащаше върху вълните. Тя непрестанно ускоряваше крачка. Понякога спираше и затискаше ушите си, макар да знаеше, че не може да спре безмилостния хронометър, който цъкаше в главата ѝ. Пясъкът

в часовника отново се сипеше, а тя стоеше пред него съвсем мъничка, неспособна да се освободи от задущаващия дъжд от стъкло и пясък.

Посред бягството си към никъде тя спря и се вкопчи в облегалките на най-близкия стол. Косите ѝ бяха разрошени, сякаш за да покажат какъв хаос цареше в главата ѝ. Такива ли бяха чувствата на адмирала към майка ѝ? Тази ли бъркотия от факти и емоции я бе тласнала към отчаяние? Може би привидната истерия на Ан-Мари Сноу не беше нищо друго освен неспособността ѝ да приведе обективното знание в съзвучие с повика на сърцето си?

Луси издуха един кичур от очите си и се опита да погледне на положението си с част от старата логика. Адмиралът я излъга, Жерар също. Всъщност трябваше да ѝ бъде все едно, че двамата са решили да се избият взаимно.

Защо тогава не можеше да престане да ги обича! Тя се залови поздраво за стола, за да не падне. Въпреки цялата си перфидност адмиралът ѝ беше баща. И дори най-страшната измама не можеше да заличи цял един живот, изпълнен с обожание.

А Жерар? О, Жерар, изплака сърцето ѝ. Представата, че би могло да му се случи нещо, предизвика такава болка, сякаш някой бе изтръгнал сърцето от гърдите ѝ.

Тя се изправи решително. На каквото и да я беше учил адмиралът, тя не беше безпомощна срещу коварните игрички на мъжете. Жерар я беше научил, че жените разполагат със собствени оръжия, които нямат нищо общо с пистолети и корабни оръдия. Нежност. Очарование. Прощка.

Тя можеше да сложи край на смъртоносната игра, още преди да е започнала. Преди един от двамата мъже, които обичаше, да бъде ранен или дори убит. Щеше да се хвърли между тях и да ги спре. Любовта ѝ беше достатъчно силна, за да преодолее омразата на Жерар. Нежността ѝ щеше да укроти гнева му и да му позволи да изживее жаждата си за отмъщение върху невинното ѝ тяло.

Тя приглади косата си с треперещи ръце, разтърси полите си и се подготви да дари капитана на „Отмъщение“ със своята невинност и със своята любов.

Сърцето ѝ биеше с такава сила, че заглушаваше тропота на боси крака по палубата над главата ѝ, докато тичаше към малката каюта на Жерар. Макар че трепереше цялата, тя не съжаляваше за импулсивното

си решение. Инстинктивно усещаше, че Жерар ще оцени по достойнство скъпоценния дар, който му предлагаше, и ще ѝ се отблагодари. Дар, който досега беше готова да направи само на съпруга си.

В сърцето ѝ се промъкна тихо съжаление, не заради неизвестния съпруг, а защото Жерар не можеше да бъде този съпруг. Той никога нямаше да сложи пръстен на тръпнещата ѝ ръка. Никога нямаше да я дари с тъмноруси бебета с огнен темперамент и склонност да правят бели. Тя изтри сърдито сълзите от очите си. Може би така беше по-добре. С такива диви хлапета дори непоколебимият Смити щеше да си има много работа.

От полуотворената врата на дневната каюта в коридора падаше светлина. Луси спря колебливо на прага. Дълбокият, мелодичен глас на Жерар беше също така хипнотизиращ като при първата им среща. Оттам, където стоеше, тя не можеше да го види, виждаше само Аполон, наведен над масата. Перото в ръката му скърцаше равномерно по пергаментата, запълвайки паузите, които правеше Жерар.

Капитанът диктуваше и ходеше напред-назад из каютата. Винаги правеше така. Сянката му прекоси койката в ъгъла и Луси разбра къде спеше, откакто ѝ бе отстъпил просторната си каюта. Малкото помещение приличаше по-скоро на килия и тя изпита срам. Как ли понасяше теснотията... Сигурно ден и нощ оставяше фенера запален.

Ала съчувствието ѝ бе разколебано, когато чу следващите му думи, произнесени с рязък, едва ли не груб глас:

— ... *твърде добре знам как се играят дяволските ви игри, адмирал Сноу. До тази нощ скъпоценната ви дъщеря остана невредима, но ако не изпълните условията ми до залез слънце на следващия ден, тя ще бъде опозорена.*

Луси ужасено затисна устата си, за да не изпищи. Значи невинността ѝ не е била нищо друго, освен обект на преговори — най-големият коз в една смъртоносна игра!

Жерар се запъти към вратата, търкайки замислено брадичката си. Луси беше неспособна да откъсне поглед от него. Отново изпита възхищение от грацията на хищническото му тяло, от чувствените устни. Трябваше да си заповяда да не мисли повече за него, но не можеше.

— *Какво ще си помисли за вас изисканото лондонско общество...* — продължи той и всяка жестока дума беше като нож в сърцето на Луси, — *... когато се разкрие, че сте позволили на единствената си дъщеря да влезе в леглото на скандалния капитан Дуум?*

Най-страшните ѝ опасения станаха истина. Жерар беше готов да вземе насила онова, която тя искаше да му даде доброволно и от любов. Отново затисна устата си, но този път закъсна и не можа да заглуши ужасения си вик.

Жерар се обърна като ужилен. Двамата се погледнаха в очите. В погледа му се отразиха учудване, съжаление и накрая безумен страх, приличен на нейния. Но той не опита да се защити.

Луси изхълца задавено, събра полите си и избяга. Инстинктът ѝ подсказваше, че той няма да я последва.

Слънцето все още не беше зарозовило хоризонта, когато Жерар се озова пред каютата на Луси. Странно, но в мислите си той отдавна вече я наричаше така. Как ли щеше да се върне в това обичано убежище, когато тя отново заживееше сигурния си, подреден живот в Лондон? Та нали завивката щеше да запази уханието на лимон и образът ѝ да го преследва в неспокойните му сънища?

Той потърка уморено брадата си и отново втренчи поглед във вратата. Беше прекарал безсънна нощ на палубата, загледан в блещукащите светлини на „Аргонавт“, но виждаше само болката в очите на Луси и отново и отново чуваше задавения ѝ вик.

Докато диктуваше на Аполон грозните си заплахи, той знаеше много добре, че никога няма да ги изпълни. Адмиралът беше загрижен за доброто на единствената си дъщеря много по-малко, отколкото Луси беше готова да признае. Ала безукорното му име беше от огромна важност за него и той в никакъв случай нямаше да го опетни, като допусне скандалното падение на дъщеря си.

Жерар беше наясно, че изисканото общество с перверзното си лицемерие щеше да прокълне Луси. Щяха да я обвинят във вродена слабост на характера, която неизбежно е подтикнала дивия пират да я опозори. От незапомнени времена главната обвиняема беше Ева, защото безгръбначният Адам ѝ бе позволил да му даде ябълката.

Само след няколко часа Луси щеше да бъде на сигурно място на борда на „Аргонавт“ и да се притиска до гордо изпъчената гръд на баща си. Горчива, неочаквана болка се впи в сърцето му, но той я прогони със същата самодисциплина, която му бе давала сили да не полудее през петте години затворничество.

В този случай той нямаше избор. Колкото и да се беше променила след отвличането си, нежната, крехка Луси никога нямаше да свикне с живота на пиратския кораб. Признанието на Сноу и разрешителното щяха да го освободят от престъпленията на миналото, но не и от греховете на настоящето. Не можеше да предложи на Луси

нищо друго освен живот с човек извън закона, вечно заплашен от секирата на палача.

Той почука още веднъж на вратата и докато чакаше, погледна разкаяно книгата в ръката си. В тази ситуация не би го спасил даже букет рози или кутия бонбони, увита в блестяща хартия. Луси не беше от жените, които се впечатляваха от повърхностни жестове.

Когато никой не отговори на почукването му, той откряна безшумно вратата и влезе на пръсти. Вътре цареше злокобна тишина. Както очакваше, леглото беше празно, завивката строго опъната, сякаш младата дама беше станала много рано или изобщо не си беше лягала.

Луси стоеше до прозорчето, облечена отново в износените дрехи на Там, сплела копринените си коси на две строги плитки. Тя се взираше неотстъпно в неподвижния призрак на „Аргонавт“. Великолепната рокля беше скрита в гардероба. Не бе останала нито следа от възхитителната жена, която миналата нощ го беше посрещнала с искрена сърдечност. Жерар изпита горчива болка от голямата загуба.

Той се покашля, осъзнал, че задачата му е много по-трудна, отколкото си представяше.

— Налага се да те заключа в каютата. Заради собствената ти сигурност.

Все едно че говореше на статуя. Или на ледена скулптура. Обзет от ирационален гняв, той хвърли дневника на майка ѝ на масата с преднамерена грубост.

— Реших, че това ще ти помогне да убиеш времето. Намерих го в кутията на баща ти. — Той помълча малко и добави: — Не съм го чел. — Макар да знаеше, че тя няма да му повярва.

Ледената ѝ неподвижност не се промени. Жерар избяга по-далече от ледения полъх, а на вратата подигравателно отдаде чест на скования ѝ гръб.

— Желая ви добър ден, мис Сноу.

Тъкмо когато щеше да затвори вратата, тихият ѝ шепот го спря:

— И аз ви желая добър ден, капитане.

Когато спусна резето, за да направи Луси отново своя пленница, той се помоли пламенно адмиралът да повярва в блъфа му, както вече беше повярвала дъщерята.

Дълго след като Жерар си отиде, Луси стоя неподвижно до прозорчето. Потънала в мрака на болката, тя проследи как утринният здрач опъна ярките си платна над хоризонта и изпита омраза към изгрева на слънцето заради красотата му.

„На разсъмване морето прилича на катедрала, Луси.“

Топлината в тези думи събуди спомени, които трябваше да бъдат погребани.

— Лицемер! — промърмори сърдито тя.

Ако морето беше катедрала, тогава Жерар беше твърдо решен да я пожертва върху олтара ѝ.

Предателското ѝ сърце направи огромен скок, когато в морето излезе лодка. Не, Жерар не беше толкова глупав, че да отнесе сам проклетото послание.

Сърцето ѝ се успокои. При всеки ритмичен удар на веслата новородените слънчеви лъчи се отразяваха върху голия череп на Дигби. По едно време старият канонир се обърна, за да махне на изпращачите от „Отмъщение“, и се сбогува с беззъба усмивка. Луси беше готова да се разкрещи подире му. Тънките му ръце тласкаха напред тромавата лодка с учудваща скорост през наситеносинята вода — право към „Аргонавт“. Една чайка затанцува над главата му и Луси изведнъж разбра, че сушата не беше толкова далече.

Когато малката лодка мина по дългата страна на „Аргонавт“ и бе погълната от сянката на могъщия военен кораб, Луси потрепери и обърна гръб на прозорчето.

Неспокойният ѝ поглед откри подвързаната в кадифе книжка на масата. Не беше редно да изпитва ентузиазъм към подаръка на Жерар. След като я беше намерил в кутията на адмирала, тя сигурно съдържаше подробни описания на моменти от кариерата му и вероятно няколко статии от вестници, които трябваше да обезсмъртят военните му заслуги. Тя изпита толкова силно отвращение към самодоволството на баща си, че се учуди сама на себе си.

После вроденото любопитство надделя. Пръстите ѝ се сключиха около кадифената подвързия, загрозена от петна. Усещайки странно треперене, тя отвори книгата. Първата страница носеше дата 26 май 1780 година. Луси смръщи чело. Очевидната женственост на дребния почерк, толкова различен от нейния, я обърка.

— Пиша това на английски — зачете високо тя, — защото ще му достави радост, а моето единствено желание е да го зарадвам. Това е единственият ми копнеж, единствената воля на бедното ми, глупаво сърце.

Невероятните думи отекнаха като гръмотевици в пустата каюта. Преди време Луси щеше да им се надсмее и да ги определи като обичайните приказки на някоя сантиментална глупачка. Но сега, когато собственото ѝ сърце беше станало толкова чувствително, тя разбра, че в тях се криеше една вечна истина, която само подчертаваше момичешката им мечтателност.

— Той е герой — продължи да чете тя, — или поне всички казват така, смел воин от кралската военна флота. Мен това не ме интересува. Аз искам единствено сериозната, дружелюбна усмивка, с която толкова рядко ме дарява.

Стомахът ѝ се сви на топка. Тя се отпусна в най-близкия стол и въздъхна. Каква ирония: тези думи можеха да излязат изпод нейното перо! Тя продължи да прелиства страниците с треперещи ръце, най-после осъзнала, че тази книжка беше единствената ѝ крехка връзка с жената, която ѝ бе дарила живот и веднага след това я бе оставила сама.

Обедното слънце изгаряше палубата на „Отмъщение“. Нито един хладен полъх не смуцаваше безмилостната горещина. Стъклената повърхност на морето излъчваше злоещо спокойствие, което късаше нервите на Жерар. Той прекоси палубата за стотен път, като непрекъснато триеше потта от челото си. Моряците му бяха достатъчно умни, за да го избягват, знаейки, че капитанът им беше бесен не от гняв, а от тревога.

— Не биваше да го пускам да отиде. Трябваше да ида аз — избухна той, когато камбаната възвести следващата вахта.

Жерар знаеше, че Там, който беше неотстъпно в наблюдателницата на фокмачтата, щеше да ги уведоми веднага за появата на лодката. Въпреки това нетърпеливо изтръгна далекогледа от ръката на Кевин. Търпението никога не е било една от добродетелите му, а след като загуби пет години от живота си заради коварството на

Лусиен Сноу, стана още по-нетърпелив. Той обходи с мрачен поглед спокойните води между „Отмъщение“ и „Аргонавт“.

— Вие му дадохте срок до залез слънце, сър — напомни му предпазливо Аполон, заел позиция на предната палуба.

По лицето на Кевин нямаше и следа от обичайната ирония. В зелените му очи светеше горчивина, неподходяща за младостта му.

— Веднъж вече съм си имал работа с него и познавам номерата му. Той блъфтира, това е всичко. Остава ни да се пържим в собствения си сос. Готов съм да се обзаложа, че ще се размърда. Ако иска да си върне дъщерята, няма друг избор.

Жерар бавно отпусна далекогледа. Думите на Кевин не постигнаха нищо. Сноу сигурно беше готов да даде всичко, за да си върне Луси. А щом Дигби най-сетне се върнеше с отговора на адмирала, Жерар щеше да бъде човекът, който щеше да му предаде желанието трофей.

Ако Дигби изобщо се върнеше...

Даже горещината не успя да прогони студената тръпка, която премина по гърба му при страшната мисъл, че е изпратил на смърт още един от верните си мъже. Той върна далекогледа на брат си. Въпросът, който си беше задал, когато „Аргонавт“ излезе от мъглата и хвърли котва пред тях, не преставаше да го мъчи.

Да спаси единствената си дъщеря от лапите на търсен от закона престъпник като скандално известния капитан Дуум — това беше изключителна, необикновена задача и човек с властта и авторитета на Лусиен Сноу трябваше да е получил на свое разположение цялата флота от Ламанша. Защо тогава адмиралът се явяваше на срещата с един-единствен кораб?

Жерар се хвана здраво за релинга, за да се успокои, и се помоли отговорът на този въпрос да не дойде в главата му твърде късно.

Адмирал Лусиен Сноу се оригна изискано и изтри устни с ленената салфетка.

— Мразя да обядвам толкова рано. Това е същинско мъчение за чувствителното ми храносмилане.

Докато червенобузият млад стюард разчистваше масата на адмирала, Смити влезе в прохладната трапезария и застана пред

господаря си. Трябваше да стисне здраво зъби, за да не огледа жадно телешкото печено, което Сноу беше оставил без внимание и беше предпочел гарафата с любимото си шери.

Добре познатата обстановка беше събудила за нов живот спящия му военноморски инстинкт.

— Позволете да говоря, сър — изрече отсечено той.

— Позволявам — отговори с развеселена усмивка адмиралът. Смити хвърли поглед към края на залата, където стоеше жалкият пратеник на Клермон, държан в шах от двама скучаещи лейтенанти с насочени пистолети. Мършавият дребосък се силеше да изглежда смел, но очичките му се местеха неспокойно насам-натам и той нервно потропваше с крака.

Смити опря ръце на масата и се приведе напред, за да не го чува никой освен адмирала.

— Сър, трябва ли да ви напомня, че слънцето вече залязва? Ако продължите да се колебаете, ще изложите мис Луси на голяма опасност.

Адмиралът се зае да почиства зъбите си с малко сребърно ножче.

— А трябва ли аз да ви напомням, Смити, че вие и само вие сте виновен за цялата тази бъркотия? В крайна сметка вие сте човекът, който насочи адвокатите ми по грешна следа, докато онзи тип действаше директно под носа ни. За мен все още е загадка как не познахте негодника.

Смити запази непроницаемото си изражение, знаейки много добре, че адмиралът ще се радва да употреби загрижеността му за Луси като средство за натиск срещу него.

— Вече не съм млад, сър. И очите ми не са, каквито бяха.

— Много жалко, нали? — Сноу захвърли ножа и стана. Очевидно размисляше и Смити горчиво съжали, че го беше заговорил.

Прислужникът усещаше, че всички присъстващи в трапезарията ги наблюдаваха любопитно. За това пътуване адмиралът беше събрал не най-добрите, а най-послушните офицери, готови на безусловно подчинение и дискретност.

Адмиралът мина покрай него и Смити неволно отдаде чест. Старите навици не се изкореняваха лесно.

Адмиралът сведе гласа си до кадифения бас на господ в адмиралска униформа. Ако му възразеше, щеше да бъде осъден за

бунт. Или за богохулство.

— И какво според вас трябва да направя, Смити? Клермон не се интересува от пари, а вие знаете по-добре от всеки друг, че нямам онова, което той иска. Разрешителното отдавна вече не съществува.

Смити отговори със същия тих глас:

— Може би писмено признание, сър. Грижливо формулирано, изтъкващо благородните ви заслуги, то не би нанесло особена вреда на доброто ви име, поне що се отнася до вестниците.

— О, така ли? Моето добро име в замяна за Луси? Това ли е, което ми предлагате?

Безграничното търпение на Смити беше на свършване.

— Вашето добро име срещу живота на Луси — изръмжа в отговор той. — Това е, което ви предлагам.

Адмиралът се усмихна, като че му беше благодарен за гневната реплика.

— Клермон няма да я убие веднага. Ако тя е само наполовина толкова жадна да доставя удоволствие на мъжете в леглото, колкото беше майка ѝ, той ще я остави жива. Поне докато се умори от глупавите ѝ номера.

Смити го зяпна ужасено и ръката му се сви в юмрук. Изпитваше диво желание да го забие в самодоволната физиономия на адмирала, но беше скован от собственото си чувство за вина. Защото не адмиралът, а той беше виновен, че скъпата му малка Луси беше попаднала в лапите на Клермон.

Адмиралът смачка пергаментата с исканията на Дуум и в движението му имаше ужасяваща окончателност.

— Боя се, че пътят пред мен е само един. Нали четохте вестниците, преди да излезем в морето? Скрытите намеци, хлъзгавите указания. Нашата малка Луси е прекарала цели три седмици в ръцете на похотливи пирати. Доброто ѝ име отдавна е стъпкано в калта. — Ужасът на Смити растеше заедно с лицемерното съжаление в гласа на адмирала. — Сигурен съм, че всяка друга жена, изтърпяла онова, което Луси е трябвало да изтърпи в грубите ръце на Дуум, ще предпочете да умре с чест, вместо да оцелее с позор.

Юмрукът на Смити се стрелна напред и улучи устата на адмирала.

— Безсърдечно копеле!

Адмиралът отстъпи назад и избърса кръвта от устата си. Смити замахна отново, но блюдолизците на Сноу го сграбчиха от двете страни, все още неспособни да осъзнаят факта, че някой се бе осмелил да удари командира.

Гласът на адмирала скърцаше от задоволство.

— Отведете мистър Смити долу и го оковете във вериги. Очевидно страда от силно мозъчно възпаление. Боя се, нелечимо.

Смити се съпротивляваше отчаяно, но адмиралът вече не му обръщаше внимание. След като изпита острието на сребърното ножче на ръката си, той извика дружелюбно:

— Елате при мен, мистър Дигби, искам да пратя вест на капитана ви и желая да му я отнесете колкото се може по-бързо.

Смити понечи да извика предупредително, но дръжката на пистолета, която се стовари върху слепоочието му, го принуди да замълчи. Последната му свързана мисъл, докато го влачеха по тъмните коридори, беше: „Безкрайно съжалявам, Ан-Мари. Толкова ми е мъчно.“ И накрая, след тъжна въздишка: „Луси...“

— Капитане! Капитане! Лодката! Слава на светиите, лодката се връща!

Ликуващият вик на Там накара целия екипаж на „Отмъщение“ да се втурне като един към десния борд. Кевин въздъхна примирено и бързо подаде далекогледа на Жерар, преди да го е изтръгнал от ръцете му.

Жерар нервно приглади косата си и вдигна далекогледа към окото си. Когато слънцето започна бавното си спускане към хоризонта, над морето се надигна вятър и превърна задушливата хватка на горещината в топла прегръдка.

Жерар още не знаеше дали трябваше да празнува триумфа си или да оплаква предстоящата загуба. Не смееше да мисли за бъдещето и това беше правилно, защото без Луси за него нямаше живот. Всичко щеше да се обвие в мъгла, да стане сиво и студено като Северно море през зимата. Без съмнение тя щеше да го мрази през целия му живот и да проклина алчността му, защото я бе продал за трийсет сребърника и парче хартия. Наистина, каква горчиво-сладка победа!

Когато лодката наближи, моряците се развикаха въодушевено. Но много скоро замлъкнаха, защото курсът ѝ беше повече от странен. Вместо да плава право към „Отмъщение“, малкият плавателен съд танцуваше върху засилващото се вълнение, носен в различни посоки от капризите на вятъра. Долният ръб на слънцето се опря в хоризонта и потопа морето в кървавооранжево сияние.

— Според мен лодката е празна, сър! Дигби не се вижда никъде!

Още преди обърканото съобщение на Там Жерар отпусна далекогледа и даде знак на Аполон. След това проследи с нарастваща загриженост как Аполон и Фидж спуснаха на вода втората лодка. Дватамата налегнаха здраво веслата, за да стигнат до Дигби, преди течението да е отнесло лодката в открито море. Там слезе от наблюдателницата и мълчаливо се присъедини към вахтата.

Втората лодка влезе в сянката на „Аргонавт“ и почти изчезна. Опасността от жадните дула на корабните оръдия накара Жерар да потрепери, макар да беше уверен, че самодоволният адмирал иска да се наслади на първото си злодеяние, преди да нанесе разрушителния си удар. Аполон поддържаше курса на лодката, докато Фъдж хвърли въжето с опитна ръка и поведе малкия плавателен съд обратно към сигурното пристанище на кораба-майка.

На пода на лодката имаше нещо. Отдалеч приличаше на вързоп дрипи, но Жерар веднага разбра какво е.

Замаян от мъка, той затвори очи и ги отвори отново едва когато чу стъпките на Аполон на горната палуба. Кормчията стоеше точно зад него с тялото на Дигби на ръце като жертвен дар. Дръзките искри в очите на стария канонир бяха угаснали завинаги.

Пъдж свали очилата си, за да изтрие мъглата с яркочервената си кърпа. Там свали шапка и зашепна молитви. Кевин промърмори някакво проклятие, от което свадливият Дигби гордо би изпъчил гърди. Само капитанът остана напълно неподвижен като безжизненото бледо тяло в прегръдката на кормчията.

— Нож в корема — проговори най-сетне той и впи очи в сребърната дръжка. — Смъртта му не е била нито бърза, нито милостива.

Без дори да мигне, той откъсна хартията, закрепена под ножа. Моряците се приближиха, но той не задоволи любопитството им, защото вестта беше предназначена единствено за него.

През целия си живот съм бил достатъчно горд, за да преговарям с хора от вашия занаят. И сега няма да го направя.

Докато мачкаше посланието в шепата си, Жерар ясно видя пред духовния си взор самодоволната усмивка на адмирала. *С хора от вашия занаят.* Може би трябваше да се надсмее на мъжа, който с такава сила се беше вкопчил в почтената си фасада. Но Жерар бе загубил всяко чувство за хумор.

Когато морето угаси слънчевите лъчи, над вълните затанцуваха странни фигури. Жерар вече не се боеше от тъмнината. Днес я

очакваше с особено нетърпение, за да се потопи в изкусителната ѝ прегръдка. Той затвори очите на мъртвия Дигби с безкрайна нежност и си спомни как бе направил същото за майка си. Какво значение имаше още един мъртвец за душа, прокълната като неговата?

Когато вдигна глава, екипажът инстинктивно се отдръпна от застиналото му в грозна маска лице.

— Време е да покажа на морално превъзхождащия ме Сноу на какво е способен мъж с моя занаят.

Изпълнени с нетърпение да преодолеят безпомощността си след смъртта на Дигби и да ѝ отговорят с дела, мъжете занимаха одобрително. Ала вместо да даде заповед за нападение, капитанът се запъти към стълбичката за каютите и всяка от крачките му излъчваше абсолютен авторитет.

Кевин беше единственият, който посмя да застане на пътя му.

Братята се погледнаха в очите.

— Не го прави — проговори тихо Кевин. — Не си струва.

Жерар присви очи и скри ръце зад гърба си. Никога не беше удрял Кевин, нямаше да го направи и сега.

— Махнете се от пътя ми, мистър — изсъска заплашително той. — Това е заповед.

Думите му улучиха Кевин по-силно и от най-страшния удар и той се отмести от пътя на брат си като пребито куче.

— Тъй вярно, капитане — заекна той и тракна с токове.

Жерар слезе с бързи стъпки по стълбичката към трюма. Там сенките никога не го преследваха, тъй като ставаше част от тях.

Когато се изправи пред капитанската каюта, Жерар не се забави с ключалки и резета, а отвори вратата с добре прицелен ритник.

Луси, която седеше на стол до прозорчето, вдигна глава и примигна насреща му, като че беше твърде замаяна, за да се развълнува особено от странния му начин да си осигури достъп до спалнята ѝ. Тя бе прочела дневника на майка си в сгъстяващото се лавандуловосиньо на здрача и беше толкова потънала в миналото, че изобщо не разбра каква драма се беше разиграла точно пред прозорчето ѝ.

Големите сиви очи бяха пълни с неизплакани сълзи. Жерар се въоръжи вътрешно срещу крехката ѝ красота. Съчувствието му бе

умряло заедно с Дигби.

За момента беше изразходвал гнева си. Той намести вратата в изкривените ѝ панти и така създаде нещо като частна сфера за двамата. Луси се изправи, погледна го и притисна дневника към гърдите си. Жерар беше доволен от поведението ѝ. Тя не беше като подлия си баща, който се криеше зад безименни маски и изпитваше детинска радост да тиранизира жени и да разпаря коремите на възрастни хора. Пред него стоеше жена, която го упрекуваше строго винаги когато си го беше заслужил, все едно дали беше духнал тютюнев дим в лицето ѝ, или ѝ беше вързал очите, за да я целува до безсъзнание. Пред него стоеше противник, достоен за предстоящия двубой.

Когато Жерар излезе от сянката и застана пред нея, дневникът се изплъзна от изтръпналите ѝ пръсти. Но Луси не се отдръпна, изпълнена с решителност да излезе срещу този мъж като равна. Когато лицето му изникна от мрака, тя пое шумно въздух. Чертите му вече не бяха красиви, а криеха неустойимото очарование на сатанинската красота, лишена от съчувствие и съвест.

Той взе лицето ѝ между двете си ръце с измамна нежност, която изпълни сърцето ѝ с неутолим копнеж.

— Само един писък, и целият ми екипаж ще се втурне да защитава добродетелта ви, мис Сноу. Как ви се струва тази перспектива?

— Имаше време, когато само един мой писък ви накара да се втурнете да защитавате добродетелта ми.

Ала прошката ѝ за единствения грях, който не беше извършил, дойде твърде късно. Той притисна палци върху устните ѝ и ѝ даде да разбере, че не желае да му напомня за дните, когато беше нейният благороден рицар.

— Както изглежда, адмиралът не се интересува особено как ще си получа моето. Или от кого.

Луси не беше очаквала нищо друго. Тя сведе глава, но предателството на адмирала вече не беше в състояние да ѝ навреди. Усети само леко пробождане, изпита тиха тъга заради всичките онези часове, през които беше желала неосъществими неща.

Също като Жерар тя беше изживяла досегашния си живот като пленница — деветнадесет дълги години. Робиня на капризите му, на

самодоволството му, на егоистичната му решителност да я накара да плаща за греховете на майка си.

Но времето на покаяние бе приключило окончателно. Онова, което щеше да прави отсега нататък, щеше да бъде за самата нея. За нейното бъдеще. Тя отметна глава назад и събра цялата сила на волята си в надменния си поглед.

— Е, и? Значи дойдохте да ме опозорите, сър?

Той я пусна веднага, сякаш острите ѝ думи го бяха опарили. Луси направи крачка назад. Знаеше, че това е само кратка пауза, не помилване.

— Никога не съм била прелъстявана от пират — продължи тя, съзнавайки, че в момента имаше предимство. — Как предлагате да процедираме? Искате ли да падна на колене и смирено да ви помоля да не ме лишавате от добродетелта ми?

— Звучи примамливо... като начало.

Луси потърка уморените си от четенето очи.

— А може би да припадна в леглото? — Тя го измери с дълъг поглед. — И да се събудя от припадъка едва след като сте се позабавлявали добре с безволното ми тяло?

Той кимна замислено.

— Отлична идея. Но бих предпочел да се събудите точно когато се забавлявам с вас, както си знам.

Тя примигна невинно насреща му.

— Надявам се, че не съм ви обидила. Мислех, че ще се зарадвате, ако изкажа и някои свои идеи. Може би трябва да се разпищя и да започна да ви ритам, за да ви дам възможност да ме повалите със сила?

Погледът на Жерар помрачня и изрази объркване и Луси едва не се изсмя тържествуващо.

— Какви ги дрънкате, по дяволите? В крайна сметка наистина ще се окаже, че сте морска вещица от Северно море! Нима искате да ме предизвикате към побой и убийство?

Луси отмахна един немирн кичур от челото си.

— Да ви предизвикам ли, защо? Нали вие сте духът на Северно море, врагът на всичко благородно и човешко? Само като се чуе името ви, и старите моряци и невинните момичета престават да дишат. Аз просто ви моля да се покажете достоен за славата си, сър. И да ми докажете, че сте негодник от класа.

Подигравателният тон на Луси беше в ярко противоречие с поведението ѝ. Вместо да се отдръпне от коравото му, горещо тяло, тя се сгуши в него и притисна мекия си бюст към треперещите му гърди.

Беше го обвинила, че е играч. Но самата тя тъкмо се беше впуснала в най-рискованата игра на живота си. Надигна се на пръсти, докато устните ѝ почти достигнаха неговите, и пошепна подканващо:

— Направете, каквото трябва, капитан Дуум.

Реакцията му беше напълно неочаквана. Лешниковокафявите очи засвяткаха от ревност. Пръстите му се вкопчиха в износената батиста на ризата ѝ.

— Това ли искаш, Луси? Своя горещо обичан фантом? Капитан Дуум?

Тя поклати безпомощна глава и протегна ръка към лицето му. Но той сграбчи китката ѝ и предотврати милувката.

— Кой искаш да те люби тази нощ, Луси? Аз? Или капитан Дуум?

— Ти — отговори с треперещ глас тя.

— А кой съм аз? — пошепна настойчиво той, сякаш отговорът ѝ щеше да реши съдбата му.

Пръстите ѝ предпазливо се вплетоха в неговите и разхлабиха хватката му. Тя притисна сплетените им ръце към бузата си, после към наболата му брада.

— Жерар — изрече тихо тя. И после още веднъж, толкова нежно, сякаш тонът ѝ можеше да заличи всички страдания, които си бяха причинили: — О, Жерар...

Той беше парализиран от нежността в погледа ѝ. От доброволното приемане на всичко, каквото е бил в миналото, каквото беше сега и каквото щеше да бъде. Чувстваше се, като че са му върнали нещо, загубено през тъмните, студени години във френския затвор край морето. Нещо, което не можеше да се определи така лесно като загубата на името, гордостта и дори на свободата. При първата им среща Луси му бе заявила, че душата е безсмъртна, но той не ѝ беше повярвал истински. До днес.

Той взе ръката ѝ, поднесе я към устните си и целуна всяко пръстче поотделно. Когато бавно сведе устни върху нейните, очите на Луси бяха овлажнели от щастие. Той беше дошъл при нея, за да подпечата проклятието си, но намери спасение в замайващия нектар на

целувката ѝ. Пое го дълбоко в себе си и рискът, който Луси поемаше с тази целувка, направи вкуса на нектара още по-изкусителен.

В секундата, когато устните на Жерар докоснаха устата ѝ, Луси разбра какво беше липсвало в откраднатата целувка на Кевин. Нежност. Копнеж. Желание. Страстта им беше толкова силна, че тялото на Жерар се разтърси като от електрически ток. Луси си спомни с каква деликатност се беше отнесъл с нея в портиерската къщичка и отново бе трогната от безкористната сдържаност, която даваше всичко и не искаше нищо за себе си.

Тя сложи ръце на стройните му хълбоци и зарови лице в ризата му, защото трябваше да се скрие от погледа му, за да каже онова, което трябваше да каже.

— Не е нужно да губиш време да ме... да ме прелъстяваш. Знам, че чакаш това от шест години.

Той улови брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Очите му бяха сериозни и замислени.

— Чаках тридесет и една години. Чаках теб.

„Чаках теб.“ Не някоя пищна красавица, която умееше да се люби и щеше с радост да сложи край на недоброволното му въздържание. „Чаках теб.“ Нея, плахата, несръчна, неопитна Луси. Признанието му ѝ вдъхна увереност и в сърцето ѝ зазвуча мелодията на незабравимия виенски валс.

— Сигурен ли си?

Кривата му усмивка я улучи право в сърцето.

— Чаках цели шест години. Проклет да съм, ако сега се разбързам.

За да я увери в намерението си, той се отдели от нея и запали фенера. Меката светлина го озари и сърцето на Луси се сви от копнеж.

За първи път той не беше човекът, който се бои от тъмнината, а мъжът, който обичаше магията на светлината, която разкриваше възхитителните контури на женското тяло пред него. Той не искаше да дойде при нея през нощта като безлик фантом, а да види всичко, да проследи появата и засилването на насладата.

Когато започна да я съблича, Луси остана напълно неподвижна. Боеше се дори да диша, толкова я беше страх, че ще попречи на магията на ръцете му. Топлите му устни помилваха слепоочията ѝ, пръстите му разрошиха косата ѝ и развалиха дългите плитки. Той

разтвори ризата на Там копче по копче, сякаш развързваше копринени панделки на скъпо бельо.

Ръката му се плъзна към колана на бричовете. Гърленият глас погъделичка чувствителното ѝ ухо.

— Повече ми харесваше в моите бричове. Харесваше ми да си представям, че платът те гали там, където аз не можех. — Той я хвана за дупето и я стисна предизвикателно. — Тук например. — Другата му ръка се плъзна между бедрата ѝ. — И тук. — Грубият плат се отри в краката ѝ и я направи още по-чувствителна към докосването му. Тя се притисна до него и простена от наслада.

Ръцете на Жерар отново се плъзнаха по тялото ѝ с такова внимание и нежност, че дрехите ѝ сякаш се разтвориха във въздуха. Когато най-сетне остана гола пред него, хладният въздух в каютата помилва трескавата ѝ кожа и втвърди зърната на гърдите ѝ.

Когато и последната ѝ дреха падна на пода, Жерар имаше всички основания да съжалява, че е дал обещание да не бърза. Красотата на гърдите ѝ, розовите им връхчета бяха все още поносими. Можеше да понесе и тънката талия, и елегантната извивка на хълбоците. Ала когато бричовете на Там се хлъзнаха по стройните ѝ крака и се свлякоха го глезените, той простена така, сякаш го бяха ударили.

Луси Сноу беше руса.

И то навсякъде.

Даже в най-безумните си фантазии по време на безсънните нощи в Йона не си беше представял това светло съвършенство. Неспособен да устои на русите кичурчета, той предпочете да не ги вижда, падна на колене и зарови лице между прекрасните ѝ гърди.

Горещите му ръце и сърцераздирателният стон уплашиха Луси. Пръстите ѝ се заровиха в къдравата коса на тила му.

— Добре ли си? Да не би да ти причиних болка? — попита разтревожено тя.

Той се засмя задавено и отвърна.

— Боя се, че съм смъртно ранен. — Когато устните му помилваха чувствителната кожа на корема ѝ и слязоха надолу, тя се разтрепери. — Но това няма значение, щом ще умра в твоите обятия — добави с дрезгав смях той.

Тя го посрещна с готовност, когато горещите му устни започнаха да описват кръгове около гърдите ѝ. Откъде ѝ бе дошла глупавата

мисъл, че езикът му ще я успокои? Той го плъзгаше с дяволска увереност по тръпнещата ѝ плът, кръжеше около зърната, ближеше ги и ги хапеше, докато станаха корави като камъчета и тя изпита болка от сладкото мъчение. Когато се задоволи от твърдостта и влажния им блясък, той засмука неумолимо първо едното, после другото, докато бедрата ѝ се сгърчиха в напразен опит да задушат огъня, който пулсираше в утробата ѝ.

Когато започна да милва коленните ѝ ямки, Луси рухна върху него и се настани в скута му, с което наруши равновесието му. Той я прегърна здраво и заговори напевно:

— Ето че голата, зачервена и толкова... почтена мис Сноу падна в недостойния ми скут. Погледна ли календара? Да не би да е вече Коледа?

— О, ти изобщо не заслужаваш подаръци. Защото през цялата година беше много лошо момче — пошепна тя, опряла устни в шията му, и се притисна към него, за да скрие, доколкото беше възможно, голото си тяло. Дрехите му раздразниха голата ѝ кожа и тя простена от неудовлетворено желание.

— Аха, а ти се смяташ за добро момиче, така ли? Тогава няма смисъл да наказват и двама ни заради мен — отсече той, вдигна я високо във въздуха и я отнесе до леглото, което досега ѝ беше изглеждало толкова грамадно и пусто. Сега, когато Жерар беше до нея, огромните мебели се изпълниха с чувствени обещания за лукс и сладостни преживявания. Когато се отпуснаха върху мекия матрак, тя нетърпеливо смъкна ризата от раменете му, жадуваща да усети вкуса на кожата му.

Устните ѝ се плъзнаха по шията му, по ключицата и спряха за дълго върху извития белег, който му бе причинила със собствената си ръка. Тя въздъхна разкаяно и го целуна нежно.

— Не го прави — пошепна Жерар и вдигна лицето ѝ. — Тогава заслужавах много по-страшно наказание от тази раничка. Нека бъдем благодарни, че не улучи.

— О, аз се прицелих съвсем точно — призна тя. — Не бих понесла да понижа сърцето ти.

Той притисна ръката ѝ към гърдите си и тя усети лудото туптене вътре.

— Никога нямаше да намериш сърцето ми, защото отдавна го бе откраднала.

Докато устните му лениво милваха нейните, Луси нетърпеливо разкопча последните две копчета на ризата му и я измъкна от колана. Той потърка гърдите си в подканващо мекия ѝ бюст и късите, твърди косъмчета раздразниха допълнително чувствителните връхчета на гърдите ѝ. Стоновете им се сляха.

Той пое съскащо въздух, когато Луси смело продължи надолу, спря за известно време на талията и очерта контурите на мускулестите му хълбоци. Тя се поколеба, когато стигна до колана на бричовете, но любопитството надделя и щеше да го разсъблече изцяло, ако Жерар не бе сграбчил китките ѝ в паническа хватка.

— Не, ангеле мой, още не. Или всичките ми добри намерения ще идат по дяволите. Моля те, нека не изпробваме силата на волята ми.

Очевидно той не хранеше същите съмнения по отношение на нейната воля. Тя бе готова да се предаде още когато наболата му брада бе подраскала нежната кожа на корема ѝ, но когато същото драскане се повтори и върху вътрешната страна на бедрата ѝ, едва не полудя от желание.

Тя задърпа безпомощно косата му, разкъсвана от радостно очакване и страх.

— Моля те, недей! Не го прави с мен! Грешно е...

Топлите му ръце се плъзнаха между бедрата ѝ и ги разтвориха.

— Трябва да го направя, любов моя. Нали ти ме помоли да те опозоря.

Това беше окончателната ѝ капитулация. Под парещата горещина на устата и езика му съпротивата ѝ се изпари. Той преодоля умело плахостта ѝ и я понесе във водовъртежа на неописуеми плътски радости. Дълбокият стон, който се изтръгна от устата ѝ, не беше неин, а на някаква непозната. Тя се устреми срещу него и за да я възнаградят, пръстите му продължиха това, което беше започнала устата, и проникнаха там, където езикът не можеше.

Тялото ѝ се разтърси от сладостни тръпки, тя извика и рухна върху него. Жерар обгърна тръпнещото ѝ тяло със силните си ръце и целуна сълзите по зачервените бузи. Тя го погледна учудено, защото не помнеше да е плакала.

Когато най-после я положи под себе си на леглото и смъкна панталона си, очите му я изгаряха като огън. Когато Луси пожела да удовлетвори любопитството си и рискува един нервен поглед, той бързо взе лицето ѝ между ръцете си и я дари със замайваща, страстна целувка, която носеше вкуса на собственото ѝ сладко отдаване.

Не беше нужно нищо повече. Нежността в погледа на Луси го лиши от последната капка самообладание. Той беше изразходвал цялата сила на волята си и вече не беше в състояние да сдържи каквото и да било обещание. Пропастта беше пред него. Чувстваше се така, сякаш щеше да се люби с жена не за пръв път след шест години, а за пръв път в живота си. С цялата жажда на момче и с неопитния, тромав, егоистичен глад на първия път.

Когато ръката разтвори бедрата ѝ, за да провери готовността ѝ, очите ѝ овлажняха от желание. Жерар съзнаваше, че за малкото време, откакто се познаваха, ѝ беше причинил твърде много болка. Не искаше да прибави към престъпленията си още едно, и то непроситимо. Ала страхът му се оказа напразен. Тя беше готова за него като никоя жена досега. Луси буквално вибрираше от желание. Той простена и внимателно проникна във влажната ѝ утроба.

Очите ѝ се разшириха в израз на удоволствие и ужас, когато усети в себе си онова, което не бе могла да разгледа в детайли.

Той си забрани да се усмихне на очарователното ѝ незнание, опря се на длани и застана над нея. Не устоя на изкушението и се погледна, за да проследи как бавно, но неотстъпно се потапяше във влажните руси кичурчета между бедрата ѝ.

Когато я прониза остра болка, Луси извика уплашено. Усети, че той веднага спря като отблъснат на прага на рая.

— Няма нищо, мина ми — опита се да го успокои тя. — Наистина... харесва ми.

Мрачното му изражение издаде, че бе прозрял лъжата ѝ.

— Не ти вярвам, мишленце. Изобщо не ти харесва. Но ти обещавам, не, кълна се, че много скоро ще ти хареса наистина.

За първи път, откакто се познаваха, Жерар Клермон щеше да удържи на думата си.

За учудване на Луси той се отдръпна малко назад. Тя си мислеше, че това ще ѝ донесе облекчение, но усети само изнервяща празнота, която умоляваше да бъде запълнена. Затова уви крака около

хълбоците му и се притисна към него. Но той се отдръпна още малко назад и тя изплака от разочарование.

— О, моля те — прошепна задавено.

Не можеше да му се разсърди за триумфалната усмивка.

— Както желаете, мис Сноу. Аз живея, за да ви бъда в услуга.

И как само ѝ послужи. Заби се дълбоко в нея с мощен тласък и пошепна с пресекващ глас:

— Така по-добре ли е?

Мечтателната усмивка на Луси беше достатъчен отговор. Още от самото начало беше заподозрял страстта, която се криеше под хладната фасада, и Луси не го разочарова. Когато нахлу още по-дълбоко в нея, тя се нагоди съвсем естествено към ритмичните му движения.

Той отметна глава назад и стисна здраво зъби, за да забави екстаза.

— Боже господи, Луси — изохка той, — знаеш ли всъщност какво правиш?

Луси усети, че зад търпеливата фасада на Жерар дебнеше нещо — склонност към насилие, която обаче нямаше нищо общо с бруталността, а идваше от сърцето на дълго гладувал мъж. Тя се побоя от интензивността на това насилие, но беше готова да му направи подарък, по-голям от невинността си: позволенията да загуби контрол и да задоволи егоистичните си инстинкти с нейното покорно тяло.

През миналите седмици тя беше опознала характера му много по-добре, отколкото беше склонен да ѝ позволи. Той беше човек, който се грижеше за другите. Грижеше се за екипажа си, за брат си и — макар че никога нямаше да го признае — за нея. Крайно време беше някой да се погрижи и за него.

Тя приближи лицето му към своето и проговори решително:

— Не се въздържай. Не и с мен. Не искам никога да се въздържаш, когато си с мен. Искам от теб всичко, което можеш да ми дадеш.

Тази нежна подкана беше повече, отколкото Жерар можеше да понесе. Тя отвори всички шлюзове пред хаоса на чувствата му. Желанието избликна с неудържима сила, тъмна, примитивна и почти зверска. Той престана да мисли, превърна се в твар, следваща единствено инстинктите си. Инстинкти, които толкова дълго си беше

отказвал, че им бяха необходими само няколко думи, за да се освободят от контрол.

С последните остатъци от здрав разум той намести бедрата ѝ, за да е сигурен, че жадните, дълбоки тласъци ще стимулират онази чувствителна перла, скрита между лепенорусите кичурчета.

Луси затвори очи и изложи тялото си на пламтящата страст, докато Жерар ѝ даваше всичко, на което беше способен. И още повече. Той я отведе бързо до безумния екстаз. Не знаеше милост. Когато Луси беше готова да повярва, че тялото ѝ няма да понесе толкова силни чувства, той сложи ръце на седалището ѝ, вдигна я към себе си и се заби толкова дълбоко в нея, че тя усети биенето на сърцето му, сякаш беше нейното. От гърлото и се изтръгна тих, накъсан вик, след което звездното небе в сърцето ѝ се разпръсна на хиляди искри.

Оргазмът на Луси беше спасението на Жерар. Той му остави време да ѝ се наслади. Стана точно както се беше опасявал — той стигна много бързо до края, но този край продължи цяла сладка вечност. Зашеметяващите спазми на Луси поеха в себе си всяка сладостна капка.

Той рухна безсилно върху нея.

— Причиних ли ти болка? — попита след малко той, все още дишайки тежко.

— Боя се, че съм смъртно ранена. Но не ме е грижа, като знам, че ще умра в твоите ръце — пошепна задъхано тя.

Тя се опита да се отдели от него, но той я задържа.

— О, не, още не съм свършил с теб. — Този път в момчешката му усмивка нямаше и следа от цинизъм. — По дяволите, та аз изобщо не съм започнал.

Той завладя устните ѝ в целувка, която изразяваше цялата нежност, на която беше способен.

Горещите му устни помилваха ухото ѝ и Луси се намръщи.

— Чу ли това, Жерар? Гърми.

— Глупости — промърмори той и загриза крайчето на ухото ѝ. — Сърцето ми бие.

Когато езикът му се плъзна в ушната мида, Луси застана от удоволствие, затвори очи и се наслади на тръпките, които се разнасяха по тялото ѝ.

— Освен това видях светкавица.

— Ласкаеш ме, любов моя. Я да видим, може би ще накарам и небесните тръби да зазвучат.

И той щеше да успее, ако изведнъж целият кораб не се бе разтресъл, сякаш ударен от огромен юмрук. „Отмъщение“ се залюля и двамата се търколиха на пода заедно с възглавниците и завивката.

— Този кучи син! — Моментално отрезвял, Жерар скочи, нахлузи бричовете си и отиде до прозорчето.

Следващият трясък прозвуча още по-ясно и по-злокобно от гръмотевица. Оръдията на „Аргонавт“ бълваха пламтящооранжеви огнени кълба. „Отмъщение“ направи рязък завой надясно и принуди Жерар да се залови за стената, за да не падне.

— Този проклет кучи син! — повтори той, този път много по-лично. — Що за чудовище е този тип, та заповядва да стрелят по собствената му дъщеря? Може ли такъв човек да бъде баща?

Звук, много по-необикновен от трясъка на оръдията, го накара да се обърне. Луси затискаше устата си с ръка, но кискането и проникваше между пръстите. Тя беше толкова прекрасна с розовата си кожа и разбърканите кичури около лицето, че Жерар изпита дива болка. Шеговитата ѝ забележка, че иска да умре в неговите обятия, в крайна сметка можеше да се превърне в истина.

— Толкова съжалявам — пошепна задъхано тя, без да престава да се смее. — Не знам какво ме прихвана. Обикновено не съм толкова истерична.

Паническият му страх, че може да изгуби Луси в тази битка, му отне търпението, което би проявил в други подобни случаи. Той падна на колене и я хвана за раменете.

— Ти не разбра ли какво става тук? Този жалък кучи син... — Той млъкна и се опита да овладее паниката си, за да не я обиди. — Баща ти стреля по нас!

Ужасът му нарасна, когато Луси отметна глава назад и избухна в такъв луд смях, че очите ѝ се насълзиха.

— Точно там е работата. Ти още ли не разбираш? Този „жалък кучи син“ не ми е баща!

Луси си беше представяла най-различни реакции на Жерар след такова разкритие, но паническият ужас, който изпълни очите му, изобщо не беше между тях. Той седна на петите си и я зяпна, сякаш беше призрак.

Вече беше твърде късно да изпитва срам, но тя въпреки това вдигна завивката до брадичката си и изтри една сълза от бузата си. Нападението беше дошло непосредствено след като се любиха и тя абсолютно загуби ориентация. Все пак рискува плаха усмивка.

— С Кевин имаме повече общи неща, отколкото мислех. И двамата сме копелета.

— Откъде знаеш?

— Всичко е написано в дневника на мама. — Луси подсмръкна и обърса носле с опакото на ръката си. — Най-трагичното е, че тя искрено е обичала адмирала, точно както аз по-рано. Но в крайна сметка е разбрала, че той никога няма да се върне в леглото ѝ и че краткото влюбване не е било нищо повече освен поредната му победа над французите. Затова е започнала да търси други мъже. Според мен имаме повод да празнуваме. Нали не съм дъщеря на смъртния ти враг. — Тя скри болката, причинена от тези думи, зад равнодушно вдигане на раменете. — Аз не съм ничия дъщеря.

Луси беше вярвала, че познава и най-интимните нежности на Жерар, но той взе лицето ѝ между ръцете си с такава почителност, че тя повярва в лечебното въздействие на чувствителните му пръсти. Нов оръдеен залп разтърси кораба и болката в очите му нарасна.

— Велики боже, какво правя...

Той я пусна рязко, грабна ризата си и я остави сама сред завивките, които все още носеха миризмата на кожата му и мускусния аромат на любовта.

Разтърсвана от студени тръпки, Луси се уви в копринената завивка и отиде до прозорчето. „Аргонавт“, целият обгърнат в сив дим, даде следващия залп. Сигурно адмиралът крачеше по прясно

излъсканата палуба и ревеше заповеди. Заповеди, които трябваше да натрошат на трески „Отмъщение“ и да унищожат момичето, на което беше дал името си.

Гневът ѝ вдъхна нови сили. Винаги беше вярвала, че баща ѝ ще я обикне, стига да е достатъчно покорна. Но сега, когато Жерар ѝ показва какво означаваше истинската любов, тя проумя, че адмиралът беше само един незначителен, дребен тиран, неспособен да обича друго освен себе си.

Когато димът се разсея и надигналият се вятър разкъса сивите облаци, Луси присви очи. Пълната луна потапяше „Аргонавт“ в зловещо сияние. Могъщият кораб беше абсолютно неподвижен, очевидно застинал в очакване да се нахвърли върху безпомощната си плячка. Рязкото замлъкване на оръдията беше по-страшно от непрестанните залпове.

През главата ѝ премина ужасно подозрение.

— Не! — пошепна с пресекващ глас тя. И после, много по-високо: — Не!

Тя хвърли завивката, нахлузи панталоните на Там и бързо облече ризата, без да я пъкне под колана. Втурна се към вратата, като се молеше да не е закъсняла.

Този път лабиринтът в трюма на „Отмъщение“ не я докара до отчаяние. Неравномерното люлеене на кораба беше угасило повечето Фенери, но тя се хвърли в мрака със сляпа увереност. Любовта към капитана на този кораб беше единствената светлина, от която се нуждаеше.

Само за няколко секунди Луси стигна до огледалото, което скриваше тайния изход. Заудря по стъклото, но то не се раздвижи. Оръдейният залп сигурно беше повредил скрития механизъм. Луси се опря на хладното стъкло, готова да заплаче от отчаяние. Но само след минута прибора косите си на тила и се огледа съсредоточено. Бързо откри една паднала греда, достатъчно лека, за да я вдигне. Замахна без ни най-малко угризение и разби огледалния си образ на хиляди блестящи парченца.

Без да обръща внимание на острите ръбове, тя избута огледалото настрана и се покатери по стълбичката. Открехна вратата и се закашля от хапещия дим. Размаха ръце и се огледа. Вляво от нея се полюляваше разкъсано платно, някъде по-далече се издигаше дим.

Луси отново размаха ръце пред очите си. Това, което видя, беше повече от страшно. Беше закъсняла.

Бялото знаме на капитулацията се вееше на мачтата пред бледия диск на луната и красотата му беше в ярък контраст с овъгления хаос наоколо. Никой от мъжете не протестираше, че капитанът предава обичания кораб, и това беше още едно доказателство за вярата им в него. Всички стояха тихо на опустошената палуба, със сведени глави, но не и с увиснали рамене.

Луси мина между тях като призрак. Съзнаваше, че изглежда скандално с разбърканата коса и всички останали признаци на любовния акт. Но сред тези мъже тя беше открила всичко онова, от което адмиралът години наред я беше лишавал с перверзна радост: приемане без предразсъдъци, безусловно приятелство и човешко величие, което не се интересуваше нито от произхода, нито от военното звание, а почиваше единствено върху взаимното уважение.

Тя спря точно пред Жерар и заговори с треперещ глас:

— Не можеш да направиш това. Чуваш ли ме? Аз не позволявам.

Той погледна през нея, сякаш чудовищността на намерението му го бе направила сляп и глух. От него не можеше да се очаква нищо. Луси се обърна към Там, чието обсипано с лунички лице беше смъртнобледо.

— Не бива да допускаш това, Там. Забрани му го!

Момъкът се взря към далечния хоризонт и извади от джоба си броеница.

Луси отиде при Пъдж и изохка сподавено, като видя строшените му очила. Странно, но това ѝ се стори най-голямото злодеяние.

— Пъдж, моля те! Опитай се да говориш с него. Кажу му, че прави съдбоносна грешка. — Пъдж само тъжно поклати глава и това я разгневи. — Нима си избягал от къщи, за да загинеш по такъв начин? Наистина ли искаш проклетата ти жена да присъства на обесването ти в Нюгейт?

Тя изтри сълзите си, преди да са я заслепили, и се обърна към Аполон. Слепоочието му беше загрозено от кървава рязка. Тя улови ръката му и я раздруса.

— Аполон, скъпи Аполон, ако някой тук може да го спре, това си ти! Баща ми няма да го изправи пред съда. Той ще го убие. Сега. Тази

нощ. А вие ще бъдете обесени или ще изгниете в някой далечен затвор. Това ли искаш? Да прекараш остатъка от живота си във вериги?

Молбите ѝ не трогнаха бившия роб. Чертите му бяха като изсечени от абаносово дърво.

На релинга на задната палуба стоеше самотна фигура и Луси се втурна към нея с отчаяна надежда, близо до истерията.

— Кевин! Той ти е брат! Ти си способен да го вразумиш. Ако капитулирате, адмиралът ще ме принуди да мълча. Вече е разбрал, че знам за престъпленията му и мога да го обвиня. Мога да разруша свещената му репутация! — От русата коса на Кевин капеше кръв и тя я изтри от челото му с треперещи пръсти.

Кевин отблъсна ръката ѝ. Измъченият, меланхоличен поглед беше дотолкова приличен на братовия му, че Луси изплака от отчаяние.

Тя се обърна отново към мъжете и ги погледна умолително един по един. Веднъж вече беше стояла тук и ги бе предизвикала да се изправят срещу капитана си; сега искаше от тях да спасят живота му. Вятърът развя косата и изсуши сълзите ѝ.

— Толкова ли не можете да разберете? Адмиралът ще намери начин да ви накара да мълчите. Как мислите, защо е дошъл тук с един-единствен кораб? Защото не иска свидетели!

Тя извика от облекчение, когато две топли ръце я прегърнаха откъм гърба. Най-после някой, който щеше да ѝ помогне да вразумят капитана! Но гласът, който заговори до ухото ѝ, принадлежеше на Жерар.

— Не мога да рискувам битка, докато ти си на борда. По този начин ще имаш поне някакъв шанс. Ако адмиралът ни помете с оръдията си, няма да имаш и най-малкия шанс за спасение. Моряците решиха да ти дадат шанс и приеха, че той може да означава смърт за тях. Даже Дигби избра доброволно смъртта. — Той я отведе на левия борт и ѝ показа — не защото беше жесток, а от любов, — ужасяващия, увит в платно вързоп, поставен на предната палуба.

Коленете на Луси омекнаха, но Жерар я подкрепи, както беше правил от самото начало.

Привлече я към себе си и продължи с безкрайна тъга:

— Ти не си като моите мъже, Луси. Аз те изтръгнах от сигурния, добре подреден живот и насилствено те отвлякох на борда на този кораб. Не ти оставих избор.

Луси се освободи от закрилническата му прегръдка, за да го погледне в очите. Решителността ѝ прогони пристъпа на истерия. Гласът ѝ беше ясен като звън на камбана над вълните.

— Тогава и аз ще направя своя избор. Не го прави. Не струвам чак толкова.

Жерар я погледна отчаяно. В очите му имаше възхищение и още едно, много по-крехко чувство, от което Луси спря да диша.

— Господи, Луси, ти си ангел! Ти си безценна.

В сърцето ѝ пламна надежда. Тя го сграбчи за ризата и го раздруса. Гласът ѝ се надигна в крясък, който предизвика вятъра, ужасното бяло знаме и преди всичко самодоволното спокойствие на „Аргонавт“.

— Тогава, по дяволите, не му позволявай да спечели! Бий се! Бий се за мен!

Жерар се взря като хипнотизиран в крехкия, но решителен юмрук, който стискаше ризата му. Луси не желаше да продължи вегетирането си като покорна адмиралска дъщеря. Тя искаше да вземе живота си в свои ръце, да изживее надеждите и мечтите си. В този миг тя се отказваше окончателно от мъжа, когото цял живот бе считала за свой баща. Врагът на Жерар стана и неин.

Тя беше готова да проси заради него, да се бори за него, да умре за него. Той беше длъжен да ѝ отговори със същото.

Когато вдигна очи, в погледа му се четеше добре познатата решителност и мъжете се изпълниха с надежда.

— Какво ще кажете, приятели? Ще позволим ли на тази смела малка дама да ни смята за страхливци?

Екипажът избухна в ликуващи викове.

— Аз казвам не, капитане! — изкрещя Там и разкриви луничавото си лице в доволна гримаса. — Ако ѝ дадете оръжие, тя ще ни избие всичките!

Луси изплака от щастие и се хвърли на шията му. Жерар я вдигна високо във въздуха и я завъртя в кръг.

Пъдж отдаде чест и счупените стъкла на очилата направиха лицето му още по-смешно отпреди.

— Да сваля ли знамето, сър?

Жерар вдигна глава към веещия се символ на поражението и на устните му заигра грозна усмивка.

— Не. Още не.

Луси се отдръпна с добре изигран ужас.

— За бога, мистър Клермон, не можете да направите това!

Той се ухили като дързък хлапак.

— Аз съм негодник, мис Сноу, нима сте забравили? Не съм свикнал да се бия почтено.

— И той не е свикнал.

Усмивката му изчезна. Много добре знаеше какво рискува — кораба си, верния екипаж, скъпоценното чувство за общност. Докато търсеше с устни устата на Луси и се наслаждаваше на вкуса ѝ, мъжете вече си разпределяха задачите и се подготвяха за неизбежната битка.

Той се отдели неохотно от нея.

— Слез долу и остани там. Каквото и да чуеш, не се качвай на палубата.

— Заповед ли е това, капитане?

— Разбира се. Очаквам безусловно послушание.

Луси направи крачка назад и отдаде чест с такова съвършенство, че Смити щеше да се изпъчи гордо, ако можеше да я види.

— Тъй вярно, сър. Аз живея, за да ви доставям удоволствие.

Жерар се усмихна и огледа отгоре до долу необикновената ѝ униформа.

— И го правиш.

Луси го прегърна устремно и притисна устни към неговите с такава страст, като че искаше с целувката си да му вдъхне цялата сила, която му беше необходима, за да победи адмирала. Жерар едва намери сили да я пусне.

А когато тя се обърна, за да слезе в каютата, ръцете му останаха празни като никога досега.

Луси не стигна по далече от долната оръдейна палуба, където канонирите се готвеха за битката, а пет „маймунки“ с едва наболи мустачки гневно спореха кой трябва да бъде назначен за канонир, след като главният беше мъртъв.

Стройно момче с грозни белези от едра шарка заби костеливия си пръст в гърдите на другаря си.

— Следващия месец ставам на осемнайсет. За такава работа се иска мъж, не хлапе с пъпки по лицето.

Приятелят му заекна от възмущение.

— Може да си по-голям, но аз дойдох преди тебе на борда. Аз съм с капитана от първото му плаване.

Намесиха се и другите и спорът бързо се изроди в шумни крясъци с взаимни обиди, които засягаха не само мъжествеността на воинствените петлета, а и темперамента и семейното положение на

вероятните им майки. Това звучеше смешно, като се имаше предвид, че повечето от тях бяха сираци.

— Джентълмени! — Викът на Луси, твърде неподходящ за дама, ги накара да млъкнат. — Не ни остава много време. Наистина ли смятате, че трябва да се карате точно сега?

Момчетата я огледаха нервно. Знаеха, че не бива да подценяват жената на капитана, колкото и крехка да изглеждаше.

Луси понижи глас до онзи ласкателен тон, с който изпращаше братята на Силви да ѝ донесат шал или лимонада.

— Сигурна съм, че мистър Дигби би искал дискусията да се проведе по правилата.

Момчетата се спогледаха изумено. Избухливият мистър Дигби никога не спореше „по правилата“.

— Е, добре — въздъхна Луси и посочи единственото момче, което не беше заплашило да разреши спора с юмруци. — Вие, сър, сте повишен в чин канонир от този миг.

Момчето се почеса по главата, докато колегите му мърмореха недоволно.

— Тъй вярно, мис. Но така оставаме с една майmunка по-малко. Кой ще ми подрежда гюллетата?

Луси огледа бъчвичките с барут и осемнайсетфунтовите железни топки, подредени като драконови яйца по дългата, тясна пътека, и се усмихна примирено.

Джеремая Дигби може би се беше отнасял към света със свадливо пренебрежение, но се беше грижил самоотвержено за любимите си оръдия. Дулата блестяха на лунната светлина, която падаше през люковете, като полирани от ръката на влюбен. Луси беше научила от Там достатъчно подробности за пиратския живот и вече знаеше, че капитанът даваше заповед за оръдеен залп само в краен случай, когато всички хитрости се бяха провалили.

Тя приседна до един от люковете и видя как „Аргонавт“ направи лек завой върху мастиленосините вълни и се насочи право към носа на „Отмъщение“, за да го вземе на абордаж. Според нея това беше много повече от краен случай. Военният кораб описа сребърна следа върху платното на нощта като блещукащ път към небето. Или към ада.

— Какво, по дяволите, чака още? — изръмжа един от канонирите. — Може би покана?

Ако беше способна да произнесе поне една дума, Луси щеше да се съгласи с него. Но ледената буца, заседнала в гърлото ѝ, не ѝ позволяваше да говори.

Когато „Аргонавт“ стигна в опасна близост да пиратската шхуна и скри небето и луната, стомахът ѝ се преобърна. Оръдейната палуба потъна в дълбок мрак, а намалените Фенери хвърляха повече сянка, отколкото светлина.

— Направи нещо — помоли беззвучно тя. — Каквото и да е.

За да изпълни дръзкото ѝ желание, тясната галерия от дъбово дърво се наклони с шумно скърцане и прати всички на покрития с пясък под. Луси потърси някаква опора, стигна пълзешком до другия борд с оръдията и накрая падна на колене, защото чувството за равновесие я напусна.

Тя се похвали за решението си. Когато започнеше решителната битка, нямаше да падне толкова отвисоко. Веднага ѝ стана ясно, че Жерар бе вдигнал всяко парченце платно, което беше намерил, за да улесни сблъсъка с „Аргонавт“.

— Исусе, капитанът е полудял — изохка един мършав момък, който изведнъж заприлича на дванайсетгодишно хлапе, а не на седемнадесетгодишен мъж, за какъвто се бе представил, за да бъде нает на мечтания пиратски кораб.

Луси се хвана за най-близкото оръдие и се подготви за сблъсъка. Много ѝ се искаше да затвори очи, но не можеше да откъсне поглед от заплашващото разрушение. Изведнъж я обзе спокойствие, тя се почувства ведра и уверена и преодоля ужаса. Може би Жерар щеше да загине, но не поради произвола на други хора, а изправен на мостика на своя кораб, господар на собствената си съдба. Сълзи на гордост запариха в очите ѝ, гневни и горещи.

Пиратската шхуна се понесе по индиговосините води право към огромния военен кораб. Луси вече различаваше дребните фигури, които панически се катереха по палубата. „Аргонавт“ нямаше време да преговаря или поне да обърне. Такелажът му беше твърде сложен, голямата тежест го правеше тромав. Големината, с която кралската флота толкова се гордееше, сега се превърна в гибел.

Точно обратното важеше за „Отмъщение“. Малко преди сблъсъка, малко преди съдбоносния момент, в който Луси щеше да изпищи в сляп страх, шхуната направи завой и мина на сантиметри покрай високия борд на „Аргонавт“. Скърцането беше толкова силно, че тя запуши ушите си. Рискованата маневра имаше своята цена. Някъде високо горе се чу шум от падаща мачта.

Прозвуча мощен вик:

— Огън!

Луси зяпна също като другарите си по съдба и се запита дали и нейното изражение изразяваше такова глупаво слисване като техните. Прозрението дойде със скоростта на пламък. Опасната, но брилянтна маневра на Жерар беше докарала малкия, лек кораб под оръдията на военния и бе деградирала гордостта на кралската военна флота до беззъб тигър. Макар да рискуваше повреди в собствения си кораб, когато стреляше от толкова малка дистанция, Жерар беше пресметнал много добре риска при видимо безизходното им положение.

Сигурно щяха да стоят цяла вечност като вкаменени, ако от горната оръдейна палуба не бяха дали изстрел и един гневен глас, твърде добре познат на Луси, не беше изкрещял:

— Ей, спите ли там долу?

Канонирите и маймунките се хвърлиха като един към оръдията, за да дадат дълго чакания залп.

— Този е за Дигби, проклети копелета! — изсъска един канонир, поднасяйки пламтящата факла към отвора на дулото.

Оръдието изгърмя оглушително. Дигби щеше да е доволен, каза си горчиво Луси.

Времето в тясната галерия сякаш спря. Останаха само хапещата миризма на горящия барут, оглушителните гърмежи на оръдията и тресящият се протест на „Отмъщение“, че е попаднал толкова близо до плячката си. Луси много скоро престана да брои колко пъти беше изтичала по люлеещия се коридор, за да грабне поредното желязно гюлле и бъчвичката с барут. Ръцете ѝ изтръпнаха и тя престана да усеща болка.

Пушекът пареше в очите ѝ, горещината опърли пръстите ѝ, барутът начерни ръцете и лицето и. Но тя продължаваше да работи, замаяна от гърма на битката. След деветнадесетте години, които беше

прекарала в послушание и мълчание, най-после беше намерила някого, за когото си струваше да се бори.

Като Давид, победил Голиат с камъче от прашката си, малкият кораб изпращаше залп след залп в страничната стена на „Аргонавт“. Луси тъкмо мъкнеше поредното гюлле към оръдието, когато един от канонирите я сграбчи за ръкава.

Устните му се движеха с бързина, от която ѝ се зави свят. Тя го погледна неразбиращо и лицето ѝ помрачня. В ушите ѝ скърцаше дърво, отекваха гърмежи и тя не разбра нито дума. Канонирът явно се усети, изтръгна гюллето от скованите и пръсти и внимателно я отведе до един от люковете.

„Аргонавт“ се оттегляше, без да е дал нито един изстрел от грамадните си оръдия.

Канонирите и маймунките заскачаха като млади жребчета около оръдията и се развикаха радостно. Луси много искаше да се радва с тях, но изведнъж усети такова изтощение, че едва се задържа на краката си. Прозя се уморено, падна върху купчинка платна, сви се на кълбо и моментално заспа.

Когато Жерар я намери след шест часа, тя спеше в същата поза.

Той беше работил цяла нощ, за да отведе ударения си кораб в спокойния залив на малък остров пред крайбрежието на Тенерифе. Едва тогава предаде командването на Аполон и отиде да си почине в капитанската каюта, надявайки се да намери Луси дълбоко заспала. Представата за сгушената в леглото крехка фигурка щеше да му помогне да преодолее изтощението.

Ала намери каютата празна, а измачканите завивки лежаха на пода точно както ги бяха оставили. Жерар се втурна да претърси кораба от носа до кърмата и тревогата му нарастваше с всяка крачка.

Когато най-сетне слезе на долната оръдейна палуба и откри отпуснатото ѝ тяло върху купчината стари платна, сърцето му спря да бие.

Ужасен от смъртната бледност на капитана си, един от канонирите се хвърли да го подкрепи и му подаде бутилката с уиски, която му правеше компания след като беше изпил достатъчно ром и бира с другарите си, за да отпразнуват победата.

— Тя е напълно изтощена, сър. И не е чудно, защото свърши великолепно работа по време на битката. — В зачервените очи на мъжа заблестя възхищение. — Можем да се гордеем с нея, сър.

Сърцето на Жерар си възвърна ритъма и го ускори. Първо трябваше да се справи с шока. Човекът, когото Луси в продължение на деветнадесет години беше смятала за свой баща, се беше опитал да я убие, но вместо да получи истеричен колапс, тя се бе хвърлила в битката и се беше сражавала на страната на Жерар, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

Той се отпусна на колене до нея и се вслуша в равномерното ѝ дишане. Приглади косата ѝ, нападала по челото, и я загърна в разкъсаната риза. Като видя милото, изпоцапано лице, мирно заспало под маската от барут, бе обзет от дива нежност. Угризенията на съвестта, че за да осъществи собственото си отмъщение, бе изложил Луси на смъртна опасност, още повече засилиха чувствата му.

С тази странна смесица от надменно достойнство и детска невинност, толкова скъпи на закоравялото му сърце, тя го научи отново да се усмихва. Куражът ѝ му помогна да преодолее страха си от тъмнината. Напук на целия му инат тя му напомни, че на този свят имаше и друго освен отмъщение.

И как ѝ се отблагодари той? Като я отблъсна, измами я, осигури ѝ плаване към сигурната гибел, без билет за връщане, повлече я след себе си. Успя да я накара да повярва, че искаше само крехкото ѝ, гъвкаво тяло да топли леглото му. И сега горчиво се запита кого от двамата всъщност трябваше да убеждава.

Докосна с пръст връхчето на носа ѝ и погледна замислено черното петно. Мястото ѝ не беше в задушния трюм на пиратския кораб. Тя трябваше да се върне в елегантния лондонски салон и да угощава с чай тълпите богати ухажори. Погледът му се плъзна по изпочупените, почернели нокти и одрасканите глезени. Преди да се вмъкне в живота ѝ, нежните ѝ ръце бяха скрити в ръкавици, чадърчето пазеше изискания ѝ млечнобял тен от слънцето, а бузите ѝ бяха напудрени с най-фината оризова пудра.

Какво, за бога, ѝ беше причинил!

Ресниците ѝ затрепкаха. Когато го видя, погледът ѝ омекна.

Жерар изпита толкова силно облекчение, че му идеше да я удужи. Притисна я до гърдите си и зарови устни в опушената ѝ коса.

— Ти, проклета малка глупачке! Какво си въобразяваш? Защо извърши това безумно геройство?

Полузаспала, Луси се сгуши на гърдите му и го подуши доволно. Самодоволството ѝ го вбеси.

Той я отдалечи от себе си и главата ѝ безсилно увисна назад.

— Като ти казах да слезеш долу, нямах предвид проклетата оръдейна палуба.

Тя примигна насреща му.

— Какво?

— Не се преструвай на невинно агънце! Много добре знаеш за какво говоря.

— Какво?

— Престани да ми крещиш! Ако си въобразяваш, че можеш да ме стреснеш с крясъците си, момиче, няма да ти мине номерът!

Измъчван от угризения на съвестта, че без малко щеше да я загуби, и тъжен, защото много добре знаеше, че въпреки всичко ще я загуби, той я притисна силно до гърдите си. Твърдо решен да се наслаждава на топлината ѝ колкото можеше по-дълго, той покри лицето ѝ с целувки, без да го е грижа, че беше изпотена и изцапана с барутен прах.

Луси въздъхна доволно, когато той се изправи и я изнесе на палубата. Изтощените, щастливи мъже бяха достатъчно умни да си спестят дръзките забележки. Само си намигнаха съзаклятнически и проследиха с любопитство ставащото. Никой не се обади даже когато Жерар скочи в топлата вода на лагуната с Луси в ръце.

Без да удостои дори с един поглед розовия утринен здрач и разсветващото небе, Жерар мина през водата и спря едва в един тесен страничен ръкав на лагуната, закрит от кораба с редици стройни палми. Там най-после я изправи на крака.

Ризата на Там се изду като балон над водната повърхност. Луси следеше с неразбиращ поглед как Жерар преминаваше от нежни целувки по челото към силно разтърсване, сякаш искаше да научи на маниери непокорно домашно кученце. Тя се взря напрегнато в красиво изрязаните му устни и накрая разбра, че той повтаряше все едно и също.

Тъкмо поклати глава, за да му даде да разбере, че не чуваше нито дума, когато ушите ѝ се отпушиха с шумно пукване.

— Аз те обичам, по дяволите!

Изнервеният му рев я накара да запуши уши. Изпълни я невярващо учудване, по-топло дори от нежните вълни, които ги обливаха. Петите ѝ се заровиха в пясъчното дъно на морето.

— Наистина ли?

Тихият ѝ шепот го отрезви. Той сбръчка чело и лицето му изведнъж стана толкова ранимо, толкова безкрайно нежно, че Луси бе обзета от абсурдното желание да го утеши, да го накара да повярва, че всичко е било само лош сън или пристъп на тропическа треска. Но любовта му към нея не беше от нещата, които се оправяха с чаша горещо кафе или с голяма доза хининова кора.

— За бога, престани да ме гледаш по този начин! — изкрещя той. — Ти си изтощена. Трябва ти ядене, пиене и сън. Но ако продължаваш да ме гледаш така, ще правим любов. — Гласът му пресекна от желание. — И то веднага — добави той след кратка въздишка.

Слухът на Луси се бе върнал с такава острота, че тя чу шепота на вълните, песента на една екзотична птица и свирещото дишане на Жерар.

— Има нещо, което ми е по-необходимо от всичко друго — обясни тихо тя.

— Здрав човешки разум? — предложи ухилено той. Тя разкопча ризата на Там.

— Баня.

Жерар не можеше да възрази срещу това напълно разумно искане. Когато ризата се плъзна от раменете ѝ и разкри розовите връхчета на гърдите, Жерар шумно пое въздух. Пластовете сажди по ръцете и шията правеха бледорозовата кожа още по-съвършена.

Когато небето загуби розовия си оттенък и стана златно, а накрая блестящо синьо, мъжът и жената изкъпаха изтощените си от битката тела в топлата вода на лагуната. Треперещи от удоволствие, двамата изследваха с пръсти и устни най-сладките, най-скритите места на телата си.

Жерар беше казал на Луси, че там, където отиваха, нощите са топли. Но бе пропуснал да ѝ каже за изгрева. Пръстите му се потопиха във водата и се плъзнаха между краката ѝ със сладко обещание за онова, което щеше да дойде. В тялото ѝ пламна огън, много по-горещ

от огненото кълбо на слънцето, който бавно се издигаше на небето. Краката ѝ се вдигнаха от само себе си и се увиха като безтегловен товар около стройните му хълбоци.

Жерар беше твърдо решен този път да ѝ достави безкрайно удоволствие. Прекрасното ѝ тяло имаше право да бъде ухажвано по всички правила на изкуството. Съзнаваше, че през нощта я бе взел твърде жадно и бързо. Водата се стичаше по притиснатите едно в друго тела, когато той я изнесе на брега и я положи върху постеля от топъл пясък. Той се надигна и нетърпеливо се освободи от мокрите си дрехи. Жадният му поглед беше впит в полуотворените ѝ устни. Влажната ѝ кожа розовееше като вътрешността на мидите, с които беше осеян пясъкът.

Като видя позлатеното от слънцето голо тяло, Луси преглътна мъчително. Когато се любиха за първи път, Жерар ѝ бе отказал удоволствието да изследва тялото му. Сега, в меката светлина на утрото, тя го гледаше с очи на художничка, проучваща красотата на мъжкото тяло. Някога в невинността си си беше представяла, че слънчевата светлина ще го разкраси. Но никога не беше предполагала тази зашеметяваща гледка.

Когато той свали чорапите си и Луси видя грозните белези по глезените му, от гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Погледите им се срещнаха; нейният питащ, неговият упорит, сякаш очакваше тя да се отдръпне отвратно. Аполон може би гледаше на белезите си като на почетни знаци, но за Жерар те бяха олицетворение на позора. Веригите отдавна бяха разкъсани, но той не можеше да се освободи от сенките им.

Тя се отпусна на колене и изтри пясъка от белезите с краищата на косата си. Нежните ѝ ръце продължиха милувката. Пръстите ѝ се плъзнаха по прасците и се изкачиха към мускулестите бедра, покрити със светли косъмчета. Жерар издаде дрезгав звук, наполовина пъшкаме, наполовина стон, който я окуражи да продължи изследователското си пътешествие. Когато ръката ѝ не стигна да обхване онази съвършена част от тялото му, която нежностите ѝ бяха събудили за живот, тя предпазливо докосна връхчето с върха на езика си.

Жерар не беше в състояние да изрази радостта си с думи. Тази смела малка жена беше приела съвсем естествено грозните му белези и

беше готова да му се отдаде без остатък. Той я сграбчи за косата ѝ издърпа главата ѝ назад. Очите ѝ сияеха, на дясната ѝ бузка отново се появи възхитителната трапчинка.

— Ако не озаптите непокорното си езиче, мис Сноу — изохка той, — всичко ще свърши, преди да е започнало.

Той я положи върху пясъчното легло и се наслади с безкрайно търпение на прекрасното тяло, на кремавите падини и крехките дълбочини, които бяха неговият храм на радостта. Силните му ръце я милваха и разтриваха с безкрайна нежност. Търпеливо навлажняваше горещия ѝ център със собствения му ароматен мед, докато тя започна да го умолява да я вземе.

Когато сянката му най-сетне скри слънцето, Луси простена от радостно очакване. Но и най-съвестната подготовка не я бе подготвила за онзи сладостен шок, когато усети цялата му корава дължина да се плъзга в утробата ѝ и силните му тласъци я изпълниха цялата. Като че чувствените мъчения не бяха достатъчни, той потърка с ръка влажната перла на любовта, докато я заля екстатична горещина — и то не веднъж или два пъти, а магичните три.

Когато Луси извика името му като заклинателна формула, дойде и освобождаването на Жерар. Сладко и горчиво едновременно и невероятно силно, то го разтърси до дън душа.

Двамата лежаха дълго върху топлия пясък с преплетени тела, докато сърцата им се върнаха към нормалния си ритъм.

— Обичам те, откакто те видях за първи път — пошепна тя.

— Ама че романтични глупости — промърмори в рамото ѝ той. — Ти не можеше да ме търпиш. За теб бях непоносим недодяланик... и то два пъти, както бих желал да допълня.

Тя зарови пръсти в разрошената му коса.

— И сега си такъв. Но това не значи, че те обичам по-малко.

Той я прегърна и отчаянието, което го изпълваше, я разтрепери. Тя побърза да отхвърли лошите си предчувствия. Може би търпението ѝ щеше да бъде възнаградено с нежно любовно обяснение и обещание за безсмъртно отдаване.

— Божичко, умирам от глад. Вече не помня кога съм ял за последен път. — Жерар седна и бързо отупа пясъка, залепнал като златна захар по мократа от пот кожа.

Луси смръщи чело и се почувства ограбена. Той ѝ хвърли ризата си, навлече панталона си, без да я удостои с поглед. Докато тя се обличаше, той вече вървеше към пенещия се прибой, където опря ръце на хълбоците си и се загледа в морето. Сигурно мисли за кораба си, каза си Луси. Знаеше, че „Отмъщение“ е почти неспособен да маневрира и има тежки повреди.

Лекият вятър се заигра с косата ѝ и тя се усмихна меланхолично.

— Искан ми се да останем тук завинаги.

— И да лудуваме голи във вълните като Адам и Ева? — В първия момент Луси помисли, че той ѝ се подиграва, но когато се обърна, погледът му беше сериозен и мрачен. — Даже в рая е имало змия.

— Адмиралът. — Това беше твърдение, не въпрос. — Тенерифе вече не е сигурното убежище на пиратите, каквото е било преди сто години. Само въпрос на време е той да се върне. С много кораби, с много войници и оръдия. До вчера бях виновен само за кражба и че съм предизвикал известна бъркотия. Но сега, след като ме принуди да стрелям по флагмански кораб на кралската военна флота, той е сигурен, че ще ме заклеймят като държавен изменник и ще ме очистят. Ще спрат едва когато ме видят мъртъв.

Примиреният му тон накара Луси да скочи.

— Тогава ще идем някъде другаде. Някъде, където ще живеем спокойно. На края на света, ако трябва.

Той поклати тъжно глава.

— Колумб доказва, че земята е кръгла, любов моя. Все едно накъде ще плаваме, накрая ще се озовем пак там, откъдето сме тръгнали.

— Божичко — пошепна Луси. — Ти искаш да ме върнеш на адмирала, нали?

Мълчанието му беше достатъчен отговор.

Тя прогони предателските сълзи и протегна ръце.

— Това е дяволски добра идея! Велика идея! Ще ме оставиш пред вратата на Йона и готово. Питам се само колко време ще мине, докато умра от необяснимо падане по стълбата или парченце развалена херинга.

— Няма да те заведа при баща ти. Ще те оставя при Смити. Той ще те защитава. Имам му доверие.

От страх, че Жерар може да разкрие предположенията ѝ, Луси извърна лице и моментално загуби битката срещу сълзите. Те закапаха горещи по бузите ѝ и тя се опита да ги избърше, преди да се обърне.

— Е, добре, Жерар Клермон, тогава ме върни в Лондон. Не всички служещи в кралската военна флота са корумпирани като баща ми... — Тя затвори за миг очи, за да се овладее. — Като Лусиен Сноу. Има и добри офицери. Хора, които се вслушват в разумни аргументи. Аз ще ги намеря и ще изчистя мръсотията от името ти. Кълна се в бога, че ще го направя. Даже ако трябва да стигна до лорд Първия адмирал.

Жерар прекоси пясъка с два скока и я сграбчи грубо за раменете. Лицето му се разкриви в болезнена гримаса.

— Няма да правиш нищо, чуваш ли! Да не искаш да те затворят в Нюгейт, защото си помогнала на един търсен престъпник? Да не искаш да те заподозрат в държавна измяна? Знаеш ли какво правят с жени като теб на такива места? Ако адмиралът подуши с какво се занимаваш, преди да си постигнала нещо пред властите, тогава си загубена. Той вече ти доказва, че е готов на всичко, за да ти затвори устата.

— И какво, по дяволите, ще правя тогава в Лондон? — изкрещя злобно тя и изпита благодарност към добрия мистър Дигби, бог да успокои душата му, който я беше научил на думите, необходими за такива абсурдни разговори. — Да си седна на красивия задник и да плета чорапи, докато ти благоволиш да се върнеш при мен?

Гневът му отстъпи място на дълбоко разкаяние. Той беше виновен, че сега Луси знаеше толкова много страшни неща.

Лицето му се разми пред очите ѝ. Коленете ѝ омекнаха. Но вместо да я хване, Жерар нежно я настани в пясъка и поглади косата ѝ със съчувствие, достатъчно и за двамата.

Ако беше повярвала дори само за миг, че той не я обича, че само я е използвал, за да я прогони, щом задоволи любопитството си, тя щеше да го моли на колене да се откаже от намерението си и да извоюва бъдеще за двамата.

Но тя знаеше по-добре. Жерар беше един от онези редки мъже, които правеха, каквото трябва, без да ги е грижа за цената. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го проследи с поглед, когато той се

обърна и тръгна по брега, устремил поглед към морето, което толкова обичаше и което го утешаваше с лазурносините си дълбини.

Ледени вихрушки свиреха над белите корони на вълните и превръщаха северния Атлантик в заплашителен, кипящ котел на вещици. Бурята проникваше необезпокоявано през грубото униформено палто, но Луси не трепереше. Беше свикнала с хапещата милувка на вятъра. Предпочиташе монотонната искреност на морето пред лъжливата топлина на каютата, която изглеждаше като приятно убежище, но оставяше сърцето ѝ незащитено и то кървеше и я болеше.

Тънка ледена корица покриваше релинга на носа, върху който почиваха ръцете ѝ. Най-съкровено желание на Луси беше да не изпитва нищо, но явно беше загубила способността си да прогонва нежеланите чувства. И сега усещаше непрестанна болка, мъчителна празнота в областта на корема. Въпреки това след онзи ден пред Тенерифе не беше проляла нито една сълза освен онези, които безмилостният вятър извикваше в очите ѝ.

След слънчевото небе и нежносините води на Канарските острови сивото небе на Северния Атлантик с оловнотежките му облаци ѝ действаше странно успокояващо. Тя остана до релинга, докато денят изчезна зад хоризонта. Още един ден от живота ѝ.

Жерар беше твърдо решен да я върне в Лондон, преди адмиралът да е пуснал убийците си по следите им. Екипажът на „Отмъщение“ работи до пълно изтощение, за да ремонтира пострадалата шхуна и да я направи годна за дълго плаване. Моряците издялаха нова предна мачта и я поставиха на мястото на счупената. Почистиха палубите от овъглените остатъци, закърпиха изпокъсаните черни платна. Накрая погребяха стария Дигби в песъчливата почва на острова, приютила през годините безброй моряшки тела.

През тези три дни и през двете и половина седмици, които последваха, Жерар се държеше далече от нея. Когато се срещаша на палубата или в тъмния трюм, той се осведомяваше любезно за здравето ѝ и се извиняваше, че имал много работа. При това избягваше

да я поглежда, сякаш се боеше очите да не издадат нещо, което устата се опитва да скрие.

Екипажът подражаваше на капитана си и колкото повече приближаваха Ламанша, толкова по-мълчаливи и потиснати ставаха всички. Младежката дързост на Там и убийственият чар на Кевин отстъпиха място на мрачно примирение. Аполон престана да тананика веселите си мелодии, вече изпълняваше само меланхолични спиричуъли, разказващи за родината, която никога повече нямаше да види. Луси знаеше много добре, че ще им липсва, но се надяваше след известно време да я забравят. Може би след веселото „домашно кученце“ капитанът наистина щеше да им купи свинче.

Потопена в бледа лунна светлина, Луси остана на релинга, докато стройната шхуна навлезе в Ламанша — с угасени Фенери, тъй като капитанът беше заповядал да плават незабелязани.

През плътния мрак, опънал се като шатра над шхуната, Луси дочу откъм десния борд шум от битка. Опита се да не мисли за ставащото, но през последните дни на борда цареше призрачна тишина и всеки признак на живот щеше да бъде приятно разнообразие.

Тя се промуши под една рея и откри до релинга Жерар, Аполон и Кевин, който беше увиснал в такелажата на фокмачтата като в койка. Широките рамене на капитана се очертаваха ясно на фона на небето и сърцето на Луси веднага ускори ритъма си.

— Реших, че ще поискате да видите какво става, капитане — каза Аполон и му подаде далекогледа.

Луси нямаше нужда от далекоглед, за да види в далечината оранжевите светкавици, които се спускаха с ужасяваща яснота по мрачната стена на нощното небе.

— Доколкото мога да преценя, фрегата от кралската флота е обстрелвана от два френски пиратски кораба — обясни Аполон, докато Жерар наблюдаваше сцената.

— Френски пирати — изрече гневно Луси и се присъедини към тях на релинга. — След мира при Амиен вече не воюваме срещу Франция. Вероятно онези са привърженици на Наполеон, маскирани като обикновени крадци.

Жерар се усмихна загадъчно.

— Ако питате мен, трябва да се намесим на страната на французите — предложи в най-добро настроение Кевин. — Защото от

флотата на Негово величество не може да се очаква нищо добро.

Жерар безмълвно подаде далекогледа на Луси. Погледите им се срещнаха, пръстите им се докоснаха за миг — най-интимният момент след деня на плажа. Луси вдигна тънкия телескоп към окото си и изпълни безмълвната молба.

Безпомощната фрегата беше под обстрела на два еднакви платнохода. Луси видя как едновременният залп проби кърмата на английския военен кораб. Когато димът се разсея, нов залп освети добре познатата галионова фигура и тя изохка ужасено.

— Какво има? — попита Жерар.

Тя отпусна далекогледа и отговори с чужд глас:

— Това е „Кураж“. Корабът на лорд Хауъл. След победите си пред Копенхаген измоли да командва точно тази фрегата. Искаше да патрулира в Ламанша, за да има време да напише мемоарите си и да опознае децата си.

Аполон сведе глава. Луси бе обзета от паника. Неясни картини се редяха пред погледа ѝ: Силви, която прегръщаше с обич баща си, малкият Гилиън, който го яздеше като конче, заровил дебелиите си, омазани с мармалад пръстчета в посивялата му коса; самият лорд Хауъл, който нареди непокорните си синове в редица, за да ги научи как да си връзват шалчетата. Сега, когато бе разбрала, че няма баща, перспективата да загуби този прекрасен човек и толкова деца да останат сираци беше повече от страшна.

— Децата му! — изплака тя, без изобщо да съзнава въздействието на думите си върху Жерар.

Той изтръгна далекогледа от скованите ѝ пръсти.

— Оръдия? — излая резкият му глас.

Тя вдигна рамене. Не разбираше какво значение имаше въоръжението на осъдения на гибел кораб.

— Двайсет, най-много двайсет и пет.

— Екипаж?

— Малко повече от сто.

Кевин се смъкна от удобното си леговище, сякаш някой бе поднесъл запален Фенер към излъсканите му ботуши.

— Нито дума повече, сладурче! Не подстрекавай този луд човек. Не разбираш ли какво възнамерява?

Като видя измъчения поглед на Жерар, Луси веднага разбра какво беше замислил. И какво щеше да му струва безумно дръзкото начинание.

Тя се хвана здраво за парапета и погледна отчаяно към разиграващата се битка, даже от това разстояние се виждаше, че „Кураж“ беше ударен смъртоносно. Беше въпрос само на минути, докато французите го вземат на абордаж. Те щяха да плякосат товара, след което фрегатата щеше да потъне безследно в леденото море.

„Всеки човек е господар на съдбата си.“

Собствените ѝ думи я преследваха. Това беше може би последният шанс на Жерар да осъществи мечтата си и да служи на страната и краля си. Мечта, от която е бил принуден да се откаже, защото един корумпиран мъж беше станал жертва на собствената си алчност.

Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че не е в състояние да го отклони от поетия курс, и нямаше да се унижи пред него, като направи опит да го разубеди. Ако беше взел решение да мине спокойно покрай „Кураж“ и да пренебрегне кораб в беда, значи не беше човекът, когото тя обичаше.

Гордият блясък в очите ѝ беше предупреждение за Кевин, който изруга ядно и отново изчезна в такелажа.

Луси събра пети и отдаде чест като най-добрия моряк.

— Барутната мишка Сноу е готова да се яви отново на служба, капитане.

Обгърнат в призрачно мълчание, пиратският кораб излезе от мъглата. Копринените платна се развяваха като гарваново черните криле на ангела на отмъщението. В ясната нощ над пустата му палуба се издигаха призрачни изпарения. Грациозният такелаж блестеше на лунната светлина като смъртоносна паяжина.

Когато корабът се насочи неумолимо към тях, няколко ужасени французи се хвърлиха през борда, защото предпочетоха сигурната смърт пред неизвестния ужас.

По-късно суеверните френски моряци щяха да разкажат на своя скептичен, но впечатлен първи консул, че насреща им излязъл не само един кораб, а цяла флотилия от призрачни шхуни, изскочили от ада,

защото сатаната бил разгневен на Наполеон Бонапарт, решил да завладее онова, което било само негово — целият свят.

Ужасяващата скорост, с която приближаваше призрачният кораб, и хаосът, който предизвика, дадоха допълнителна храна на спекулациите.

Английската плячка моментално бе забравена и двата френски кораба се формираха за бързо бягство с надеждата да избегнат неизбежното. Уловени във водовъртежа на собствения си страх, те се понесоха по вълните, ала безмилостният черен кораб се вряза помежду им и отмина така бързо и безшумно, че изчезна от ужасените погледи на моряците, преди поне един канонир да е дал изстрел.

Едно закъсняло гюлле натроши мачтата на другия френски кораб и разкъса платната. Двата френски кораба се сблъскаха и призрачната тишина бе разкъсана от трясък на чупещо се дърво.

Преди призрачният кораб да се покаже за втори път, двата платнохода успяха да се разделят и полетяха с най-голямата възможна скорост обратно към Франция, без да хвърлят нито един поглед назад. Никой не се поинтересува какви вреди бе причинило внезапното им бягство.

Английските моряци на борда на бързо потъващия „Кураж“, които вече се бяха примирили със смъртта, проследиха новото приближаване на призрачния кораб със смесени чувства. Носът на кораба потопи мъжете в дълбока сянка. Последва мрачно скърцане, като че портите на небето се бяха отворили, за да пропуснат разкаялите се грешници.

Моряците от „Кураж“ стояха до колене в ледената вода, която се процеждаше отвсякъде, и се питаха дали ще имат късмета да живеят достатъчно дълго, за да разкажат някога на внуците си за невероятната намеса на „Отмъщение“. Дали появата на пиратската шхуна означаваше спасение или окончателна гибел за уморените им души?

Вместо отговор някъде отвисоко се спусна плетена стълба и падна върху главите на мъжете. Те посегнаха благодарно към въжетата и побързаха да се спасят от потъващия кораб. Сега не беше време да се питат дали отиваха при добрия бог, или щяха да се изправят пред ангела на отмъщението.

— Все още не мога да повярвам, че го направи? Ти си обезумял!
— шепнеше ужасено Кевин.

— Като че имах друг избор — изсъска в отговор Жерар, изправен на капитанския мостик, за да следи как бледите, мокри до кости мъже се тълпяха на палубата, където ги очакваше мълчаливият му екипаж.

— След като рискувахме всичко, за да ги спасим от французите, би било проява на лоши маниери да ги оставим да се удавят. Или може би не?

Кевин недоволно вдигна рамене, но Жерар знаеше, че брат му не беше и наполовина толкова кръвожаден, колкото се представяше. Той просто не беше на себе си от тревога. За него, за Жерар.

Ала когато Луси излезе от трюма, Жерар също загуби самообладание. Изрично ѝ беше забранил да слиза на долната оръдейна палуба, защото се страхуваше, че ще се наложи да си послужат с оръдията. Но ако се съдеше по черното петно на носа и виновното ѝ изражение, тя бе пренебрегнала заповедта му и беше прекарала времето си в подреждане на гюллета и бъчвички с барут.

Той се запъти към нея, за да я предпази от любопитните погледи на новите пасажери, но един ликуващ вик го спря на половината път.

— Луси! Луси, момичето ми, ти ли си това?

Загрижеността му отвори отново раната в душата ѝ и тя избухна в плач. Хауъл кихна силно няколко пъти, отблъсна услужливите ръце и се втурна през палубата към Луси.

Тя стоеше като вкаменена. Едва откъснала се от шума на оръдейната палуба, и се озова в добре познатата, но абсолютно мокра прегръдка на лорд Хауъл. Той я поздрави с такава сърдечност, като че беше собствената му дъщеря. Нежността му отвори отново раната в душата.

— Я какво приключение си преживяла! Не е лошо, малката, никак не е лошо. Бедният ти баща едва не полудя от мъка. За малко да го изправят пред военен съд, задето се измъкна тайно с кораб от кралската военна флота, без да изчака позволението на Негово величество. Естествено нашият крал прояви великодушие, нали и той има деца, особено когато Лусиен се върна съкрушен и отчаян, че не е могъл да те освободи.

Съкрушен, ами, помисли си цинично Луси. Сигурно с пяна на устата, защото е беснеел от гняв.

Не ѝ се наложи да формулира подходящ отговор, защото лорд Хауъл насочи цялото си внимание към предната палуба. Изненадата беше толкова силна, че челюстта му увисна, а очите му се разшириха.

— Клермон? Вие ли сте това, момчето ми? А аз си мислех, че след отвличането на Луси ви е било срам да се покажете пред хората и сте избягали. Велики боже, нямах представа, че Лусиен ви е изпратил да спасите дъщеря му! Виждам, че сте свършили чудесна работа. Истински герой, така да се каже!

Луси спря да диша и затвори очи от страх да не се издаде. В сърцето ѝ нахлу нова надежда. Много добре знаеше, че адмиралът не беше разкрил идентичността на Жерар, за да запази в тайна собствените си злодеяния.

— Моля те, мили боже, моля те — зашепна тихичко тя, докато Жерар слизаше от предната палуба. — Моля те, накарай го да се смири.

И той го направи — но как! Мина през палубата с такава небрежна елегантност, че устата ѝ пресъхна от копнеж.

— Спестете ми хвалебствените химни, сър — проговори спокойно той. — Жерар Клермон вероятно щеше да се впечатли от доброто ви мнение за него, но аз ви уверявам, че капитан Дуум изобщо не се интересува какво говорят хората.

Луси затисна устата си с две ръце, за да не изпищи.

За чест на лорд Хауъл трябва да кажем, че беше искрено смаян и никак не се зарадва на факта, че бе уловил такава невероятна плячка.

— Нима твърдите, че Жерар Клермон и капитан Дуум са едно и също лице?

Кевин скочи като невестулка от фокмачтата.

— Глупости! Той е само един жалък лъжец! Аз съм капитан Дуум!

Без да се обърне, Жерар замахна с юмрук и удари брат си в лицето. Кевин се просна на дъските като поразен от гръм.

— Аз съм капитан Дуум — повтори без капка разкаяние Жерар. — Той е в безсъзнание.

Луси се втурна към него и той въздъхна примирено, знаейки, че не може да се справи с нея по същия начин като с Кевин. Ако видеше отчаянието на лицето ѝ, лорд Хауъл щеше да нареди да оковат във вериги и двамата. Затова я сграбчи за раменете, като представи сцената така, сякаш я бе взел за заложник. Извади пистолета от джоба на панталона си и го опря в слепоочието ѝ.

— Ако не искаш да танцуваме следващия валс под бесилката, трябва да бъдем убедителни — пошепна в ухото ѝ той.

За Луси не беше проблем да бъде убедителна. Тя не беше на себе си. Жерар беше същият тиран като баща ѝ, който си беше присвоил правото да решава бъдещето ѝ, без да я попита какво мисли.

— Защо си призна, идиот такъв! — изсъска вбесено тя, докато се опитваше да се освободи от грубата му прегръдка.

— Той е умна глава — отговори Жерар през здраво стиснати зъби и изохка, когато токът ѝ болезнено улучи стъпалото му. — Нямахте да мине много време и щеше да открие истината. Чуй ме, по дяволите! Нямаме много време. Щом пристигнем в Лондон, ще идеш веднага при Смити.

— А вие, сър, ще се запътите право към ада — отговори гневно тя.

Връщането ѝ към учтивото „сър“ не предвещаваше нищо добро. Жерар се побоя, че в гнева си тя щеше да обвини и себе си, и я смушка силно с пистолета.

Вцепенена от шока, Луси все пак успя да се запита дали пък не е решил да я застреля, защото беше смачкала пръстите на краката му. Потискайки истеричното си хихикане, тя се учуди на перверзното щастие, което изпитваше в топлата му прегръдка, докато той държеше живота ѝ в безогледните си ръце.

През това време на борда заплашваше да се възцари анархия. Моряците и офицерите от „Кураж“ извадиха сабите си, защото не можеха да си послужат с мокрите пистолети. А пък пиратите бяха бесни от гняв, че някой се бе осмелил да застраши живота на капитана им. Аполон застана между двата лагера и внушителният му ръст веднага оказа необходимото въздействие. Екипажът на „Отмъщение“ беше по-малоброен, но това съвсем не означаваше, че ще се предаде без борба.

Авторитетният глас на Жерар накара всички да замълчат.

— Поставям само едно условие, лорд Хауъл, и веднага ще се предам.

Лордът погледна загрижено към Луси.

— И кое е то, сър?

— Изисквам геройската, безкористна акция, при която моят екипаж се притече на помощ на „Кураж“, да бъде оценена по достойнство и всички, ама наистина всички, да бъдат помилвани.

Лорд Хауъл кимна тържествено.

— Веднага ще нанесе искането ви в корабния дневник и ще запиша, че съм напълно съгласен с условието ви. Но какво ще кажете за себе си, синко? Няма ли да помолите за милост? За по-лека присъда? За милостива смърт чрез разстрел? Или поне за обещание да не излагат трупа ви на обществено поругание?

Жерар усещаше всяко потреперване на Луси и сърцето му се свиваше от болка. Лорд Хауъл не можеше да му даде единственото, от което се нуждаеше в този момент — време. Време да застане пред някой божи служител и да се закълне, че ще обича тази жена до края на живота си. Време да види как детето им расте в стройното ѝ тяло.

Време да лудува с внучетата си в есенната шума. И най-важното — време да обясни на Луси, че му е омръзнало да бяга. И че без нея няма да отиде никъде.

— Ще ви кажа какво искам, сър. Искам да се отърва от това разглезено зверче. — Той я блъсна силно към лорд Хауъл, надявайки се тази последна грубост да я излекува от натрапчивите ѝ идеи. Тя падна на колене точно пред бащиния си приятел, събра непокорната си коса и когато се обърна към Жерар, в очите ѝ светеше неразбиране. И безкрайна болка. За да завърши грозното си дело, той изкрещя с цялото презрение, на което беше способен:

— Няма откуп на земята, който да ме обезщети за нещастиято, че доведох жена като вас на кораба си!

Лорд Хауъл помогна на Луси да се изправи и се обърна учтиво към капитан Дуум:

— Боя се, че този кораб вече не е ваш, сър. Заловете го!

Луси проследи със замиращо от болка сърце как екипажът на „Отмъщение“ бе обезоръжен и отведен на кърмата, където трябваше да ги разпитат. Съпроводен от двама едри матроси, Жерар изчезна в мрака на трюма.

Лорд Хауъл отново притисна Луси до гърдите си.

— Вече няма от какво да се страхуваш, детето ми. Негодникът ще бъде окован във вериги и много скоро ще се озове в затвора, където му е мястото. — Като видя, че младата дама трепери — от студ, както си помисли, — той я поведе към капитанската каюта. — Не можеш да си представиш колко щастлив ще бъде баща ти, като те види отново.

Луси извърна лице, за да скрие отмъстителния блясък в очите си.

— Аз също, сър. Аз също.

Преди около стотина години тялото на капитан Уилям Кид бе окачено на дебела греда на Тайбъри Пойнт, след като го бяха консервирани в катран и заковали в желязо. Разправяха, че в бурните нощи все още се чувало дрънченето на веригите му и тревожното им скърцане напомняло на честните моряци, че пътят към ада е постлан с добри намерения.

Когато „Отмъщение“ навлезе във водите на Темза и пое към Гринич, по бреговете на реката се събраха стотици зяпачи, жадни да

видят мъжа, който беше пренебрегнал страшното предупреждение.

Във всички кръчми си разказваха за невероятната поява на пиратския кораб под флага на Негово величество. Преди шест години Лондон беше посрещнал младия мъж, който наричаше себе си Жерар Клермон, като прославен герой. Градът, който страстно обичаше и грешниците, и героите си, сега посрещна капитан Дуум със същото въодушевление. Часове преди пристигането му на кея се беше събрала гъста тълпа почитатели.

Никой не обръщаше внимание на мърморещите моряци и пристанищните работници, които не можеха да си вършат работата. Нетърпеливите зрители се радваха на предстоящото зрелище. Между тях имаше бедняци, които всеки ден се бореха за оцеляването си и жадуваха за малко романтика, но и богаташи, които се надяваха да погъделичкат заспалите си нерви. Последните се канеха да наблюдават представлението от луксозните си карета, защото чувствителните им носове не понасяха миризмата на гниеща риба, а очите им се плашеха от гледката на уличници и жалки търговци, които бутаха количките със стоки.

Малко преди обед едно малко момче забеляза пристигащия кораб. Навалицата замлъкна в почтително очакване. Даже репортерите прибраха моливите и проследиха акостирането на величествената шхуна, чиято заплашителна красота беше подчертана от зимното слънце. Писачите се сетиха за задачата си едва когато зрителите избухнаха в ликуващи викове. Моливите им захвърчаха по хартията с напразната надежда да създадат една легенда.

Въодушевлението на тълпата стигна връхната си точка, когато шхуната хвърли котва и сложиха стълбичката. Моряците и пиратите слязоха забързано от борда, сякаш жадуваха да се измъкнат от тесния кораб и неприятната компания. Въпреки това всички зрители разбраха, че краткото пътуване беше минало без неприятни инциденти.

Един луничав момък в цивилно облекло си беше спечелил две синини, вероятно докато беше защитавал честта на командира си. Дебеличкият му приятел, чиито очила бяха счупени, извади червената си кърпа и я размаха в посока към изискано облечените дами под разноцветните им чадърчета, за което бе възнаграден с възбудено хихикане и един живописен припадък. Под трескавото махане на приятелките си дамата се свести точно навреме, за да види великана с

кожа, черна като абанос, който мина стоически покрай нея — и моментално предизвика нов припадък.

Колкото повече се опразваше корабът, толкова по-възбудени ставаха зрителите. Хората протягаха шии, за да видят най-сетне бунтовника, чието залавяне щеше да направи света по-сигурен — и по-скучен. Почти никой не забеляза дребничката фигурка на горната палуба, която беше вдигнала качулката на униформеното палто, за да скрие дългата пепеляворуса коса.

Търпението на тълпата бе възнаградено, когато на стълбичката застана мъж, обкръжен от четирима въоръжени моряци. Гледката беше зашеметяваща. Макар че беше окован във вериги, походката му беше лека и гъвкава — походка на човек, роден да владее моретата.

Заслепен от ярката слънчева светлина, Жерар примигна. Замлъкналото за миг множество избухна в диви приветствени викове и на лицето му изгря усмивка. От страх, че задържането му може да предизвика бунт на екипажа, лорд Хауъл беше заповядал да го оковат. След дните на примирение възбуденото човешко множество събуди за нов живот замаяните му сетива.

В гърба му се заби дуло на мускет и той продължи пътя си. Когато Кевин успя да си пробие път до брат си, един от пазачите изсъска ядна заплаха.

Въпреки рева на тълпата гласът на Кевин прозвуча съвсем ясно:

— Чуваш ли ги, братко! При това те още не знаят за геройската акция по спасяването на „Кураж“! Обзалагам се, че ще станеш народен герой!

— Нещо като морски Робин Худ — допълни Жерар и изпухтя презрително. — Тълпата бързо променя мнението си. Когато ме осъдят на смърт, ще бъдат също така доволни.

— Аз би трябвало да бъда доволен, след като едва не ме прати на оня свят. — Кевин си стисна носа и плътният му баритон изтъня до тенор. — Ох, носът ми е счупен!

— Ще ти се отрази много добре, братле. Така най-сетне ще си намериш момиче, което е по-красиво от теб.

— Не съм излъгал. Аз бях капитан Дуум. Макар и само два кратки месеца.

Жерар не искаше да мисли какво беше правил през тези месеци истинският капитан Дуум. Той беше човек без бъдеще и не можеше да

си позволи лукса да си припомня миналото. Когато слязоха на кея, той не можа да издържи и попита:

— Как е тя?

— Държи се много добре — отговори с искрено уважение Кевин. — И смело играе ролята, която си й отредил. Но се боя, че е само въпрос на време, докато...

— Татко!

Радостният вик накара и двамата да се обърнат. Обгърната в облак свеж лимонов аромат, Луси профуча покрай тях с разперени ръце, сякаш искаше да прегърне цял Лондон. Възхитена от новия драматичен обрат, тълпата се разстъпи да й направи път. Качулката се смъкна от главата ѝ, когато се хвърли в обятията на величествената фигура, облечена в синя униформа на флотски адмирал със златни галони. Само най-внимателният наблюдател би могъл да забележи секундата колебание, преди адмиралът да отговори на прегръдката ѝ.

— ... докато рухне под този товар — завърши изречението си Кевин.

Смаян от бесния си гняв, Жерар пое въздух през здраво стиснатите си зъби.

— Според мен играе прекалено убедително.

Когато адмиралът сведе бялата си глава към свежото, загоряло от слънцето лице на дъщеря си и я целуна, тълпата избухна в радостни ръкопляскания, а Жерар бе обзет от дива, напълно необоснована ревност. Лусиен Сноу не устоя на изкушението да хвърли тържествуващ поглед в посока към заловения престъпник.

Дулото на мускета отново се заби между плешките му.

— Върви, Дуум. Имаш уговорка с палача.

Жерар се обърна с такава лекота, сякаш веригите, стегнали ръцете и глезените му, бяха копринени панделки. Устата му се изкриви в студена усмивка.

— Не се притеснявай, момче. Без мен няма да започнат.

Последното, което видя, преди да го качат в арестантската кола, която трябваше да го отведе в тъмната, студена килия в Нюпорт, беше хладно отвърнатото лице на Луси зад позлатената рамка на прозорчето на бащината ѝ карета.

Луси седеше сковано на седалката срещу баща си със скръстени в скута ръце. Копнееше за маншон, който щеше да скрие предателското им треперене, и се стараеше да не мисли колко пъти беше споделяла тази карета с охранителя си.

Тя поглеждаше крадешком адмирала през полуспуснатите си мигли и си повтаряше, че той вече не ѝ е баща. Впечатляващото му присъствие обаче говореше друго. Тя го огледа с нов, критичен поглед и се учуди колко сляпа беше била през всичките тези години. Насреща ѝ седеше стар, затлъстяващ мъж, чиято маса затрудняваше движенията му, с тъмни торбички под очите.

Сега съзнаваше, че винаги беше гледала на него с жадните за любов очи на дете. И се питаше дали трябва да съжалява този жалък измамник, или да се отвращава от него.

Адмиралът гледаше навън, на лицето му беше изписано равнодушие. Луси беше сигурна, че, както обикновено, изчакваше да настъпи удобният момент. Като ястреб, който се хвърля отвисоко върху безпомощната мишка. Тя можеше само да се надява, че той няма да забележи веднага новите ѝ зъби, наточени върху хищна птица, която си струваше усилията. Тогава ястребът нямаше да има време да изплюе мишката.

Той я погледна пронизващо.

— Добре ли си, дъще?

Ето как си го представяше! Да се върнат към старото разпределение на ролите: всевластният баща и послушната дъщеря. Какво очакваше от нея? Да се прибере вкъщи и да продължи работата над мемоарите му, като че той изобщо не се беше опитал да я прати на дъното на морето! Суетността му наистина беше безгранична. Най-умното беше да се възползва от този му порок.

Тя си заповяда да се усмихне и вложи в гласа си подходящата доза горчивина.

— Горе-долу, татко. Нашият мистър Клермон е загрижен единствено за собствената си печалба. Много добре знаеше, че не може да очаква желаното възнаграждение, ако върне зложницата си в лошо състояние. Според мен дори се наслаждаваше на възможността да играе пред мен ролята на галантен джентълмен. Вероятно това е примамливо разнообразие, когато човек не е роден за това.

— Я виж ти!

Луси беше забравила колко я вбесяваше пренебрежителното му пухтене. Май баща ѝ не беше ястреб, а войнствен лос, който ровеше с копита в земята, преди да се втурне в атака. Тя се покашля, за да скрие истеричното си кискане.

Адмиралът я измери с поглед, от който ѝ стана студено.

— Въпреки това настоявам личният ми лекар да те прегледа внимателно. Може да имаш вътрешно нараняване.

Луси си припомни студените, груби ръце на доктора и потрепери. Този път нямаше да позволи това унижение. Как ли щеше да реагира адмиралът, ако се окажеше, че тя вече носеше под сърцето си детето на Жерар? Даже страхът от възможните последствия не беше в състояние да развали радостта ѝ от тази представа.

Тя отговори на погледа му с хладна решителност.

— Разбира се, татко, щом смяташ, че така е най-добре.

Получил желаното доказателство за покорството и, той се облегна назад и пружините на седалката изскърцаха тревожно под тежестта му.

— Предполагам, че онзи негодник ти е разказал всевъзможни истории за злодеянията на жалкия ти баща.

Каквото и да беше очаквал адмиралът, със сигурност не беше звънкия ѝ смях.

— Никога не бях чувала такива фантазии! Кралско разрешително, което изчезва безследно. Заровено съкровище. Честен човек, хвърлен без вина в затвора. Като че попаднах в един от онези абсурдни романи, от които ти ме предупреждаваше да се пазя! Вече очаквах да те срещна в открито море с превръзка на око и канче ром! — Тя изтри навлажнените си очи. — Представи си, той очакваше да повярвам в смешните му обвинения, макар че не ми представи нито едно доказателство. Този човек очевидно не е на себе си. Тази фикс идея го тласка към безумни дела.

Адмиралът я дари с одобрителна усмивка и Луси горчиво си помисли, че само преди няколко седмици би дала живота си за нея.

— Очевидно господинът е забравил с чия дъщеря си има работа.

Ами да, за чия дъщеря всъщност говореха? Зачервеното лице на адмирала потъмня и за момент Луси се уплаши, че се е издала.

— Трябва да призная, че между нас има нещо неизяснено, което ми създава големи грижи.

— За какво говориш, татко? Не ми е приятно да те виждам така потиснат.

— Мъжете, удостоени от негово величество с широки пълномощия, често са принудени да правят големи жертви. Говоря за ужасното положение, в което бях поставен пред Тенерифе. — Той въздъхна така театрално, че Луси затвори очи, за да скрие отвращението си. — Не можех да си позволя да изпълня исканията на един престъпник. Но не можех и да го пусна да си отиде, защото щеше да продължи да тероризира морето. Нямах друг избор, освен да стрелям по кораба му, макар че ти беше на борда. Мога само да се надявам, че ще намериш прошка за мен в сърцето си.

Ако Кевин не я беше научил, че при игра на карти равнодушната физиономия носи стратегическо предимство, Луси щеше да се издаде със скептично изхъмкване, достойно за разгневен лос.

— Нямам какво да ти прощавам, татко. Ако на света има човек, който да разбира какви жертви изисква изпълнението на дълга, това съм аз. Освен това всичко завърши добре. Не искам да говорим повече за това.

Луси се уплаши, че бе отишла твърде далеч, но за нейно учудване той се приведе към нея и погали ръката ѝ.

— Ти си добро момиче, Луси. Имам добра дъщеря. Похвалата му — дошла твърде късно и плод на ужасяващия му егоизъм, — я изпълни с такава омраза, че едва не я задави.

Когато слязоха от каретата в двора на Йона, Луси беше толкова нервна, че се боеше баща ѝ да не го забележи. Тя се улови за предложената ѝ ръка само за да има опора. Може би си въобразяваше, но остана с впечатлението, че той се опираше повече на нея, отколкото на бастуна си.

Входната врата скръцна и сърцето на Луси заби в радостно очакване. В следващия миг обаче то спря да бие, защото на прага застана мършава фигура с напудрена перука и копринена ливрея.

— Добър ден, сър — протръби непознатият с глас, който нямаше нищо общо с елегантния тембър на Смити. — А това вероятно е очарователната ви дъщеря.

Луси се олюля.

— Не разбирам. Къде е... — Изправена пред страшната реалност, тя загуби кураж.

Адмиралът тъжно поклати глава.

— Не исках да разваля завръщането ти у дома, мила моя, но се боя, че трябва да ти разкажа една тъжна история.

Когато влезе в гринуичката моряшка болница, Луси се успокои — помещенията бяха просторни и слънчеви. Трябваша й цели две седмици, докато намери възможност да се изплъзне от бдителността на адмирала, и през това време си беше представяла какви ли не страшни неща. И за всичко беше виновен многоцветният, но силно преувеличен разказ на Силви, която й беше описала в ужасяващи подробности какво правели с безпомощните обитатели на лудницата към болницата „Бетлем“ в Морфийлдс.

— Ние се гордеем с нашите момчета, наистина — заяви мисис Беделия Тайсли, докато бързаше напред по широкия коридор, където седяха сънливи възрастни мъже. — През седмицата ги храним с агнешко, в неделя имаме говеждо и чаша портър с храната. Нашите момчета обичат бира, нали, Уили?

Тя потупа по рамото един сляп моряк със старомодна тривърха шапка и бе възнаградена с беззъба усмивка.

Най-после тя спря пред тежка дървена врата и извади от джоба на престилката си връзка ключове.

— Що се отнася до вашия мистър Смит, не разчитаме само на благотетелите ни. Той получава само най-доброто. Тънки чаршафи, прясна храна, най-добрия лауданум. — Тя мушна ключа в ключалката и го превъртя два пъти. — Адмиралът каза да не пестим от нищо за неговия човек. Прекрасен баща имате, мис Сноу, прекрасен. Как само се грижи за хората си...

— Права сте — промърмори с отсъстващ вид Луси, вперила очи в отварящата се врата, докато се опитваше да се пребори със страха си.

Килията беше просторна и чиста, стените боядисани в бяло, подът наскоро почистван. През железните решетки на прозорците влизаха слънчеви лъчи и потапяха в меко сияние седящата в инвалиден стол фигура. Мъжът беше с дебела превръзка на главата.

В сърцето й нахлу вълна от нежност и тя направи няколко крачки напред.

Гласът на мисис Тайсли се понижи до съчувствен шепот:

— Сигурно няма да ви познае, мила моя. Седи така по цял ден и се взира в нищото. Не може да спи, часове наред говори нещо несвързано и вика две женски имена. Понякога вика Ан, понякога Мари. — Тя поклати угрижено глава. — Виждала съм много като него и ще ви кажа, че никой не е живял дълго.

— Извинете, бихте ли ме оставили за малко насаме с него?

Жената се огледа несигурно.

— Знаете ли, това е против нарежданията на адмирала. Той не иска да го притесняваме излишно. — Широкото ѝ лице придоби съзаклятнически вид. — Но аз мисля, че няколко минути насаме с едно красиво момиче не могат да навредят и на най-болния мъж.

Мисис Тайсли изчезна, но Луси не смееше да помръдне от мястото си. Любезната надзирателка нямаше представа, че тя беше виновна за съдбата на този мъж. Нали оръдейният изстрел, който го беше довел в тази болница, беше и нейно дело.

Тя пое шумно въздух и пристъпи предпазливо към инвалидния стол. Косата на Смити беше посивяла и леко разрошена от превръзката. Това не би му харесало, помисли си тя и приглади немирните къдрици. Той беше облечен в копринен, леко износен халат, наскоро изхвърлен от адмирала. Краката му бяха увити в одеяло, защото в стаята беше студено. Ръцете почиваха в скута. Луси огледа първо всички тези незначителни подробности, преди да се осмели да го погледна в лицето.

Смити я погледна любезно, но в погледа му липсваше предишната острога.

— О, Смити! — Луси изпита остра болка от огромната загуба. Не само беше изгубила най-добрия си приятел, но и трябваше да преживее крушението на всичките си надежди. Тя падна на колене пред него, взе хладната му, суха десница и я намокри със сълзите си.

— Мис Луси.

Дрезгавият шепот беше толкова слаб, като че идеше от въображението ѝ.

Тя вдигна глава и видя, че очите на Смити са полузатворени. По лицето му се четеше дълбока тъга.

— Съжалявам, мис Луси. Толкова много грешки...

Той въздъхна и се приготви отново да потъне в блаженството на забравата, да прогони от съзнанието си призрачната фигура от миналото. Ала вместо да сведе глава, той отвори очи и мъничките им зеници, едва видими в морето на кафявите ириса, погледнаха право в ярката слънчева светлина.

Само най-доброто... тънки чаршафи... най-добрият лауданум... прекрасен човек е баща ви, че се грижи така добре за хората си.

Луси скочи и трескаво развива превръзката от главата на Смити. Приглади назад мазните кичури, които падаха по слепоочията му, и откри повърхностна рана, която в началото сигурно му е причинявала големи неприятности, но сега заздравяваше добре. Черепната кост беше съвсем здрава. Тя попила челото му и се зарадва на хладината му. Не откри никаква следа от ужасното мозъчно възпаление, което му приписваше адмиралът.

Изпълнена с нова надежда, тя го сграбчи за раменете и го раздруса здравата.

— Смити! Погледни ме! Аз съм, Луси! Аз съм при теб, Смити. Тук съм! Погледни ме, моля те!

Луси беше готова да повярва, че молбите ѝ са напразни, когато Смити бавно и мъчително вдигна глава. Тя му се усмихна сияещо, той вдигна ръка и леко помилва косата ѝ.

— Мислех, че сте мъртва, мис Луси — прошепна той. — Мислех, че съм ви убил.

— О, не, Смити, не! Аз съм жива и здрава. Чуй ме, Смити. Адмиралът е наредил да ти дават наркотици, за да те обезвреди, докато екзекутират Жерар. Разбираш ли за какво говоря? — Тя приближи лицето си към неговото и продължи настойчиво: — Той е в затвора, Смити, окован във вериги. На тъмно. Ако не успеем да докажем невинността му, ще го обесят.

Очите на Смити отново се затвориха. И Луси разбра, че този рецидив не беше причинен нито от военна невроза, нито от принудителното приемане на лауданум. Смити страдаше от заболяване на душата и сега отново се беше поддал на изкушението да се оттегли в спокойните, тихи води, където болката не можеше да го последва. Луси стисна здраво зъби. След като беше рискувала толкова много, за да дойде тук, нямаше да спре насред път. Трябваше да продължи.

Щом молбите не бяха в състояние да го изтръгнат от летаргията, щеше да опита с гняв. Потискайки съчувствието си, тя заговори остро и сърдито:

— Не бъди страхливец, Смити! Знам, че си бил ти. Ти си човекът, който се е срещал с него по поръчение на баща ми и го е измамил. Ти също си виновен, че Жерар е бил лишен от всичко, което е бил и което е можел да бъде. Ти си длъжен да му помогнеш, по дяволите!

Смити клатеше отчаяно глава, опитвайки се да се изплъзне от истината, и Луси трябваше да го удържи със сила, за да разбере накъсаните думи.

— Нямах избор, мис Луси. Адмиралът заплаши да ви каже... че не ви е баща... искаше да ви изхвърли... Вие бяхте още дете, мис Луси... нямаше да го понеса.

Луси трябваше да събере цялата си душевна сила, за да продължи със същия груб тон.

— Затова ли разруши живота на един невинен човек?

Смити отвори очи и в погледа му за първи път блесна искрица разум.

— Добър момък беше. Млад. Талантлив. Гореше от желание да служи на страната си. Целият живот беше пред него.

— Затова ли не го предаде, когато се появи в Йона, Смити?

Мъжът кимна. Навлажни пресъхналите си устни и заговори високо и все по-ясно:

— Винаги съм вярвал, че човек има и втори шанс. Моите ръце бяха вързани, но си знаех, че момчето е достатъчно умно и ще се справи с адмирала. Бях сигурен, че няма да ви стори зло, мис Луси...

Луси стисна силно ръката му.

— Той не ми причини зло, Смити. Даже и да е искал, не е в състояние да направи такова нещо. — Тя го уверяваше пламенно, макар да знаеше, че напрежението беше белязало лицето ѝ и беше издълбало дълбоки сенки под очите ѝ, затова прибави: — Или поне не със зла умисъл. Той е добър човек. Инстинктът ти не те е излъгал. Той е човек на честта. Обаче адмиралът възнамерява да свидетелства срещу него. Иска да го осъдят не само заради последните му провинения, но и заради пиратство. Ако не намерим разрешителното от краля, със сигурност ще го обесят.

Главата на Смити увисна безсилно.

— Няма го — прошепна едва чуто той. — Трябваше да го унищожа.

Луси загуби кураж. Седна на петите си и очите ѝ се замъглиха от сълзи.

Мършавото тяло на Смити се разтърси от пристъп на кашлица. Ала когато ужасяващата кашлица премина в тихо кискане, тревогата на Луси се превърна в пълно слисване.

— Той си мисли, че аз съм имал глупостта да унищожа писмото. Винаги ме е подценявал, наглият му негодник. Та нали това щеше да бъде единственото ми оръжие, ако отново беше заплашил да ви изхвърли на улицата.

Смити се съживяваше с всяка минута. Той изправи отново глава и я повика с пръст. Луси поднесе ухото си към устата му и заслуша внимателно. След малко кимна с видима радост.

Тя се изправи и погали бузата му с нежна обич. Много ѝ се искаше да му направи също така ценен подарък, но това беше невъзможно. Все пак се реши и извади от джоба на наметката си стария дневник на Ан-Мари Сноу.

Погледна го право в лицето, събра целия си кураж и зададе най-трудния въпрос:

— Ти ли си моят баща, Смити?

По лицето му се изписа такова съжаление, че Луси разбра отговора още преди да бе казал и една дума.

— Небето ми е свидетел, че това беше най-силното ми желание, мис Луси. Аз бях доверено лице на майка ви, но не съм ѝ бил любовник.

Разочарованието запари в гърлото ѝ като киселина.

— Значи е вярно. Тя изобщо не е знаела кой е баща ми.

— Това не я интересуваше. — Като видя горчивината в погледа на Луси, Смити преглътна с мъка и събра цялата сила, останала в измъченото му тяло. — Тя се интересуваше единствено от вас, мис Луси. Адмиралът престана да посещава стаята ѝ много скоро след сватбата, но тя беше решена да си има дете. Знаеше, че Сноу никога няма да се разведе с нея. Знаеше, че той ще се грижи за нея и детето ѝ до края на дните си. Защото го е страх от скандал. Аз ѝ казах, че идеята ѝ е безумна, но не можах да я разубедея.

„Сигурно е имала нужда от човешко същество, за което да се грижи“ — беше казал Жерар и Луси разбра, че е бил прав. Толкова чувствителен, толкова умен беше нейният Жерар — и толкова ѝ липсваше!

Смити протегна ръка, помилва бузата ѝ и я погледна с безкрайна нежност.

— Не я съдете много строго, мис Луси. Тя ви обичаше повече от всичко на света. Рисува всичко за вас, дори живота си. Никога няма да забравя радостта в погледа ѝ, когато сложих в ръцете ѝ малкото ѝ момиченце.

Трогната от саможертвата му, Луси сведе глава. Смити ѝ беше направил подарък, по-ценен от всичко, което ѝ беше дал досега — тя вече знаеше, че майка ѝ я е обичала, и това съзнание беше толкова прекрасно и мощно, че преодоляваше бариерите на времето и смъртта.

Тя се наведе и го прегърна нежно. Той отговори на прегръдката ѝ и ръцете му като че добиваха нова сила с всяка пошепната дума.

— Нямаме представа как съм копнял да ви прегръщам и обичам, мис Луси. Но ме беше страх, че адмиралът ще ме изгони от дома си. Затова бях принуден да седя и да гледам как целенасочено задушаваше бойкия ви дух...

При това напомняне за жестокостта на адмирала, Луси отново се сети в какво положение се намираха. Тя отстъпи крачка назад, погледна Смити в очите и откри в дълбините им добре познатите искри.

— От днес нататък няма да вземаш наркотици, Смити. Преструвай се, че си пиеш лекарството, но го изхвърляй. Персоналът трябва да вярва, че състоянието ти е непроменено. Скоро ще дойда пак при теб. Кълна ти се.

Той стисна ръката ѝ.

— Внимавайте, мила моя. Адмиралът не е от хората, които преглъщат пораженията с достойнство.

Чертите ѝ се вкамениха.

— Тогава явно си приличаме повече, отколкото искаме да признаем.

В деня, когато Жерар Клермон, известен още като капитан Дуум, трябваше да бъде осъден за пиратство, продължило шест години, за отвличането на мис Лусинда Сноу и за държавна измяна към Негово величество краля, адмирал Лусиен Сноу се събуди в отвратително настроение.

Той се почувства още по-зле, когато му сервираха закуската със закъснение, защото рибата беше студена и безвкусна. Ордените, с които възнамеряваше да украси любимата си парадна униформа, за да свидетелства пред съда на Негово величество, още не бяха излъскани.

Проклетият Смити! Адмиралът захлупи с трясък сребърното плато за риба. Подлият предател работеше за десетима. И когато изчезна, остави огромна дупка в добре подреденото домакинство. Любимите му всекидневни ритуали отидоха по дяволите.

След като отстраним Клермон, замисли се той, бих могъл да върна иконома си вкъщи. Дотогава ще е забравил всичките си глупости. Смити щеше да се разчувства от съмнителната участ на горещо обичаната си Луси, освен това вече щеше да е привикнал към лауданума и адмиралът можеше да го държи в шах. Може би, продължи размишленията си Сноу, трябва да препоръчам на персонала в болницата да увеличи дозата. Зависимостта ще го направи поподатлив на внушенията ми.

Перспективата за добре подредено, блестящо бъдеще повдигна настроението му. Той се облече, като отказа помощта на недодялания дръвник, когото беше назначил за камериер. Когато остана доволен от отражението си в огледалото, извади от чекмеджето на писалището служебния си пистолет. Тежкото оръжие легна добре в ръката му.

Днес справедливостта щеше да победи. А пък ако съдът не се погрижеше за това, той щеше да го направи със собствената си ръка. Вече беше обещал значителна сума на надзирателите от Нюгейт. Ако съдът не произнесеше очакваната смъртна присъда, убийството на Клермон щеше да бъде представено като драматичен опит за бягство.

Той мушна пистолета под копринения ешарп и се огледа още веднъж в голямото огледало.

Всички щяха да помислят, че Клермон разкъсва веригите си и се опитва да се спаси с бягство. Негов свещен дълг беше хладнокръвно да застреля беглеца. Какво друго можеше да се очаква от национален герой?

Кевин Клермон се оказа отличен познавач на човешката природа.

В деня на процеса пейките и галериите в Олд Бейли бяха препълнени с привърженици на брат му, между които учудващо много жени. В цял Лондон, а може би и в страната, нямаше вестник, който да не е публикувал най-малко три драматични статии за Жерар Клермон и рискованата му спасителна акция. Всички единодушно подчертаваха, че пиратският капитан самоотвержено е спасил екипажа на „Кураж“ и благородно е пожертвал свободата си за краля и родината. Вестникарите имаха на разположение отличен материал за епос и капитан Дуум бе възвеличен като герой от Съри до Съфък.

— Ето го!

— Божичко, колко е красив!

Една от жените му подаде рисунката, за която беше платила честно заработено половин пени.

— Вземи ме със себе си, капитан Дуум! Няма защо да се тревожиш, че ще браня добродетелта си, защото нямам такава!

Навалицата избухна в смях, а Жерар продължи напред през редиците от свои почитатели, охраняван от двама въоръжени стражи. Той познаваше човешката природа много по-добре от брат си. Много добре знаеше, че същите тези хора утре по обед ще се съберат в Нюгейт с кошници за пикник и бутилки джин, за да присъстват на екзекуцията му.

Той благодари с елегантно кимване за приветствията на тълпата, като съвършено изобрази осъдения на гибел герой. Нали някой трябваше да се радва на този фарс, даже да не беше самият той.

Въодушевените викове от горната галерия извикаха на лицето му истинска усмивка. Там седеше екипажът му, за да проследи процеса във всички подробности.

— Прати ги в ада, капитане — изрева Там.

— Точно така, сър! — Пъдж му махна окуражително с яркочервената си кърпа.

Добре познатите лица го зарадваха и успокоиха. Този път щеше да предизвика съдбата, без да рискува екипажа си. Точно както бе поискал, кралят беше помилвал всички моряци от „Отмъщение“ заради геройската спасителна акция. Бяха ги накарали да се закълнат, че никога вече няма да се занимават с пиратство. Очевидно Негово величество се надяваше по този начин да укроти простолюдието, което вече бе провъзгласило Жерар за мъченик.

Липсваше единствено Аполон. Искането на Жерар да бъде представен пред съда от величествения африканец бе отхвърлено с учтиви извинения. Съдиите не повярваха, че един тъмнокож „дивак“ владее английски език, да не говорим, че умее да се аргументира по правни въпроси. Даже забраниха на Аполон да влезе в залата на съда, тъй като се бояха, че необичайната му външност и непредвидимият темперамент могат да предизвикат бунт. Вместо това предоставиха на Жерар съдебен служител с дребно мишо лице, пожълтяла перука и вонящ на джин дъх.

Жерар посрещна тази новина равнодушно. Защото нито той, нито адвокатът му нямаха право да викат свидетели или да ги подлагат на кръстосан разпит. Процесът беше просто формалност. Забавна прелюдия към екзекуцията.

Един от стражите го дръпна силно за белезниците, за да го принуди да продължи напред. Жерар дори не трепна. Войниците не можеха да знаят, че оковите вече не му причиняват болка. Отдавна беше свикнал с желязната им захапка.

Когато зае мястото си на пейката за обвиняемия, Жерар откри, че брат му си е извоювал място точно зад него и вече е приготвил любимите си подхвърлени коментари, което беше един от особените му таланти.

— Никога не си бях представял, че осъдените престъпници имат толкова добри шансове пред дамите — заговори с усмивка Кевин. — Очаквам много скоро да започнат да хвърлят бельото си в краката ти.

— Няма да им се разсърдя. Но още не съм осъден.

Ала когато вратите се отвориха и в залата тържествено влезе адмирал Лусиен Сноу, накичен с блестящи ордени, ресните на еполетите строго колосани, Жерар разбра, че осъждането му беше само въпрос на време. Оглушителна какофония от дюдюкане и свиркане

откъм галериите придружи адмирала до мястото му. Мъжете и жените затропаха с крака, зарадвани от възможността да изразят протеста си.

Слабичкият съдебен служител напразно се опита да укроти развилнялата се тълпа. Ала много скоро присъстващите замлъкнаха, впечатлени от появата на нов свидетел. Всички протегнаха шии, за да хвърлят поглед към обекта на любопитството си. Даже съдебните заседатели рискуваха плах поглед отстрани.

На вратата стоеше Лусинда Сноу, облечена в скромна бяла рокля. Тънките ръкавици и копринените панделки на елегантния шиньон също бяха ослепително бели. Крехките ѝ рамене бяха загърнати във вълнена пелерина, на дясната ѝ ръка висеше елегантна чантичка. Жерар усети как устата му пресъхна от копнеж да я докосне.

За голямо негово облекчение присъстващите в залата изчакаха мълчаливо, докато тя зае мястото до баща си. Никой не се осмели да подвигне нещо неприлично, нито да свирне. Адмиралът явно не се зарадва да я види, но друго не можеше и да се очаква.

— Какво казва пресата? — попита шепнешком Жерар, не можейки да откъсне поглед от своята любов. — Лошо ли се отнасят към нея?

Без да обръща внимание на заплашителните погледи на стражите, Кевин се наведе над рамото на Жерар, за да е сигурен, че никой друг няма да чуе думите му.

— Отначало много им се искаше да я изобразят като паднало момиче. Но грижливо инсценираните ѝ публични изяви на различни вечери или театрални представления промениха мнението на вестникарите. Както сам виждаш, тя се държи като лейди, която няма какво да крие, и го прави дяволски убедително. — Той се ухили дръзко и добави: — Носят се слухове, че е устоявала с желязно самообладание на наглите ти опити да я завладееш и дори е рискувала живота си. Много скоро ще я възвеличат като новия образец на добродетелно момиче, като бастион на целомъдрието, като пазителка на...

— О, я млъкни! — изохка Жерар. — Вече разбрах какво искаш да ми кажеш.

Иронията на Кевин не беше в състояние да го развесели. Докато Луси излагаше на показ геройски опазеното си целомъдрие в лондонските салони, той беше оцелял в тъмното подземие само защото непрестанно си представяше прекрасното ѝ тяло, кожата, посипана със

златните песъчинки от брега на Тенерифе. Единствено ехото на гласа ѝ, подрезгавял от любов и страст, беше достатъчно силно да заглуши дрънченето на веригите.

Но днес в съдебната зала нямаше и следа от онова страстно същество. Луси изглеждаше по-красива от всякога, хладна и далечна... и като че ли жадуваше да го види на бесилката.

Лицето му потъмня. Може би най-сетне беше разбрала, че малко оставаше и собствената ѝ лебедова шия да бъде стегната във въжето на палача. Всъщност би трябвало да се чувства облекчен. Беше станало точно така, както той искаше. Луси беше избегнала скандала и можеше да се надява на добро бъдеще, да се омъжи за почтен човек и да се радва на живота. Не ѝ беше нужен мъж, на когото оставаха по-малко от дванадесет часа живот. Защо тогава изпита диво желание да извие красивата ѝ малка шийка, преди сам да увисне на въжето?

— Ако продължаваш да я гледаш така мрачно, ще нанесеш непоправима вреда на доброто ѝ име — прошепна предупредително Кевин.

Жерар отместил поглед и пригладил брадата си с трепереща ръка. Когато адмиралът бе повикан да свидетелства, той едва потисна проклятието си. Как щеше да понесе бомбастичните тиради на този тип без капка от прекрасното кафе на Смити? Ей сега щеше да заспи.

Оказа се много по-лошо, отколкото очакваше. След два часа Жерар правеше отчаяни опити да остане равнодушен, докато Сноу чернеше името му, рисуваше го като алчно чудовище, което си е направило грозна шега с един прославен адмирал и е дискредитирало короната и кралската флота. Настроението на тълпата бавно се обръщаше. Съдебните заседатели тайно му хвърляха злобни погледи.

— Тълпата е изменчива — пошепна зад него Кевин и Жерар долови страх в гласа му. Точно от това се беше опасявал. Не искаше Кевин да разбере по този начин, че големият му брат не е безсмъртен.

— Не казвай, че не съм те предупредил — отвърна той, внимавайки тонът му да прозвучи безгрижно. — Когато Сноу свърши речта си, сигурно ще се чуят викове за линч.

Докато баща ѝ произнасяше унищожителните си обвинения, Луси седеше спокойно и не погледна нито веднъж към Жерар.

Когато адмиралът завърши със сърцераздирателен призив за справедливост, Жерар въздъхна облекчено. Подпирайки се тежко на

бастуна си, Сноу се върна на мястото си. Позата му беше толкова театрална, че Жерар едва не за ръкопляска. Ала когато Луси удостои негодния си баща с нежна усмивка, той изохка и нервно задърпа веригите си.

Прокурорът събра разпилените си документи, разгледа задълбочено един от тях с лупата си и накрая издигна носовия си глас.

— Желая да извикам като свидетелка от страна на обвинението.
— Той направи кратка пауза и се покашля. — Мис Лусинда Сноу.

Жерар падна на пейката като смъртоносно улучен. Исусе, по-добре веднага да го бяха обесили, отколкото да преживее това тук! Дори топлата ръка на Кевин не успокои болката му.

— Комплименти! — опита се да го развесели шепнешком Кевин. — Когато искаш да накараш една жена да те мрази, ти го правиш отлично.

Залата отначало се развълнува, но когато Луси застана на мястото за свидетелите, всички замлъкнаха в очакване. Тя приседна на самия край на грубия дървен стол, като че беше принцесата, пожелала да накаже бедния рицар, задето се е осмелил да се докосне до полата ѝ. Тя скръсти ръце в скута си и погледна в очакване съдията. Жерар хвърли бърз поглед към Лусиен Сноу, очаквайки да го види гордо изпъчен, но адмиралът беше като поразен от гръм.

Естествено! Блюстителят на обществения морал не можеше да одобри излагането на дъщеря си на публичното внимание. Очевидно Луси сама беше измислила този акт на отмъщение. Жерар меланхолично поклати глава, учудвайки се как Луси можеше да изстиска и последната капка кръв от сърцето му, а то да продължава да бие само за нея.

— Мис Сноу — започна разпита прокурорът, — бихте ли идентифицирали човека, който миналия октомври получи място на охранител в дома ви? — При думичката „охранител“ в залата избухнаха смехове.

— Естествено. — Показалецът в тънка ръкавица посочи обвинително Жерар, без лицето ѝ да издаде и най-леко вълнение. За да ѝ отговори по подобаващ начин, обвиняемият се разположи удобно на пейката и я погледна право в очите.

— Вие сте уважавана млада дама, извънредно интелигентна — продължи прокурорът. — Предполагам, че обвиняемият още от самото начало ви е дал основания да го подозирате?

— Не, сър, никакви. — Луси говореше толкова тихо, че зрителите бяха принудени да мълчат и да не мърдат. Залата утихна. Само от време на време някой си поемаше дъх или прошумоляваха попи. — Мистър Клермон се държа като рицар. Беше се заклел да пази живота ми като своя собствен.

Объркването на Жерар нарасна, но изобщо не можеше да се сравни със състоянието на прокурора. Очевидно това не бяха отговорите, които бяха упражнявани в задните стаички на съда.

Залата беше хладна и ставаше течение, но изпод перуката на прокурора потекоха вадички пот.

— Ами... аха... Неприятно ми е да ви засегна, мис, но съдът трябва да приеме, че негодникът е успял да ви измами.

Луси го погледна обвинително с големите си очи на сърна.

— О, не, сър. Мистър Клермон винаги е зачитал чувствата ми и поне два пъти ми спаси живота.

Жерар постепенно осъзна, че се подготвяше обрат. Адмиралът беше неестествено тих. Восъчно бледото лице беше замръзнало в гримаса, която иначе никога не би показал на публично място.

Уплашеният прокурор извади от джоба на робата си голяма кърпа и обърса запотеното си лице. Той зяпаше Луси, като че имаше насреща си ненормална, и тълпата започна да подхвърля неodobрителни забележки.

— Вероятно той само се е опитал да спечели доверието ви, мис Сноу. За да ви отвлече по-лесно.

Луси погледна Жерар с големите си сиви очи, изпълнени с толкова нежност, че той беше готов да умре на място и да спести на короната разходите по екзекуцията. Наистина ли е толкова отмъстителна? — запита се объркано той. Какво дяволско наказание му беше подготвила?

В следващия миг той разбра какво беше замислила, скочи и задрънча с веригите си. Стражите от двете му страни скочиха, за да го върнат на мястото му.

— Не го прави, Луси! По дяволите, не струвам толкова!

Почти в същия момент изрева и адмиралът:

— Лусинда! Нито дума повече! Затваряй си устата!

Съвършено оформената уста се изви в едва забележима усмивка. Луси пое дълбоко въздух, съзнавайки, че всеки човек в съдебната зала

я слуша със затаен дъх.

— Мистър Клермон не ме е отвлякъл — изрече съвсем спокойно тя. — Аз тръгнах с него доброволно. Трябва да знаете, че двамата бяхме любовна двойка още когато живеех под покрива на баща си.

Залата избухна като врящ котел. Преди съдията да е успял да възстанови реда и спокойствието, Луси извади от чантичката си пакетче, увито в намаслено платно, и го размаха, за да го видят всички.

По гласа ѝ пролича, че казва истината:

— Погледнете този документ. Малко е повреден, защото е прекарал шест години в саксия. Но всички ще видите, че това е кралското разрешително, което доказва, че мистър Клермон е започнал кариерата си като почтен капитан на име Ричард Монтджой. Единствено алчността и покварата на известния ви Лусиен Сноу са виновни за това, че Жерар Клермон прекара пет години в затвора, а после стана пират, известен на всички ви като капитан Дуум.

— Ти, лъжлива малка уличнице! — изрева адмиралът и измъкна нещо от колана си.

Времето спря за Жерар Клермон. Всичко около него се разми и все пак остана достатъчно ясно, за да се отпечата завинаги в паметта му. Блестящото дуло на пистолета, насочено към снежнобялата гръд на Луси. Триумфалната усмивка на лицето ѝ, която угасна изведнъж. Там, който нададе предупредителен вик. Кевин, който геройски се хвърли да спре адмирала.

Кевин не можеше да стигне навреме. Рязкото щракане, с която адмиралът запъна спусъка, отекна като гръм в ушите на Жерар.

Никой не беше подготвен за свръхчовешката сила, с която Жерар повлече със себе си веригите и откъсна кървави парченца кожа от ръцете на стражите. Ако не бяха оковани и ръцете, и краката му, той щеше да изблъска Луси от линията на изстрела, но сега можеше само да падне върху нея и да използва тялото си като щит, за да я предпази.

В гърдите му експлодира огнено кълбо. Той се олюля и веригите станаха непоносимо тежки. Луси подложи крехкото си тяло, за да спре падането му. Странно, каза си той, когато паднаха на пода с преплетени ръце и крака — странно, че тъкмо това смешно падане го върна там, където беше желал да прекара остатъка от живота си. В обятията на Луси.

Тя го настани в скута си и отчаяно се опита да спре кървенето с тънките си ръкавици. По бузите ѝ се стичаха сълзи и капеха върху челото му. Меките ѝ устни помилваха бузите му, косата, устните и му позволиха да вкуси солените сълзи и морето, което толкова обичаше.

— Дяволите да те вземат, Жерар Клермон — изсъска хълцайки тя. — Ти си най-упоритият мъж, когото познавам.

Болката се уталожил много бързо и скоро изчезна в сивата мъгла, която обгърна цялата съдебна зала. Ала прекрасното лице на Луси остана.

Макар че силите му отслабваха, той хвана ръката ѝ. Красивите ѝ ръкавици бяха безнадеждно повредени! Той ѝ се усмихна нежно и си пожела още малко сила, за да избърше сълзите ѝ и да изглади разкривените от болка черти на лицето.

— Не желая да слушам нравоученията ви, мис Сноу — прошепна дрезгаво той. — Аз само... си свърших... работата.

Треперещите му пръсти се плъзнаха към лицето ѝ, когато завесата на безсъзнанието се спусна окончателно и му спести мъката да чуе сърцераздирателните викове на Луси.

Острият крясък на чайка наруши спокойствието на малкия скалист залив. Разперила широко грациозните си криле, птицата се понесе по блестящосиньото небе и изчезна зад хоризонта. Луси примигна срещу жаркото слънце и завидя на чайката за свободата ѝ.

Скоро в Корнуол щеше да настъпи пролетта. Порасналите агънца щяха да излязат по зелените морави, тревата щеше да се покрие с пъстри диви цветя. Луси въздъхна. Копнееше да се зарадва поне на пролетта.

Тя продължи разходката си по брега. Пясъкът под босите ѝ крака беше студен. Хладният бриз развя панделките на широкополата ѝ шапка. Тя се вслуша в меланхоличния шепот на вълните и хвана шапката си, за да не я отвее вятърът. Днес морето беше спокойно. Така спокойни бяха всичките ѝ дни в Корнуол, където беше прекарала детството си. И така самотни...

В крайна сметка тя капитулира пред капризния вятър, свали шапката си и я върза на ръката си. Събра на тила пепеляворусите кичури, които вятърът вееше в лицето ѝ, и откри в края на пътеката, която се виеше към другия край на плажа, самотна фигура.

Позата на мъжа беше единствена по рода си и не можеше да бъде сбъркана с никоя друга дори от това разстояние. Сърцето на Луси заби с такава сила, че тя изпита болка.

Походката му беше по-скована, отколкото я помнеше, но не беше загубила нищо от независимостта си, както и широките рамене не бяха изгубили нищо от небрежната си елегантност. Вятърът рошеше дългата до раменете коса, докато слънцето палеше в светлите кичури кафявожълти искри.

Луси почти не се изненада, защото винаги беше вярвала, че един ден той ще дойде. Никога преди това не беше срещала мъж, който да мрази неуредените неща като Жерар Клермон.

Накрая той застана срещу нея с меланхоличен поглед и безизразно, неразгадаемо лице. Обзета от внезапна плахост, тя заби

пети в пясъка.

— Къде ти е брадата? — попита все пак тя с привидна небрежност, сякаш я беше зарязал някъде по време на пътуванията си.

Той изпухтя недоволно и потърка прясно избръснатата си брадичка.

— Ти си виновна за новата ми външност. Смити ме е обръснал, докато съм спял. Предполагам, че идеята е била твоя. Само ти можеш да избягаш и да ме оставиш под неумолимата опека на бившия ви иконом. Защо направо не ме прати в килията на адмирала в Бедлам? Ако знаех колко си отмъстителна, никога нямаше да те нарека разглезено малко зверче.

— Смити настояваше да се грижи за теб. За да те обезщети за... за... — Луси не можа да продължи.

— О, много добре знам какво е правил Смити. Той направи пълни самопризнания, докато наливаше в устата ми литър след литър агнешки бульон.

Луси започна да рисува с пръсти в пясъка, избягвайки да го погледне.

— И ти не го застреля веднага?

— Как бих могъл, след като ми обясни причините за действията си? Знаеш ли колко красиво прозвуча формулировката му? — Жерар сложи ръце върху сърцето си. — Цитирам точно: „Направих всичко това само защото много обичах мис Луси“.

Тя го погледна подозрително и веднага сведе глава. Не можа да разбере дали ѝ се надсмиваше.

— Би ли ми казала какви бяха твоите причини? — попита хладно той. — Бъди така любезна да ми обясниш защо ме изостави на произвола на съдбата веднага след като лекарите ти съобщиха, че ще оцелея.

Луси му обърна гръб и се загледа към морето. Как да го накара да разбере какво стана в сърцето ѝ през онази сива утрин, когато най-сетне ѝ казаха, че раненият има изключително силна воля и ще се справи дори с раната в гърдите? Вихрушката от чувство за вина и облекчение беше толкова болезнена, че самата тя искаше да умре.

— Оставих те, защото се срамувах. Бях толкова разгневена, че ти се пожертва за мен, че едва не полудях. Бях твърдо решена да покажа на всички, че мога сама да взимам решения за живота си, че ще поема

съдбата си в свои ръце. — Пръстите ѝ нервно връзваха и развързваха панделките на шапката. — А се оказа, че детинското ми изпълнение пред съда едва не ти струва живота. Мислех си, че вече не искаш да ме виждаш. Че само ще ти напомням за миналите страдания.

— Защо просто не забравим миналото и не започнем отначало?

Луси пое шумно въздух, не смеейки да изпитва надежда.

— Е, добре. — Тя се обърна отново към него и му протегна ръка. — Приятно ми е да се запозная с вас, сър. Името ми е Лусинда Сноу. Приятелите ме наричат Луси, но ако желаете, вие можете да ме наричате мисис Клермон.

Жерар тракна с токове и вдигна едната си вежда.

— Как да разбирам това, мис Сноу? Като предложение за женитба? Бих казал, че това е шокиращо поведение за една млада дама. Няма ли да се чувствате неловко, ако предизвикаме скандал?

Луси отдръпна ръката си. Едно беше да заяви публично, че е била метреса на пират, и съвсем друго наистина да стана такава. Опитвайки се да се пребори с остатъците от влиянието на адмирала, тя прошепна с пресекващ глас:

— Ако предпочиташ да ти отправя по-неприлично предложение...

Жерар стана сериозен. Топлите пръсти обхванаха брадичката ѝ и вдигнаха лицето ѝ към неговото. Той я погледна дълбоко в очите и заговори отмерено:

— Боя се, че мога да имам само една любима. — И посочи с глава морето. — Морето е ревнива вещица, но аз го обичам.

Панделките се изплъзнаха от пръстите на Луси и шапката падна на пясъка. Тя обърна гръб на Жерар и морето, не можейки да понесе красотата им.

— Четох, че са те помилвали — проговори сковано тя.

— Негово величество реши, че пет години затвор са ми достатъчни и че вече съм изтърпял наказанието си. — В гласа му имаше сарказъм. — В Адмиралтейството горят от желание да поправят стореното зло. Нали загубих всичко благодарение на един от тях... Даже ми предложиха офицерски патент. Естествено няма да ми дадат собствен кораб, но ще имам възможност да положа изпит за лейтенант и да работя на най-добрия флагмански кораб.

Луси преглътна самосъжалението си, изтри една предателска сълза и се опита гласът ѝ да звучи весело.

— Много се радвам за теб. Честито.

Той сложи ръце на раменете ѝ и тя събра всичките си сили, за да не го отблъсне. Не ѝ трябваше съчувствието му. Топлият му дъх погали косата ѝ.

— Знаеш ли, случайно познавам един млад Клермон, който има голяма нужда от ред и дисциплина. Кевин ще стане чудесен офицер, не мислиш ли? Разбира се, ако оцелее през тежките месеци в морето без нито една жена наоколо.

Луси се намръщи недоумяващо.

— Кевин ли? А какво ще стане с теб?

Ръцете му помилваха раменете ѝ.

— О, за съжаление трябваше да откажа. — Гласът му омекна и нежната подигравка изпрати топла тръпка по гърба ѝ. — На борда на военния кораб няма място за съпруга.

Той се наведе и вдигна шапката ѝ. Луси се обърна рязко със святкащи очи. Точно в този момент един кораб заобиколи разпръснатите скали и навлезе във водите на малкия залив. Издутите платна бяха бели като сняг. Луси никога не беше виждала нещо толкова красиво — е, с изключение на смеещия се мъж до нея. Скърцащите платна, които поемаха вятъра, бяха като обещания за свобода.

На носа на кораба беше изрязано ново име, което олицетворяваше всичките ѝ надежди и мечти.

„Спасение“.

Луси вдигна овлажнелите си очи към Жерар и си представи как двамата щяха да обикалят заедно непознати, екзотични страни. Винаги заедно.

— Предупреждавам те — изрече тържествено той. — Като съпруга на обикновен търговски капитан няма да преживееш и наполовина толкова приключения като метреса на пират.

Тя се хвърли в прегръдката му и покри прясно избръснатото му лице с целувки.

— О, мистър Клермон, ти си най-необикновеният мъж, когото познавам!

Жерар я вдигна високо във въздуха и я завъртя в кръг. От кораба се чу въодушевен рев. Сърцето на Луси едва не се пръсна от щастие,

когато откри в наблюдателницата медночервената коса на Там. Яркочервената кърпа на Пъдж се вееше високо в такелажа, а голата глава на Аполон блестеше под слънчевите лъчи. На носа стоеше мъж, който май не беше съвсем на мястото си между бившите пирати, но позата му издаваше, че е роден да търси щастието си в открито море. По бузите на Луси потекоха горещи сълзи, когато бившият иконом се изправи, свали от врата си колосаното шалче и безмълвно го развя в знак на поздрав.

Луси му отговори, като хвърли високо във въздуха шапката си, и двамата се Жерар се хвърлиха със смях във вълните, за да доплуват до кораба и да подемат голямото пътешествие на живота си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.